ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\F\Feist Raymond E\Feist Raymond E - 5 - Synové Krondoru 1 - Královská krev.pdb

PDB Name: Feist - 05 - Kralovska krev
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.3.2004
Modification Date: 11.3.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Raymond E. Feist

5

Královská krev

Tato kniha je s láskou věnována mé manželce Kathlyn Starbuckové, díky níž všechno dostalo smysl.

P o ď ě k o v á n í :
Jako obvykle jsem mnoha lidem hluboce zavázán za to, že jsem byl schopen dokončit takový projekt, jako je Královská krev. Proto bych rád veřejně poděkoval následujícím lidem:
April Abramsové za to, že mi předala vše, co měla o Keshi, a dovolila mi překroutit to k nepoznání. Patu LoBruttovi, mému nakladateli, za to, že dokázal čelit jednomu druhu šílenství za druhým. Janny Wurtsové za to, že mi dovolila zabývat se jedním problémem, než mi předložila další, a za to, že se tak dobře starala o naše koně. Všem 'otcům a matkám' Midkemie za to, že mi znovu dovolili hrát si v jejich světě. Peteru Schneiderovi za Jeho 'obvyklou' práci vysoko a daleko nad rámec povinností. Všem skvělým lidem v Grafton Books, kteří svou tvrdou prací zajistili, aby všechno fungovalo. Jonathanu Matsonovi, mému agentovi a příteli, za to, že mě usměrňoval, když jsem to potřeboval, a nechal mě propadnout amoku, když jsem to potřeboval. A především Kathy, mé manželce, o níž se zmiňuji na jiném místě této knihy, za to, že se postarala o hladký chod všeho kolem mě. Bez dobré vůle a láskyplné péče výše zmíněných lidí by nic z toho nebylo možné.

Kapitola první

NÁVRAT DOMŮ

V krčmě bylo ticho.
Letité zdi, zčernalé kouřem z otevřeného ohniště, pohlcovaly světlo lamp a odrážely pouze chabý přísvit. Skomírající oheň v ohništi poskytoval jen málo tepla a, soudě podle výrazu těch, kdo seděli kolem něj, ještě méně potěšení. Na rozdíl od většiny ostatních míst podobného rázu panovala v této krčmě téměř pochmurná nálada. Muži v temných koutech spolu tichými hlasy rozmlouvali o věcech, které by náhodný posluchač pro své vlastní dobro raději neměl vyslechnout. Souhlasné mručení na šeptané návrhy nebo zahořklý smích žen pochybné pověsti byly jedinými zvuky narušujícími ticho. Většina návštěvníků krčmy zvané U Spícího lodníka napjatě pozorovala hru.
Hra se jmenovala pokiir, pocházela z říše Velká Kesh na jihu a nyní postupně vytlačovala linlan a pashawu z místa nejoblíbenějších hazardních her v krčmách a hostincích západní části Království. Jeden z hráčů držel svých pět karet před sebou a soustředěně mhouřil oči. Jako voják, třebaže právě mimo službu, dával bedlivý pozor na jakékoli známky případných potíží, a přesně ty se právě kvapem blížily. Předstíral, že přemýšlí nad svými kartami, a pokradmu si prohlížel pět mužů, kteří seděli kolem stolu spolu s ním.
První dva po jeho levici vypadali na drsné chlapíky. Oba byli osmahlí a ruce, v nichž drželi karty, měli pokryté tvrdými mozoly; vybledlé lněné košile a bavlněné kalhoty volně visely na jejich štíhlých, ale svalnatých tělech. Ani jeden neměl boty nebo alespoň sandály. Bosé nohy navzdory chladnému nočnímu vzduchu byly jasnou známkou toho, že jde o námořníky čekající na novou práci. Takovíto lidé obvykle záhy utratili svou mzdu a byli pak nuceni nechat se znovu najmout na některou z lodí, ale ze způsobu, jakým oba celou noc sázeli, si voják byl jist, že pracují pro muže, kterého měl po levici.
Onen muž klidně seděl a trpělivě čekal, zda voják vyrovná sázku nebo složí karty. Voják viděl jemu podobné už mnohokrát předtím: syn bohatého obchodníka nebo nižšího šlechtice s přebytkem volného času a nedostatkem rozumu. Byl podle poslední módy panující mezi krondorskými mladíky oblečen do krátkých balónovitých kalhot po kolena a punčoch. Jeho jednoduchá bílá košile byla bohatě krumplovaná perlami a polodrahokamy a jeho kabátec nejnovějšího střihu a poněkud příliš křiklavé žluté barvy měl manžety a límec ze stříbrného brokátu. Byl to typický

hejsek. A podle rodezské šavle na bandalíru, který měl zavěšen křížem přes hruď, také nebezpečný muž. Tuto šavli používali pouze mistři nebo ti, kdo hledali rychlou smrt - v rukou zkušeného šermíře to byla strašlivá zbraň; v rukou nezkušeného sebevražda.

Tento člověk pravděpodobně přišel o značné peníze a nyní se snažil nahradit si ztrátu podváděním v kartách. Jeden nebo druhý námořník občas vyhráli menší sumu, ale voják byl přesvědčen, že je to jen součást plánu, aby na mladého hejska nepadlo podezření. Voják si povzdechl, jako by nevěděl, jak se rozhodnout. Poslední dva hráči trpělivě čekali, až dokončí svůj tah.

Byla to dvojčata, na první pohled zdatní a vysocí - do dvou metrů jim mnoho nechybělo - mladíci. Oba přišli ke stolu ozbrojeni rapíry, opět zbraní mistrů nebo bláznů. Od doby, kdy před dvaceti lety nastoupil na krondorský trůn princ Arutha, se rapíry staly spíše záležitostí módy než přežití. Ale tito dva nevypadali na to, že nosí meč jako ozdobný doplněk. Byli oblečeni jako prostí žoldnéři, kteří právě dorazili s karavanou. Na jejich tunikách a kožených vestách stále ulpíval prach, stejně jako na rusých vlasech. Oba potřebovali břitvu. Ale zatímco jejich oblečení bylo prosté a špinavé, zbroj a zbraně jen zářily; možná si po týdnech putování s karavanou nenašli čas na koupel, avšak čištění a leštění oceli a olejování kožených součástí věnovali alespoň hodinu. Vypadali důvěryhodně, ale voják měl neurčitý pocit, jako kdyby je už někde viděl, a to ho znepokojovalo. Kromě toho nehovořili onou drsnou mluvou, obvyklou u žoldnéřů, nýbrž vzdělaným jazykem lidi zvyklých trávit své dny u dvora, a nikoli bojem s bandity. A byli velice mladí, sotva odrostlí chlapci.

Bratři se do hry pustili s vervou, objednávali si jeden korbel piva za druhým a bavili se prohrami stejně jako zisky, ale nyní, když se sázky zvedly, vystřízlivěli. Občas si vyměnili pohledy a voják nepochyboval, že si rozumějí beze slov způsobem, jaký bývá u dvojčat obvyklý.

Voják zavrtěl hlavou. "Končím." Odhodil své karty, z nichž jedna se ještě před dopadem na stůl ve vzduchu převrátila. "Za hodinu musím do služby; mám nejvyšší čas vrátit se do kasáren."

Co věděl jistě, bylo, že potíže nastanou každým okamžikem, a kdyby se jen chvíli zdržel, určitě by nestihl nástup. A služebukonající seržant nepatřil k těm, kdo by měli pochopení pro výmluvy.

Hejskovy oči se obrátily k prvnímu z bratrů. "Hraješ?"

Když voják došel ke dveřím krčmy, všiml si dvou mužů stojících v koutě. Měli na sobě široké pláště a jejich tváře se ztrácely ve stínu kápí, přestože noc byla poměrně teplá. Oba působili dojmem, že tiše přihlížejí hře, ale ve skutečnosti jim v celé krčmě neunikla jediná podrobnost. I oni připadali vojákovi povědomí, ale nedokázal si je nikam zařadit. A v tom, jak stáli, jako kdyby se chystali skočit do boje, bylo cosi, co v něm jen utvrdilo rozhodnutí být v městských kasárnách co nejdříve. Otevřel dveře krémy, vyšel ven a pečlivě za sebou zavřel.

Muž stojící blíže ke dveřím se obrátil ke svému společníkovi a světlo lampy nad ním částečně ozářilo jeho tvář. "Bude lépe, když půjdeš ven. Co nevidět to vypukne."

Jeho druh přikývl. Za dvacet let, co byli přáteli, se naučil nepochybovat o schopnosti svého společníka vycítit potíže. Rychle proklouzl dveřmi za vojákem.

U stolu se sázení zastavilo u prvního z bratrů. "Pokračuješ, nebo skládáš?" zeptal se hejsek.

"Tedy," odpověděl mladík, "řekl bych, že je tady malý problém." Podíval se na svého bratra.

"Erlande, přísahal bych u Astalona Soudce, že jsem zahlédl modrou dámu, když voják odhodil karty."

"A proč," odpovědělo jeho dvojče s křivým úsměvem, "by to měl být nějaký problém, Borrici?"

"Protože já mám v ruce taky modrou dámu."

Když rozhovor nabyl na hlasitosti, začali přihlížející couvat od stolu. Domlouváni o tom, kdo drží jakou kartu, nepatřilo k běžným námětům hovoru u hry. "Pořád nevidím žádný problém," podotkl Erland. "Ve hře jsou přece dvě modré dámy."

Borric se zlověstným úšklebkem řekl: "Ale náš přítel tamhle" - ukázal na hejska - "má taky modrou dámu, jen si ji nestrčil dost hluboko do rukávu."

V místnosti náhle vypukl zmatený shon, jak se všichni snažili dostat co možná nejdále od účastníků souboje. Borric vyskočil ze židle, uchopil stůl za okraj, převrátil jej, a tím přinutil hejska a jeho dva poskoky ustoupit. Než hejsek stačil vytasit šavli, měl už Erland připraven svůj rapír a dlouhou dýku.

Jeden z námořníků zakopl a upadl. Když se snažil vstát, zjistil, že se jeho brada setkala se špičkou Borricovy boty. Svalil se na hromadu u nohou mladého žoldnéře. Hejsek skočil kupředu a divoce sekl po Erlandově hlavě. Erland hbitě odrazil jeho ránu dýkou a provedl bleskurychlý výpad, jemuž se jeho soupeř jen taktak vyhnul.

Oba muži věděli, že čelí protivníkovi, jakého je třeba se obávat. Hospodský kroužil místností a s obrovským kyjem v ruce odrazoval každého, kdo by se chtěl připojit k bitce. Když se přiblížil ke dveřím, muž v kápi ho náhle uchopil za zápěstí. Krátce promluvil a hospodskému vyprchala barva z tváři. Kvapně přikývl a vyklouzl dveřmi ven.

Borric si hravě poradil i s druhým námořníkem a obrátil se k Erlandovi, který sváděl vyrovnaný souboj s hejskem. "Erlande! Potřebuješ pomoc?"

Erland odpověděl: "Myslím, že ne. Kromě toho pořád tvrdíš, že bych měl cvičit."

"Pravda," uznal jeho bratr s úšklebkem. "Ale nenech se zabít. Musel bych tě potom mstít."

Hejsek se pokoušel o kombinovaný útok shora, zdola a pak o sérii rychlých výpadů, a Erland byl nucen ustoupit. Zvenčí se ozval zvuk píšťalky.

"Erlande," řekl Borric.

Jeho zle tísněný mladší bratr se jen stačil zeptat: "Co?", když odrážel další mistrovsky vedený kombinovaný útok.

"Blíží se stráže. Měl bys ho zabít rychle."

"Snažím se," řekl Erland, "ale tenhle chlapík jaksi nechce spolupracovat." Právě když domluvil, šlápl do louže

rozlitého piva a uklouzl. Najednou bezmocně padal na záda.

Borric právě poskakoval, když hejsek zaútočil na jeho ležícího bratra. Erland se převalil, ale hejskův meč ho zasáhl do boku. Po žebrech se mu rozběhla ostrá bolest. V tomtéž okamžiku si muž odkryl levou stranu k protivýpadu. Erland se vztyčil do sedu a zasáhl ho svým rapírem do žaludku. Hejsek ztuhl a hekl a vzápětí se jeho sněhobílá košile zbarvila rudě. Pak ho ještě Borric udeřil jilcem svého meče do hlavy a zbavil ho tak vědomí.

Zvenčí byl slyšet dusot běžících nohou. Borric řekl: "Uděláme nejlíp, když se odsud včas ztratíme," a pomohl svému bratru na nohy. "Otec se bude rozčilovat i bez toho, aby -" Erland, zkroucený bolesti ze svého zraněni, ho přerušil: "Nemusels ho praštit. V příštím okamžiku bych ho zabil."

"Nebo on tebe. A já bych nechtěl čelit otci, kdyby se to stalo. Kromě toho si myslím, že bys ho nezabil; prostě nemáš ten instinkt. Pokusil by ses ho odzbrojit či něco podobně vznešeného," poznamenal Borric a zalapal po dechu, "...a pitomého. Teď se musíme postarat o to, abychom se odsud dostali."

Erland si přitiskl ruku ke zraněnému boku a zamířili ke dveřím. Několik městských rváčů, když vidělo, že Erland krvácí, se postavilo před dveře, aby jim zatarasilo východ. Borric a Erland na ně namířili meče. Borric řekl: "Dávej na ně pozor." Zvedl židli a prohodil jí velkým arkýřovým oknem vedoucím na ulici. Sklo se vysypalo, a než dozněl jeho řinkot, vyskočili bratři tím, co z okna zbylo, ven. Erland klopýtl a Borric ho musel zachytit za paži, aby neupadl.

Když se napřímili, zjistili, že se dívají přímo na koně. Dva z nejodvážnějších lotrů vyskočili oknem za bratry. Jednoho Borric praštil jilcem svého meče ze strany do hlavy a druhý se rychle stáhl zpátky, když uviděl, že na něho míří tři kuše. Před dveřmi stála skupina deseti statných a těžce ozbrojených příslušníků městské stráže, známých jako zásahový oddíl. Ale to, nač půl tuctu hostů Spícího námořníka hledělo s otevřenými ústy, bylo třicet mužů na koních za zásahovým oddílem. Měli pláště s erbem města Krondoru a znaky Královské palácové stráže samotného prince z Krondoru. Někdo v krčmě překonal své ohromení a vykřikl: "Královské stráže!" a vzápětí zírající tváře zmizely z okna a nastal hromadný úprk zadními dveřmi.

Dva bratři hleděli na jezdce, ozbrojené a připravené pro případ, že by nastaly jakékoli potíže. V jejich čele stál muž, kterého oba mladí žoldnéři velmi dobře znali.

"Eh... dobrý večer, můj lorde," řekl Borric a na jeho tváři se objevil úsměv. Když velitel zásahového oddílu viděl, že nikdo jiný není v dohledu, vykročil k bratrům, aby je zatkl.

Velitel Královské stráže ho pokynem ruky zadržel. "Tohle se vás netýká. Můžete se svou hlídkou odejit, veliteli." Oslovený se lehce uklonil a odvedl své muže zpět do kasáren ve středu Chudinské čtvrti.

Erland sebou trochu trhl a řekl: "Jaké potěšeni, barone Lockleare!"

Baron Locklear, rytíř-maršálek Krondoru, se nevesele usmál. "Tím jsem si jist." Navzdory své hodnosti vypadal jen o dva či tři roky starší než mladici, přestože jejich věkový rozdíl ve skutečnosti činil šestnáct let. Měl kadeřavé světlé vlasy a velké modré oči, které se nyní s očividnou nespokojeností mračily na dvojčata.

Borric řekl: "Předpokládám, že to znamená, že baron James-"

Locklear ukázal rukou. "Stojí za vámi."

Bratři se otočili a ve dveřích spatřili postavu muže v širokém plášti. Shodil si z hlavy kápi a odhalil tak tvář, stále mladistvou na jeho sedmatřicet let, třebaže jeho hnědé vlasy už byly prokvetlé stříbrem. Oba mladíci tuto tvář důvěrně znali, protože patřila muži, který byl od dětství jejich učitelem - a co více, jedním z jejich nejbližších přátel. Změřil si oba bratry pohledem, v němž byl patrný špatně skrývaný hněv, a řekl:

"Váš otec vám nařídil vrátit se rovnou domů. Mám hlášení o vašem pohybu od okamžiku, kdy jste opustili Skalní Hrad, až do chvíle, kdy jste dorazili k městským bránám... před dvěma dny!"

Dvojčata se pokusila zatajit svou radost nad tím, že se jim podařilo uniknout královské družině, ale neuspěla. "Pomiňte na okamžik skutečnost, že váš otec a matka svolali celý dvůr, aby vás formálně přivítali. Zapomeňte na to, že čekali tři hodiny! Vůbec si nevšímejte toho, že váš otec trval na tom, abychom spolu s baronem Locklearem celé dva dny pročesávali město a hledali vás." Pronikavě se zahleděl na oba mladé muže. "Ale já věřím, že si na všechny tyto drobnosti vzpomenete, až si s vámi bude chtít váš otec zítra popovídat."

Byli přivedeni dva koně a voják uctivě předal bratrům jejich uzdy. Když poručík stráže uviděl krev na Erlandově boku, popojel se svým koněm blíž as předstíraným soucitem se jízlivě zeptal: "Žádá si Jeho Výsost pomoc?"

Erland vsunul nohu do třmene a vyškrábal se na koně bez pomoci. Podrážděně odpověděl: "Pouze až budu stát před svým otcem, bratránku Willy, a nemyslím, že by mi u toho byla tvoje pomoc co platná."

Poručík William přikývl a vyčítavým tónem zašeptal: "Říkal, že se máte vrátit hned, Erlande."

Erland odevzdaně zakýval hlavou. "Chtěli jsme si jen den nebo dva odpočinout, než -"

William si nemohl pomoci, aby se nezasmál trampotám svého bratrance. Byl často svědkem toho, jak na sebe dvojčata přivolávají pohromu, a nedokázal pochopit, že jim to stojí za trest, který obvykle následoval. Řekl: "Možná byste mohli utéct k hranicím. Třeba bych zhloupl a jel s vámi."

Erland zavrtěl hlavou. "Myslím, že zítra po ranním shromáždění dvora si budu přát, abych přijal tvou nabídku."

William se znovu zasmál. "Máš se na co těšit, tohle mytí hlav bude mnohem horší než ten tucet předchozích."

Baron James, kancléř Krondoru a první pobočník vévody z Krondoru, rychle nasedl na svého koně. "Do paláce," přikázal a družina se otočila, aby doprovodila prince Borrice a Erlanda domů.

Arutha, princ z Krondoru, rytíř-maršálek Západu a dědic trůnu Ostrovního království, pozorně sledoval průběh shromáždění dvora. V mládí to byl štíhlý muž, a proto nezmohutněl, jak bývalo ve středním věku obvyklé, ale spíše jako by zhranatěl a jeho rysy ztvrdly. Vlasy měl stále tmavé, přestože se v nich po dvaceti letech, co vládl Krondoru a Západu, objevily šediny. Jeho reflexy se během let zpomalily jen nepatrně a stále byl počítán k nejlepším

šermířům Království, i když měl v poslední době jen málokdy příležitost procvičit si své šermířské umění. Soustředěně mhouřil tmavé oči v pohledu, jemuž podle mínění těch, kdo princi sloužili, nikdy nic neuniklo. Přemýšlivý, někdy až zádumčivý Arutha byl skvělým vojevůdcem. Svou pověst si po právu získal během devítileté Trhlinové války - která skončila rok před narozením dvojčat - poté, co se stal velitelem vojenské posádky Crydee, svého rodného hradu. Tehdy byl jen o pět měsíců starší než jeho synové nyní.

Byl pokládán za tvrdého, avšak spravedlivého vládce, připraveného přísně trestat každé přestoupení zákona, ale na žádost své manželky, princezny Anity, také často uděloval milost a projevoval shovívavost. A tento vztah více než cokoli jiného zrcadlil způsob vlády v západní části Království: tvrdá, logická, nestranná spravedlnost zmírněná milosrdenstvím. Arutha nebyl sice otevřeně opěvován, ale byl svými poddanými ctěn a uznáván a jeho manželka milována.

Anita seděla na svém trůně a upírala zelené oči do prostoru před sebou. Za královským chováním dokázala skrýt obavy o své syny před všemi kromě těch, kdo ji znali nejdůvěrněji. To, že její manžel nařídil, aby chlapci před něj předstoupili během ranního shromáždění dvora, místo aby se s nimi setkal minulý večer ve svých soukromých pokojích, svědčilo o hloubce jeho hněvu. Anita se přiměla naslouchat řeči člena cechu tkalců; bylo i její povinností věnovat pozornost těm, kdo přicházeli ke dvoru s žádostmi a peticemi. Ostatní členové rodiny se obvykle nezúčastňovali ranního shromáždění dvora, ale protože se dvojčata vrátila ze své služby na hranicích, mělo to být rodinné setkání.

Princezna Elena stála po boku své matky. Byla stejným dílem podobná oběma svým rodičům. Po matce měla kaštanové vlasy a světlou pleť, zatímco po otci zdědila tmavé bystré oči. Ti, kdo dobře znali královskou rodinu, často podotýkali, že Borric a Erland připomínají svého strýce, krále, a Elena svou tetu, baronku Carline ze Saladoru. Arutha sám při nejedné příležitosti poznamenal, že má i Carlininu nespoutanou povahu. Princ Nicholas, Aruthovo a Anitino nejmladší dítě, se vyhnul povinnosti stát vedle své sestry tím, že se ukryl před pohledem svého otce. Stál za trůnem své matky, kam otec neviděl, na prvním stupni k vyvýšenému pódiu. Dveře do královských komnat byly skryty před očima těch, kdo byli shromážděni v trůnní síni, a scházelo se k nim dolů po třech schodech, na nichž si kdysi všechny čtyři děti hrály, krčily se na prvním schodě, naslouchaly otci, jak řídí záležitosti dvora, a užívaly, si radostného pocitu tajného odposlouchávání. Nicky čekal na příchod svých dvou bratrů..

Anita se ohlédla, vedena oním smyslem, který matky upozorňuje na to, že jejich děti nejsou tam, kde by měly být. Všimla si, že Nicholas čeká dole u dveří, a pokynula mu, aby se postavil na své místo. Nicky Borrice a Erlanda zbožňoval navzdory tomu, že dvojčata chlapci věnovala málo času a většinou ho jen trápila. Vzhledem k devítiletému rozdílu nedokázala se svým nejmladším sourozencem najít společnou řeč. Princ Nicholas vykulhal po třech širokých schodech a postavil se vedle své matky, které se jako každý den od jeho narození při pohledu na něj sevřelo srdce. Chlapec měl znetvořenou nohu a ani úsilí ranhojičů, ani zaříkáváni kněží nemělo žádný účinek kromě toho, že chlapec mohl chodit. Arutha, který nechtěl vystavit znetvořené dítě pohledům davů, nedbal na starý zvyk a odmítl ukázat chlapce na Představení, slavnosti, při níž se královské dítě poprvé objevilo na veřejnosti, což byla tradice, jíž s Nicholasovým narozením začal hrozit zánik. Nicky se otočil, když zaslechl, jak se otvírají dveře. Vykoukl z nich Erland. Nejmladší princ se usmál na své bratry, kteří opatrně proklouzli dveřmi. Nicky se svou pokřivenou chůzí zase sestoupil po třech schodech, aby je přivítal, a každého objal. Erland sebou viditelně trhl a Borric ho nepřítomně poplácal po rameni.

Nicky následoval své bratry, kteří pomalu vystupovali po schodech za trůny, aby se postavili vedle své sestry. Ta se ohlédla přes rameno, vyplázla jazyk a zašilhala, takže se všichni tři bratři museli přemáhat, aby se nerozesmáli. Věděli, že nikdo jiný u dvora nemohl vidět její grimasu. Dvojčata měla za sebou bohaté dějiny trápeni své malé sestry, a ta jim oplácela, jak jen mohla. Na tom, že si z nich utahovala i na shromáždění dvora, neviděla nic nepatřičného.

Arutha vycítil, že se mezi jeho dětmi cosi děje, ohlédl se a zamračil se na své potomky tak, že je přešla chuť na smích. Na starších synech utkvěl poněkud déle pohledem, jimž dal v plném rozsahu najevo svůj hněv, i když si toho povšimli pouze ti, kdo ho znali nejlépe. Pak obrátil pozornost zpět k záležitostem dvora. Nižšímu šlechtici byl svěřován nový úřad, a zatímco čtyři královští potomci na tom možná neshledávali nic pozoruhodného, onen muž pravděpodobně pokládal tento okamžik za jeden z nejvýznamnějších ve svém životě. Arutha se už léta pokoušel u svých dětí vzbudit zájem o dění u dvora, ale jeho snaha soustavně selhávala.

Na princův dvůr dohlížel lord Gardan, vévoda z Krondoru. Starý voják sloužil Aruthovi a před ním jeho otci více než třicet let. Jeho téměř sněhobílý vous se ostře odrážel od opálené pleti, ale stále měl bystrý pohled člověka, jehož mysl neztratila nic ze své břitkosti, a pro královské děti měl vždy připravený úsměv. Gardan byl prostého původu a vysoké postavení získal jen na základě svých schopností. Navzdory často vyslovovanému přání odejít na odpočinek a vrátit se domů do vzdáleného Crydee setrvával v Aruthových službách nejprve jako seržant u posádky v Crydee, pak jako kapitán princovy palácové stráže a poté jako rytíř-maršálek Krondoru. Když předchozí vévoda z Krondoru, lord Volney, po sedmi letech věrné služby neočekávaně zemřel, svěřil Arutha tento úřad Gardanovi. Starý voják sice namítal, že se mezi šlechtu nehodí, prokázal však, že je stejně schopným správcem jako vojákem.

Gardan slavnostním hlasem přečetl mužův nový titul i privilegia a Arutha mu předal honosnou listinu s mnoha stuhami a pečetěmi. Povýšený šlechtic ji převzal a ustoupil zpět do davu, kde mu jeho sousedé začali tlumeným šepotem blahopřát. Gardan pokynul vrchnímu ceremoniáři jménem Jerome a štíhlý muž se vypjal v celé své výšce. Kdysi v dětství byl soupeřem barona Jamese a nynější postavení dokonale vyhovovalo jeho samolibé povaze. Byl to po všech stránkách nudný člověk a jeho přehnaná pozornost věnovaná sebemenším maličkostem z něj činila mistra svého úřadu. Jeho posedlost dokonalostí se projevovala například tím, že na jeho obřadním plášti nebyl jediný steh ušit křivě, i tím, že dokázal hodiny upravovat svou bradku, aby držela v přesném tvaru do špičky. Zvučným hlasem

pronesl: "S dovolením Vaši Výsosti, Jeho Excelence, lord Toren Sie, vyslanec královského dvora Velké Keshe."

Vyslanec, který dosud stál stranou a tiše rozmlouval se svými rádci, předstoupil před trůn a uklonil se. Na první pohled bylo vidět, že patří k původnímu keshanskému národu, o čemž svědčila hladce vyholená hlava. Oblečen byl do širokých žlutých kalhot, dlouhé šarlatové vesty bez rukávů, vpředu rozevřené, a bílých trepek. Hruď měl podle keshanské módy obnaženou a na šíji měl zavěšen těžký zlatý náhrdelník, odznak svého úřadu. Všechny součásti vyslancova oděvu byly ozdobeny téměř nepostřehnutelnou výšivkou, kdy každý steh krášlily drobounké drahokamy a perličky. Výsledkem bylo, že pokud se pohyboval, vypadal, jako by se koupal v mihotavém třpytu. Celkem snadno se stal nejokázalejší postavou u dvora.

"Výsosti," řekl hlasem, v němž se lehce ozýval zpěvavý cizí přízvuk. "Naše paní, Lakeisha, Ta, jež je Keshí, se ptá na zdraví Jejich Výsostí."

"Předejte císařovně naše nejvřelejší pozdravy," odpověděl Arutha, "a sdělte jí, že se nám daří dobře."

"S radostí," řekl vyslanec. "A nyní musím Jeho Výsost požádat o odpověď na pozvání zaslané mou pani. Sedmdesáté páté výročí narození Její Vznešenosti je pro naši Říši nepřekonatelně radostnou události. Bude uspořádána oslava trvající dva měsíce. Připojí se k nám Vaše Výsosti?"

Král už zaslal svou omluvu stejně jako vladaři všech sousedních zemí od Quegu až po Východní království. Přestože mír mezi Říší a jejími sousedy trval neobvykle dlouhou dobu - jedenáct let od poslední významnější srážky na hranicích - žádný vladař nebyl takový blázen, aby se vydal do nejobávanější země na Midkemii. Jejich odmítnutí byla považována za přijatelná. Pozvání prince a princezny z Krondoru byla už ale jiná věc.

Západní část Ostrovního království byla téměř samostatným územím a princ z Krondoru mu vládl vybaven značnými pravomocemi. Z královského dvora v Rillanonu přicházely jen rámcové pokyny týkající se politiky. A právě Arutha velmi často jednal s keshanskými vyslanci, protože většina šarvátek mezi Královstvím a Keshí se odehrávala na jižní hranici Západu.

Arutha pohlédl na svou manželku a pak zpět na vyslance. "Je nám velmi líto, že nám tlak státnických povinností nedovolí uskutečnit tak dalekou cestu, Vaše Excelence."

Vyslancův výraz se nezměnil, ale jeho pohled nepatrně ztvrdl, což byl neklamný důkaz, že Keshané považuji odmítnutí za velmi blízké urážce. "To je politováníhodné. Výsosti. Má paní pokládala vaši přítomnost za důležitou - řekl bych, jako gesto přátelství a dobré vůle."

Aruthovi neunikl význam vyslancovy poslední poznámky. Přikývl. "Přesto bychom považovali za zanedbání našeho přátelství a dobré vůle vůči našemu jižnímu sousedu, kdybychom nevyslali zástupce královského dvora Ostrovů." Vyslancovy oči se okamžitě upřely na dvojčata. "Princ Borric, předpokládaný dědic trůnu Ostrovů, bude naším představitelem na císařských oslavách, můj lorde." Borric, který se náhle ocitl ve středu pozornosti, se napřímil a pocítil nutkavou potřebu začít si popotahovat lem své tuniky. "A jeho bratr, princ Erland, ho doprovodí."

Borric a Erland si vyměnili ohromené pohledy. "Kesh!" zašeptal Erland zděšeně.

Keshanský vyslanec spokojeně pokynul hlavou směrem k princům. "Příhodné gesto uznání a přátelství, Výsosti. Má paní bude potěšena."

Aruthův pohled přelétl síň, na okamžik se zastavil na muži stojícím až úplně vzadu a pokračoval dál. Když keshanský vyslanec odešel, Arutha vstal a řekl: "Máme dnes před sebou ještě hodně práce; dvůr se shromáždí zítra o desáté hodině." Nabídl rámě své manželce a společně odcházeli. Když míjeli Borrice, Arutha zašeptal: "Ty a tvůj bratr, za pět minut v mých komnatách." Všechny čtyři královské děti se uklonily a poté, co kolem nich otec a matka prošli, zařadily se za ně.

Borric se podíval na Erlanda a zjistil, že se na tváři jeho dvojčete zrcadlí jeho vlastní zvědavost. Dvojčata počkala, dokud nevyjdou ze síně, a pak se Erland otočil, sevřel Elenu do medvědího objeti a roztočil se s ní. Borric ji pořádně plácl po zadku a vložil do svého úderu tolik síly, aby ho pocítila i přes vrstvy spodnic a záhyby látky své sukně. "Zvířata!" vykřikla. Pak oba objala. "Nerada to říkám, ale opravdu mě těší, že jste se vrátili. Byla tady bez vás hrozná nuda."

Borric se ušklíbl. "My jsme slyšeli něco jiného, sestřičko."

Erland položil ruku na bratrovo rameno a přehnaně spiklenecky zašeptal: "Dospělo k našemu sluchu, že dva z princových panošů byli asi před měsícem přistiženi při souboji, jenž měl zřejmě rozhodnout, který z nich bude doprovázet naši sestru na slavnost Banapisu."

Elena si oba bratry změřila zamračeným pohledem. "Neměla jsem s těmi bojujícími idioty nic společného." Pak její výraz změkl. "Kromě toho jsem onen den strávila se synem barona Loweryho, Thomem."

Oba bratři se zasmáli. "Což jsme se ovšem také doslechli," řekl Borric. "Tvoje pověst už dospěla až k pohraničním baronům, sestřičko! A to ti ještě není šestnáct!"

Elena si nadzvedla sukně a proplula mezi bratry. "Už jsem skoro ve věku, kdy se matka poprvé setkala s otcem, a když už mluvíme o otci, jestli hned nebudete v jeho pracovně, dá si k snídani vaše játra na roštu." Předběhla své bratry asi o tucet kroků, otočila se, až jí zavířily sukně, a znovu vyplázla jazyk.

Dvojčata se zasmála a Erland si všiml, že Nicky stále stojí vedle nich. "Ale, copak to tu máme?"

Borric začal předstírat, že se rozhlíží kolem dokola, nad Nickyho hlavou. "Co máš na mysli? Já nic nevidím."

Na Nickyho tváři se objevil zoufalý výraz. "Borrici!" řekl skoro s pláčem.

Borric se podíval dolů. "Ale to je..." Otočil se ke svému bratru. "Co je to?"

Erland Nickyho pomalu obešel. "Nejsem si jist. Je to příliš malé na goblina, ale příliš velké na opici - možná snad s výjimkou velmi vysoké opice."

"Ani to není tak široké v ramenou, aby to mohl být trpaslík, a na žebravého chlapce je to příliš dobře oblečené -"

Nicky se zakabonil. Z očí mu vytryskly slzy. "Slíbili jste!" řekl zajíkavě. Vzhlédl ke svým bratrům, kteří se na něho pobaveně šklebili, a pak se slzami na tvářích vší silou kopl Borrice do holeně, otočil se a rozběhl se pryč. Ani kulhavá noha, kterou vlekl za sebou, nezpomalila jeho běh chodbou, od jejíchž zdí se odrážely jeho vzlyky.

Borric si promnul nakopnutou holeň. "Au. Ten kluk kope jako kůň." Pak se podíval na Erlanda. "Slíbili?"

Erland převrátil oči vzhůru. "Že ho nebudeme trápit." Těžce si povzdechl. "Další kolo přednášek. Určitě běžel za matkou, ta to řekne otci a..."

Borric se otřásl. "A nastane další kolo přednášek."

Pak jako jeden vykřikli: "Otec!" a rozběhli se k Aruthovým soukromým pokojům. Když stráž stojící u dveří viděla blížící se bratry, otevřela jim.

Uvnitř dvojčata zjistila, že otec sedí ve svém oblíbeném křesle, starém kusu nábytku z kůže a dřeva, kterému ale dával přednost před kterýmkoli z tuctu jiných ve velké poradní síni.

Po jeho levici stáli baroni James a Locklear. "Pojďte dál, vy dva," řekl Arutha.

Dvojčata předstoupila před otce. Erland se pohyboval trochu nemotorně, protože mu zraněný bok přes noc ztuhl. "Něco se stalo?" zeptal se Arutha.

Oba jeho synové se slabě usmáli. Jejich otci uniklo jen málo věci. Borric řekl: "Pokoušel se o protiútok, když se měl krýt. Protivník se dostal přes jeho obranu."

Aruthův hlas zněl chladně. "Zase souboje. Měl jsem se na to připravit, což baron James očividně učinil." Obrátil se k Jamesovi. "Nějací zabití?"

James řekl: "Ne, ačkoliv syn jednoho z nejvlivnějších městských rejdařů k tomu měl dost blízko."

Arutha pomalu vstal ze svého křesla. Na jeho tváři se zračil hněv. U muže, který se uměl tak dokonale ovládat jako on, to byl vzácný úkaz, a ti, kdo ho dobře znali, věděli, že to nevěstí nic dobrého. Postavil se před dvojčata a na okamžik se zdálo, že se chystá je uhodit. Pak se upřeně zahleděl do očí každého z nich. Usekával slova, jako by se snažil znovu nabýt sebeovládání. "Na co jste vy dva asi tak mysleli?"

Erland řekl: "Byla to sebeobrana, otče. Ten muž se mě snažil probodnout."

Borric se připojil. "Ten člověk podváděl. Měl v rukávu schovanou modrou dámu."

Arutha křičel, až skoro prskal. "I kdyby měl v rukávu celý balíček, vůbec mě to nezajímá. Vy nejste žádní obyčejní vojáci, k sakru! Jste moji synové."

Arutha je obcházel, jako kdyby si prohlížel koně nebo kontroloval stráž. Bratři mlčky čelili jeho pozornosti, protože věděli, že otec při této náladě nesnese žádnou drzost.

Nakonec Arutha odevzdaně rozhodil rukama. "Tohle nejsou moji synové." Odstoupil od dvojčat a zastavil se vedle baronů. "Musejí být Lyamovi," řekl, připomínaje královo jméno. Aruthův bratr byl v mládí znám svou ohnivou povahou a častými souboji. "Anita se provdala za mne, ale nějakým záhadným způsobem porodila královy divoké zmetky," James mohl pouze souhlasně přikyvovat. "Musí v tom být nějaký božský záměr, kterému nerozumím."

Obrátil, pozornost zpět ke svým synům a řekl: "Kdyby ještě žil váš dědeček, přehnul by si vás přes koleno a zřezal by vás řemenem bez ohledu na vaše stáří. Zase jednou jste se zachovali jako děti a mělo by se s vámi jako s dětmi zacházet."

Začal před nimi přecházet sem a tam a hlas mu stoupal. "Poslal jsem příkaz, abyste se vrátili ihned! Ale poslechli jste? Ne! Namísto abyste se nejkratší cestou vydali do paláce, zmizíte v Chudinské čtvrti. O dva dny později vás baron James najde, jak se rvete v hospodě." Odmlčel se a pak skoro zařval: "Mohli vás zabít!"

Borric se pokusil zlehčit situaci. "Jen v případě, že by to odražení -"

"Dost!" zahřměl Arutha, jehož vztek už překročil hranice jeho schopnosti ovládnout jej. Uchopil Borrice za tuniku na hrudi a zacloumal jím. "Tohleto neskončí jen žertem a úsměvem! To bylo naposledy, co jste mě neposlechli." Odstrčil Borrice od sebe, a ten, vyvedený z rovnováhy, narazil do svého bratra. Aruthovo chováni prozrazovalo, že nemá pochopení pro synovy prostořeké poznámky, které obvykle přecházel bez povšimnuti. "Nevolal jsem vás zpět proto, že dvoru chyběl váš neomylný smysl pro lumpárny. Myslel jsem si, že rok nebo dva další služby na hranicích by vás mohly trochu zklidnit, ale nemám na vybranou. Máte královské povinnosti a je vás potřeba teď!"

Borric a Erland si vyměnili pohledy. Aruthovy nálady pro ně byly stará vesta a čelili jeho - obvykle oprávněnému - hněvu už mnohokrát dříve, ale tentokrát se dělo něco mimořádného. Borric řekl: "Odpusť, otče. Neuvědomili jsme si, že je to věc povinnosti, co nás volá domů."

"Protože vy si nemáte co uvědomovat, vy máte poslouchat!" odsekl jejich otec. Bylo na něm zřetelně vidět, že hádka vyčerpala všechnu jeho trpělivost. "Pro tuto chvíli jsem s vámi skončil," řekl. "Musím se připravit na odpolední soukromé jednání s keshanským vyslancem. Baron James dokončí tento rozhovor za mne." U dveří se zastavil a obrátil se k Jamesovi. "Cokoli bude třeba udělat, udělejte! Ale chci, aby si tihle darebáci byli dokonale vědomi závažnosti situace, až s nimi budu odpoledne mluvit." Nepočkal na odpověď a práskl za sebou dveřmi.

James a Locklear přistoupili k princům a James řekl: "Kdyby byly Jejich Výsosti tak laskavy a následovaly nás."

Borric a Erland pohlédli na své dlouholeté vychovatele a 'strýčky' a pak jeden na druhého. Oba tušili, co je čeká. Jejich otec k hluboké úlevě své manželky na své děti nikdy nevložil ruku, ale namísto toho chlapce čekala zvláštní 'zápasnická cvičení', kdykoli byli neposlušní, což se stávalo velmi často.

Poručík William, čekající venku, se tiše připojil ke dvojčatům a baronům a všichni společně se vydali chodbou ke dveřím Aruthovy tělocvičny, velké místnosti, kde se členové královské rodiny zdokonalovali v zacházení s mečem a dýkou nebo v zápasení holýma rukama. Baron James kráčel v čele. Když došli k tělocvičně, poručík William otevřel dveře, protože i když byl bratrancem dvojčat z druhého kolena, byl stále pouhým vojákem ve společnosti šlechticů. Borric vstoupil první, následován Erlandem a Jamesem a nakonec Locklearem a Williamem.

Jakmile se Borric ocitl uvnitř, zvedl ruce se zaťatými pěstmi před sebe a v rohovnickém postoji začal poskakovat kupředu a zpět se slovy: "Jsme už mnohem starší a větší, strýčku Jimmy. A tobě se už nepodaří mě jen tak praštit za ucho jako minule."

Erland si přitiskl levý loket k boku, nahrbil se a najednou začal kulhat. "A taky rychlejší, strýčku Locky." Bez varováni se vymrštil a pokusil se zasáhnout Lockleara loktem do hlavy. Baron, voják s téměř dvacetiletou zkušeností ve službě, uskočil stranou a Erland ztratil rovnováhu a klopýtl. Locklear ho uchopil za paži a odvlekl do středu tělocvičny.

Oba baroni pak ustoupili a bratři se postavili do střehu. James zvedl ruce dlaněmi vzhůru a s úšklebkem řekl: "Ano, máte pravdu, jste na nás příliš mladí a rychlí." Jeho škodolibý tón chlapcům neunikl. "Ale protože my si během několika následujících dnů budeme muset zachovat čistou hlavu, řekli jsme si, že si nenecháme ujit příležitost na vlastní oči se přesvědčit, jak jste se za poslední dva roky zlepšili." Zvedl palec a ukázal jím za své rameno do vzdáleného kouta.

Stáli tam dva vojáci oblečeni pouze do kalhot. Oba měli mohutné paže založené na rozložitých, svalnatých hrudnících. Baron James jim pokynul, aby přistoupili. Když tak učinili, podívala se dvojčata jedno na druhé.

Oba muži se pohybovali plavnou chůzí ušlechtilých válečných koní, pružně, ale připraveni kdykoli projevit svou sílu. Borric zašeptal: "To nejsou lidé!" Erland se kysele usmál, protože oba muži měli výrazné hranaté čelisti připomínající vystupující čelisti horských trollů.

"Tito pánové jsou z posádky vašeho strýce Lyama," řekl Locklear. "Měli jsme tu minulý týden vystoupení královských rohovnických šampiónů a požádali jsme je, aby tady ještě pár dní zůstali." Oba muži se od sebe oddělili a začali obcházet chlapce ze dvou stran.

Jimmy řekl: "Ten plavovlasý chlapík je seržant Obregon z rodezské posádky-"

Locklear mu skočil do řeči. "Je to přeborník všech vah do sta kilogramů - Erland bude vaším žákem, Obregone; má zraněný bok, tak na něj buďte hodný."

"- a ten druhý," pokračoval Jimmy, „je seržant Palmer z BasTyry."

Borric si přimhouřenýma očima prohlížel blížícího se vojáka. "Nechtě mě hádat: je to přeborník všech vah nad sto kilogramů."

"Ano," přisvědčil baron James se Škodolibým úsměvem.

Borricovo zorné pole náhle vyplnila obrovská pěst. Pokusil se jí rychle vyhnout, ale to už ho ta druhá zasáhla ze strany do hlavy. Pak už jen přemýšlel, kdo namaloval ty fresky na stropě místnosti, z níž jeho otec udělal tělocvičnu. Bude se muset někoho zeptat.

Potřásl hlavou a pomalu si sedl. Uslyšel Jamese, jak říká:

"Váš otec si přeje, abychom vás důkladně přesvědčili o důležitosti věci, která vás zítra čeká."

"A co by to mělo být?" zeptal se Borric a dovolil seržantu Palmerovi, aby mu pomohl vstát. Ale seržant nepustil Borricovu pravici, nýbrž ji sevřel ještě pevněji a svou vlastní pravičkou ho udeřil do žaludku. Poručík William sebou viditelně trhl při pohledu na Borrice, který hekl, když mu vzduch vylétl z plic, obrátil oči v sloup a znovu se sesul na podlahu. Erland začal obezřetně couvat před druhým rohovníkem, který ho pomalu pronásledoval po místnosti.

"Pokud to uniklo vaší pozornosti, vašemu strýci, králi Lyamovi, zůstaly už jen dcery poté, co zemřel princ Randolph."

Borric odmítl nabízenou ruku seržanta Palmera. "Děkuji. Vstanu sám." Zvedl se najedno koleno a řekl: "Moc jsem se smrtí našeho bratrance nezabýval, ale vím o ní." Pak, když začal vstávat, zasadil náhle prudkou ránu do břicha seržanta Palmera.

Starší zápasník zůstal stát jako skála, jen se trochu prudčeji nadechl a s uznalým úsměvem řekl: "Ta sedla, Výsosti."

Borric obrátil oči k nebi. "Děkuji." Pak už jen viděl, jak se k jeho očím opět blíži pěst, a znovu obdivoval nádherně pestré malby na stropě. Jak to, že jsem si jich nikdy dříve nevšiml? divil se.

Erland se pokoušel udržovat odstup od seržanta Obregona. Pak náhle přestal ustupovat, vrhl se na svého protivníka a zasypal ho sérií úderů. Seržant zůstal stát, zvedl ruce před tvář a nechal mladíka bušit do svých paží a ramenou. "Skutečnost, že náš strýc nemá dědice, nám není neznámá, strýčku Jimmy," poznamenal Erland, který už začínal pociťovat únavu z toho, jak marně bušil do svalnatého seržanta. Najednou seržant ustoupil stranou z Erlandova dosahu a zasadil mu úder do boku. Erlandovi vyprchala barva z tváří a rozostřil se mu pohled.

Když seržant Obregon viděl jeho reakci, řekl: "Odpusťte, Výsosti, myslel jsem, že to je ten zdravý bok."

Erland se zmohl jen na zasípění. "To od vás bylo velice laskavé."

Borric potřásl hlavou, aby si pročistil mozek, pak se rychle překulil a vyskočil na nohy, připraven k boji. "Tak tedy, je nějaký důvod opakovat si známé věci o tom, že v naši rodině chybí královský princ?"

"Ano, je," přisvědčil James. "Bez mužského potomka krále je dědicem princ z Krondoru."

Erland se ozval přiškrceným hlasem. "Princ z Krondoru je vždycky královským dědicem."

"A váš otec je princem z Krondoru," připomněl Locklear. Borric chytře provedl klamný výpad levičkou a pravičkou zasáhl seržanta Palmera do čelisti, až starší muž na okamžik zavrávoral. Další úder do těla a rohovník začal ustupovat. Borric, povzbuzen svým úspěchem, postoupil kupředu, aby zasadil rozhodující úder, když tu se svět obrátil vzhůru nohama.

Borric viděl nejdříve žlutě a pak dlouho rudě, a zatímco se vznášel v prostoru, podlaha se najednou zvedla a udeřila ho do týla. Pak mu zrak zahalila temnota, z níž po chvíli vystoupil kruh tváří, které na něho shlížely z veliké výšky. Zdálo se, že to jsou přátelské tváře, a on si pomyslel, že by je snad mohl znát, ale necítil potřebu se tím zabývat, protože bylo tak příjemné tonout v chladné temné studni. Pohlédl za tváře a napadlo ho, zda by někdo z těch, jimž

patřily, mohl vědět, kdo namaloval ty úžasné fresky.

Když se mu oči převrátily tak, že bylo vidět pouze bělmo, vychrstl mu William do tváře malý džber vody. Borric se probral a začal prskat a plivat vodu.

Baron James poklekl k princi a pomohl mu posadit se. "Jsi tu se mnou?"

Borric potřásl hlavou a zaostřil pohled. "Myslím, že ano," vypravil ze sebe.

"Dobře. Protože jestliže tvůj otec je stále dědicem trůnu, ty jako jeho nejstarší syn," pleskl Borrice po zátylku, aby zdůraznil další slova, "jsi stále předpokládaným následníkem."

Borric se podíval Jamesovi do tváře. Smysl Jamesova sdělení mu stále unikal. "No a co?"

"No a to, ty tupče, že je nepravděpodobné, aby náš dobrý král, tvůj strýc, ještě zplodil syna - vzhledem k věku královny - a když ho Arutha přežije, stane se králem on." Zvedl Borrice na nohy a dodal: "A pokud tomu Bohyně štěstěny bude chtít" - lehce poplácal Borrice po tváři - "téměř určitě přežiješ svého otce, což znamená, že jednoho dne budeš králem."

"Chraňte nás nebesa," poznamenal Locklear.

Borric se rozhlédl kolem sebe. Dva seržanti ustoupili dozadu, jako by lekce v boxu byla zapomenuta. "Králem?"

"Jo, ty korunovaný hňupe, králem," houkl Locklear. "Jestliže v té době ještě budeme naživu, budeme muset před tebou pokleknout a doufat, že víš, co děláš."

"Takže," pokračoval James, "tvůj otec rozhodl, že je čas, aby ses přestal chovat jako zkažený synáček bohatého obchodníka s dobytkem a začal vystupovat jako budoucí král."

Erland se přivlekl ke svému bratrovi a lehce se o něj opřel. "Tak proč nám prostě jen" - přikrčil se, protože si špatným pohybem natáhl znovuzraněný bok - "neřeknete, o co jde?"

James řekl: "Přesvědčil jsem vašeho otce, že je třeba, aby lekce byla poněkud... důraznější." Zadíval se na oba princе. "Dostalo se vám vzdělání od nejlepších učitelů, jaké mohl váš otec zaměstnat. Mluvíte... kolika... šesti, sedmi jazyky? Umíte dělat výpočty jako konstruktéři strojů. Dějepis byste mohli sami přednášet. Máte hudební a malířské nadání a znáte dvorní etiketu. Jste vynikající šermíři a" - ohlédl se na rohovníky - "víceméně nadaní žáci pěstního zápasu." Odstoupil o krok dozadu. "Ale devatenáct let po svém narození nevykazujete jedinou známku toho, že jste cokoli jiného než zkažení, neukáznění spratci. Ne královští princové!" Jeho hlas zesílil a ozval se v něm hněvivý tón, když se obrátil přímo na Borrice. "Ale až s tebou skončíme, budeš se chovat jako korunní princ, a ne jako zkažený spratek."

Borric vypadal schlíple. "Zkažený spratek?"

Erland se pobaveně usmál nepříjemné situaci svého bratra. "Dobře, takže vlastně už není co řešit. Borric se bude muset polepšit, vy a otec budete spokojení -"

James se obrátil k Erlandovi a zlověstně se ušklíbl. "Ale o tebe se tady taky jedná, holoubku! Protože když tenhle bláznivý kluk půjde a nechá se podříznout žárlivým manželem nějaké keshanské dvorní dámy, budeš to ty, kdo si jednou v Rillanonu nasadí korunu conDoinů. A i kdyby ne, budeš stále následníkem až do toho nepravděpodobného okamžiku, kdy se tvůj bratr stane otcem. A i tehdy je víc než dobře možné, že skončíš jako vévoda." Nechal svůj hlas poněkud klesnout a řekl: "Takže se oba začnete učit svým povinnostem."

Borric řekl: "Dobře, já vím. Hned zítra první věc. Tak pojďte, trochu si odpočineme -" Podíval se dolů a zjistil, že i Jamesova ruka opřená o hrud' brání v odchodu.

"Ne tak rychle," řekl James. "Vaše lekce ještě neskončila".

"Ale strýčku Jimmy -" začal Erland.

"Svého už jsi dosáhl -" řekl Borric s hněvem v hlase.

"Myslím, že ne," odpověděl baron. "Pořád ještě jste jen dva nevycválaní pacholci." Obrátil se ke dvěma seržantům a řekl: "Pokračujte, prosím."

Baron James pokynul Locklearovi, aby ho doprovodil při rychlém odchodu z tělocvičny, kde se princové chystali na odborně provedený výprask. U dveří se James obrátil k poručíku Williamovi. "Až budou mít dost, dopravte je do jejich pokojů. Ať si odpočinou a najedí se a pak se postarejte, aby se připravili na odpolední setkáni s Jeho Výsosti."

William zasalutoval, a když se otočil, viděl, že oba princi šli opět k zemi. Potřásl hlavou. Tohle nebude nic pěkného pohled.

Kapitola druhá

OBVINĚNÍ

Chlapec vykřikl.

Borric a Erland pozorovali skrz okno soukromé komnaty svých rodičů, jak šermířský mistr Sheldon stupňuje svůj útok na mladého prince Nicholase. Chlapec znovu vykřikl v dychtivém nadšení poté, co se vyhnul chytrému krytu a odrazil protiútok. Šermířský mistr ustupoval.

Borric si pohladil tvář a poznamenal: "Kluk sebou ale umí mrskat." Ošklivá podlitina z ranního rohovnického výcviku začala nabývat sytě fialové barvy.

Erland přikývl. "Zdědil otcovy šermířské schopnosti. A dokáže to zvládnout dobře i s tou špatnou nohou."

Oba princové se otočili ke dveřím, které se otevřely a vstoupila jejich matka. Anita pokynula svým dvorním dámám, a ty se odebraly do vzdálenějšího kouta místnosti, kde začaly tiše rozebírat, které z nejnovějších klevet jsou

nejzajímavější. Princezna z Krondoru si stoupla mezi své syny a vyhlédla oknem na dvůr, kde byl příliš bezstarostný Nicholas vylákán k riskantnímu výpadu, ztratil rovnováhu a náhle zjistil, že je odzbrojen.

"Ne, Nicky! Měl jsi předvídat, co se na tebe chystá," vykřikl Erland, přestože zavřené okno nedovolilo jeho slovům, aby dolétla až k jeho mladšímu bratrovi. Anita se zasmála. "Tolik se snaží." Borric pokrčil rameny. "Ale vždyť na takového chlapce umí dost. Není o mnoho horší, než jsme byli my v jeho věku."

Erland přikývl. "Ten opičák -"

Jeho matka se k němu náhle otočila a vlepila mu políček, až to mlasklo. Ženy na druhém konci místnosti zmlkly, jako když utne, a očima rozšířenýma úžasem zíraly na svou princeznu. Borric se podíval na svého bratra, na jehož tváři se odráželo jeho vlastni ohromení. Ani jedinkrát během devatenácti let jejich života matka na žádného z nich nevztáhla ruku. Erland byl více zkoprnělý samotným princezniným činem než bolestí z políčku. V Anitiných zelených očích se objevila směs hněvu a lítosti. "Už nikdy takhle o svém bratru nemluvte." Její tón neponechával prostor k námitkám. "Trápili jste ho a způsobili jste mu více bolesti než všechny bezcílné poznámky cizích lidí dohromady. Je to dobrý chlapec a miluje vás a všechno, čeho se mu za to od vás dostalo, byly posměšky a zlomyslnosti. Jste první den zpátky v paláci a už po pěti minutách jste ho dohnali k slzám. Arutha měl pravdu. Nechávala jsem vaše přestupky nepotrestány příliš dlouho." Otočila se k odchodu. Borric ve snaze zachránit svého bratra i sebe před rozpaky této chvíle chvatně řekl: "Matko. Poslala jsi pro nás? Chtěla jsi s námi mluvit ještě o něčem jiném?"

Anita řekla: "Já jsem pro vás neposílala."

"To jsem byl já."

Chlapci se otočili po hlase a uviděli svého otce, jak tiše stojí v malých dveřích spojujících jeho pracovnu a rodinný pokoj, jak Anita nazývala tuto část královských komnat. Bratři se podívali jeden na druhého a uvědomili si, že je otec pozoroval dost dlouho, aby byl svědkem i jejich výstupu s matkou.

Po dlouhém mlčení Arutha řekl: "Pokud nás omluvíš, rád bych si promluvil se svými syny."

Anita přikývla a pokynula svým dvorním dámám, aby šly s ní. Místnost se rychle vyprázdnila a zůstal v ní jen Arutha s dvojčaty. Když se zavřely dveře, Arutha se zeptal: "Jste oba v pořádku?"

Erland si záměrně nápadně protáhl ztuhlé svaly. "Víceméně ano, otče, vzhledem k 'pokynům', které jsme ráno obdrželi."

Arutha se zamračil a lehce zavrtěl hlavou. "Požádal jsem Jimmyho, aby mi neříkal, co má za lubem." Křivě se usmál. "Jen jsem mu řekl, aby vám nějakým způsobem vtloukl do hlavy, že když neuděláte, co se od vás žádá, může to mít vážné následky."

Erland přikývl. Borric řekl: "Ale vždyť se to celkem dalo čekat. Přikázal jsi nám dostavit se okamžitě do paláce a my jsme se jen na chvíli zastavili, abychom si mohli zahrát."

"Zahrát si..." řekl Arutha a jeho oči zapátraly ve tváři nejstaršího syna. "Obávám se, že v budoucnosti vám už na hraní mnoho času nezbude."

Pokynul chlapcům, aby ho následovali do jeho pracovny. Tam obešel svůj velký psací stůl, za nímž byl tajný výklenek, skrytý za kamennou deskou ve zdi. Odsunul ji, vyňal z výklenku listinu s královskou pečetí a podal ji Romeovi. "Přečti třetí odstavec."

Borric četl a jeho oči se rozšířily. "To je opravdu smutná novina."

Erland řekl: "Co je to?"

"Zpráva od Lyama," odpověděl Arutha. Borric podal listinu Erlandovi. "Královští lékaři a kněží jsou si jisti, že královna už nebude mít žádné další děti. V Rillanonu se nenarodí královský dědic." Arutha vykročil k zadním dveřím a řekl: "Pojďte se mnou."

Otevřel dveře a vydal se vzhůru po schodech. Jeho synové ho rychle následovali a brzy všichni tři stanuli na vrcholu staré věže tyčící se nad královským palácem, z níž byl výhled na celý Krondor. Arutha promluvil, aniž se obtěžoval ujistit se, zda jeho synové stoji za ním.

"Když jsem byl ve vašem věku, chodíval jsem na cimbuří hradu svého otce. Díval jsem se dolů na město Crydee a na přistav za ním. Takové malé místo, ale tak velké v mých vzpomínkách."

Ohlédl se na Borrice a Erlanda. "I váš děd to dělával, když byl chlapcem, alespoň mi to jednou řekl náš šermířský mistr Fannon." Arutha chvíli mlčel, ponořen do vzpomínek. "Byl jsem přibližně ve vašem věku, když jsem se stal velitelem posádky, chlapci." Oba jeho synové slyšeli příběhy o Trhlinové válce a účasti svého otce v ní, ale tohle nebyl tentýž druh starých historek, jaké slýchávali u oběda vyprávět otce, strýčka Laurieho nebo admirála Traska.

Arutha se otočil a sedl si mezi dva zuby cimbuří. "Nikdy jsem nechtěl být princem z Krondoru, Borrici," řekl. Erland se posadil do vedlejší mezery mezi kamennými zuby, protože vycítil, že Aruthova slova budou určena spíše jeho staršímu bratrovi než jemu. Oba dost často slyšeli, že jejich otec neměl ctižádost vládnout. "Když jsem byl chlapcem," pokračoval Arutha, "neměl jsem větší přání než sloužit jako voják, možná snad s pohraničními lordy.

Ale dokud jsem se nesetkal se starým baronem ze Skalního Hradu, neuvědomoval jsem si, že chlapecké sny nás často provázejí i v dospělosti. Je těžké je setřást, a přesto, když chceme věci vidět takové, jaké skutečně jsou, musíme se zbavit dětského nahlížení na ně."

Upřel oči k obzoru. Arutha byl vždy přímý muž, který rád mluvil jasně a nikdy mu nescházela slova, jimiž by vyjádřil své myšlenky. Ale nyní měl očividné potíže s tím, říct, co má na srdci. "Borrici, když jsi byl mladší, jak sis představoval svůj budoucí život?"

Borric se podíval na Erlanda a pak zpět na otce. Zvedl se slabý větřík a rozčechral mu hustou hřívu narudlých světlých vlasů, až mu jejich pramen spadl do očí. "Nikdy jsem o tom nijak zvlášť nepřemýšlel, otče."

Arutha si povzdechl. "Myslím, že jsme při vaší výchově udělali strašlivou chybu. Když jste byli ještě malí, hodně jste zlobili a při jedné příležitosti jste mě opravdu rozčilili - byla to maličkost, převržený kalamář s inkoustem, ale

zničili jste obsáhlou listinu, což obnášelo celodenní práci písaře. Naplácal jsem ti na zadek, Borrici." Starší bratr se při této představě usmál. Arutha mu úsměv neoplatil. "Anita mě hned onoho dne přiměla ke slibu, že už nikdy na žádného z vás nevztáhnu v hněvu ruku. Ale myslím, že tímto způsobem jsem vás jen rozmazlil a špatně připravil na život, jaký budete muset vést."

Erland si nemohl pomoci, aby nepocítil rozpaky. Oba byli během let často káráni, ale málokdy trestáni, a až do dneška nikdy tělesně.

Arutha přikývl. "Vy a já máme málo společného, co se týká výchovy. Váš strýc král pocítil na své kůži opasek našeho otce při více než jedné příležitosti, když byl přistižen. Já jsem jako chlapec dostal výprask pouze jednou. Rychle jsem pochopil, že když otec něco přikáže, očekává, že jeho příkaz bude bez vyptáváni vyplněn." Arutha si povzdechl a v onom zvuku bratři poprvé ve svém životě zaslechli u svého otce nejistotu. "Všichni jsme předpokládali, že se králem stane princ Randolph. Když utonul, mysleli jsme si, že Lyam bude mít dalšího syna. Dokonce i když začaly přicházet jen dcery a vyhlídka na královského dědice v Rillanonu se během let zmenšovala, prostě nás nenapadlo, že jednoho dne budeš ty" - namířil prstem na Borricovu hruď - "vládcem národa."

Ohlédl se na svého mladšího syna a v neobvyklém gestu vztáhl ruku a položil ji na Erlandovu. "Neumím mluvit o velkých citech, ale vy jste moji synové a oba vás miluji, přestože zkoušíte moji trpělivost až k zbláznění."

Oba synové po tomto vyznání upadli do rozpaků. Také milovali svého otce, ale podobně jako jemu ani jim nebylo příjemné vyjadřovat otevřeně své city. "Chápeme!" Bylo všechno, nač se Borric zmohl.

Arutha se mu podíval přímo do očí.

"Opravdu? Pak tedy musíte také chápat, že od tohoto dne už nejste jen moji synové, Borrici. Oba jste nyní i synové Království. Každý z vás je princem královské krve. Jednou se staneš králem, Borrici. Zvykni si na tu myšlenku, protože je to tak a nic se na tom nedá změnit. A od tohoto dne tě otcovská láska už nebude chránit před krutostí života. Být králem znamená držet životy lidí na vlásku. Jediné neopatrné gesto může zpřetrhat ony vlásky a ukončit životy mnoha lidí."

Erlandovi řekl: "To, že jste dvojčata, se v budoucnu může stát vážnou hrozbou bezpečnosti Království, protože můžeš znenadání zjistit, že někdo tvrdí, že pořadí při vašem narození bylo zaměněno, a bez tvého svolení začne bojovat za tvou věc, aby měl záminku pro rozpoutání války proti svým vlastním nepřátelům.

Oba jste slyšeli příběh prvního krále Borrice, jak byl nucen zabít svého vlastního bratra Jona Uchazeče. A také jste dost často slýchávali o tom, jak jsem stál s králem a naším bratrem Martinem v síni našich předků před Shromážděním lordů a jak oba vznášeli nárok na korunu. Jen díky Martinovu šlechetnému gestu nakonec korunu získal Lyam a nebyla přitom prolita žádná krev." Zvedl ruku a podržel ukazováček a palec tak, že mezi nimi zůstala jen nepatrná vzdálenost. "Přesto jsme onoho dne byli takhle blízko občanské válce."

Borric řekl: "Otče, proč nám to všechno říkáš?"

Arutha vstal a položil ruku na rameno svého nejstaršího syna. "Protože vaše bezstarostné dětství je u konce, Borrici. Už nejsi synem prince z Krondoru. Protože jsem se rozhodl, že pokud přežiji svého bratra, vzdám se koruny ve tvůj prospěch." Borric začal protestovat, ale Arutha ho přerušil. "Lyam je silný muž. Mohu být starcem, až zemře, jestli ho nepředejdu. Bude nejlépe, když mezi Lyamovou a tvou vládou nebude krátké období jiné vlády. Ty se staneš příštím králem Ostrovů."

Pohlédl na Erlanda a řekl: "A ty budeš vždy stát ve stínu svého bratra. Stále budeš jeden krok od trůnu a nikdy ti nebude dovoleno na něj usednout. Budeš vyhledáván kvůli laskavostem a postavení, ale nikdy ne pro tebe samotného; budeš pokládán za předstupeň ke svému bratrovi. Dokážeš přijmout takový osud?"

Erland pokrčil rameny. "Nezdá se, že by to byl nějak zvlášť těžký osud, otče. Budu mít statky a titul a také dost zodpovědnosti, tím jsem si jist."

"Víc, než si myslíš, protože budeš muset stát za Borricem ve všech záležitostech, dokonce i tehdy, když s ním v soukromí nebudeš souhlasit. Nikdy nebudeš moci veřejně projevit mínění, které bys mohl prohlásit za své vlastní. Musí to tak být. Neumím to dostatečně zdůraznit. Nikdy v budoucnosti se nebudeš smět veřejně postavit králově vůli." Ustoupil dozadu a podíval se na oba své syny. "Nikdy jste v Království nepoznali nic než mír. Nájezdy přes hranice jsou jen maličkosti."

Erland řekl: "Ne pro ty z nás, kdo s těmi nájezdníky bojovali! Muži umírali, otče."

Arutha řekl: "Já mluvím o národech, o dynastiích, o osudu generací. Ano, muži umírali, aby lid tohoto národa mohl žít v míru. Ale byly doby, kdy nás stále provázely války, kdy pohraniční třenice s Velkou Keshí byly každotýdenní událostí, kdy quegské galéry potápěly naše lodě a kdy vetřelci z tsuranského světa uchvátili část země vašich dědů na dlouhých devět let!

Bude třeba, abyste se vzdali mnoha věcí, moji synové. Budete se muset oženit s ženami, které vám budou s největší pravděpodobností cizí. Budete muset zapomenout na mnoho výsad, jichž si mohou užívat níže postavení: možnosti zajit si do hospody na pivo, zajet jen tak z rozmaru navštívit jiné město, oženit se z lásky a sledovat, jak vaše děti vyrůstají, bez obav z toho, že budou využity pro zájmy jiných." Přelétl pohledem město a dodal: "Sednout si večer s manželkou a povídat si o běžných starostech a radostech života."

Borric řekl: "Myslím, že rozumím." Jeho hlas zněl zaraženě.

Erland pouze přikývl.

Arutha řekl: "Dobře, protože za týden se vydáte do Velké Keshe a od toho okamžiku jste budoucností Království." Popošel ke schodišti dolů do paláce a zastavil se. "Přál bych si, abych vás toho mohl ušetřit, ale nemohu." Pak odešel.

Oba chlapci chvíli tiše seděli a pak se oba najednou podívali na přístav. Odpolední slunce pražilo, ale vánek od Hořkého moře příjemně chladil. V přístavu pod nimi se hemžily pramice převážející náklad a cestující mezi doky a

velkým námořními loďmi, kotvícími v zálivu. Bílé body v dálce označovaly blížící se lodi obchodníků ze Vzdáleného pobřeží, Svobodných měst Yabonu nebo Velké Keshe.

Pak se Borricova tvář uvolnila a rozhostil se na ní úsměv "Kesh!"

Erland se zasmál. "Ano, do srdce Velké Keshe!" Oba se smíchem přijali vyhlídku na nová města a lidi, ni cestu do země pokládané za exotickou a tajemnou. A slova jejich otce odvál vítr na východ.

Některé zvyklosti přetrvávají staletí, zatímco jiné rychle pomíjejí. Některé přicházejí nepozorovaně, jiné s fanfárami

V dávných letech bylo obecně rozšířeným obyčejem poskytovat učedníkům a služebnictvu vždy šestý den v týdni odpoledne volno.

Nyní už tento zvyk zahrnoval i uzavření všech obchodů šestý den v poledne a celý sedmý den, který měl být vyhrazen k náboženským obřadům a odpočinku.

Ale během posledních dvaceti let se vyvinula nová 'tradice'. Od prvního šestidne po zimním slunovratu se chlapci a mladíci, učedníci a sluhové, prostí lidé i šlechta začali připravovat. Protože o Svátku prvního tání, slaveném šest týdnů po slunovratu, často navzdory nevlídnému počasí započala sezóna kopané.

Kdysi se tato hra nazývala sudová a chlapci ji hrávali s hadrovými míči, které se pomoci kopání snažili dopravit do sudů. Před dvaceti lety princ Arutha požádal vrchního ceremoniáře, aby pro hru vypracoval pravidla. K tomuto kroku ho vedla hlavně obava o zdraví svých mladých panošů služebníků, protože hra byla místy velmi surová. A teď už hra pevně utkvěla v myslích obyvatel; přišlo jaro, vrátila se kopaná.

Na všech úrovních - od chlapců hrajících na pláccích mezi domy až po Městskou ligu, do níž svá mužstva stavěly cechy, obchodní společnosti nebo bohatí šlechtici toužící být mecenáši, byli vidět hráči běhající sem a tam a pokoušející se kopnout míč do sítě.

Dav řičel nadšením, když nejrychlejší útočník Modrých vyrazil z chumlu hráčů s míčem a řítil se směrem k odkryté brance soupeře.

Brankář Červených se přikrčil, připraven vrhnout se mezi míč a síť. Hráč Modrých ho chytrou kličkou oklamal a pak vstřelil míč do opačného rohu branky, než ke kterému skočil brankář. Ten zůstal stát s rukama opřenýma v bok, očividně rozmrzelý sám na sebe, zatímco Modří se shlukli kolem střelce.

"Ech, tohle přece mohl předvídat," rozčiloval se Locklear. "Bylo to tak jasné. Odsud jsem to viděl."

James se zasmál. "Tak proč nejdeš dolů a nevezmeš to za něj?"

Borric a Erland se připojili k Jamesovu smíchu. "Opravdu, strýčku Locky. Už jsme slyšeli snad stokrát, jak jste ty a strýček Jimmy vylepšili tuhle hru."

Locklear zavrtěl hlavou. "To bylo něco úplně jiného, než je tohle." Rozhlédl se kolem hřiště po ochozech, které před lety postavil podnikavý obchodník a které byly postupem času přistavovány a rozšiřovány, až se na nich nakonec mohly ke sledování zápasů shromáždit čtyři tisíce občanů. "My jsme používali na každé straně sud a před ním nesměl nikdo stát. Tyhlety vymyšlenosti se sítěmi a brankáři a další pravidla, co zavedl váš otec..."

Borric a Erland jednohlasně dokončili místo něj: "...To už není žádný sport."

Locklear řekl: "Vždyť je to pravda -"

Erland doplnil: "Žádné pořádné krveprolití!"

"Žádné polámané ruce! Žádné vyražené oči!" smál se Borric.

James řekl: "No, to je změna k lepšímu. To jednou -"

Oba bratři se zašklebili, protože věděli, že si zase budou muset vyslechnout historku o tom, jak kovářský učedník zezadu uhodil Lockleara podkovou, kterou měl schovanou pod košilí. To pak povede k debatě obou baronů na téma obecné hodnoty pravidel a toho, které pravidlo hře spíše prospívá a které jí je na škodu.

Ale James překvapivě mlčel, a to přimělo Borrice, aby se na něj ohlédl. James neupíral pohled na hru, jež se pomalu chýlila ke konci, nýbrž na muže na konci řady, ve které seděli baroni, o řadu níže pod oběma princi. Postavení a úplatek na správných místech zajistily princům z Krondoru dvě z nejlepších sedadel přibližně uprostřed boční tribuny.

James řekl: "Locky, je chladno?"

Locklear si otřel pot z čela. "Děláš si srandu, že? Je měsíc po prostředku léta a já jsem už skoro upečený."

James ukázal palcem na kraj řady. "Tak proč náš přítel tamhle cítí potřebu se tak teple obléct?"

Locklear se podíval naznačeným směrem a všiml si muže zahaleného do těžkého roucha s kápi. "Třeba je to nějaký kněz."

"Neznám žádný řád, jehož členové by se zajímali o kopanou." James odvrátil zrak, protože muž se ohlédl směrem k nim. "Podívej se přes moje rameno, ale předstírej, že posloucháš, co ti říkám. Co dělá?"

"Teď zrovna nic." Pak zatroubení rohu ukončilo zápas. Modří, mužstvo podporované cechem mlynářů a Ctihodným sdružením obchodníků železem, porazili Červené, družstvo podporované skupinou šlechticů. Mezi diváky bylo toto sponzorství dobře známo, a tak byl výsledek zápasu přijat s všeobecným uspokojením.

Když se davy začaly rozcházet, muž v hábitu vstal. Locklearovy oči se rozšířily. "Vytahuje něco z rukávu," řekl.

James se otočil právě včas, aby spatřil, jak muž přikládá ke rtům jakousi trubičku a míří ji směrem k princům. James bez váhání prudce strčil do obou mladíků a srazil je do řady pod sebou. Muž, stojící těsně za místem, kde se ještě před okamžikem nacházel Erland, přiškrceně zasípal a zvedl ruce k hrdlu. Bylo to gesto, které nikdy nedokončil, protože než jeho prsty dospěly k šipce, trčící z jeho krku, zhroutil se k zemi.

Locklearova reakce byla jen o maličko pomalejší než Jamesova. Když James s dvojčaty padli k zemi, což bylo doprovázeno hněvivými výkřiky diváků, které přitom pokopali, vytasil Locklear meč a vrhl se za postavou v hábitu.

"Stráže!" vykřikl, protože přímo pod ochozy stála čestná stráž.

Téměř okamžitou odpovědí na jeho zvoláni byl dusot nohou v těžkých botách na dřevěném schodišti, jak se princovi vojáci pustili do pronásledování muže, který se dal na útěk. S pramalým ohledem na způsobené pohmožděniny stráže hrubě odstrkovaly z cesty nevinné diváky. S tichým porozuměním, jaké obvykle vládne v davu, najednou každý věděl, že se v ochozech něco přihodilo. Zatímco ti, kteří byli poblíž, se snažili dostat pryč, ti ve vzdálenějších řadách se otáčeli, aby zjistili příčinu rozruchu.

Když muž v hábitu zjistil, že stráže jsou od něj vzdáleny už jen pár metrů a v cestě jim stojí pouze několik zmatených diváků, chytil se zábradlí u schodiště, přeskočil je a dopadl na zem z výšky dobrých čtyř metrů. V okamžiku, kdy Locklear přiskočil k zábradlí, se zdola ozvalo těžké zadunění a výkřik bolesti.

Na zemi seděli dva měšťané a ohromeně zírali na nehybnou postavu, která spadla mezi ně. Jakmile se trochu vzpamatovali, začal se jeden pozpátku odsouvat, aniž vstal, zatímco druhý se snažil dostat pryč po čtyřech. Locklear přeskočil zábradlí a dopadl na nohy s mečem namířeným na muže v hábitu. Postava na zemi se zavrtěla a pak se náhle vymrštila a vrhla se na mladého barona.

Zaskočený Locklear se nezmohl na dostatečně rychlou obranu a muž ho uchopil v pase a mrštil jím o dřevěnou konstrukci podpírající ochoz.

Náraz na těžký trám vyrazil Locklearovi dech z plic, ale přesto dokázal udeřit muže jilcem meče za ucho. Muž se zapotácel a couvl, očividně s úmyslem raději utéct než bojovat, ale hlasité výkřiky oznámily, že se blíží další stráže. Muž se otočil, ohnal se po Locklearovi, který se snažil popadnout dech, a zasáhl ho pěstí do ucha.

Lockleara přemohla bolest a mrákoty a útočník mezitím zmizel v temnotě pod ochozy. Baron potřásl hlavou, aby si ji pročistil, a vyrazil za ním.

Ve tmě pod ochozy se muž mohl skrývat kdekoli. "Sem!" křikl Locklear odpověď na tázavé zvolání a během několika vteřin za ním stálo půl tuctu vojáků. "Rozptylte se a buďte ostražití."

Muži uposlechli a začali pomalu postupovat mezi podpěrami ochozů. Ti nejvíce vpředu museli kráčet sehnutí, protože nejnižší příčné trámy byly ve výšce jen něco málo přes metr. Jeden voják ochoz obcházel s mečem namířeným do šera pod ním pro případ, že by se uprchlík proplížil pod vzpěrami až na druhou stranu. Hluk doprovázející chvatný odchod diváků z ochozů naplňoval šero dole duněním sandálů a bot o dřevo, ale po několika minutách vše utichlo.

Pak se zpředu ozvaly zvuky boje. Locklear a jeho muži vyrazili kupředu. V temnotě dvě postavy držely třetí. Aniž by se snažil rozpoznat, kdo je kdo, vrazil Locklear ramenem do nejbližšího muže a srazil všechny najednou na zem. Vzápětí na ně naskákali vojáci, dokud nebyl poslední náznak zápasu na zemi udušen pouhou jejich vahou. Pak se vojáci opět rychle zvedli a zápasnici byli postaveni na nohy. Locklear se usmál, když zjistil, že jedním z nich je James a druhým Borric. Podíval se dolů na bezvládnou postavu muže v hábitu. "Vytáhněte ho na světlo," přikázal strážím. Pak se obrátil na Jamese. "Je mrtvý?"

"Ne, pokud jsi mu nezlomil vaz, jak jsi na nás skočil. Skoro jsi zlomil můj."

"Kde je Erland?" zeptal se Locklear.

"Tady," ozvala se z šera Erlandova odpověď. "Hlídal jsem druhou stranu pro případ, že by se dostal přes tyhle dva," ukázal na Jamese a Borrice.

"Spíš sis hlídal svůj vzácný bok, řekl bych," ušklíbl se Borric.

Erland pokrčil rameny. "Možná."

Vydali se za strážemi, které vlekly bezvládné tělo útočníka, a když se opět dostali na denní světlo, zjistili, že zbylé stráže kolem vytvořily kordon.

Locklear se sehnul. "Tak se podíváme, koho to tady máme." Stáhl muži kápi z hlavy. Objevila se tvář s očima prázdně zírajícíma k nebi. "Je mrtvý."

James byl okamžitě na kolenou a otevřel muži ústa. Odfrkl si a řekl: "Otrávil se."

"Kdo je to?" zeptal se Borric.

"A proč se tě snažil zabít, strýčku Jimmy?" zeptal se Erland.

"Ne mě, ty pitomče," utrhl se James. Ukázal na Borrice. "Snažil se zabít tvého bratra."

Přistoupil k nim jeden z vojáků. "Můj lorde, muž zasažený šipkou je mrtev. Zemřel ihned poté, co byl zraněn."

Borric se nucené usmál. "Proč by si někdo přál mě zabít?"

Erland v pokusu o žert navrhl: "Žárlivý manžel?"

James řekl: "Ne tebe, Borrici conDoine." Rozhlédl se kolem, jako by hledal dalšího vraha. "Někdo se pokoušel zabít budoucího krále Ostrovů."

Locklear rozhalil mužův hábit, pod nímž se objevila černá tunika. "Jamesi, podívej se."

Baron James se zahleděl na mrtvého muže. Jeho pleť byla tmavá, dokonce ještě tmavší než Gardanova, což znamenalo, že je keshanského původu, ale lidé pocházející z Keshe se v této části Království běžně vyskytovali. Osoby se snědou nebo černou kůží bylo možné nalézt ve všech vrstvách krondorské společnosti. Ale tento muž byl velice neobvykle oblečen do tuniky z drahého černého hedvábí a měkkých trepek, jaké mladí princové nikdy předtím neviděli.

James prozkoumal mužovy ruce a všiml si prstenu s tmavým kamenem. Pak začal hledat náhrdelník, ale žádný nenašel. "Co to děláš?" zeptal se Borric.

"Starý zvyk," bylo vše, co Jimmy odpověděl. "Není to Puštík," připojil po chvíli zmínku o legendárním cechu vrahů. "Ale tohle může být ještě horší."

"Jak to?" zeptal se Locklear, který si velmi dobře pamatoval, jak se před dvaceti lety Puštící pokoušeli zabít Aruthu.

"Je to Keshan."

Locklear se sklonil a důkladně si prohlédl prsten. Když se napřímil, měl popelavou tvář. "Ještě hůře. Je to

příslušník keshanského císařského rodu."

V místnosti panovalo ticho. Ti, kdo seděli v kruhu křesel, se pohybovali opatrně a zdálo se, že jejich znepokojení nad pokusem zavraždit Borrice, se projevuje i ve vrzání kůže a dřeva, šelestem oděvů a chřestění klenotů.

Vévoda Gardan si mnul kořen nosu. "Je to nesmysl. Co by Kesh získala vraždou člena vaší rodiny? Přeje si snad císařovna válku?"

Erland řekl: "Snaží se zachovat mír stejně usilovně jako všichni ostatní, alespoň tak to stojí ve všech zprávách. Proč by chtěla zabít Borrice? Kdo -"

Borric přerušil svého bratra. "Kdokoli, kdo chce válku mezi Královstvím a Keshí."

Locklear přikývl. "Je to tak očividný podvod; tak průhledný pokus, až je neuvěřitelný."

"Přesto..." zapřemítal Arutha nahlas, "co když ten vrah měl selhat? Lest. Co když výsledkem mělo být, že odvolám svou delegaci a ponechám své syny doma?"

Gardan pokýval hlavou. "A tím urazíte císařovnu Keshe."

James, který se opíral o zeď za Aruthou, řekl: "Už tak jsme odvedli skvělou práci, když jsme odpravili člena císařovniny rodiny. Byl to sice velmi vzdálený bratranec, ale přece jen bratranec."

Gardan si zase začal mnout nos, což bylo gesto spíše obav než únavy. "A co mám říct keshanskému vyslanci? "Och, našli jsme tohohle chlapíka, který, jak se zdá, je členem rodiny vaší císařovny. Vůbec jsme neměli tušení o jeho pobytu v Krondoru. Je nám to velice líto, ale musíme vám sdělit, že je mrtvý. A mimochodem, pokoušel se zavraždit prince Borrice."

Arutha se opřel ve svém křesle a sepjal si špičky prstů před obličejem v gestu, které se všichni přítomní během let naučili rozpoznat a nerušit ho při přemýšlení. Nakonec se podíval na Jamese.

"Můžeme se toho těla zbavit," navrhl mladý baron.

Gardan řekl: "Obávám se, že nerozumím."

James se protáhl. "Vzít tělo do zálivu a hodit ho do moře."

Erland se ušklíbl. "Trochu drsné zacházení s členem keshanské císařské rodiny, nemyslíš?"

Arutha řekl: "Cože?"

James se posadil na okraj Aruthova stolu; princ během let dospěl k tomu, že vedl své porady s nejbližšími rádci a rodinou velmi neformálním způsobem. "Není oficiálním hostem města. Ani jsme neměli vědět, že tu je. Jediní Keshané, kteří vědí, že tu je, jsou ti, kteří vědí, proč tu je. A pochybuji, že se kterýkoli z nich bude poptávat na jeho zdraví. Stal se zapomenutým mužem, pokud my sami neupozorníme na místo jeho pobytu."

"A zdravotní stav," dodal suše Borric.

"Můžeme oznámit, že se pokusil zavraždit Borrice," řekl James, "ale všechno, co máme, je mrtvola Keshana, foukačka a několik otrávených šipek."

"A zabitý obchodník," doplnil Gardan.

"Zabití obchodníci jsou poměrně běžnou každodenní záležitostí v západní části království, můj lorde vévodo," poznamenal James. "Já říkám: stáhněme mu z prstu ten prsten a hoďme ho do moře. Ať si Keshané, kteří ho sem poslali, chvíli hádají, kam se poděl."

Arutha chvíli mlčel a pak souhlasně přikývl. James pokynem hlavy naznačil Locklearovi, že má tu práci předat královské stráži, a mladý baron vyklouzl za dveře. Po krátkém rozhovoru s poručíkem Williamem venku se Locklear vrátil na své místo.

Arutha si povzdechl. Podíval se na Jamese a řekl: "Kesh. Co ještě?"

James pokrčil rameny. "Narážky, klevety. Jejich nový vyslanec je... zvláštní volba. Je tím, co oni nazývají 'pravá krev', ale není členem císařské rodiny - nájemný vrah by byl mnohem logičtějším řešením. Vyslanec má čistě politické určení. Říká se, že na keshanském dvoře má mnohem silnější vliv než mnoho dvořanů s císařskou krví. Nemůžu najít žádný zřejmý důvod, proč mu byla udělena taková pocta - snad kromě kompromisu, aby byla uspokojena nějaká frakce na dvoře."

Arutha přikývl. "Protože nic z toho zatím nedává smysl, musíme hrát podle pravidel takovýchto her." Odmlčel se, a zatímco si srovnával myšlenky, nikdo jiný nepromluvil. "Pošli zprávu našim lidem v Keshi. Chci, aby naši agenti odvedli kus pořádné práce, než tam dorazí moji synové. Budeš doprovázet prince do Keshe. Není tu nikdo, komu bych důvěřoval víc, že přeplave tyhle kalné vody."

Baron Locklear řekl: "Výsosti?" Arutha se ohlédl na druhého barona a pokračoval: "Ty budeš doprovázet barona Jamese jako vrchní ceremoniář, zástupce diplomatického sboru a všechny ty ostatní pitominky. Císařský dvůr je ovládán ženami, takže jsme konečně našli uplatněni pro nechvalně proslulý Locklearův šarm. Oznam kapitánu Valdisovi, že tě po dobu tvé nepřítomnosti bude zastupoval jako rytíř-maršálek. A bratranec William ať převezme velení palácové stráže." Arutha zabubnoval prsty na stůl. Pak oslovil Jamese: "Chci, abys na této cestě nezastával žádný úřad a nepoužíval žádný titul. Budeš pouze 'vychovatel'. Musíš mít možnost volně se pohybovat podle potřeby."

James se naučil rozumět Aruthovým náladám stejně dobře jako kdokoli z jeho rodiny. Princ měl myšlení složité a hluboké jako šachový mistr; předvídal všechny představitelné výsledky na tolik tahů dopředu, na kolik to bylo možné.

James pokynul chlapcům a Locklearovi, aby šli s ním, a když se ocitli na chodbě, řekl: "Odjíždíme zítra časně ráno."

"Ale měli jsme vyrazit až za tři dny," podotkl Borric.

"Oficiálně," řekl James. "Pokud měl náš keshanský přítel s sebou nějaké kamarády, byl bych rád, kdyby se o

našich plánech dozvěděli co nejméně." Obrátil se k Locklearovi. "Malý jízdní oddíl, dvacet vojáků oblečených jako žoldnéři. Rychlé koně, a pošli zprávu do Shamaty, že budeme potřebovat čerstvé koně a zásoby pro dvousetčlenný doprovod."

Locklear namítl: "Dorazíme do Shamaty ve stejném čase jako jakákoli zpráva a dvě stě -"

James ho přerušil. "Nejedeme do Shamaty. Jen chceme, aby si mysleli, že královská delegace jede do Shamaty. Jedeme do Hvězdna."

Kapitola třetí

HVĚZDNO

Prach vířil.

Čtyřiadvacet jezdců se pomalu pohybovalo po břehu Velkého hvězdného jezera. Po týdnu a půl usilovné jízdy směrem na jih od Krondoru dorazili do Landrethu na severním břehu Jezera snů. Pak pokračovali podél Hvězdné řeky od jejího ústí do jezera dále na jih, až dospěli do Doliny snů. Léta pohraničních válek mezi Královstvím a Říší byla příčinou toho, že toto úrodné území mnohokrát změnilo majitele. Ti, kdo tu žili, hovořili stejně dobře jazyky jižního Království i severní Říše. Pohled na čtrnáct vojáků zde nevyvolal žádný zájem. Dolinou projíždělo mnoho skupin ozbrojenců.

Asi v polovině délky řeky poblíž malého vodopádu přebrodili její tok na jižní břeh. Jakmile dojeli k místu, kde řeka vytékala z Hvězdného jezera, vydali se po jeho břehu na jih a hledali místo, jež by se nacházelo nejblíže ostrovu tyčícímu se z jezera, Hvězdnu. Tam chtěli najít převoz, který by je dopravil na ostrov.

Když jeli podél břehu, míjeli rybářské a rolnické vesničky, často ne větší než pro jednu rozsáhlejší rodinu, malé shluky chalup a chatrčí; všechny ale vypadaly čisté a dobře udržované. Společnost mágů v Hvězdnu se léty rozrostla, a proto se zde začala rozvíjet i společnost těch, kdo ostrovanům zajišťovali potraviny.

Borric popohnal svého koně kupředu, když družina objela malý ostroh a naskytl se jí první ničím nerušený pohled na budovy na ostrově. Zdálo se, že téměř planou v záři zapadajícího slunce, zatímco soumrak barvil oblohu do temně fialová a šedá. "U všech bohů a démonů, strýčku Jimmy, podívej se, jak je to místo velké!"

James přikývl. "Slyšel jsem, že tu stavěli obrovské středisko výuky, ale ta vyprávění nedokázala vystihnout skutečnost."

Locklear řekl: "Vévoda Gardan kdysi dávno navštívil toto místo. Říkal mi, že mají položeny obrovské základy budovy... ale tohle je větší než všechno, co jsem kdy viděl."

James se podíval na tmavnoucí oblohu a řekl: "Pokud si pospíšíme, dostaneme se na ostrov za dvě hodiny. Dal bych přednost teplé večeři a čisté posteli před další nocí na cestě." Pobídl svého koně a rozjel se kupředu.

Pod kupolí zářících hvězd v jedné z oněch vzácných nocí, kdy vyšly všechny tři měsíce, projeli malou soutěskou mezi kopci a vstoupili do bohatě vyhlížejícího města. Pochodně a lucerny zářily před každým obchodem, což bylo obvyklé pouze v těch nejzámožnějších městech. Seběhl se kolem nich houf dětí, které pokřikovaly a smály se. Žebráci prosili o přízeň, prostitutky ji naopak nabízely a zchátralé hospody svými otevřenými dveřmi slibovaly vřelé přijetí, teplé jídlo a studené nápoje.

Locklear překřikl hluk. "Roste nám tu docela vzkvétající město."

James se rozhlédl po špíně a splašcích. "Docela. Požehnání civilizace," poznamenal.

Borric řekl: "Mohli bychom třeba prozkoumat jednu z těch malých hospod -"

"Ne," zamítl jeho návrh James. "Určitě nám poskytnou občerstvení v Akademii."

Erland se smutně usmál. "Sladké slabé víno, bezpochyby. Co jiného člověk může čekat od spolku starých učenců, prohrabujících se hromadami zatuchlých rukopisů."

James zavrtěl hlavou. Přijeli na místo, které bylo očividně křižovatkou dvou hlavních ulic města, a zahnuli k jezeru. Jak James předpokládal, bylo u vody vybudováno velké přístaviště, u něhož čekalo několik různě velkých přívozních vorů a člunů, připravených přepravit na ostrov zboží i osoby. Navzdory pozdní hodině dělníci nakládali pytle s obilím, aby byly přichystány k převozu na zítřejší ráno.

James přitáhl svému koni uzdu a zavolal na nejbližšího převozníka: "Dobrý večer. Potřebujeme převézt na ostrov."

Muž k němu obrátil tvář, jíž vévodil hákovitý nos a jejíž oči zpola zakrývaly rozcuchané vlasy. "Dopravím vás tam rychle, pane. Pět měďáků za osobu, pane, ale koně budete muset ustájit tady ve městě."

James se usmál. "A co takhle deset zlaťáků za všechny včetně koní?"

Muž se vrátil ke své práci. "Žádné smlouvání, pane."

Borric lehce zařinčel svým mečem a zpola v žertu se zeptal:

"Copak, obracíš se k nám zády?"

Muž se k nim opět otočil. Dotkl se svého čela a lehce posměšným tónem řekl: "Prosím o prominutí, mladý pane, neměl jsem v úmyslu chovat se neuctivě."

Borric se chystal odpovědět, ale James mu rukou v rukavici poklepal po předloktí a ukázal před sebe. V šeru těsně mimo dosah přímého světla pochodně seděl na molu mladý muž v prostém, hrubě tkaném rouchu a tiše sledoval dění kolem sebe.

Borric řekl: "Co je?"

"Místní strážník, řekl bych."

"Ten?" podivil se Borric. "Vypadá spíš jako žebrák nebo mnich než jako nějaký bojovník."

Převozník přikývl. "Máte pravdu, pane. Je to náš dozorčí." Usmál se na Jamese. "Vy se vyznáte, pane. To ano. Je to jeden z mágů z ostrova. Rada, která řídi tohle místo, má zájem, aby v městě Hvězdně byl klid, a tak se stará, aby všichni měli prostředky k obživě. Nemá meč, mladý pane," řekl Borricovi, "ale jediným mávnutím ruky vás může omráčit, jako by vás praštil válečným kladivem. Věřte mi, pane, zakusil jsem to na vlastní kůži." Hlas mu klesl téměř do nezřetelného mručeni. "Nebo to může být magie, co způsobí, že vás celé tělo tak svrbí, že si přejete umřít..." Opět hlasitěji se vrátil k původnímu tématu. "Co se týká smlouvání, pane, rád bych si užil lhaní o tom, jak moje děti hladoví, ale skutečnost je taková, že sazby určuje Akademie." Poškrábal se po bradě. "Možná byste se mohli zkusit dohodnout s tím mladým kouzelníkem tamhle, ale asi vám řekne to samé. Vzhledem k provozu tam a zpátky jsou ceny celkem slušné."

"Kde najdeme stáje?" zeptal se James, ale v tom okamžiku k nim přiběhlo několik malých chlapců a nabídli se, že se o koně postarají.

"Chlapci zavedou vaše koně do čisté stáje." James přikývl a sesedl. Ostatní jezdci ho následovali. Vzápětí malé ruce vytáhly uzdu z Jamesových dlaní a další děti udělaly totéž u celé družiny. "Dobrá," řekl James, "ale postarejte se, aby měli čistá stání a čerstvý oves a seno. A ať jim kovář prohlédne podkovy, ano?"

James zmlkl, protože koutkem oka něco zahlédl. Rychle se otočil a popadl malého chlapce, který se točil kolem Borricova koně. James ho zvedl ze země a tvrdě se mu podíval do oči. "Vrať to," řekl chladně výhružným hlasem. Chlapec začal protestovat, ale když s ním James zatřásl, rozmyslel si to a podal Borricovi váček na peníze. Borric se prošacoval, otevřel ústa úžasem a vzal si svůj váček.

James postavil chlapce na zem, ale uchopil ho za košili na hrudi a sehnul se k němu, až se malému kapsáři díval z oči do očí. "Poslouchej, byl jsem dvakrát menší než ty, když jsem o zlodějně věděl dvakrát víc, než ty vůbec kdy budeš vědět. Věříš mi?" Chlapec dokázal jen přikývnout, tak vyděšený byl ze svého odhalení. "Takže si dej poradit. Nemáš ten správný fortel. Jestli toho nenecháš, skončíš na šibenici dřív, než ti bude dvanáct. Najdi si nějakou poctivou práci. A teď, když nám bude cokoli chybět, až se vrátíme, budu vědět, kde mám hledat, je to tak?" Chlapec znovu přikývl.

James ho pustil a otočil se k převozníkovi. "Takže nás bude čtyřiadvacet pěších na ostrov."

Nato mladý mág vstal a řekl: "Nestává se často, že by Akademii přicházeli navštívit ozbrojení vojáci. Mohu se zeptat na účel vaší návštěvy?"

"Zeptat se můžete," řekl James, "ale odpověď si necháme pro někoho jiného. Pokud potřebujeme vaše svolení, oznamte, prosím, mágu Pugovi, že za ním přišli staří přátelé."

Mladý mág povytáhl jedno obočí. "A koho mám ohlásit?"

James se usmál. "Řekněte mu... baron James z Krondoru a - pohlédl na dvojčata - "pár jeho příbuzných."

Když vor se zaduněním přirazil ke břehu, čekala už na družinu malá skupina. Přístaviště bylo jediným znakem toho, že zde je vstup do sídla snad nejpodivnějšího společenství na Midkemii, Akademie mágů. Dělníci pomohli na pevnou půdu vojákům, z nichž mnozí byli znejistěli po své první cestě přívozem s plochým dnem. Ze sloupů na molu visely lucerny, ozařující uvítací výbor.

Uprostřed skupiny stál malý muž středních let, oblečený do jednoduchého černého roucha a sandálů. Po pravici měl krásnou ženu s tmavou pletí a ocelově šedými vlasy a po levici starce v rouchu, vedle něhož stál mohutný muž v kožené lovecké kazajce a kalhotách. Za nimi trpělivě čekali dva mladší muži.

Když James, Locklear a dvojčata vystoupili na pevninu, malý muž pokročil kupředu a lehce se uklonil. "Vaše Výsosti, je nám ctí." Pak řekl: "Vítejte v Hvězdně."

Borric a Erland v rozpacích napřáhli ruce, aby si s ním vyměnili méně formální pozdrav. Třebaže byli rození princové, zvyklí na to, že jim byl vzhledem k jejich postavení občas projevován určitý stupeň úcty, zde před nimi stál muž opředený legendami. "Bratranče Pugu," řekl Borric, "děkujeme za přijetí."

Mág se usmál a všichni se uvolnili. Ačkoliv mu bylo už osmačtyřicet let, vypadal na něco málo přes třicet. Jeho hnědé oči zářily laskavosti a navzdory věku černý vous nedokázal ukrýt téměř chlapecký výraz. Tato mladistvá tvář přece nemohla patřit muži s pověstí nejmocnější osoby na světě.

Erland si s nim rychle vyměnil pozdravy a pak přistoupil James. "Lorde Pugu..." začal.

"Pug bude docela stačit, Jamesi." Usmál se. "My si tady v naší komunitě na tituly a podobné formality moc nepotrpíme.

I když měl král Lyam v úmyslu založit tady na Hvězdně malé vévodství a mě jmenovat jeho správcem a panovníkem, nelámeme si s tím skoro vůbec hlavu." Vzal Jamese za paži. "Pojď; pamatuješ si ještě na mou manželku?"

James se se svými společníky uklonil a vzal do dlaně ženinu štíhlou ruku. Při bližším pohledu ho překvapilo, jak křehce působila. Neviděl ji už sedm let, ale tenkrát to byla pevně stavěná, zdravá žena na prahu čtyřicítky s opálenou tváří a havraními vlasy. Teď vypadala nejméně o deset let starší než její manžel. "Lady," řekl James a sklonil se nad její rukou.

Žena se usmála a léta jako by z její tváře vyprchala. "Stačí Katala, Jamesi. Jak se daří našemu synovi?"

James se usmál. "William je spokojený. Slouží jako zastupující kapitán palácové stráže. Vede si docela dobře a myslím, že až Valdis odejde do výslužby, zaujme jeho místo. A dvoří se několika hezkým dámám z princezniny družiny. Myslím, že to dotáhne vysoko."

Pug řekl: "Měl být tady a -" Když si všiml, jak se jeho žena zamračila, dodal: "Já vím, drahá, už jsme tuhle diskusi dávno odložili. Takže," řekl oběma princům, "můžu vám teď představit ostatní?"

Když Borric přikývl, Pug řekl: "Myslím, chlapci, že si budete pamatovat mého starého učitele Kulgana. A Meechama, který dohlíží na zásobování našeho společenství vším potřebným a stará se o tisíc dalších úkolů." Oba

jmenovaní se hluboce uklonili a Borric jim podal ruku. Starý mág, který Puga vyučoval, se pohyboval jen s pomocí hole a podpírán paží druhého muže.

Meecham, rozložitý stárnoucí muž, peskoval starého mága jako svárlivá manželka. "Měl jsi zůstat ve svém pokoji..."

Kulgan ze sebe setřásl jeho ruku, aby se mohl pozdravit s Erlandem, který k němu přistoupil po Borricovi. "Stárnu, Meechame, ale ještě neumírám." Měl vlasy bílé jako sníh a pokožku vráskčitou a zahnědlou jako starou sedlovou kůži. Ale jeho modré oči byly stále ještě jasné a pozorné. "Vaše Výsosti," řekl Erlandovi a usmál se.

Princ mu úsměv oplatil. Oba chlapci se na Kulganovy návštěvy vždycky těšili, protože je bavil příběhy, které prokládal malými ukázkami magie. "My si taky na tituly moc nepotrpíme, strýčku Kulgane. Rád tě zase vidím. Už ses u nás dlouho neukázal."

Dva mladší muže za Pugovými zády James neznal. Pug řekl:

"Toto jsou vůdci našeho společenství a byli mezi prvními, kteří sem na Hvězdno přišli, aby se učili vyšší magii. Teď už vyučují ostatní. Tohle je Körsh." První muž, vysoký a holohlavý, se princům mírně uklonil. Jeho oči byly v protikladu k jeho tmavé pokožce velice světlé a z uší mu až k ramenům visely dlouhé náušnice.

Druhý muž vypadal skoro jako jeho dvojče kromě dlouhého černého plnovousu, který mu v nakroucených prstýncích spadal podél tváří. "A jeho bratr Watume."

Pug řekl: "Musíte být po cestě unaveni." Rozhlédl se. "Čekal jsem, že tu s námi bude i naše dcera Gamina, ale pomáhá krmit děti a nejspíš se zdržela. Ale brzy se s ní setkáte.

A teď, pokud jde o vaše ubytování. Připravili jsme pro vás pokoje v Akademii. Zmeškali jste večeři, ale nechám vám do pokojů poslat teplé jídlo. Ráno se najíme společně."

Celá společnost se vydala podél pobřeží k obrovské budově, která dominovala celému ostrovu. Byla vysoká plných čtyřicet poschodí a z jejího středu se vypínala štíhlá věž, sahající dalších sto metrů nad střechu budovy. Zdálo se, že ji netvoří nic víc než schodiště bez zábradlí, vinoucí se kolem středového sloupu. Na vrcholku se rozkládala malá plošina. Byla zespodu osvětlena podivným modrým světlem a zdálo se, jako by se vznášela.

"Pohled na naši Věž zkoušky udělá dojem na každého," poznamenal Pug. "Tady získávají učednici vyšší stezky své první zkušenosti a opouštějí úroveň učedníků."

Oba snědí bratři si významně odkašlali a Pug se usmál. "Někteří z nás ale mají jiné názory na to, co by měli 'cizinci' vědět."

Obešli záliv a na druhé straně budovy zahlédli docela rušné město. Bylo čistší než jeho dvojče na pobřeží, ale o nic klidnější. Navzdory pokročilé hodině se ulice hemžily lidmi, kteří spěchali za svou prací. "Město Hvězdno," řekla Katala a v hlase se jí ozvala pýcha.

Locklear řekl: "Myslel jsem, že Hvězdno se jmenuje to město na břehu."

Pug poznamenal: "Tak mu říkají ti, kdo v něm žijí. Ale tohle je pravé město na ostrově Hvězdně. Tady žijí mnozí z našich bratrů a sester v magii. Zde přebývají jejich rodiny. Tady jsme postavili přístav pro ty, které z jejich domovů vyhnal strach nebo nenávist." Pug pokynul svým hostům, aby šli za nim, a velkými vraty je uvedl do hlavní budovy Akademie. Na křižovatce dvou prostorných chodeb popřála většina uvítacího výboru hostům dobrou noc a Pug vedl poutníky k řadě dveří po straně jedné z chodeb. "Obávám se, že nám tu schází odpovídající vybavení," řekl, "ale tyhle hostinské cely jsou teplé, suché a dostatečně pohodlné. Je v nich umyvadlo, a pokud necháte přede dveřmi ležet své špinavé oblečení, někdo je vyzvedne a vypere. U vzdálenějšího konce chodby je společná šatna. Odpočiňte si dobře a zítra ráno si popovídáme."

Pug jim popřál dobrou noc a dvojčata rychle našla teplé jídlo, které na ně čekalo v jejich celách. Ticho potemnělé chodby narušilo rachocení brnění, které si svlékali vojáci, šplouchání vody a skřípání nožů o talíře. Brzy však vše utichlo a na chodbě zůstal stát jen zmateně vypadající Locklear a James. "Co tě žere?"

James pokrčil rameny. "Nevím. Buď jsem moc unavený, nebo..." Nedopověděl. Myslel na Kulganův věk a na to, jak Katala vypadala nemocně. "Jen mi připadá, že se léta nezachovala zrovna nejlíp k hodným lidem." Pak se jeho tvář rozjasnila. "Nebo mě straší hříchy mládí. Prostě se mi nelíbí představa, že bych měl strávit klidnou noc v něčem, čemu se říká 'cela'."

S pobaveným úsměvem a souhlasným přikývnutím popřál Locklear svému společníkovi dobrou noc. O chvíli později už stál James v dlouhé, ztichlé chodbě sám. Něco nebylo v pořádku. Ale odložil ten pocit na zítřejší den. Teď se potřeboval najíst a umýt.

James se vzbudil ještě předtím, než za oknem zazpíval svou jitřní píseň první pták. Mladý baron princova dvora se podle svého zvyku budil ještě před úsvitem. Překvapilo ho, když zahlédl své oblečení vyprané a složené nalevo vedle dveří. Od přírody měl lehké spaní a díky dlouhému výcviku se dokázal probudit při sebemenším šelestu, a tak ho znervóznilo, že někdo dokázal otevřít dveře, aniž ho probudil. James si oblékl čistou tuniku a kalhoty a těžké cestovní boty nechal ležet v koutě. Už od dětství dával přednost chůzi naboso a během let se stala mezi palácovými sluhy obecně známou zábavná skutečnost, že pokud člověk vstoupí do pracovny barona Jamese, v devíti případech z deseti najde jeho boty odkopnuté pod stolem.

Tiše vykročil k hlavnímu vchodu. Byl si jist, že všichni ostatní ještě spí. Jeho tichá chůze nebyla věcí úmyslu, ale zvyku. Jako chlapec si v Chudinské čtvrti vydělával na živobytí jako zloděj a nehlučný pohyb se stal jeho druhou přirozeností.

Otevřel hlavní dveře, proklouzl jimi a tiše za sebou zavřel. Obloha už měla odstín břidlicové šedi a na východním obzoru byly vidět červánky nastávajícího úsvitu. Jediné zvuky, které slyšel, bylo prozpěvování ptáků a duté údery dopadající sekyry, jak si někdo připravoval dříví na ranní oheň. James vykročil od obrovské budovy

Akademie a vydal se po stezce vedoucí k vesnici.

Neznámá žena sedláka nebo rybáře dokončila svou práci a rány utichly. Stezka se po sto metrech rozdvojovala - jedna odbočka vedla dále k vesnici a druhá mířila ke břehu jezera. James se rozhodl, že nemá příliš velkou chuť na ranní rozhovor s vesničany, a vydal se k vodě.

V šeru přehlédl černě oděnou postavu, takže do ní málem vrazil. Pug se otočil a usmál se. Ukázal na východ. "Tohle je moje nejmilejší část dne."

James přikývl. "Myslel jsem, že budu vzhůru první."

Pug se nepřestal dívat k obzoru. "Ne, já toho moc nenaspím."

"Není to na tobě moc vidět. Nevypadáš ani o den starší, než když jsem tě viděl tenkrát před sedmi lety."

Pug přikývl. "Pořád ještě o sobě zjišťuji spoustu nových věcí, Jamesi. Když jsem přijal plášť čaroděje..." Odmlčel se. "My jsme si spolu nikdy pořádně nepopovídali, že?"

James zavrtěl hlavou: "O ničem zvlášť důležitém jsme spolu nemluvili, pokud ti jde o tohle. Nejspíš proto, že jsme se zase tak často nepotkávali. Prvně jsme se viděli na svatbě Aruthy a Anity" - počítal na prstech - "a pak až po bitvě U Sethanonu." Muži se na sebe podívali a ani jeden si nepotřeboval nijak připomínat strašlivé události, k nimž tam došlo. "A potom ještě dvakrát v Krondoru."

Pug se znovu zahleděl na východ, kde se mraků dotýkaly první růžové a oranžové Sluneční paprsky. "Jako kluk jsem vyrůstal v Crydee. Byl jsem obyčejný venkovský balík ze Vzdáleného pobřeží. Pracoval jsem v kuchyni se svými adoptivními rodiči a strašně jsem se chtěl stát vojákem." Zmlkl.

James čekal. Nechtěl nijak zvlášť rozvádět svou minulost, ačkoli ji znal skoro každý vysoce postavený člověk v Krondoru a všichni v paláci. "Já byl zloděj."

"Jimmy Ručka," řekl Pug. "Jistě, to vím, ale jaký jsi byl chlapec?"

James o otázce chvíli uvažoval, a pak odpověděl. "Zbrklý. To je první slovo, které mě napadá." Sledoval, jak se kolem nich budí nový den. Ani jeden nepromluvil a oba se dívali, jak se oblaky na východě prodírají první prsty světla. Pak se za hradbou mraků objevil okraj slunečního kotouče. James řekl: "Taky... taky jsem se občas choval dost hloupě. Netušil jsem, že by to, co dělám, mělo mít nějaké meze. Nepochybuju o tom, že kdybych takhle žil dál, nakonec bych si ukousl příliš velké sousto. Nejspíš bych už byl mrtvý."

"Zbrklý," opakoval Pug. "A občas ses choval hloupě." Pak kývl hlavou k budově Akademie. "Ne jako královská dvojčata."

James se usmál. "Ne jako princové."

"Co ještě?"

James se zamyslel. Bez falešné skromnosti řekl: "Myslím, že bych mohl říct, že jsem byl velmi bystrý, nebo přinejmenším nadaný. Byly mi jasné věci, které spoustu lidi kolem mě mátly. Tenkrát mi vůbec svět připadal jasnější. Nevím, jestli jsem byl jako kluk chytřejší, než jsem teď jako dospělý muž."

Pug Jamesovi pokynul, aby šel za nim, a vykročil k vodě. "Když jsem byl ještě kluk, připadala mi má obyčejná přáni jako ty nejnádhernější věci. Ale teď..."

"Vypadáš ustaraně," dokončil za něho James.

"Ne tak, jak tomu rozumíš ty," odpověděl Pug. James se otočil a v šedém světle zahlédl na Pugově tváři nečitelný výraz. "Řekni mi o tom pokusu o atentát na Borrice. Ty jsi stál nejblíž."

"Novinky mají křídla," poznamenal James.

"To mají vždycky. A každý konflikt mezi Královstvím a Říší nám dělá starosti."

"Vzhledem k poloze tohohle ostrova to chápu. Jste jako okno do Říše." Mávl rukou k jihu, k nepříliš vzdálené hranici. Pal vyložil Pugovi všechno, co o útoku na prince věděl, a skončil úvahou: "Nemůže být sice ani v nejmenším pochyb o tom, že ten útočník byl Keshan, ale všechny ty stopy, které mají ukazovat přímo na keshanský císařský dvůr... je to příliš očividné. Myslím, že nás tady chce někdo oklamat." Obrátil se a podíval se na horní patra Akademie. "Máš tady hodně Keshanů?"

Pug přikývl. "A taky z Roldemu, Quegu, z quorských hor a spousty jiných míst. Tady na záležitosti národností moc nehledíme. Dost nás zaměstnávají jiné věci."

"Ti dva, se kterými jsme se setkali včera večer..."

"Watume a Körsh, jistě. Jsou to Keshané. Přímo z města Keshe." Než mohl James cokoli říct, Pug dodal: "Nejsou to říšští agenti. Věděl bych to. Věř mi. Ti o politice nevědí ani to nejmenší. Naopak, snaží se co nejvíc vzdálit od zbytku světa."

James se na okamžik obrátil a prohlížel si obrovskou budovu Akademie. "Tohle vévodství přinejmenším podle dokladů spadá pod Království. Ale spousta lidí se nahlas divila tomu, proč jsi Akademii postavil zrovna tady. Na tomhle místě je něco, co je podle lidí od dvora divné."

"A nebezpečné," dodal Pug. James se zahleděl mágovi do tváře. "Proto tolik usiluji o to, aby se Akademie nikdy neúčastnila mezinárodních konfliktů. Na žádné straně."

James o jeho slovech přemýšlel. "Mezi šlechtou je mnoho lidí, kteří se na magii dívají stejně jako král a jeho bratr. A není na tom nic zvláštního, protože je vychovával Kulgan. Ale jiní..."

"By nás nejraději vyháněli z měst a vesnic nebo věšeli, upalovali u kůlu... já vím," řekl Pug. "Za těch dvacet let, co tady pracujeme, se toho změnila spousta... a přesto tak málo."

Nakonec James řekl: "Pugu, něco mi na tobě připadá podivné. Vycítil jsem to už včera večer. Co je to?"

Pug ho chvíli sledoval přimhouřenýma očima. "Je zvláštní, že sis toho všiml zrovna ty, když tomu nevěnovali pozornost ti, kteří mi jsou nejblíž." Došel na břeh jezera a zastavil se. Pak ukázal přímo před sebe. V oparu nad hladinou poletovalo hejno bílých volavek. "Jsou krásné, že?"

James mohl jen souhlasit. "Je tu nádherně."

"Ale nevypadalo to tu tak, když jsem sem přišel poprvé," odpověděl Pug. "Podle legend tohle jezero vytvořila spadlá hvězda - podle toho se tak jmenuje. Ale hmota té hvězdy nestačila na vznik celého tohoto ostrova, počítám, že byla takhle velká." Prsty naznačil velikost asi dvaceti centimetrů. "Myslím, že hvězda prorazila zemskou kůru a ven se vyřinula láva, z níž tento ostrov nakonec vznikl. Když jsem sem přišel poprvé, byl skalnatý a pustý a jen u pobřeží vyrůstaly trsy ostré trávy a občas ostnaté keře. To, co vidíš kolem sebe, trávu, stromy, zvířata - všechno jsem sem dopravil já." Usmál se a jeho tvář jako by ještě více omládla. "Ptáci si sem našli cestu sami."

James se rozhlédl po kmenech okolních stromů a husté luční trávě, která pokrývala břehy. "Pozoruhodný výkon," poznamenal.

Pug nad jeho poznámkou mávl rukou, jako by to nebylo nic víc než obyčejný kousek vesnického kouzelníka. "Bude válka?"

James si povzdechl. Znělo to odevzdaně. "To nebyla otázka, že ne?" položil mágovi rétorickou otázku. "Ne, nebyla to otázka. Vždycky je přece válka. Kdybych o tom měl rozhodovat já, nedošlo by za mého života mezi Královstvím a Říši ani k nejmenší hádce. Ale já o tom rozhodovat nemohu."

"Vyrazil jsi na nebezpečnou cestu."

"Není to poprvé. Jen bych si přál, aby k tomu došlo za jiných okolností a nemuseli se mnou jet princové."

"Jsou to synové svého otce," poznamenal Pug. "Musí jednat tak, jak je k tomu zavazuje jejich postaveni. I kdyby to mělo znamenat velké riziko a malý zisk."

James jen přikývl. "S tímhle břemenem se už narodili."

Pug znovu vykročil podél pobřeží a James se vydal za nim.

"Dobrá," řekl Pug. "Přinejmenším tě na cestě potká alespoň pár chvil, kdy si budeš moci odpočinout. Zkus si zajít tamhle," ukázal na malý vrbový hájek, který stál přímo u vody. "Na druhé straně je malá zátoka, do které teče horký pramen. Je to jedna z nejvíce osvěžujících věcí, jaké znám. Nejdřív se prohřeješ v horké vodě a pak skočíš do jezera. Udělá ti to dobře a ještě se stihneš vrátit a posnídat s námi."

James se usmál. "Díky, zní to jako dobrý nápad. Už jsem si zvykl na to, že před snídaní dělám spoustu věcí. Příjemně zabít hodinu do snídaně se mi zrovna teď hodí."

Pug se obrátil zpátky k městu a po několika krocích se zastavil. "Ale dávej si pozor, až budeš plavat v pobřežních travinách. Vítr je obrací směrem k ostrovu, takže kdyby ses náhodou ztratil, prostě plav tím směrem, dokud neucítíš pod nohama pevnou zem, a pak vyjdeš pohodlně na břeh."

"Díky. Dám si pozor. Dobré jitro."

"Dobré jitro, Jamesi. Uvidíme se u snídaně."

Pug zamířil zpátky k Akademii a James k vrbovému hájku, který mu mág ukázal.

Prošel mezi silnými kmeny, odhrnul stranou několik větví, které visely jako opona, a narazil na ušlapanou cestičku, vedoucí ke břehu malého zálivu. Poblíž hladiny viděl, jak v ranním chladu stoupá k obloze pára. James si prohlédl malé jezírko, které bylo zjevně napájeno z podzemí, protože pára stoupala jen z jediného místa. Z jedné strany se z něj vyléval pramínek vody a stékal po břehu do velkého jezera. Horká lázeň nebyla od jezera vzdálena více než dvacet metrů. Ze tři stran byl tento malý kousek pobřeží stíněn převislými větvemi vrb, jež skýtaly naprosté soukromí. James si svlékl tuniku a kalhoty a nohou vyzkoušel vodu v jezírku. Byla skoro ještě teplejší než ta, jakou si obyčejně dopřával v koupeli! Vlezl dovnitř a nechal horkou vodu, aby ho obklopila a uvolnila jeho napjaté svaly.

Napjaté svaly? napadlo ho. Vždyť se před chvílí probudil. Proč by měl cítit napětí? A sám si odpověděl: kvůli riziku hrozícímu dvěma chlapcům, kteří jedou hrát politickou hru s keshanským dvorem, dvorem starším, než je celý rod conDoinů.

Povzdechl si. Pug byl zvláštní, ale zároveň mocný a moudrý muž; navíc to byl adoptivní příbuzný krále a vévody. Možná se ho měl zeptat na jeho názor. Pak si to ale raději rozmyslel. I když Pug proslul v minulosti jako zachránce Království, bylo na Hvězdně a na způsobu, jakým bylo spravováno, něco divného. James se rozhodl, že než si s mágem důvěrně promluví, bude se snažit zjistit pokud možno co nejvíc o tom, co se tu vlastně děje.

Bohové, jak já nesnáším, když se vzbudím unavený, pomyslel si. Pak si lehl tak pohodlně, jak to jen šlo, aby pouvažoval o svých problémech. Připadalo mu, jako by mu uklidňující horko pronikalo až do kostí, a za chvilku se mu myšlenky rozutíkaly. Běžel po ulici a někdo ho popadl za paži s Zavřel oči a začal vzpomínat. Jeho první vzpomínky. Nebyly mu víc než tři roky. Byla to jeho matka, kdo ho zatáhl do vchodu nevěstince, pryč z dohledu otrokářů, kteří procházeli nocí a pátrali po kořisti. Pamatoval si, jak ho k sobě pevně tiskla a rukou mu ucpala ústa. Později byla pryč. Když byl o něco starší, věděl už, že je mrtvá, ale dokázal si vzpomenout jen na tu noc, kdy na ni ten chlap s hrubým hlasem hlasitě řval a všude bylo červeno. James tu ošklivou vzpomínku vypudil z hlavy a nechal se hřát vodou. Brzy začal dřímat.

Když se probudil, nejdřív se ani nepohnul. Podle postavení slunce nespal déle než pár minut, nanejvýš půl hodiny. Ráno bylo klidné, ale něco ho znervózňovalo. Už dávno se zbavil zvyku z dětství vyskakovat s dýkou v ruce - palácové sluhy to poněkud děsilo - ale pořád ještě míval svou zbraň v dosahu. Otevřel oči a nejdřív přejel pohledem své zorné pole, ale nezahlédl vůbec nic. Otočil hlavu, ale ze svého místa nic neviděl. Opřel se o loket a pomalu se nadzvedl a - teď už zpola probuzený - připadal si jako hlupák. Kdo by ho tady na Hvězdně měl ohrožovat?

James vyhlédl přes okraj jezírka a neviděl nic. Tohle místo mu připadalo divné, a přitom nevěděl proč. Bylo to, jako by vešel do místnosti jen okamžik potom, co ji jinými dveřmi někdo opustil; aniž tušil jak, věděl, že právě někdo zmizel z jeho zorného pole.

Instinkty, vypěstované dlouhým životem na ulici, mu do hlavy vyslaly poplašný signál - signál, který už mu zachránil život tolikrát, že jej nemohl brát na lehkou váhu. A přece v něm necítil nebezpečí, spíš jen vzrušení. James se

už před dlouhými lety naučil sebeovládání za nocí, kdy musel ležet nehybně a nezatěžovat si hlavu okamžitými starostmi, protože sebemenší pohyb mohl vyvolat útok. Zklidnil dech a nehýbal se. Znovu vystrčil hlavu přes okraj jezírka a ozvěna pohybu byla pryč. Malý záliv vypadal stejně jako předtím.

Znovu si lehl do vody a snažil se vrátit do hřejivého klidu, který ho předtím obklopoval, ale nedokázal přestat přemýšlet. Znovu v něm začalo vzrůstat vzrušení, jako by se přibližovalo něco důležitého, a cítil v tom i náznak smutku, jako by kolem něho právě prošlo něco nádherného, aniž si ho to všimlo. Svářily se v něm podivné pocity závratné radosti a dětských slz.

Ale uspokojující odpověď stále nepřicházela, a tak rychle vstal z teplé lázně a rozběhl se s hlasitým pokřikem k jezeru. Skočil do něj a s prskáním se vynořil na hladinu. Studená jezerní voda ho úplně probrala.

Sice příliš často neplaval, ale když se mu naskytla příležitost, využil ji. I on v dobách, kdy se zvedly horké letní větry, stejně jako většina dětí z Chudinské čtvrti, hledal osvěžení v zátoce, do jejíž slané vody skákal z přístavního mola. Až do svých třinácti let ale příjemný pocit čisté vody na kůži nepoznal.

James se pomalu vydal ke vzdálenější straně zátoky. Do vody spadaly větve stromů a křoviska a vytvářely tak úzké průplavy k okolním břehům. Pomalu jimi proplouval svým neohrabaným, ale praktickým stylem, až se dostal ke břehu, na němž rostlo husté křoví. Byly v něm široké průchody, zaplněné hustou travou, kterými viděl podél pobřeží. Lehl si na záda a líně kopal nohama. Ranní obloha nad jeho hlavou pomalu jasněla a slunce už dávno viselo nad obzorem. Nebem plula bílá oblaka. Pak se dostal mezi vodní trávu; viděl, jak se nad ním tyčí její stvoly a listí ho ve vodě šimralo. Po několika minutách se napřímil a rozhlédl.

Vypadalo to tu jinak a nevěděl, kudy vede cesta zpátky ke břehu. Nikdy ale neztrácel rozvahu, a tak mu myšlenka na to, že plave dokola v hustém porostu vodních rostlin, připadla nepříjemná, ale nijak nebezpečná. Vzpomněl si na Pugova slova a všiml si, že se všechny traviny ohýbají na levou stranu. Bude stačit, když tím směrem poplave, a nakonec narazí na pevnou zemi.

Za chvilku už ucítil pod nohama oblázky. Prošel hustým porostem křovin a vysokých trav a dostal se ke stromům na břehu. Převislé větve a silná křoviska tvořily temný stín, kterým po prsa ve vodě procházel. Viděl jen asi na metr daleko a ranní světlo a modrá obloha tu ustoupily šeru. James kráčel po stoupajícím dně, až mu voda sahala po pás. Cítil se hloupě, jak tu chodil nahý, ale nebyl tady nikdo, a tak mezi ním a jeho šaty ležel jen krátký kousek volného pobřeží.

James udělal krok a náhle se propadl do hluboké vody. Proud tu vyhloubil úzký kanál, hluboký skoro dva metry, a on se vynořil s plnými ústy vody a oslepený. Kousek přeplaval a znovu ucítil pod nohama pevnou zemi.

Zaslechl nad hlavou krátký křik ptáka a napadlo ho, zda to není smích nad jeho neohrabanosti. Povzdechl si a pokračoval k souši, která se podle občasných průhledů mezi větvemi rozkládala jen několik metrů nalevo. Když došel k místu, kde bylo vody po kolena, narazil na neprůchodnou změť naplavených větví, za níž se zvedal malý skalní ostroh, vysoký asi po ramena. Zahnul napravo, kde mezi listím zahlédl místo, jímž by mohl projít, a znovu mu půda zmizela pod nohama. Voda mu nyní opět sahala po prsa a ještě k tomu se musel prodírat hustým porostem křovin. Postupoval jen pomalu, metr po metru. Cítil se přitom jako naprostý hlupák, že se tak vzdálil od místa, kam mířil. To byla opravdu příjemná koupel před snídaní.

Koleny narazil do kamenitého dna, které se nyní zvedalo z koryta vytvořeného proudem a rozhrnul hradbu větví před sebou. Náhle se před Jamesem objevila scéna, jakou v žádném případě nečekal. Ani ne metr před sebou zahlédl bílou, skoro dětskou pokožku. Ze svého místa se díval přímo na nahá záda mladé ženy. Právě si ždímala vodu z téměř bílých vlasů a její postoj poskytoval vzrušující pohled na hýždě a napnuté svaly na stehnech.

James zatajil dech. Jako rána palcátem ho znovu zaplavil poplašný signál a vzápětí nato vzrušení. Cítil se pro své vniknutí do jejího soukromí stejně trapně, jako by ho v jeho lázni přistihla ona. Svářily se v něm popudy zmizet, nehýbat se, něco říct a nebýt přistižen, a zjistil, že se nemůže pohnout.

A znovu převzaly velení jeho chlapecké reflexy a on ztuhl na místě. Pak mu hlavou bleskla další myšlenka a on cítil, jak se mu svírá žaludek horkým pocitem vzrušení, který se pomalu šíří k podbříšku. Skoro nahlas si řekl: Hrome, to je ten nejhezčí zadek, jaký jsem kdy viděl. Mladá žena se otočila a rukama si zakryla ústa, jako by ji polekal nějaký zvuk. V tom okamžiku James zjistil, že zbytek je stejně hezký jako to, co už viděl. Postavu měla štíhlou skoro jako tanečnice a její paže a šije byly dlouhé a ladné. Břicho měla ploché a ňadra ne příliš velká, ale plná a krásná. Když odtáhla ruce od tváře, zjistil, že má vysoké čelo, jemné rysy a bledě růžové rty. Oči, rozšířené úlekem, byly modré jako led. Všechny tyto podrobnosti obsáhl očima v jediném okamžiku. V té chvíli věděl, že mladá žena, která před ním stojí, je to nejkrásnější a zároveň nejděsivější, co kdy v životě zahlédl. Pak se ty nádherné modré oči zúžily a v Jamesově hlavě náhle vybuchla šílená bolest.

Síla té bolesti ho odhodila dozadu jako úder sekyry. Slyšel svůj vlastní výkřik, když se potápěl pod hladinu. Do úst mu vnikla voda a jeho hlavu jako by probodávaly ostré nože. James se ponořil do temné hlubiny a ztratil vědomí.

James plaval místem, které nebylo místem, a topil se ve vzpomínkách: hrál si na dlažbě ulice a ani na okamžik se nezbavil strachu. Cizinci byli nebezpečím, a přesto denně přicházeli do domu jeho matky další a další. Každý den chodili kolem chlapce muži, kteří mluvili nahlas a děsili ho. Někteří si ho ani nevšimli, zatímco druzí se ho snažili potěšit milým slovem nebo pohlazením.

Pak jedné noci matka zemřela a už nikdo nepřišel. Muž s křivým úsměvem zaslechl, jak křičí, a utekl. James našel cestu ven z domu a rozšlapal přitom červenou lepkavou louži na podlaze.

Potom přišly rvačky s jinými chlapci o kosti a kousky chleba u zadních dveří hospod a hostinců a večeře z hrubě mleté mouky a kukuřice, jež se vysypala z vozů v přístavišti. A kapky vína ze skoro prázdných lahvi. Za minci,

kterou občas vyžebral od velkorysých kolemjdoucích, si mohl koupit koláč s masem. Pořád měl hlad.

Hlas ve tmě, k němuž nepatřila žádná tvář, se ho zeptal, je-li šikovný. A on šikovný byl. Hodně šikovný. Začal pracovat pro Jízlivce.

Pořád kolem něj bylo nebezpečí. Žádní přátelé ani spojenci, jen pravidla cechu, která Jimmyho Ručku chránila. Ale byl nadaný; Spravedlivý muž promíjel malé přestupky tomu, kdo mu už v tak nízkém věku dokázal přinést takové bohatství.

Pak se znovu objevil muž s křivým úsměvem. Jimmymu tenkrát bylo dvanáct. Malý zloděj se k němu vkradl a otrávil mu víno jedem, který si koupil od člověka vyrábějícího podobné věci. Muž s křivým úsměvem zemřel, aniž znal důvody, které vraha vedly k tomuto činu. Jeho tvář zčernala, jazyk vylezl z nateklých rtů a oči z důlků, zatímco ho syn zavražděné prostitutky pozoroval prasklinou ve stropě. Jimmy necítil vůbec žádné zadostiučinění, ale doufal, že se teď jeho matce odpočívá líp. Ani nevěděl, jak se jmenovala. Chtělo se mu plakat, ale nevěděl, jak se to dělá. Plakal dvakrát... nanejvýš třikrát v životě. Když Anitu zasáhl vrahův šíp a když si myslel, že je Arutha mrtvý. Tehdy poznal zármutek, a nebyla to známka slabosti nebo hanby. Ale plakal i tenkrát, když se v temné jeskyni střetl se skalním hadem, než ho zachránil vévoda Martin. Nikdy se ke svému strachu nepřiznal.

Další obrazy: jeho neuvěřitelně, skoro nelidsky přesné odhady situace. Zjištění, že jeho osud je spojen s velkými věcmi, když pomáhal princi a princezně z Krondoru za vlády Rodrica Šíleného uniknout před pronásledovateli. Souboj na život a smrt s Puštíkem na městských střechách, kdy zachránil princi Aruthovi život, třebaže o tom tenkrát ještě nevěděl. Dvě cesty na Severní pláně a velké bitvy u Armengaru a Sethanonu a mír, který přišel po bitvě, jež zastavila Dračího vládce.

A teď byl Jamesem.

Jeho služby Aruthovi a povýšení do šlechtického stavu, jeho titul, další titul a jmenováni krondorským kancléřem, druhým nejmocnějším mužem po vévodovi Gardanovi, to všechno byla mlha příjemných vzpomínek, jediných příjemných vzpomínek v jeho životě. Míjely ho tváře, některé z nich měly jméno, jiné byly bezejmenné. Zloději, vrazi, šlechtici, poddaní. Ženy. Pamatoval si jich spousty, protože si náklonnost k nim vypěstoval už dávno, a když se z něho stal šlechtic s nadějí na další postup, mohl si společnost vybírat. Ale vždycky tomu něco chybělo. Něco důležitého. A pak zahlédl nahou ženu, která stála v jezeře a ždímala si vodu z vlasů. Nejkrásnější věc, jakou kdy spatřil.

Poté tvář se světle modrýma očima a rty s odstínem bledých růží. Zamračená tvář, která se zahleděla Jamesovi až do srdce. V hlavě mu vybuchlo něco magického a krásného a on se znovu málem rozplakal. Smutek se podivně prolnul s radostí a ty světlé oči ho přiměly, aby se před nimi schoulil. Dívaly se do něho, viděly všechno a on už neměl žádná tajemství. Neměl žádná tajemství! Jsem ztracený! vykřikl a viděl před sebou chlapečka, který plakal nad smrtí své matky; chlapce, který plakal, když viděl mladou ženu umírat šípem vraha; mladíka, který plakal, když před sebou viděl ležet mrtvolu muže, jemuž jako jedinému důvěřoval, a muže, který plakal nad svou starou bolestí a mukami, strachy a osamělostí, jež nosil od dětství v srdci.

James se probral na břehu jezera s výkřikem strachu a bolesti. Posadil se a paží si chránil hlavu jako dítě, které má strach z rány. Ještě pořád byl mokrý a nahý. "Bolest přejde," řekl za ním někdo.

James se otočil a děsivá bolest ustala. Na břehu jen kousek od něj seděla mladá žena. Byla stále ještě nahá" nohy měla pokrčené a rukama si objímala kolena.

James nikdy dřív v životě nechtěl tolik utéct. Ještě nikdy necítil takový děs jako ve chvíli, kdy za sebou zahlédl tu ženu. Do očí mu znovu stouply slzy. "Kdo jsi?" zašeptal. Nejraději by utekl, ale stejně tak toužil zůstat jí co nejblíže.

Pomalu vstala, jako by si svou nahotu ani neuvědomovala, a přistoupila k němu. Poklekla vedle něho a podívala se mu do očí. V hlavě mu zazněl hlas: Jsem Gamina, Jamesi. James znovu ucítil strach a zjistil, že se nedokáže pohnout. Řekl:

"Ty mi mluvíš v hlavě."

"Ano," odpověděla nahlas. "Musíš pochopit, že dokážu číst tvé myšlenky, vidím je" - zdálo se, jako by hledala správný výraz - "ta slova nejsou přesná. Ale vím, co si myslíš, pokud bys přede mnou nechtěl své myšlenky skrýt."

Pokusil se vzít rozum do hrsti a snažil se utišit svou bolest. "Co se stalo? Tam..." Ukázal na jezírko s travinami.

"Tvé myšlenky mě vylekaly a já jednala z okamžitého popudu. Jak jsi sám zjistil, dokážu se bránit."

James zvedl ruku k čelu. Pořád ještě si tu bolest pamatoval. Jediné, co ze sebe dokázal vysoukat, bylo: "Ano."

Natáhla ruku a lehce ho pohladila po tváři. "Je mi to líto. Nikdy bych to vědomě neudělala. Mohla jsem ti opravdu moc ublížit. Je to jeden ze způsobů, jak se dají mé schopnosti zneužít."

James zjistil, že ho dotek její dlaně konejší a zároveň zneklidňuje. Z hrudi do podbřišku mu přeběhlo zachvění. Tiše se zeptal: "Kdo jsi?"

Usmála se a strach najednou zmizel. "Jsem Gamina. Dcera Puga a Kataly." Pak se naklonila a něžně ho políbila na rty.

"Jsem ta, kterou jsi hledal, a ty jsi ten, po němž jsem toužila já."

James cítil, jak se v něm vzdouvá vlna horké touhy, ale zároveň ho zachvátila podivná obava. Ženské objetí mu rozhodně nebylo cizí, ale najednou se cítil jako malé dítě. Náhle z něj vytryskla slova, jaká by od sebe nikdy nečekal. "Mám strach," zašeptal.

"Nemusíš," odpověděla tiše.

Objala ho a promluvila mu v mysli. Když jsem tě omráčila, spadl jsi do vody. Kdybych tě nevytáhla, utopil by ses. Když jsem tě křísila, otevřela se mi tvoje mysl a moje se zase otevřela tobě. Kdybys měl mé schopnosti, znal bys mě teď stejně jako já tebe, můj Jimmy.

Jamesovi připadal jeho vlastní hlas přiškrcený a ztrápený, když říkal: "Ale jak bych mohl...?"

"Můžeš," odpověděla. Pak se posadila a otřela mu z tváří slané slzy. "Pojď, ukážu ti to." Nechal ji, aby si ho přitiskla na prsa jako malé dítě, a když ho hladila po tváři a ramenou, ozval se mu v mysli její hlas. Už nikdy nebudeš sám

Borric s Erlandem seděli vedle sebe a s chutí se propracovávali spoustou jídla, které dostali k snídani. Kromě obvyklé stravy Království tu bylo i množství keshanských pochoutek. S hosty snídala rovněž celá Pugova rodina, Meechan a Kulgan. Jen dvě místa zůstala prázdná, vedle Kataly a Lockleara.

Borric se právě pokoušel spolknout obrovské sousto sýra, které zapil vínem, když se Erland zeptal: "Bratránku Pugu, kolik lidí tady vlastně žije?"

Pug se probíral jídlem na svém talíři; moc toho zatím nesnědl. Usmál se na svou manželku a řekl: "Na běžné záležitosti našeho společenství dohlíží Katala."

Katala řekla:. "Máme tady zhruba tisíc rodin - jak přímo tady, tak na pobřeží. Tady na ostrově -" Náhle utichla. Všichni u stolu se na ni podívali, aby zjistili, co ji tak náhle umlčelo.

Dveře na konci síně se otevřely a dovnitř vešel James s mladou ženou, oblečenou v prostých šatech levandulové barvy, přepásaných duhovou stuhou.

Borric, Erland a Locklear vstali, zatímco dívka přeběhla k Pugovi a políbila ho na tvář. Pak se dlouhou chvíli dívala Katale do očí, jako by jí něco sdělovala, ačkoli vůbec nepromluvila. V očích starší ženy se zaleskly slzy a na jejích rtech se objevil šťastný úsměv.

Pug se obrátil k Jamesovi, jako by čekal, co řekne.

Locklear se ozval: "Jamesi -"

James si odkašlal a nervózním hlasem jako chlapec, který stojí před učitelem, řekl:. "Lorde Pugu, já... je mi ctí a potěšením, že... že tě smím požádat o ruku tvé dcery."

Borric a Erland nevěřícně vytřeštili oči a pak se oba podívali na Lockleara. Jamesův dlouholetý přítel, který ho znal od chvíle, kdy přišel do paláce, se ztěžka posadil a na tváři měl stejně omráčený výraz jako dvojčata. Zavrtěl hlavou a nedokázal ze sebe vysoukat nic víc než: "No to mě podrž!"

Kapitola čtvrtá

STAROSTI

Borric zavrtěl hlavou.

"Co tě žere?" zeptal se ho Erland.

Borric řekl: "Co?"

"Posledních pár minut chodíš pořád dokola a vrtíš hlavou. Už se zase hádáš sám se sebou."

Borric ze sebe vyrazil zvuk, který byl někde mezi povzdechem a zavrčením. "Dělám si starosti o strýčka Jimmyho."

Erland se trochu otočil, aby se mohl podívat svému bratrovi do tváře, aniž by se zastavil v chůzi. Prostřední měsíc ještě nevyšel a obloha byla černá. Ale teplý večer sliboval příjemné zážitky těm, kdo si nalezli vhodný protějšek, s nímž by jej mohli strávit. A někoho takového se právě teď snažila dvojčata najít. Když zamířili k přívozu, kde byl ukotven člun, řekl Erland: "Není u tebe normální, že si o někoho děláš starosti - zvlášť o někoho tak schopného, jako je strýček James."

"A právě to mi dělá takovou hlavu," řekl Borric a zastavil se, aby svá slova zdůraznil. Zabodl prst do Erlandovy hrudi. "Pamatuješ, jak nám vždycky říkal: 'Není na světě nic směšnějšího než chlap s erekcí', že?"

Erland se zasmál a přikývl. "Kromě Strýčka Lockyho. Ten prý tak vypadá daleko zajímavěji než obyčejně."

"Ale jen když najde správné místo, kam vrazit svůj velký meč. Jinak vypadá stejně blbě jako my ostatní."

"Jako my ostatní kromě strýčka Jimmyho."

"Přesně tak,"souhlasil Borric. "Přesně o to mi jde. Oba přece víme, že si toho už užil dost. Ale vždycky si držel ženské od těla a nikdy jim nic hloupě nesliboval. A teď potká tuhle holku a..." Zmlkl, jako by ho další slova nenapadala.

"Jako kouzlem."

"Přesně tak!" řekl Borric. "A kde bys jinde chtěl hledat kouzla než na ostrově mágů?"

Borric znovu vykročil k přívozu a Erland položil svému bratrovi ruku na rameno, aby ho zastavil. "Myslíš, že v tom je nějaká magie? Nějaké čáry?"

"Ano, a dost zvláštní čáry," ozval se ze tmy chraplavý hlas.

Oba bratři se otočili a zahlédli na pařezu kousek od nich sedět zavalitou postavu. Protože se muž nehýbal, zůstal ukrytý v šeru, dokud nepromluvil. Když princové přišli blíž, poznali, že je to starý mág Kulgan.

"Co tím myslíte?" zeptal se Borric, jako by mág svými slovy potvrdil jeho podezření.

Kulgan se zasmál. Zvedl na okamžik ruku a pak jí netrpělivě mávl. "No tak, nestůjte jako vyřezaní. Pomozte starci. Moje kolena jsou starší než samo stvoření."

Erland starému muži pomohl vstát. Mág se jednou rukou opřel o Erlandovo rámě a druhou o silnou hůl. Pak pokračoval:

"Projdu se s vámi k přístavišti. Předpokládám, že si jdete na břeh najít nějaké problémy. Chlapci vašeho věku mají vždycky zájem jen o problémy."

"Ty čáry?" nadhodil Borric netrpělivě.

Stařec se zasmál. "Víš, když byl váš dědeček jen o něco starší, než jste vy dva teď, taky nechtěl čekat. Když chtěl odpověď, chtěl ji teď hned, hrome. Trvalo mu spoustu let, než se z toho dostal. Váš otec má stejnou chybu, ale dokáže ji líp skrývat. Arutha vždycky patřil mezi nejlepší lidi, co znám, pokud jde o to, rozeznat omezení."

Erland řekl: "Tahle schopnost mu vydržela, hlavně co se týká nás."

Kulgan se na chlapce zamračil. "Omezení? Co vy, rozmazlení spratci, víte o omezeních? Pche, možná musíte tu a tam používat meče, ale omezení?" Zastavil se a opřel se o hůl. Zaťukal si prstem na čelo a řekl: "Tohle. Vaše ctěné mozky. Kdybyste nasadili k vyřešení problému všechny své vědomosti, prozkoumali všechna možná řešení a pořád ještě neznali výsledek, pak byste chápali, o jakých omezeních tady vlastně mluvím."

"Táta vždycky říkal, že jste byl jeden z nejnáročnějších učitelů, jaké kdy poznal," řekl Erland s úsměvem.

"Pche!" odfrkl si Kulgan. "To otec Tully, to byl nějaký učitel." Zahleděl se do dálky, chvíli vzpomínala pak pokračoval:

"Škoda že jste ho nikdy nepoznali. Zemřel, když jste byli ještě děti. Tragická ztráta. Byl to jeden z nejlepších mozků, jaké jsem kdy znal... na to, že byl kněz," dodal. Nedokázal odolat rýpnutí do svého dávného protivníka a zabolelo ho, že mu je Tully nemohl oplatit.

Borric řekl: "Pokud jde o ty čáry a Jimmyho, to jste si dělal legraci?"

Kulgan řekl: "Jsi strašně mladý, princi." Nijak jemně uhodil Borrice svou holí pod koleno, aby své tvrzení zdůraznil, a dodal: "Ještě o tom nevíš vůbec nic."

"Au," řekl Borric a reflexivně uskočil.

Erland se začal smát. Kulgan ho kopl do holeně a řekl: "To jen aby nikdo nemohl tvrdit, že jsem nespravedlivý."

Oba bratři usilovně předváděli, jak je to strašně bolí, a Kulgan řekl: "Tyhle čáry, o kterých jsem mluvil, to je něco, co se člověk nedokáže nikde naučit. Není to ten druh magie, jakou mohou provozovat všichni lidé. Bohové ji přisoudili jen několika šťastným mužům a ženám. Je to kouzlo lásky tak silné a mocné, že jakmile ji jednou poznáte, nic vás už nedokáže změnit." Znovu se zahleděl ke vzdálenému obzoru a řekl:

"Jsem tak starý, že si nepamatuji to, co se mi zdálo v noci. Ale jsou chvíle, kdy se mi vracejí zážitky z dětství, jako by k nim došlo včera." Podíval se na Borrice, jako by v jeho tváři hledal něco povědomého. Po chvíli mlčení řekl: "Váš dědeček byl vášnivý muž a váš strýc taky. A stejné je to i s vaším otcem, i když nevíte, jak to v něm najít - zamiloval se do vaší matky hned v první chvíli, kdy se potkali, přestože byl takové poleno, že si to neuvědomoval. Vaše teta Carline se rozhodla, že si vašeho strýce Laurieho vezme, jen několik dní potom, co ho poznala.

Jde o to, že čím budete starší, tím silnější touhu budete cítit; touhu, kterou neuspokojí rozbíjení hospod a muchlování s dcerami tkalců sítí, ať už budou sebehezčí, budou se smát jako hrdličky a jejich náruč bude měkká. A stejně tak se vám omrzí i hedvábí šlechtických dcer."

Borric si vyměnil s Erlandem významný pohled a Erland řekl: "No, myslím, že ten čas jednou přijde."

Kulgan ho umlčel dalším kopancem do holeně. "Neskákej mi do řeči. Je mi jedno, jestli jsi princ. Už jsem kopal chlapy, kteří byli lepší a výše postavení než ty. Váš strýc král byl mizerný student a poznal zblízka dřevo mé hole daleko častěji než jen jednou." Povzdechl si. "Tak, kde jsme to skončili? Aha, ano, skutečná láska. Postupem času budete cítit čím dál větší touhu a hlubší potřebu opravdového vztahu. Našel ho váš otec, našla ho Carline, našel ho váš strýc Martin. Jen král ne."

Borric řekl: "Ale jsem si jistý, že královnu miluje."

"Ano, jistě, svým způsobem. Je to milá žena a pochybuju, že by se někdo odvážil tvrdit opak, ale jedna věc je láska a druhá věc to, co poznal váš strýček Jimmy. Není pochyb o tom, že je to jiný člověk. Sleduj ho a uč se. Pokud budeš pozorný, uvidíš to, co možná nikdy nezažiješ."

Borric si povzdechl a sklopil oči k zemi. "Protože se stanu králem?"

Kulgan přikývl. "Přesně tak. Nejsi takové poleno, za jaké jsem tě měl. Ty se oženíš pro dobro národa. Jistě, určitě budeš mít spoustu příležitostí k tomu, aby sis spravil chuť s hromadou dam bez ohledu na původ. Vím, že váš strýc vám dal nejmíň půl tuctu bratranců narozených mimo manželské lože. Někteří z nich se bezpochyby proderou do řad šlechty. Ale to není totéž.

James našel někoho, koho mu přivedli bohové do cesty, aby byl jeho život dokonalý. Ani na okamžik nepochybujte o tom, že to byl osud, a ani minutku si nemyslete, že ho to přepadlo nečekaně. To, co vám může připadat jako ukvapená nepromyšlenost, je ve skutečnosti poznání něčeho tak čistého, že to může pochopit jen ten, kdo to hledá. Tak co, už tomu rozumíte?"

"Máme ho nechat na pokoji?" zeptal se Erland.

"Přesně tak," řekl Kulgan potěšené. Chvíli se na prince díval a usmál se. "Víte, vy dva nejste ani zdaleka ti potrhlí povaleči, na jaké si hrajete. Myslím, že krev koneckonců přece jen není voda. Počítám, že stejně nejspíš zapomenete všechno, co jsem vám říkal, do pěti minut po tom, co najdete nějakou hospodu, kde se hrají karty a kde pivo roznášejí pěkné holky, které rády dostávají dárky od mladých boháčů.

Ale s trochou štěstí si na má slova vzpomenete někdy ve chvíli, kdy to budete potřebovat. Pomůže vám to při rozhodování ve věcech, které budete oba muset udělat pro dobro národa."

Borric pokrčil rameny. "Připadá mi, že nám naše povinnosti v posledních týdnech připomínal úplně každý, koho jsme potkali."

"A tak to má být." Kulgan se na chlapce zahleděl. "Ty, Borrici, jsi předurčen pro nejvyšší místo v Království, a ty, Erlande, budeš na místě jen o něco nižším. Nedostanete všechnu moc, která je s oním postavením spojená, jen proto, abyste si užívali. Zaplatíte za ni krvavou daň. Musel to udělat váš dědeček, strýc i otec. Dodnes ho po nocích děsí duchové tisíců mužů, které poslal na smrt. A třebaže každý z těch mužů ochotně obětoval život pro svého krále a

prince, Aruthu jejich smrt pořád trápí. Takový už váš otec prostě je. Až budete starší, poznáte ho líp."

Oba bratři nic neříkali. Nakonec se Kulgan otočil zpátky k obrovským stavbám Akademie. "Začíná se ochlazovat. Najdu si nějaký oheň, u kterého bych se ohřál. A vy se už určitě nemůžete dočkat, až si konečně vyrazíte za těmi svými problémy." Udělal pár kroků, pak se zastavil a otočil. "A dávejte si pozor na rybáře. Začnete špásovat s jejich manželkami a oni na vás vytáhnou ty své kudly dřív, než si uvědomí, že jste královského rodu." Dlouho se jim díval do tváři a pak dodal: "Dávejte na sebe pozor, chlapci."

Borric s Erlandem sledovali, jak starý mág míří zpátky k hlavnímu vchodu Akademie, a pak vyrazili směrem k přívozu. Když vyšli na pobřeží, Erland řekl: "Co si o tom myslíš?"

"O tom, co říkal?"zeptal se Borric. "Myslím, že je to starý člověk a má spoustu zvláštních názorů."

Erland souhlasně přikývl a oba začali mávat na převozníka, aby je převezl k blikajícím světlům vzdáleného města.

Nad vodou se prohánělslabý vánek, když James s Gaminou pomalu kráčeli po pobřeží. James se cítil jak povzneseně, tak i vyčerpaně. Za sedmatřicet let svého života se o sebe s nikým nedělil. Skutečné sblížení mu připadalo nemožné, ale Gamina se přes jeho zdánlivě nezničitelnou obranu dokázala probit. Ne, takhle to nebylo, připustil v duchu. Nemusela se přes nic probíjet. Prostě se před ní ty zavřené dveře samy otevřely.

Od jihu k nim lehký vánek přinášel vůni zahrad a polí z druhé strany Doliny snů. Na východě se vynořil prostřední měsíc jako měděný průvodce přicházející noci. James se otočil ke své nastávající. Obdivoval krásu její klenuté šíje, to, jak se jí popelavé vlasy vlnily kolem tváře a krku, oblak stříbřité běli, ozářený měsíčním světlem. Jeho pohled se setkal s jejíma bleděmodrýma očima, pak se usmála a jemu se zachvělo srdce. "Miluji tě," řekla.

"Já tebe taky miluju," odpověděl a nedokázal uvěřit svému štěstí. "Ale musím tě opustit."

Obrátila se, chvíli pozorovala měsíc a pak se Jamese dotkly její myšlenky. Ne, má lásko. Můj čas tady vypršel. Pojedu do Keshe s tebou. James ji sevřel v náruči. "To je nebezpečné. Všichni se tam ocitneme v ohrožení, a to se týká i někoho s tvým nadáním." Políbil ji na krk a cítil, jak se zachvěla.

"Byl bych daleko klidnější, kdybys zůstala tady v bezpečí."

"Byl bys klidnější?" zeptala se. Myslím, že ne. Ustoupila o krok zpátky a v uhasínajícím světle se mu dívala do tváře. "Myslím, že by ses stáhl do sebe, Jimmy, a po nějakém čase by ses přesvědčil o tom, že to, co jsme tady spolu poznali, byla jen iluze, a ty hráze proti lásce a bolesti by tu byly znovu - silnější, vyšší a daleko důkladněji opevněné než předtím. Našel by sis výmluvu pro to, aby ses do Krondoru vrátil jinudy, a pak už by sis vymyslel spoustu důvodů, proč odložit svou cestu na Hvězdno. Nějakou dobu by ses utvrzoval v přesvědčení, že pro mě chceš zajet co nejdřív, ale vždycky bys přišel na nějaký důvod, proč svou cestu odložit. A také by se vždycky našel důvod, proč pro mě nemůžeš poslat. A po nějaké době bys to všechno pustil z hlavy a ze srdce."

James se tvářil ohromeně. Bojovaly v něm nově objevené pocity a on nedokázal najít svou obvyklou uvolněnou sebedůvěru. Vypadal jako chlapec, kterým nikdy nebyl, zmatený a nervózní pozornosti ženy. "To máš o mně po tom všem tak špatné mínění?"

Pohladila ho po tváři a teplo jejího úsměvu znovu - stejně jako dnes už desetkrát - zaplašilo všechen strach. Když ho křísila na břehu jezera, viděla Jamesovi do srdce a do duše a i ona se s ním o sebe podělila, o tělo i o duši. Důvěra ale připadala Jamesovi pořád ještě nedostupná, i pro ženu, která se ho dotkla tak jako žádná předtím. "Ne, moje lásko, nijak tě nepodceňuji. Ale nedokážu podceňovat ani strach. Mé schopnosti nejsou magie v tom smyslu slova, jak ho chápou ostatní na tomhle ostrově. Jsou to schopnosti mé duše a srdce. Mohu sdílet věci s těmi, kteří jsou slabí na duchu a nemocní v duši, a umím jim pomáhat - někdy je dokonce dokážu uzdravit. Umím naslouchat snům. A viděla jsem už, co dokáže strach. Bojíš se, že zase budeš sám jako tenkrát, když zemřela tvá matka."

James věděl, že má pravdu. Ještě když mluvila, vrátily se mu strašné vzpomínky na tu noc, kdy se jako malé dítě vykradl z matčina pokoje, jehož podlaha byla lepkavá její krvi. Pamatoval si hrůzu naprostého opuštění. Do Jamesových očí stouply slzy. Gamina ho objala a nechala jeho bolest vyprchat. Už nikdy nebudeš sám, ozvala se mu v mysli její myšlenka.

Stál bez pohybu a objímal ji, jako by ho ona jediná spojovala se životem. A stejně jako předtím bolest ustoupila a zanechala po sobě nejen únavu, ale i hřejivý a úlevný pocit. Něco zlostného a vzteklého, co se v něm celé roky sbíralo jako hnis v ráně, bylo vyříznuto a jedovatý strach a osamělost pomalu mizely. Rána se nezacelí v průběhu jednoho dne ani za několik dní, ale nakonec se zahojí a James z Krondoru bude uzdravený člověk. Pak se mu v mysli znovu ozval její hlas:

A teď mluvil strach i ze mě. Jsou to pochybnosti, co nás činí zranitelnými.

"Já nepochybuju," odpověděl. Usmála se a opět ho pevně objala.

Pak se za nimi ozvaly kroky a odkašláni oznámilo Locklearův příchod. "Nerad vás ruším, ale Pug by s tebou rád mluvil, Jamesi." Omluvně se usmál. "A matka by byla ráda, kdybys za ní přišla do kuchyně, Gamino."

"Děkuji," odpověděla Gamina. Věnovala Locklearovi hřejivý úsměv a políbila Jamese na tvář. "Uvidíme se u večeře."

Oplatil jí polibek, a když vykročila ke kuchyni, sledoval ji chvíli pohledem. Pak se s Locklearem vydal k Pugově pracovně. Locklear si s teatrální významností znovu odkašlal.

James řekl: "Něco mi chceš říct. Tak ven s tím."

Locklear ze sebe doslova vyrazil: "Poslyš, jak dlouho už se známe? Dvaadvacet let? A za celou tu dobu jsem si nevšiml, že bys měl nějaký zájem o ženské -" James se na něj pátravě zahleděl a on se opravil: "No, přinejmenším o ženění. A teď zničehonic napochoduješ ke snídani a všem řekneš, že se budeš ženit! Jasně, to víš, že je krásná, má ty svoje skoro bílé vlasy a tak, ale víš přece sám -"

"Nikdy jsem nepotkal ani nepoznal někoho takového, jako je Gamina," přerušil ho James. Položil svému společníkovi ruku na rameno a zastavil ho. "Nevím, jestli to někdo jako ty může vůbec pochopit, Locky, ale ona viděla do mě, všechno to zlé, co jsem kdy udělal nebo viděl, a přesto mě má ráda." Zhluboka se nadechl. "Nikdy nepoznáš, jaké to je."

Znovu vykročil a Locklear na okamžik zaváhal, než se za ním vydal. "Co tím chceš říct, 'někdo jako ty'?"

James se znovu zastavil. "Poslyš, jsi nejlepší přítel - možná jediný opravdový přítel, jakého jsem kdy měl a poznal, ale pokud jde o ženy... nejsi vůbec... taktní. Jsi hezký, pozorný a neodbytný, ale když se daná dáma probudí ráno v posteli, jsi už dávno pryč a hledáš si další kořist. Nechápu, jak je možné, že ti ještě žádný bratr nebo otec těch ženských neprohnal meč játry... Prostě když dojde na ženy, Locky, nejsi zrovna vytrvalý."

"A ty jsi?"

"Teď už ano," odpověděl James. "Vytrvalý jako voda, která teče z kopce."

Locklear řekl: "No, uvidíme, co si o tomhle tvém náhlém útěku do bačkor bude myslet Arutha. Víš přece, že my baroni od dvora potřebujeme jeho svolení k sňatku, ne?"

"Vím."

"No, nechám tě, abys mohl jit na schůzku s čarodějem," řekl Locklear, když dorazili ke dveřím budovy Akademie. "Myslím, že ti chce taky říct pár věcí o tom, jak jsi mu odčaroval dceru." U vchodu Locklear Jamese opustil.

James vešel do budovy a vydal se dlouhou chodbou k základně věže, na jejímž vrcholku měl Pug svou pracovnu. Vydal se po točitých schodech vzhůru a stoupal po nich tak dlouho, dokud nenarazil na dveře. Když zvedl ruku, aby zaklepal, dveře se tiše otevřely, aby mohl vejít. Prošel veřejemi a nijak ho nepřekvapilo, že Pug je ve své pracovně sám a sedí od dveří dost daleko. Poté, co vstoupil, se za ním dveře zavřely, aniž se jich dotkl.

"Musíme si promluvit," řekl Pug, vstal a zavedl Jamese k velkému oknu. Podíval se ven a ukázal na malá světélka, lemující vzdálené pobřeží. "Lidé," řekl.

James pokrčil rameny. Věděl, že ho k sobě čaroděj nepozval,aby s ním hovořil o očividných věcech.

"Když jsme před více než dvaceti lety přišli na Hvězdno, byl to jen pustý kus země uprostřed opuštěného jezera. Pobřeží sice bylo o něco obyvatelnější, ale v samotné Dolině neustále docházelo k šarvátkám mezi Královstvím a Říši, mezi znepřátelenými pohraničními lordy a skupinami renegátů. Zajížděli sem durbinští otrokáři a bandité trápili sedláky jako roje kobylek." Povzdechl si. "Teď tu lidé žiji poměrně spokojeně a klidně. Jistě, občas máme nějaké drobné problémy, ale vzato kolem a kolem je v oblasti Velkého hvězdného jezera klid.

A co podle tebe tu změnu způsobilo?" zeptal se Jamese.

James řekl: "Člověk nemusí být žádný myslitel, aby mu bylo jasné, že jsi všechno změnil ty, Pugu."

Pug se odvrátil od okna a řekl: "Jimmy, když jsme se potkali poprvé, byl jsem mladík a ty jsi byl ještě chlapec. Ale za dobu, která od té chvíle uběhla, jsem toho poznal víc, než může zažit deset obyčejných lidí za celý život." Mávl rukou a uprostřed místnosti vytvořil oblak, který měl v průměru něco přes půl metru. Oblak se zachvěl a pak se změnil v jakési okno, jímž James zahlédl podivnou síň. Zdálo se, že visi v prostoru a podél jejích zdí byly každých pět metrů umístěny dveře. Mezi dveřmi se nacházela šedá prázdnota tak hluboká, že proti ni i noční tma vypadala hustá a živá. "Síň světů," řekl Pug. "Tudy jsem procházel na místa, která nespatřil mimo mne žádný člověk a která nikdy žádný nezahlédne. Kráčel jsem po prachu starodávných civilizaci a sledoval, jak vznikají nové rasy. Počítal jsem hvězdy a zrnka písku a zjistil jsem, že vesmír je tak velký, že ho žádná mysl - možná ani mysl samotných bohů - nedokáže obsáhnout."

Pug znovu mávl rukou a obraz zmizel. "Bylo by jednoduché, kdybych ve srovnání s tímhle pokládal osudy těch, kdo žijí v Dolině, za nepodstatné."

James si založil paže na hrudi a řekl: "Pokud bys je srovnávat chtěl, nepodstatné by určitě byly."

Pug zavrtěl hlavou. "Ne pro ty, kdo tu žijí."

James si bez Pugova dovolení sedl a řekl: "Vím, že mi tím chceš něco říct, Pugu."

Pug přešel ke svému křeslu za stolem a odpověděl: "Jistě. Katala umírá."

James na tuto novinu, nečekanou stejně jako překvapivou, nebyl připraven. "Připadalo mi, že vypadá trochu nezdravě - ale umírá..."

"Můžeme tady dosáhnout mnoha věcí, Jamesi, ale máme svá omezení. Žádná magie, lektvary, zaříkání ani modlitby nemohou dokázat víc, než co jsme už vyzkoušeli. Brzy se Trhlinou vrátí zpátky do své vlasti, do thurilských hor na Kelewanu. Neviděla své krajany skoro třicet let. Vrátí se domů zemřít."

James zavrtěl hlavou; neměl slov. Nakonec se zeptal: "Gamina?"

"Sledoval jsem, jak moje žena stárne a schází, Jamesi. A i kdyby nebylo té nemoci, musel bych tomu nakonec čelit. Sám vidíš, že jsem nezestárl. A nezestárnu ani za tvého života. Nejsem sice nesmrtelný, ale díky svým schopnostem budu žít dlouho. A nechci se dívat, jak mé děti a vnoučata stárnou, zatímco já zůstávám pořád nezměněný.

Opustím Hvězdno do hodiny po Katalině odchodu. William dobře vykročil po cestě válečníka a zřekl se svých magických schopností. Přál bych si, aby tomu bylo jinak, ale jako většina otců se musím smířit s tím, že mé sny nejsou totožné se sny mého syna. Gamina je také nadaná, ale její síla nepochází z magie, spíš z neobvyklé mysli. Její mentální řeč je jak magická, tak přirozená, ale její citlivá povaha, její vcítění a láska, to jsou zvláštní dary."

James přikývl. "S tím musím souhlasit. Její mysl je... zázrak."

Pug řekl: "Přesně tak. Zkoumal jsem schopnosti své dcery daleko podrobněji než kdokoli jiný na tomhle světě a vím líp než ona, jaké jsou jejich možnosti... a omezení. Kdyby nepotkala tebe, určitě by zůstala tady a pokračovala by v práci své matky - Katala byla po většinu času skutečným vůdcem našeho společenství. Chci toho ale Gaminu ušetřit. Jako dítě už velmi brzy poznala velkou bolest a smutek - předpokládám, že stejně jako ty."

James lehce přikývl. "Sdíleli jsme věci..."

"Nepochybuji," řekl Pug se smutným úsměvem. "Ale tak by tomu mělo být u všech milenců, manželů a manželek. Až Katala odejde, ztratím mnoho, možná daleko víc, než ona sama tuší." Na okamžik se Pug Jamesovi otevřel a mladý baron v něm zahlédl muže, kterého od ostatních odděluje nezměrná odpovědnost. Muže, jehož nyní pomalu opouští jediný člověk, který mu mohl od jeho břemene ulehčit, který mu mohl poskytnout pár chvil tepla a úlevy. Jen na okamžik Pug odhalil hloubku své bolesti, a pak se zase skryl za svou masku. "Protože až odejde, začnu se zabývat těmi velkými záležitostmi, o kterých jsem se zmínil, a přestanu se starat o 'nepodstatné' problémy Hvězdna, Doliny a dokonce i Království.

Ale pro ty, které miluji, chci to, co jen člověk může chtít:

bezpečné domovy a zdravé děti, které budou žít bez válek a útrap. Stručně řečeno chci, aby byli co nejšťastnější. A Gamina mi ukázala, co je v jejím srdci. Jsi to ty. Dávám ti své požehnáni."

James si oddechl. "Doufám, že to Arutha pochopí stejně dobře. Potřebuji k sňatku jeho povolení."

"To není žádný problém." Pug udělal gesto a vytvořil ve vzduchu šedou kouli. V jejím středu se začaly vytvářet obrazy a najednou James viděl Aruthu, sedícího ve své pracovně v Krondoru, jako by se zničehonic mezi dvěma místnostmi otevřelo dosud zavřené okno. Arutha zvedl oči a s netypickým výrazem překvapeni napůl vstal ze svého křesla. "Pugu?"

"Ano, jsem to já, Výsosti," řekl Pug. "Nerad vyrušuji, ale musím tě požádat o službu."

Arutha se posadil s viditelnou úlevou, že náhlé zjevení v jeho pracovně má jak rozumné, tak přátelské pozadí. Položil pero, kterým zrovna psal, a zeptal se: "Co pro tebe mohu udělat?"

"Pamatuješ se na mou dceru Gaminu?"

Arutha řekl: "Jistě, ano."

"Rád bych, aby se provdala... za muže s jistým postavením. Jde o jednoho ze tvých baronů."

Arutha se podíval za Pugova záda, zahlédl Jamese, a když se usmál, objevil se mu v očích neobvykle pobavený výraz. "Předpokládám, že bychom pro jednoho z našich šikovných chlapců mohli uspořádat státní sňatek, Pugu. Máš na mysli někoho určitého?"

"Baron James mi připadá jako velice slibný mladík."

Aruthův úsměv se rozšířil. Skoro se smál a James si nevzpomínal, kdy ho viděl naposledy tak veselého. "Nanejvýš slibný," poznamenal princ se strojenou vážností, když znovu obrátil svou pozornost k Pugovi. "Jednoho dne se stane vévodou, pokud ho ta jeho nestálá povaha nenažene na něčí meč - nebo ho neoběsí nějaký rozzlobený monarcha ze Solných plání. Manželka by mohla být přesně to, co ho od podobných ztřeštěností zachrání. Už jsem sám skoro vzdal své úsilí vzbudit v něm zájem o rodinu. Jsem rád, že jsem se mýlil. V jeho věku už jsem byl ženatý deset let." Arutha se na okamžik odmlčel a vzpomínal na to, co tenkrát cítil ke své manželce, pak se podíval mimo Puga a Jamese a ve tváři měl vepsán vzácný výraz hlubokých citů. Nato se zase vrátil ke svému obvyklému stoickému postoji. "Nu, pokud s tím souhlasí on, má mé svolení."

Pug se usmál. "Souhlasí s tím, z toho strach mít nemusíš. S mou dcerou se v této věci vzácně shodli."

Arutha se opřel ve svém křesle a na tváři se mu rozhostil typický úsměv. "Chápu. Pořád si ještě pamatuji, co jsem při svém prvním setkání s Anitou cítil. Dokáže to přijít znenadání. Dobře, jakmile se vrátí ze své cesty do Keshe, uspořádáme státní svatbu."

"Ve skutečnosti bych to chtěl co nejvíc urychlit. Ona s ním na tu cestu chce jet také."

Arutha se zamračil. "S tím nemohu souhlasit. James ti možná neříkal, jaké tam hrozí nebezpečí -"

"Mám o nebezpečích velice jasnou představu, Arutho," přerušil ho Pug. "Ale myslím, že ty nemáš jasnou představu o schopnostech mé dcery. Vím o většině toho, co se děje v Keshi. Pokud se objeví nějaké nebezpečí, pomůže tvým synům i celé výpravě."

Arutha o tom okamžik přemýšlel a pak přikývl. "Vzhledem k tomu, že jsi její otec, předpokládám, že umí něco, co by mohlo pomoci, kdyby se věci nějak zvrtly.

Dobře, uděláme to takhle. Oddej je tak rychle, jak uznáš za vhodné, a až se vrátí, vystrojíme jim státní svatbu a hostinu. Žena s dcerou by mi nikdy neodpustily, že jsem jim odepřel příležitost k producírování v nových šatech. Budeme to tak muset udělat."

James se tvářil překvapeně. "Státní svatba?"

Arutha přikývl. "Pokud jsi na to zapomněl, je Gamina díky Pugově adopci stejně jako zbytek jeho rodiny královská sestřenka. Náš bratránek Willy se stane vévodou z Hvězdna. Ženíš se do rodiny." Pak si s předstíranou hrůzou povzdechl. "Musím přiznat, že mi to na klidném spánku nepřidá."

"Děkuji, Arutho," řekl pobaveně Pug.

"Není vůbec zač, Pugu. A - Jimmy," řekl s hřejivým úsměvem.

"Ano, Arutho?" řekl James a úsměv mu oplatil.

"Přeji ti, aby bylo vaše manželství tak šťastné jako to moje."

James přikývl. Arutha nikdy nedával své city příliš najevo, ale James si pamatoval. Jak Anita před lety málem zemřela. Na zármutek, který tenkrát Arutha prožíval, nebylo možné zapomenout. Jen několik lidí kromě Jamese vědělo, jak hluboce princ z Krondoru svou ženu miluje. "Myslím, že bude."

"Pak pro tebe mám trochu předčasný svatební dar." Arutha otevřel malou skříňku na svém psacím stole a vytáhl malý svitek. "Dám ti jej, až se vrátíš, ale prozatím -"

Pug ho přerušil: "Pokud chceš, mohl bych jej sem přenést, Arutho."

Pokud prince tento návrh překvapil, nedal to nijak najevo. Jen řekl: "Ano, kdybys byl tak laskav."

Pug mávl rukou, zavřel na okamžik oči a svitek zmizel z Aruthových rukou a zhmotnil se v mágových. Arutha se dokonale ovládl a jedinou jeho reakcí na Pugovu schopnost přenášet předměty na dálku byly mírně rozšířené oči.

Pug podal svitek Jamesovi. "To je pro tebe."

James jej rozvinul a přečetl. Zalapal po dechu. "To je jmenovací listina. Hrabě královského dvora. A králův ministr."

"Chtěl jsem ti to dát, až se vrátíš. Tu poctu sis zasloužil, Jamesi. Mimoto ještě převezmeš úřad kancléře západní části Království, až odejde Gardan do výslužby."

James se usmál a Pug s Aruthou si vzpomněli na malého zloděje, kterého před lety znali. "Děkuji, Výsosti."

"Teď bych se měl vrátit k práci," poznamenal Arutha.

"Přeji dobrý večer. Výsosti," řekl Pug.

"Dobrý večer, vévodo, i tobě, hrabě."

Pug mávl rukou a obraz prince zmizel. "Úžasné," vydechl James. "S tímhle kouzlem," podíval se na svitek ve své ruce, "a dobrou armádou..."

"Právě proto si musíme pohovořit o tom, co bude následovat po tvé svatbě, Jamesi." Pug se vrátil ke svému stolu a ukázal na karafu s vínem. James nalil dobré červené do dvou pohárů. Pug se napil, posadil se a pokynul Jamesovi, aby si udělal pohodlí. "Hvězdno se nesmí stát nástrojem v rukou žádného národa," řekl mág. "Mám plán, jak tomu zabránit.

Můj syn po mně nezdědí titul vévody z Hvězdna. Myslím, že je s životem vojáka docela spokojený. Ne, předtím, než odjedu, předám dohled nad tímto ostrovem dvěma mužům, s nimiž ses setkal v přístavišti, Watumeovi a Körshovi, a tím, že vyberu ještě jednoho, vytvořím triumvirát mágů, kteří budou rozhodovat o dobru zdejších lidi. V následujících letech mohou tuto radu rozšířit tak, jak uznají za vhodné. Lyam nebude sedět na trůnu Ostrovů věčně a já nepředám moc nad Hvězdnem někomu, jako byl Rodric Šílený. Také si pamatuji, jakou zkázu způsobili mágové, na Kelewanu, když se rozhodli během Trhlinové války podporovat Vojevůdce.

Ne, Hvězdno musí stát mimo veškerou politiku. Vždy."

James vstal a řekl: "Jako šlechtic Království se obávám, že pomýšlíš na zradu." Přešel k otevřenému oknu a podíval se do noci. Pak se usmál. "Ale jako někdo, kdo používá mozek už od narození, musím tvé moudrosti tleskat."

"Pak také pochopíš, proč věřím, že budeš vždy ve Sněmovně lordů hlasem rozumu."

James řekl: "Budu sice slabý hlas, ale budu se vždy snažit hovořit ve tvůj prospěch." Pak dodal: "Pokusím se ostatním vysvětlit, jak se věci mají. Ale je ti jasné, že spousta z nich si bude myslet, že pokud nejsi bezvýhradně oddaný Království, jsi nepřítel?"

Pug jen přikývl. "Teď k dalším věcem. Přivezeme sem kněze z vesnice na břehu jezera - na samotném ostrově není jediný chrám a naše vztahy k těm, kdo provozují kněžskou magii, nejsou, abych tak řekl, nejsrdečnější."

James se usmál. "Pytlačíte jim v revíru."

Pug si povzdechl. "Hodně z nich si to myslí. Jediní kněží, které jsem měl za moudré a osvícené lidi, jsou buď mrtví, nebo žijí daleko. Obávám se, že s růstem naší síly na Ostrově bude růst i nedůvěra a podezření velkých chrámů v Rillanonu a Keshi." Pak se mu na tváři objevil klidnější výraz. "Ale otec Mariáš, který je hlavou malé farnosti církve Killian ve vesnici, je slušný člověk. Bude s vyhlídkou na to, že povede svatební obřad, souhlasit." Pak se Pug široce usmál. "Daleko víc bude ovšem nadšen vyhlídkou na hostinu."

James se zasmál, a když pomyslel na svatbu s Gaminou, překvapilo a zarazilo ho, jaké pocity v něm myšlenka na jeho nastávající vyvolala. Pak Pug řekl: "Nepředpokládám, že pochopíš, co ti teď řeknu. Ale kdyby někdy náhodou přišla chvíle, kdy bys chtěl někomu vysvětlit podstatu mé práce, řekni mu: 'Pravda je taková, že žádná magie neexistuje'."

James řekl: "To nechápu."

"Hlavně si to zapamatuj. Pokud bys to chápal, nejel bys do Keshe; přesvědčil bych Aruthu, aby ti přikázal zůstat tady." Pug se zahleděl do tváře svému budoucímu zeti a řekl: "Běž za mou dcerou a řekni jí, že pozítří vystrojíme svatbu. Není důvod čekat čtyři dny do dalšího šestidne - stejně už i tak porušujeme spoustu tradic."

James s úsměvem postavil svůj zpola vypitý pohár s vínem na stůl a vyšel z místnosti. Když utichly jeho kroky na schodech čarodějovy věže, podíval se Pug znovu z okna a tiše si pro sebe zamumlal: "Trocha oslav nikomu neuškodí. Čeká nás příliš mnoho temných dní."

Kolem podsaditého kněze stáli v kruhu všichni občané Hvězdna, stejně jako většina těch, kteří si našli nějaký způsob, jak se dopravit přes jezero. Otec Marias se usmál a vyzval Jamese a Gaminu, aby před něho předstoupili. Byl to muž s růžovými tvářemi, které mu propůjčovaly vzhled nedospělého dítěte, třebaže jeho řídnoucí vlasy už šedivěly. Jeho zelené roucho a zlatá komže byly sice seprané a na okrajích se třepily, ale on obojí nosil s důstojností šlechtice. Mariasovi se radostí ze svatby skoro leskly oči. Jeho stádečko tvořili hlavně rybáři a sedláci a jeho práce příliš často spočívala v tom, že je pohřbíval. Svatby a předkládání dětí Bohyni všeho živého byly věci, které měl daleko raději.

"Přistupte blíž, děti," řekl a Gamina s Jamesem se před ním zastavili. James byl oblečen v šatech, které si nechal ušít k příležitosti oslav narozenin keshanské císařovny, v bleděmodré tunice, tmavomodrých kalhotách a černých botách. Z ramenou mu splývал bílý plášť se zlatým vyšíváním. Hlavu mu pokrýval poslední výkřik módy - velký baret, který na levé straně spadal skoro až k rameni, ozdobený stříbrnou kokardou a perem sněžné sovy.

Za ním stál Locklear, oblečený podobně, i když byl jeho oděv daleko bohatěji vyzdoben a zbarven v odstínech hnědočervené a zlaté. Rozhlédl se, protože měl pocit, že tahle móda musí působit směšně, ale zdálo se, že si ho nikdo nevšímá. Všichni sledovali nevěstu.

Gamina si na svatbu oblékla jednoduché levandulové šaty, na nichž vynikal nádherný perlový náhrdelník. Šaty byly přepásány širokým pásem, pošitým dalšími perlami, který zapínal na stříbrnou sponu. Na hlavě měla věneček z květin, tradiční 'nevěstinu korunu'.

"Nuže," řekl otec Mariáš a v hlase mu zazněl bohatý, skoro básnický přízvuk, nezvyklý u někoho, kdo se narodil na jižním pobřeží Královského moře poblíž mysu Náznaků, "jelikož jste přede mne předstoupili s úmyslem uzavřít sňatek, rád bych vám nejdříve řekl pár slov." Pokynul Jamesovi, aby uchopil Gamininu ruku do své, a pak na ně položil svou vlastní buclatou dlaň. "Killian, bohyně, jíž sloužím, pohlédla na muže a ženu stvořené Ishapem, Tím, jenž je nade všemi, a viděla, že jsou osamělí. Muž a žena vzhlíželi k nebesům a plakali nad svou samotou. Když je Bohyně Zeleného ticha uslyšela, slitovala se nad nimi a řekla: 'Už nebudete žít odděleně.' Pak vytvořila instituci manželství jako pouto, které spojuje muže a ženu. Je to splynutí duši, myslí a srdcí. Je to okamžik, kdy se dva stávají jedním. Rozumíte?" Podíval se postupně oběma upřeně do očí a James i Gamina přikývli.

Pak se Mariáš obrátil ke shromážděnému davu a řekl: "James z Krondoru, hrabě princova dvora, a Gamina, dcera vévody Puga a vévodkyně Kataly, přišli na toto místo a do této společnosti, aby se zaslíbili jeden druhému, a my budeme svědky onoho zaslíbení. Je-li někomu z přítomných znám jakýkoli důvod, proč by toto manželství nemělo být uzavřeno, ať promluví nyní, nebo mlčí navždy." Pokud snad někdo chtěl něco říct, Marias nečekal, až to uslyší. Chvatně pokračoval:

"Jamesi a Gamino, od tohoto okamžiku je každý z vás částí toho druhého. Už nikoli nadále odděleni, stali jste se nyní jedním tělem a jednou duši.

Jamesi, tato žena chce s tebou sdílet svůj život. Přijímáš ji bezvýhradně za svou družku a manželku a s vědomím, že je nyní s tebou jedno, se ji přidržíš a každou jinou odvrhneš od nynějška až do smrti?"

James přikývl a řekl: "Ano."

Mariáš pokynul Locklearovi, aby Jamesovi podal zlatý prsten. "Navlékni ho své nevěstě." James učinil, jak mu bylo řečeno, a navlékl prsten na prsteník Gamininy levé ruky.

"Gamino, tento muž chce s tebou sdílet svůj život. Přijímáš ho bezvýhradně za svého druha a manžela a s vědomím, že je nyní s tebou jedno, se ho přidržíš a každého jiného odvrhneš od nynějška až do smrti?"

Gamina se usmála a odpověděla: "Ano."

Marias pokynul Gamině, aby Jamesovi navlékla prsten, a ona tak učinila.

"James a Gamina se rozhodli žít společně před očima bohů i lidí a my, kdo jsme se zde shromáždili, to dosvědčujeme."

Přítomni hosté zopakovali: "My to dosvědčujeme."

Ruměný kněz s úsměvem řekl: "Tak, a je to. Jste svoji."

James se rozhlédl. "A to je všechno?"

Marias se zasmál. "My tady na venkově s tím neděláme žádné velké cavyky, můj lorde. Teď polib svou manželku a jdeme na hostinu."

James se zasmál, objal Gaminu a políbil ji. Dav začal jásat a do vzduchu vylétly klobouky.

Dva muži, přihlížející oslavě na kraji davu, nejásali jako ostatní. Kostnatý hubený muž s třídenním strništěm na tváři uchopil svého společníka za loket a odvedl ho kousek stranou. Oblečení obou by se nejlépe dalo popsat jako špinavé a roztrhané hadry a každý s jen trochu citlivějším čichem se jim široce vyhnul. První z mužů se rozhlédl, aby se ujistil, že ho nikdo nemůže slyšet, a řekl: "Hrabě James z Krondoru. Baron Locklear. To znamená, že ti dva zrzaví kluci jsou Aruthovi synové."

Na druhého muže, zavalitějšího a menšího, byť širokého v ramenou, očividně udělal postřeh jeho společníka dojem. Jeho buclatá tvář vypadala téměř nevinně. "V těchhle končinách člověk často prince nevidí, to je pravda, Lafe."

"Jsi pitomec, Reesi," odpověděl druhý chraplavým hlasem. "Jsou lidi, kteří velice rádi dobře zaplatí za to, že se tohle dozvědí. Ty teď půjdeš do hospody U Dvanácti židlí na kraji pouště - skoro určitě pojedou tamtím směrem. Víš, na koho se máš obrátit. Řekneš našim keshanským přátelům, že princové z Krondoru a jejich družina jedou z Hvězdna a ne s královskou parádou, ale tajně. A jsou v malém počtu. Pak na mě v té hospodě počkáš. A ne ať prochlastáš všechny prachy, který od nich dostaneš, nebo ti vykuchám játra!"

Reese se podíval na svého společníka, jako kdyby se divil, že ho něco takového vůbec mohlo napadnout.

Lafe pokračoval: "Já je budu sledovat, a kdyby změnili trasu, pošlu zprávu. Určitě vezou císařovně k narozeninám zlato a dary. Nemají víc než dvacet ozbrojenců, takže budeme mít dost peněz, abysme žili v přepychu až do konce života, až jim banditi podříznou krky a dají nám náš podíl."

Muž jménem Reese se rozhlédl po opuštěném břehu a řekl:

"Ale jak se tam dostanu, Lafe? Všichni převozníci jsou na svatbě."

Vyšší muž zasyčel skrz zčernalé zuby. "Ukradni člun, idiote."

V Reesových očích potěšené zajiskřilo nad jeho odpovědí. "Dobře. Seženu si nějaké jídlo a pak -"

"Půjdeš hned!" rozkázal jeho společník a postrčil ho směrem k opuštěným člunům na břehu. "Můžeš si něco ukrást ve městě. Všichni se nacpávají tady, takže by to neměl být problém. Ale pár jich tam přece jen zůstalo, takže buď opatrný." Reese se otočil, zamával a vydal se podél pobřeží najít si nějaký člun tak malý, aby ho dokázal zvládnout jeden člověk.

Muž jménem Lafe si posměšně odfrkl a pomalu se vracel zpátky k hostině. Hlad mu napovídal, že Reesův návrh vůbec nebyl špatný, ale vidina budoucího bohatství ho vedla k tomu, že neustále obezřetně pozoroval každý pohyb svatebčanů.

Dva princové seděli u svatební tabule a zdálo se, že je radost novomanželů příliš nezajímá. Oba se už nemohli dočkat, až vyrazí na další cestu. James s nimi o datu odjezdu nechtěl mluvit, ačkoliv Locklear se zmínil o tom, že svůj pobyt zde nemohou příliš prodlužovat navzdory neočekávaným událostem uplynulých dvou dnů.

Pokud dvojčata překvapila náhlá láska jejich vychovatele, okamžité schválení od jejich otce a rychlá svatba je naproti tomu nepřekvapily vůbec. Jen málo v jejich životech jim dovolovalo považovat cokoli za jisté.

Dvojčata žila ve světě nenadálých změn, kde mír okamžiku mohl být kdykoli roztříštěn pohromou. Neustále hrozily války, přírodní katastrofy, hladomory a nemoci a princové prožili většinu svého života v paláci, kde sledovali svého otce, jak se s těmito záležitostmi každodenně potýká. Od nejzávažnějších pohraničních srážek s Keshí až po rozhodování o tom, zda ten či onen cech je oprávněn provozovat tu či onu činnost, jejich otec řešil jeden problém za druhým.

Ale když při tom svého otce pozorovali, v jejich náladě se neodráželo žádné vzrušení z těchto okamžiků. Spíše se nudili.

Borric se zhluboka napil piva a řekl: "To je nejlepší, co tu mají?"

Erland přikývl. "Zdá se, že ano. Podle všeho to vypadá, že pivo tady není hlavním předmětem zájmu; Pojď, podíváme se, jestli by se ve vesnici nenašlo něco lepšího." Bratři vstali z lavice, lehce se uklonili hraběti a jeho nové hraběnce, kteří jim odpověděli kývnutím hlavy, a opustili slavnostní tabuli.

Když míjeli ostatní stoly, rozestavěné na náměstí, zeptal se Borric: "Kam máš namířeno?"

Erland odpověděl: "Nevím. Tak kolem. Musejí tady mezi těmi lidmi být nějaké rybářské dcerky. Tu a tam jsem zahlédl hezkou tvářičku. Nemůžou to všechno být něčí manželky," dodal, pokoušeje se o lehký tón.

Zdálo se, že Borricova nálada se spíše zhoršila, než zlepšila. "Co bych si opravdu přál, je, abychom už odsud konečně odjeli a nechali tohleto hnízdo čarodějů za sebou."

Erland položil ruku na rameno svého bratra a dále kráčeli v souhlasném tichu. Neustálými přednáškami na téma jejich zodpovědnosti se cítili spoutáni a omezováni a oba princové dychtili po čemkoli, co by přineslo pohyb, změnu a možnost zažít nějaké dobrodružství. Život byl prostě na jejich vkus poněkud příliš klidný.

Kapitola pátá

NA JIH

Stráže se rozesmály.

James se otočil, aby zjistil, co je tak pobavilo, a uviděl přicházející prince. Erland měl na sobě kroužkové brnění neuvěřitelného vzhledu, vážící možná pětkrát tolik než jeho obvyklá kožená zbroj, a přes jedno rameno elegantně přehozenu jasně rudou pláštěnku. Ale smích byl určen zejména jeho bratrovi, který byl od hlavy k patě zahalen do křiklavě šarlatového roucha posetého na kápi a rukávech zlatými kouzelnými symboly - bezpochyby kdysi ohromující součástí garderoby nějakého mága -, které ovšem už mělo své lepší časy za sebou. Na místě, kde Borric obvykle nosíval meč, mu nyní visela podivná dřevěná hůl s hlavicí z mléčně zbarveného kamene. Na Kulganovi nebo některém z keshanských mágů by tento úbor možná vypadal vhodně; Borric v něm však působil beznadějně komickým dojmem.

Locklear přistoupil k Jamesovi a připojil se k všeobecnému veselí. "Proč se takhle vymódili?"

James si povzdechl. "Nemám tušení." Obrátil se k princům a řekl: "Tak o co tu jde?"

Erland se ušklíbl. "Zjistili jsme, že se tu hraje pokiir - tady to nazývají poker. Naše štěstí bylo... střídavé."

James pokrčil rameny a nepřítomně se zamyslel nad tím, jak dlouho ho Gamina nechá čekat. Jeho novomanželka byla ve svých pokojích a sbírala si ještě poslední věci na svou cestu do Keshe. Zbytek jejího majetku bude poslán do paláce v Krondoru, kam podle předpokladu zamíří po svém návratu z oslav císařovniných narozenin.

Borric řekl: "Prohrál jsem svůj vlastní plášť s nějakým převozníkem a můj meč získal chlapík, který ho asi hned potom vyměnil za láhev vína. Ale pak jsem našel mága, který věřil trochu moc ve své štěstí a méně už ve zdravý rozum při hře. Podívejte na tohle."

James vrhl pohled na starší z dvojčat a viděl, že Borric drží v ruce tu podivnou hůl. "Dobrá. Co je to?"

Borric mu hůl podal, aby si ji mohl podrobně prohlédnout. "Je to kouzelná hůl. Když se setmí, ten krystal nahoře začne svítit, takže se nemusíš obtěžovat s lampami nebo pochodněmi. Je to dobrá věcička."

James přikývl, jako by souhlasil, že to je hezké. "A co ještě to umí?"

"Nic, kromě toho, že může sloužit jako docela pěkná vycházková hůl, řekl bych," odpověděl Erland. Svému bratru řekl: "Ale vsadil bych se, že si budeš přát, abys měl svůj meč zpátky, až se na tebe požene někdo se zatraceně velkou šavlí v ruce."

"Taky bych řekl," přisvědčil Locklear.

"Dobře, tak si koupím nějaký meč, až se dostaneme někam do civilizovaného světa."

James si povzdychl. "A nějaké nové šaty. V téhle výstroji vypadáš nemožně."

Erland se zasmál. "Chceš vidět něco nemožného? Ukaž boty, Borrici."

Borric s uličnickým úsměvem nadzvedl lem svého hábitu a James jen užasle zavrtěl hlavou. Borric měl na nohou boty ze zářivě rudé kůže, které mu sahaly do půli lýtek, a každou zdobil zlatý orel. "Ty jsem taky vyhrál."

"Myslím, že jejich bývalý majitel byl velmi potěšen svou hráčskou smůlou potom, co je vsadil do hry," poznamenal James. "'Vypadáš jako cirkusový principál. Schovej to, buď té dobroty. Z těch barev se člověku dělají mžitky před očima," dodal s poukazem na vzájemně se bijící zlatorudé boty a šarlatové roucho. Pak se obrátil k Erlandovi. "A ty vypadáš, jako bys chtěl sám přepadnout celou Kesh. Kroužkové brnění jsem neviděl od bitvy v

Sethanonu."

Locklear, který měl stejně jako James oblečenu prostou tuniku a koženou vestu, řekl: "Než dorazíme na okraj pouště, určitě si to brnění zamiluješ."

Erlandovu jedovatou odpověď přerušil příchod Gaminy a jejích rodičů. Pug vedl Katalu za paži a James nyní jasně viděl, že je skutečně nemocná. Zda bylo příčinou vyčerpáni z námahy, kterou si minulého dne vyžádala svatba její dcery, nebo zjištění, že už ji její děti nebudou potřebovat, či postup choroby samotné, to James vědět nemohl. Ale každému, kdo měl oči, bylo jasné, že délka Katalina zbývajícího života se nyní dala počítat přinejlepším na týdny.

Došli k místu, kde na ně čekal James, a Katala tiše oslovila svého zetě. "Loučíme se navždy, Jamesi."

James dokázal pouze přikývnout. Katalin lid byli válečníci, hrdí a vždy přímí. Takový dojem v něm Pug vyvolal a tak se také Katala chovala. "Budeš mi scházet," řekl nakonec.

"Stejně jako mi budete scházet vy všichni." Položila mu jemně ruku na hruď a on cítil, jak se její křehké prsty lehce dotýkají jeho srdce. "Jen se nebudeme vidět. Žijeme zde tak dlouho, jak dlouho žije vzpomínka na nás."

James se k ni naklonil a s láskou a zároveň i s úctou ji zlehka políbil na tvář. "Bude žít navždy," řekl.

Oplatila mu jeho polibek a pak se obrátila, aby se rozloučila se svou dcerou.

Pug pokynul Jamesovi, aby s ním poodešel kousek stranou. Když se ocitli mimo doslech ostatních, řekl: "Katala se vrátí do svého rodného světa dnes večer, Jamesi. Není důvod to dále prodlužovat, a když budeme otálet, nemusí už mít Katala sílu na cestu od Trhliny na Kelewanu ke thurilským hranicím. Mám tam přátele, kteří jí pomohou, ale přesto to pro ni v jejím stavu bude úmorná cesta."

James překvapeně povytáhl obočí. "Nepocestuješ s ni?"

Pug zavrtěl hlavou. "Musím se postarat o jiné věci."

James si povzdechl. "Uvidíme tě...?" Měl v úmyslu říct brzy, ale něco v Pugově výrazu ho přimělo větu nedokončit.

Pug se ohlédl přes rameno na svou manželku a dceru, které mlčky stály a držely se za ruce. Pug i James věděli, že spolu hovoří ve svých myslích. "Pravděpodobně ne. Obávám se, že až se znovu objevím, jen málo lidí přivítá mou přítomnost, protože se domnívám, že to bude předzvěst těch nejstrašnějších událostí, možná něčeho podobného hrůzám, jimž jsme čelili v Sethanonu."

James na okamžik mlčel. Byl pouhým chlapcem, když armády peklomorů, Bratrstva Temné stezky, pochodovaly pod praporcem svého falešného proroka Murmandama. Ale tato doba zůstala navždy vryta do jeho paměti. Stále si do nejmenších podrobnosti pamatoval bitvy u Armengaru a Sethanonu a dokázal si živě vybavit obraz rozervané oblohy při návratu Dračích vládců a téměř katastrofický konec života, jehož byl jejich návrat předzvěstí. Skoro zázračné vítězství nad nimi, jehož strůjci byli Pug, Tomas z Elvandaru, Macros Černý a Arutha, bylo něco, co James dosud nedokázal plně pochopit. Nakonec řekl: "Ale v tom případě by tě přece bylo nejvíc potřeba."

Pug pokrčil rameny, jako by to nebyla nezbytně pravda. "Každopádně jsem nyní závislý na těch, kteří budou pokračovat v práci započaté pod mým dohledem. Musíš pomoci."

"Co mám udělat?"

Pug se sotva patrným úsměvem řekl: "To první by snad pro tebe neměl být problém. Miluj mou dceru a starej se o ni."

James se usmál. "Víc už by to žádný muž nedokázal."

"A dohlédni na jejího bratra."

"Willy je schopný voják, Pugu. Nepotřebuje dohled. Předpokládám, že během několika let povýší na kapitána Aruthovy stráže."

Pug znovu pokrčil rameny a v tomto gestu se skrýval jen nepatrný náznak jeho nespokojenosti s tím, že jeho syn není zde, aby ho následoval. Ať už mezi Pugem a jeho synem proběhl jakýkoli spor, nezmínil se o tom. "Za druhé, budu potřebovat tvůj hlas na podporu vyhlášeni nezávislosti Hvězdna."

"Máš ho."

"A pamatuj si, co jsem ti říkal, když bude potřeba, abys mluvil v můj prospěch, to tajemství, které spolu sdílíme."

James se pokusil přijít na nějakou veselou poznámku při tomto smutném loučení, ale nic ho nenapadlo, a tak nakonec řekl: "Jak si přeješ. Budu si to pamatovat. Ačkoliv když stojím na ostrově, kde lidé denně vytvářejí ohromná kouzla, divím se, jaký nesmysl si to mám pamatovat."

Pug ho poplácal po rameni a vykročil směrem k místu, kde stála jeho manželka a dcera. "Žádný nesmysl. Nikdy se nenech svést k tomu, abys považoval za nesmysl něco, čemu nerozumíš. Takováto chyba by tě mohla zničit."

James ho následoval a pak nadešel čas odjezdu. Když kráčeli k místu, kde na ně čekaly tři velké bárky, aby je převezly přes jezero, ohlédl se James na prince.

Borric a Erland si povídali o nadcházející cestě, očividně potěšeni, že už mají za sebou to, co pokládali za nevítaně poklidnou přestávku, a Jamese na krátký okamžik napadlo, nenadejde-li čas, kdy budou litovat, že jim nebylo dopřáno více takového poklidu.

Lehké poryvy větru zvedaly bodající písek a dvojčata přitáhla koňům uzdy. Gamina se zahleděla k obzoru a pak natolik hlasitě, aby ji všichni slyšeli, řekla: "Nemyslím, že je to velká bouře. Obloha vypadá jinak. Ale může být nepříjemná." Jeli po okraji JalPuru po silnici do Nar Ayabu, nejseverněji položenému významnému městu Říše. Drsná plochá krajina byla téměř stejně bezútěšná jako poušť samotná; rostlo zde jen pár stromů a keřů, z nichž většina hustě obrůstala břehy několika potůčků, stékajících ze svahů kopců pod horami, jež Keshané nazývali Hvězdné pilíře.

James ukázal ke vzdálenému konci silnice pozvolna stoupající do mírného návrši, odkud se k nim pomalu

blížila skupina mužů na koních. "Keshanská pohraniční stráž," vykřikl do sílícího větru. "Seržante! Nadešel čas ukázat korouhve." Seržant pokynul dvěma členům družiny, jedoucím vpředu, a ti rychle vyňali ze sedlových brašen díly dřevěných žerdí. Spojili díly dohromady a zvedli dvě malé korouhve právě v okamžiku, kdy keshanští jezdci dorazili na kopec, kde čekal James s družinou. Dvě vlajky krondorského královského domu, každá s odlišným heraldickým znakem jakožto Borricova a Erlandova královská korouhev, nyní vítaly podezřívavý pohled blížícího se keshanského velitele.

Muž s tmavou pokožkou, jehož vous byl pokryt šedým prachem, pokynul své vlastní družině, aby zastavila. Byla to dost drsně vyhlížející společnost. Každý z mužů měl u sedlové hrušky zavěšen luk a kulatý kožený štít s kovovou puklicí, za pasem zasunutou zakřivenou šavli a v ruce lehké kopí. Všichni měli kalhoty z pevné látky zastrčené do vysokých bot, bílé lněné košile, kožené vesty a kovové přilby s dlouhými lněnými pokrývkami hlavy, splývajícími jim až na záda. Borric kývl na Erlanda. "Chytré, co? Chrání si zátylek před sluncem a můžou si tou látkou zakrýt tvář, když začne foukat silný vítr."

Erland si jen těžce povzdechl a neřekl nic. On už ve svém kroužkovém brnění důkladně poznal, co je to horko.

Velitel keshanské hlídky pobídl svého koně, rozjel se kupředu a zastavil přímo před Jamesem. Rozhlédl se po omšele vyhlížející družině, jako by měl vážné pochyby, že tito špinaví, unavení poutníci skutečně jsou královskou výpravou z Ostrovů. Nakonec nedbale zasalutoval všem a nikomu líným gestem, kdy zvedl ruku dlaní kupředu ke své přilbě a pak ji nechal klesnout na šiji svého koně. "Vítejte, lordové... a lady."

James popojel kousek kupředu. "Jsem James, hrabě z Krondoru, a mám tu čest představit vám Jejich královské Výsosti, prince Borrice a Erlanda."

Princové lehce kývli hlavou a velitel keshanské hlídky se jim mírně uklonil. "Já jsem seržant RasalFawi, lorde. Co přivádí vaši vznešenou společnost na toto nehostinné místo?"

"Jsme právě na cestě do města Keshe, kde se máme zúčastnit oslav císařovniných narozenin."

Seržant pokrčil rameny, jako by chtěl naznačit, že cesty bohů jsou pro obyčejného smrtelníka nepochopitelné, stejně jako je pro prostého vojáka nepochopitelné smýšlení urozených osob. "Myslel bych, že šlechtici jako vy budou cestovat s větší... slávou."

Jak vítr sílil, koně se začali vzpínat a plašit. James zvýšil hlas, aby překřičel hluk. "Je lepši cestovat rychle a tajně než pomalu, seržante. Zvedá se bouře. Můžeme pokračovat?"

Velitel pokynul svým mužům, aby ustoupili, a řekl: "Samozřejmě, můj lorde. Já a moji muži míříme do hostince U Dvanácti židlí, abychom přečkali bouři v bezpečí. Navrhuji, abyste se k nám připojili."

"Je ta bouře nebezpečná?"

Seržant se podíval k obzoru Stejně jako předtím Gamina a řekl:

"Kdo ví? Písečné bouře, které vznikají v JalPuru, mohou být divoké nebo trvat dlouho. Kdybych se rád sázel, vsadil bych se, že tahle bude sotva víc než jen nepříjemná. Ale přesto bych byl na vašem místě radši, kdybych měl střechu nad hlavou."

"Pojedeme dál," řekl James. "Naše minulá zastávka byla delší, než jsme předpokládali, a nebylo by vhodné dorazit na oslavy pozdě."

Seržant pokrčil rameny, očividně lhostejný k Jamesovu rozhodnutí; "Urazit císařovnu, ať jí bohové žehnají, je nepřípustné. Je často milosrdná, ale zřídkakdy odpouští. Ať vás na vaší cestě provázejí bohové, moji lordi."

Dal svým mužům pokyn, aby uvolnili cestu, a královská výprava pokračovala dál. James mávl rukou a jeho malá družina se vydala po pruhu udusané hlíny, který byl na severní hranici pokládán za císařskou silnici.

Když minuli mlčící Keshany, kývl Borric na Erlanda, který si také důkladně prohlédl unavené, špinavé vojáky. Každý muž vypadal jako zkušený válečník a nebyla mezi nimi vidět ani jediná mladá tvář, Erland řekl svému bratru: "Posílají na naše hranice veterány."

Jimmy, který zaslechl jeho slova, řekl tak nahlas, aby ho všichni slyšeli: "V Keshi mají veteránů nadbytek. Muž, který v jejich vojsku odchází na odpočinek, strávil dvacet nebo i více let potlačováním vzpour a bojem v občanských válkách. Kolem našich hranic mají rozmístěnu možná desetinu celé jejich armády."

Borric řekl: "Tak proč se nás tak bojí?"

James potřásl hlavou. "Národy se bojí svých sousedů. To je prostě skutečnost, stejně jako tři měsíce na obloze. Když je tvůj soused silnější než ty, bojíš se, že tě přepadne a obsadí. Když je slabší, bojíš se jeho závisti a intrik, a tak přepadneš ty jeho. Ať tak nebo tak, dříve či později vypukne válka."

Erland se zasmál. "Je to aspoň lepší než nemít nic na práci."

James pohlédl na Lockleara. Oba už zažili z války víc, než se jim zamlouvalo, když jim ještě nebylo tolik let co dvojčatům. A oba s Erlandovým názorem hluboce nesouhlasili.

"Jezdci!"

Voják ukazoval k obzoru, kde vítr zvedl temnou stěnu písku, ženoucí se k nim. A za závojem prachu byly vidět obrysy blížící se skupiny jezdců. Pak, jako by vojákovo zvolám bylo znamením, se skupina rozvinula do rojnice a pobídla své koně do trysku.

"Gamino! Dozadu!" vykřikl James a tasil meč. Vojáci ho následovali jen s nepatrným zpožděním, než pustili uzdy nákladních zvířat a chopili se svých zbraní.

"Bandité!" vykřikl jeden z nich, jakmile popojel k Borricovu boku. Princ instinktivně sáhl pro meč, ale namísto něj nahmatal jen podivnou hůl. Proklínaje svůj osud obrátil koně ze směru útoku a přejel dozadu ke Gamině, která se ujala úkolu sehnat plašící se nákladní koně do kruhu, aby nemohli utéct. Borric viděl, že čtyři zvířata jsou víc, než dívka dokáže zvládnout, sesedl a popadl dva z koní za uzdy.

Zvuk kovu narážejícího o kov přiměl Borrice otočit se s koňmi tak, aby viděl první bandity, jak se srazili s jeho

vojáky. V nastalém zmatku se snažil zahlédnout Erlanda, ale pobíhající koně a zvířený prach mu to znemožňovaly.

Pak zařičel kůň a jeho jezdec s hlasitým zakloním spadl. Třesk mečů o štíty a namáhavé mručení následovala série výkřiků téměř zanikající v sílícím kvílení větru. Bandité své přepadení dokonale načasovali na okamžik, kdy byli cestovatelé nejzranitelnější vůči útoku, protože je oslepovala písečná bouře. Než přepadení stačili zareagovat a tasit zbraně, podařilo se útočníkům vyvolat mezi nimi zmatek.

Ale muži z Aruthovy posádky byli zkušení veteráni, a když první bandité pronikli příliš daleko do jejich řad, podařilo se jim přeskupit se. Všichni do jednoho se snažili zachytit pohledem barona Lockleara, který křičel rozkazy na ty, kdo mu byli nejblíže. Pak skupinu zahalila obrovská vlna zvířeného písku a bylo to, jako by zmizelo slunce.

V bodajícím písku se Borric snažil zvládnout koně vyděšené zvuky větru a bitvy a pachem krve. Mohl se však jen plnou vahou věšet na jejich uzdy a opakovaně křičet: "Hou, hou!". Dva vycvičení váleční koně bez jezdců zaslechli jeho výkřiky a zastavili se na svém útěku z místa bitvy, ale nákladní zvířata se stále snažila uprchnout.

Náhlé škubnutí vyvedlo Borrice z rovnováhy a otěže mu vyklouzly z ruky. Upadl na zem, překulil se a rychle se zvedl na nohy. Vzpomněl si na Gaminu a napadlo ho, jestli ji od zdivočelých koni nehrozí nějaké nebezpečí. Rozhlédl se po ní, ale všechno, co viděl, byli pouze bojující jezdci. Zavolal ji jménem a v mysli se mu ozvala její odpověď: Jsem v pořádku, Borrici. Postarej se o sebe. Já se budu snažit dohlédnout na nákladní zvířata.

Borric v pokusu 'zamyslet' na ni odpověď zaječel: "Dej si pozor na bandity! Budou se chtít zmocnit nákladních koní!" Rozhlédl se ve snaze najít nějakou upuštěnou zbraň, ale žádnou neviděl.

Pak se k němu náhle přiřítil jezdec, jeden z jeho vlastní družiny, a něco na něj křičel. Borric mu nerozuměl, ale vytušil, že se za ním něco děje. Otočil se a viděl, jak se na něho ženou dva bandité. První z nich namířil svou šavli na vojáka a druhý vedl svého koně přímo na prince.

Zatímco voják se pustil do boje s prvním banditou, Borric se vymrštil, uchopil najíždějícího koně za uzdu a prudce jí trhl, takže zvíře klopýtlo a shodilo svého jezdce ze sedla. Kůň však zároveň vrazil hrudí do Borrice a náraz byl tak silný, že mladík odlétl o kus dál a s dutým zaduněním přistál na zemi na zádech. Okamžitě byl opět na nohou, připraven na útok, o němž věděl, že přijde. Jezdec už byl také přichystán k boji, ale měl výhodu, že byl ozbrojen. Borric vytáhl z opasku alespoň světelnou hůl a pokusil se ji použít k obraně. Bandita divoce zaútočil a Borric srazil jeho úder stranou a vrhl se k němu. Vrazil mu hlavici hole do žaludku a spokojeně sledoval, jak muž s heknutím klesl k zemi. Borric mu pak ještě přerazil hůl o hlavu a nechal ho ležet mrtvého nebo v bezvědomí. Neměl čas to zkoumat. Zvedl meč padlého, těžkou zbraň s krátkou čepelí, vhodnou k sekání na nejbližší vzdálenost, ale ne tak ostrou jako šavle, jimiž bylá ozbrojena většina ostatních útočníků, ani ne tak špičatou jako dobrý rapír.

Borric se otočil, aby zjistil, co se děje, ale všechno, co viděl, byly míhající se stíny zahalené závojem zvířeného písku. Pak více vycítil, než uslyšel něco za sebou. Vrhl se stranou a úder, který mu měl roztříštit lebku, ho o vlásek minul. Borric padl k zemi a překulil se, aby se dostal z dosahu jezdce, který ho překvapil zezadu. Zvedl se na kolena a téměř už stál na nohou, když do něj narazila hruď koně, jehož jezdec použil jako zbraň. Napůl omráčený princ zůstal ležet na zemi a sotva vnímal to, co viděl, když jezdec sesedl a postavil se nad něho. Mlhou prachu a svých vlastních ochromených smyslů Borric jakoby nezúčastněně sledoval, jak muž zvedl nohu a prudce ho kopl do hlavy.

James obrátil koně a zaútočil na banditu, který mířil k nákladním koním. Pokud odhadoval správně, dva vojáci padli a Locklear byl zaměstnán bojem s jedním z útočníků. Bandita stočil svého koně stranou a James se na okamžik ocitl v ostrůvku poměrného klidu uprostřed bitvy. Rozhlédl se ve snaze zjistit, kde jsou princové, a zahlédl Erlanda, jak sráží z koně jednoho z nájezdníků. Borrice nikde neviděl.

Přes vytí písečné bouře James zaslechl Locklearův příkaz: "Ke mně! Ke mně!" Zanechal pátrání po Borricovi a rozjel se k místu, kde se shromažďovala skupina Ostrovanů. Byly rychle vydány rozkazy a tam, kde ještě před chvílí zmateně popojížděli překvapení vojáci, stál nyní oddíl dokonale vycvičených nejlepších jezdců Království a očekával další útok banditů.

A pak už se na ně tryskem hnali nájezdníci a bitva se opět rozhořela. Zuřivý jekot a bolestné výkřiky přehlušovaly jednotvárné skučeni větru a svištění bodajícího písku. James pocítil závratnou směsici rozjařenosti a strachu, jakou nezakusil od bitvy v Sethanonu. Ve stále sílící bouři se střetl s jedním z útočníků a přinutil ho couvnout. Ale pak bojiště ovládla bouře a vše se ztratilo ve vířícím prachu a hluku. Všichni jako by oslepli, protože otevřít oči bylo nyní nemožné. Muži se pokoušeli chránit tváře rouškami a rukávy, přestože jedinou účinnou pomocí by bylo dostat se z bouře pryč. Ale když běsnění vichřice dostoupilo vrcholu, bouře náhle ustala.

Do překvapeného mručení a vlhkých zvuků krve plnící hrdlo lapající po dechu se mísilo už jen řinčení kovu, jak se koně na povel svých pánů opět pohnuli kupředu. Ocel narazila na ocel a muži se znovu pustili do boje na život a na smrt.

A pak zase byla jen bouře a boj byl zapomenut. Poryvy větru byly doslova oslepující, protože otevřít oči uprostřed svištícího písku znamenalo riskovat ztrátu zraku. James si zakryl obličej a obrátil svého koně po větru. Byl si vědom toho, že má nechráněná záda, ale nic jiného se dělat nedalo. Alespoň částečnou úlevu nacházel v tom, že nájezdnici byli stejně oslepeni jako on.

Vítr se opět utišila James se se svým koněm otočil, aby čelil možnému útoku. Ale bandité zmizeli v bouři jako přízraky ze snu.

James se rozhlédl kolem sebe a viděl jen muže z Ostrovů. Locklear vydal rozkazy a celá družina sesedla. Každý muž pevně třímal otěže svého koně, protože bouře střídavě sílila a utišovala se. Obrátili svá zvířata zadky proti větru a čekali, až zdánlivě nekonečné vytí větru ustane.

Locklear zakřičel: "Jsi zraněný?"

James naznačil, že ne. "Gamina?" zeptal se na svou manželku.

Locklear ukázal dozadu. "Je u nákladních zvířat. Borric byl s ní."

V Jamesově mozku se ozval Gaminin hlas. Jsem tady, milovaný. Jsem v pořádku. Ale Borrice a ještě jednoho vojáka odvlekli bandité.

James vykřikl: "Gamina říká, že princ Borric a ještě jeden voják byli odvlečeni bandity!"

Locklear zaklel. "Teď se nedá dělat nic než čekat, až ta zatracená bouře skončí."

James se zahleděl do šera způsobeného zvednutým prachem a pískem. Neviděl dál než na tři metry. Mohli jen čekat.

Borric zasténal a bezohledné rýpnutí špičkou boty do žeber ho probralo k vědomí. Nad nim stále kvílel vítr a zuřila bouře, ale v chráněné prohlubni, kam se bandité ukryli, bylo poměrně klidno. Borric se nadzvedl na jednom lokti a zjistil, že má ruce spoutány okovy nezvyklého vzhledu.

Vedle něho ležel voják z jeho družiny, svázaný provazem. Muž cosi tiše mumlal, ale nebyl při vědomí. Chuchvalec sražené krve, který mu zasychal ve vlasech, svědčil o tom, že utrpěl vážné zranění hlavy. Drsná ruka uchopila Borrice za bradu a hrubým trhnutím obrátila jeho obličej tak, že viděl do tváře muži, jenž ho kopl. Muž nyní dřepěl před Borricem. Byl hubený a vousy měl tak krátké, že vypadaly spíše jako strniště. Na hlavě měl turban, kdysi možná honosný, ale teď už hodně obnošený a vybledlý. Na sobě měl prosté kalhoty, tuniku a vysoké boty. Za jeho ramenem stál další muž, oblečený v nezdobené kožené vestě na nahé hrudi. Měl hladce vyholenou hlavu s jediným pramenem vlasů splývajícím z temene a v levém uchu mu visel těžký zlatý kruh. Borric v tom rozpoznal obchodní značku cechu otrokářů z Durbinu.

První muž při pohledu na Borrice pokýval hlavou, pak se podíval do zakrvácené tváře vojáka a učinil záporné gesto. Otrokář beze slova hrubě zvedl Borrice na nohy, zatímco hubený muž vytasil dýku a dřív, než si Borric uvědomil jeho záměr, podřízl zraněnému muži hrdlo.

Otrokář zasyčel Borricovi do ucha: "Žádné triky, čaroději. Tyhle okovy zruší tvoji magii, jinak bude poslední lahůdkou, která se dostane Moskatonimu Obchodníkovi do žaludku, moje dýka. Budeme odsud pryč dřív, než nás tvoji přátelé budou moci najít. Promluv jediné slovo nahlas a zabiju tě." Hovořil severokeshanským nářečím.

Borric, stále otřesený úderem do hlavy, dokázal jen slabě přikývnout. Otrokář ho vedl úžlabinou, kde skupina jezdců prohledávala hromádku zavazadel. Jeden z mužů tiše zaklel. Otrokářův společník prošel kolem Borrice k onomu člověku a uchopil ho za rameno. "Co jsi našel?" zeptal se pouštním žargonem, směsicí keshanštiny, královského jazyka a řeči pouštních lidí z JalPuru.

"Ženské šaty a nějaké sušené maso a suchary. Kde je zlato, které jsi nám sliboval?" Hubený muž, pravděpodobně jejich vůdce, rovněž zaklel. "Já toho Lafea zabiju. Tvrdil, že šlechtici vezou zlato císařovně."

Otrokář zavrtěl hlavou, jako by toto zklamání předvídal. "Měl bys mít dost rozumu na to, abys nevěřil bláznům." Podíval se vzhůru, kde nad jeho hlavou kvílela vichřice, a řekl: "Bouře se uklidňuje. Jsme jen pár metrů daleko od jeho přátel." Pohodil hlavou směrem k Borricovi. "Nechceme, aby nás tady našli, až bouře skončí."

Hubený muž se otočil tváří ke svému společníkovi. "Já vedu tuhle společnost, Kasime." Vypadal, že je na pokraji zuřivého výbuchu. "Já rozhoduju, kdy se pohneme a kdy zůstaneme na místě."

Otrokář pokrčil rameny. "Když tu zůstaneme, budeme muset znovu bojovat, Lutene. A oni budou tentokrát připraveni. Kromě toho nevidím nic, co by mě přesvědčilo o tom, že u nich najdeme nějaké zlato nebo šperky."

Muž jménem Luten se rozhlédl s téměř nepříčetným leskem v očích. "Jsou to ozbrojení vojáci." Zavřel oči, jako by chtěl začít řvát, pak Je otevřel a zaťal zuby. Borric usoudil, že je to člověk s násilnickou povahou, který vládne své bandě prostřednictvím zašpásování a hrozeb. "Ha!" vykřikl Luten. Kývl na Borrice a řekl: "Zabij ho a mizíme."

Kasim odstrčil Borrice za sebe, jako by ho chtěl chránit, a řekl:

"Naše dohoda zněla, že zajatce dostanu já, abych je mohl prodat do otroctví. Jinak by se moji lidé nepřipojili ke tvým."

"Pche!" prskl Luten. "Nepotřebovali jsme je. Na ty vojáky bychom pohodlně stačili sami. Naletěli jsme tomu hlupákovi Lafeovi oba."

Když vítr začal slábnout, Kašim řekl: "Nevím, kdo je horší, jestli hlupák, nebo ten, kdo hlupákům naslouchá, ale tohohle muže si beru do dražby. On je můj výdělek v Durbinu. Můj cech nemá příliš porozumění pro to, když člověk nezíská alespoň takhle malý výdělek."

Muž jménem Luten se prudce obrátil k Borricovi. "Ty! Kde je zlato?"

Borric, předstíraje nevědomost, řekl: "Zlato?"

Luten k němu přistoupil a uhodil prince do tváře. "Zlato, které nějací šlechtici vezli na císařovniny oslavy."-

Borric spustil, co ho právě napadlo. "Šlechtici? Minula nás nějaká skupina šlechticů. Dva, tři urození pánové se strážemi, kteří měli namířeno... do nějakého hostince. U Dvanácti židlí, myslím. My... jsme spěchali, protože... obchodník s kůžemi chtěl dorazit ke koželuhovi dříve, než mu zplesnivějí kůže."

Luten se otočil a vykřičel svou zuřivost do větru. Dva muži poblíž sáhli po mečích, vyplašeni oním zvukem. "Klid," řekl Kašim.

Luten se otočil s dýkou namířenou na Kasima. "Přestaň mi rozkazovat, otrokáři." Pak obrátil dýku proti Borricovi. "Tenhle tady lže a já jsem neztratil tři ze svých mužů jen proto, abych získal jedny zatracené boty!" Borric se podíval dolů a zjistil, že boty, které vyhrál v kartách, má nyní na nohou Luten. Byl během svého bezvědomí důkladně prohledán, jak se zdálo. Luten odstrčil Kasima stranou a přistoupil těsně k Borricovi. "Já z něho dostanu pravdu." Rozpřáhl se dýkou, jako by ji chtěl vrazit do Borrice, a ztuhl. Na jeho tváři se na okamžik objevil smutný, skoro lítostivý výraz a pak klesl na kolena.

Kasim vytrhl z jeho zad svou dýku. Pak uchopil Lutena za vlasy a řekl: "Nikdy mi nevyhrožuj, hlupáku." Pak

mu trhnutím zaklonil hlavu dozadu a podřízl mu hrdlo, z něhož vytryskl proud krve. "A nikdy se ke mně neotáčej zády." Lutenovy oči se obrátily v sloup a Kasim ho pustil a nechal padnout na zem k Borricovým nohám. "Vezmi si z toho ponaučení pro svůj příští život."

Mužům z Lutenovy bandy řekl: "Já velím." Nikdo nevznesl žádnou námitku. Kasim se rozhlédl a ukázal na malou prohlubeň v úžlabině, obklopenou shlukem balvanů. "Hoďte ho tamhle." Dva muži zvedli Lutena a vyplnili Kasimovo přání. "A toho druhého taky." Mrtvý voják byl zvednut a hozen vedle Lutena.

Otrokář se otočil k Borricovi a řekl: "Nebudeš mi dělat problémy, a přežiješ. Budeš dělat problémy, a zemřeš. Rozuměls?" Borric přikývl. Ostatním Kasim řekl: "Připravte se na okamžitý odjezd." Pak navzdory stále ještě silnému větru vyskočil na okraj úžlabiny. Statný otrokář se opřel ramenem do jednoho z větších balvanů, čímž způsobil malý sesuv půdy, který zakryl mrtvá těla. Pak seskočil zpátky a rozhlédl se po Lutenových mužích, jako by od nich očekával nějaké potíže. Když se žádných nedočkal, napřímil se v celé své výšce. "Do oázy Zlomených palem."

"Jaké máš schopnosti?" Otrokář stál nad Borricem, jemuž se pomalu vracel jasný rozum. Byl vystrčen na koně a přinucen jet se spoutanýma rukama. Natřásáni na klusajícím zvířeti jen přispělo k jeho obluzení, které cítil od okamžiku svého zajetí. Matně si vzpomínal na náhlý konec bouře a pak na příjezd do podivné oázy, na jejímž okraji se tyčily pahýly tří starých palem, zlomených někdy před lety při nějaké obzvlášť divoké bouři.

Borric potřásl hlavou, aby šiji pročistil, a odpověděl formálním jazykem keshanského dvora: "Jaké schopnosti?"

Otrokář přijal jeho odpověď jako následek úderu do hlavy. "Jaká kouzla? Jakou magii děláš?"

Borric pochopil. Otrokář ho považoval za mága z Hvězdna, což vysvětlovalo magické okovy, které mu měly bránit v čarování. Na okamžik Borric pocítil popud říct popravdě, kým je, ale pomyšlení na otce, jak přijímá žádost o výkupné, mu zabránilo hned odpovědět. Má před sebou dalekou cestu do Durbinu a možná se mu během ni naskytne příležitost k útěku.

Najednou se muž rozpřáhl a udeřil prince hřbetem ruky do tváře. "Nemám čas se s tebou vybavovat, čaroději. Tvoje společnost je od nás jen několik hodin jízdy daleko a určitě tě budou hledat. A i kdyby se na tebe vykašlali, ještě pořád tady jsou císařské hlídky. Musíme se odtud co nejrychleji ztratit."

Přistoupil k nim další muž. "Prostě ho zabij, Kasime, a nech ho ležet. Za mága ti na trhu s otroky stejně nikdo nezaplatí dobrou cenu. Jsou nevypočitatelní a je těžké je udržet na uzdě."

Kasim se ohlédl přes rameno a řekl: "Teď tady velím já. Já rozhoduju, koho zabijeme a koho vezmeme na trh."

Borric řekl: "Nejsem mág. Tyhle šaty jsem vyhrál v pokeru."

Druhý muž si přejel rukou přes tvář lemovanou hustým černým vousem. "Lže. Je to lest, aby se osvobodil z okovů a zabil nás svými kouzly. Říkám, zabij ho hned -"

"A já říkám, že jestli okamžitě nezavřeš hubu a nepřestaneš se hádat, bude tady ležet další bezcenná mršina pro mrchožrouty. Ať se muži připraví. Hned, jakmile budou koně napojeni a trochu odpočatí, se chci dostat od hlídek tak daleko, jak to bude možné." Borricovi řekl: "V těch zavazadlech jsme nakonec našli pár pěkných tretek, čaroději. Ta dáma, která jela s vámi, měla dost zlata na to, abych vyplatil tyhle lupiče. Ty budeš můj výdělek." Bandita se s neurčitým zamručením odvrátil a dal ostatním pokyn, aby se připravili na další cestu.

Borricovi se podařilo nadzvednout se tak, aby se mohl zády opřít o velký balvan. "Nejsem mág."

"No, válečník taky nejsi. K tomu, aby člověk cestoval neozbrojený po okraji JalPuru, musí mít velký oddíl stráží nebo velkou víru. Víra je pro kněze, a to ty nejsi. Nevypadáš ani jako blázen, i když já nikdy nedám na první dojem." Přešel z keshanštiny do jazyka Království a řekl: "Odkud jsi?"

"Z Krondoru" - Borric, kterému stále třeštila hlava, dospěl k závěru, že mu nejlépe poslouží, když svůj původ zatají -"ale hodně jsem cestoval."

Otrokář se posadil se zkříženýma nohama a opřel si lokty o kolena. "Jsi sotva víc než chlapec. Mluvíš keshansky jako dvořan a jazyk Království ovládáš stejně dobře. Když nejsi čaroděj, co tedy jsi?"

Borric řekl: "Já... učím. Hovořím několika jazyky. Umím číst, psát a počítat. Znám dějepis a zeměpis. Dokážu odříkat rodokmeny králů a císařoven, vyjmenovat nejvýznamnější šlechtické rody a obchodní domy -"

"Dost!" přerušil ho Kasim. "Přesvědčils mě. Takže vychovatel. Je to tak? No, najdou se boháči, kteří potřebují vzdělané otroky, aby učili jejich děti." Nečekal na Borricovu odpověď a vstal. Než odešel, ještě poznamenal: "Mrtvý pro mě nemáš cenu, učiteli, ale trpělivost také nepatří k mým ctnostem. Nedělej mi potíže, a budeš žít. V opačném případě tě zabiju tak rychle, jako na tebe plivnu." Pak zavolal na svou bandu:

"Na koně! Jedeme do Durbinu!"

Kapitola šestá

TĚŽKÉ ROZHODNUTÍ

Erland obrátil svého koně.

"Borrici!" volal do stále ještě skučícího větru.

James a stráže ho sledovali z místa, kde stáli a drželi své koně. Čerstvě povýšený hrabě vykřikl: "Seskoč z koně, nebo se splaší a uteče i s tebou!"

Zvíře, vyděšené strašidelnými zvuky bouře a nárazy bodajícího pisku, bez ohledu na svůj výcvik a Erlandovo pevné vedení, frkalo a vzpínalo se. Princ si nevšímal Jamesových příkazů, pokračoval dál a vykřikoval bratrovo jméno. "Borrici!"

Gamina, stojící vedle svého manžela, řekla: "Je těžké se soustředit s tím větrem vyjícím člověku v uších, ale myslím, že z tamtoho směru přicházejí nějaké myšlenky." Zakryla si tvář předloktím, otočila se a ukázala na západ.

"Borric?" zeptal se Locklear, který stál po Jamesově druhém boku, obrácený zády k větru.

Gamina zvedla paži tak, aby jí splývající rukáv chránil obličej. "Ne. Je mi líto. Neznám tyto muže, ale žádná z myslí, jichž jsem se dotkla, mu nepatřila. Když jsem se pokoušela zaměřit na to, co si pamatuji z jeho myšlenek během bitvy..."

"Nic," dokončil James.

"Mohl by být příliš daleko?" Locklear měl ve tváři nadějeplný výraz.

Gamina řekla: "Kdyby byl příliš daleko, nevnímala bych ho. Mé schopnosti jsou omezeny silou a stupněm výcviku té druhé mysli. Mohu hovořit se svým otcem na vzdálenost více než sta kilometrů a on se mnou může hovořit z neuvěřitelné dálky. Ale ti, kdo na nás zaútočili, nejsou vzdáleni více než několik set metrů; přicházejí ke mně obrazy a jednotlivá slova o boji." Se smutkem v hlase dodala: "Ale Borrice jsem nikde nezachytila."

James k ní vztáhl paže a ona přijala útěchu jeho objetí. Jeho kůň zareagoval na změnu tahu uzdy zaržáním a James netrpělivě trhl otěžemi a zvíře umlčel. Tiše, tak, že to slyšela jen Gamina, zašeptal: "Modlím se k bohům, aby byl naživu."

Vítr dul ještě asi hodinu a Erland po celou tu dobu kroužil kolem svých společníků v takové vzdálenosti, aby na ně ještě viděl, a neúnavně volal bratrovo jméno. Pak, stejně náhle, jako se zvedl, se vítr utišil a v nastalém tichu se rozlehl ochraptělý výkřik nad bezútěšnou krajinou. "Borrici!"

Locklear pokynul kapitánovi družiny, aby podal hlášení. Důstojník řekl: "Tři muži mrtví nebo pohřešovaní, pane. Další dva zraněni tak, že asi nebudou schopni další cesty. Zbytek je v pořádku a připraven."

James chvíli přemýšlel a pak se rozhodl: "Zůstanete tady s Erlandem a budete prohledávat bezprostřední okolí, ale nepouštějte se příliš daleko. Já si vezmu dva muže a pojedu do hostince U Dvanácti židlí zjistit, jestli by nám ta keshanská hlídka nepomohla najít Borrice." Rozhlédl se po pustině, která je obklopovala, a dodal: "I když nemám nejmenší tušení, kde začít s pátráním."

Během několika následujících hodin až do časného odpoledne vyčerpal Locklear všechny své přesvědčovací schopnosti a byl nucen uchýlit se i k nikoli planým výhrůžkám, aby odradil Erlanda od úmyslu vydat se dále, než Locklear považoval za bezpečné. Mladý princ byl posedlý pátráním po svém bratru, který mohl ležet v bezvědomí v nějaké prohlubni nebo průrvě pár metrů daleko a naléhavě potřebovat pomoc. Locklear vyslal muže prohledávat okolní prostor tak, aby měli vždy jeden druhého na dohled a poslední v řadě aby byl vždy na dohled od provizorně zřízeného tábora. Gamina ošetřovala zraněné a připravovala je na to, aby byli schopni dojet alespoň k nejbližšímu přístřeší, až se vrátí James.

James se nakonec vrátil v doprovodu keshanské hlídky. Seržant RasalFawi očividně nebyl potěšen vyrušením ze svého odpočinku, zvlášť vzhledem k možným osobním potížím, pokud jeho nadřízení usoudí, že je nějakým způsobem zodpovědný za to, že k přepadeni došlo v jeho okrsku. Přál si být od oněch prokletých Ostrovanů tak daleko, jak to jen šlo, ale možný vznik mezinárodního incidentu mezi Říši a jejím největším sousedem byl dostatečným důvodem, aby odložil své podráždění stranou a pomohl při pátráni po zmizelém princi.

Zkušení stopaři rychle objevili úžlabími, v níž se lupiči ukryli. Výkřiky přivedly celou družinu k jejímu okraji, kde dva zvědové Zkoumali hromadu kamení sesutého z jejího úbočí. Jeden pokračoval v přehrabování štěrku a písku, zatímco druhý nesl k místu, kde se shromáždili Ostrované, jednu botu. Její rudozlatý vzor si nikdo nemohl zmýlit. Muž ukázal na masu balvanů a řekl:. "Pane, našel jsem tohle. Tam pod tím kamením jsem zahlédl i to, co zbylo z nohy, která do ní byla obuta."

Otřesený Erland se tiše posadil na zem a James se zeptal:

"Je možné ho vyhrabat?"

Keshanský zvěd na úpatí hromady zavrtěl hlavou. "K tomu by byla potřeba četa kopáčů a přinejmenším jeden nebo dva dny práce, pane." Ukázal na místo, odkud se hromada sesula. "Podle všech známek to někdo udělal před velmi krátkou dobou. Aby pohřbil majitele té boty a možná i někoho dalšího." Pak ukázal na vzdálenější konec úžlabiny. "A kdyby tady nastal příliš velký pohyb, druhá strana by se mohla zřítit taky. Obávám se, že by to bylo příliš nebezpečné."

"Chci, aby byl vyhrabán."

James řekl: "Rozumím -"

Erland mu skočil do řeči: "Ne, nerozumíš. Ten člověk tam dole nemusí být Borric." Locklear se pokusil projevit porozumění. "Vím, co musíš cítit-"

"Ne," řekl Erland, "nevíš." Obrátil se k Jamesovi. "Nevíme, jestli tam dole je Borric. Mohl tu botu ztratit během boje. Mohl být zajat. Nevíme, že tam pod tím kamením leží on."

James řekl: "Gamino, jsou nějaké známky Borricovy přítomnosti?"

Gamina jen zavrtěla hlavou. "Myšlenky, které jsem zachytila, přicházely z této úžlabiny. Ale nebyl mezi nimi žádný vzorec myšlení, který by mi byl povědomý."

Erland trval na svém. "To nic nedokazuje." Obrátil se k Jamesovi. "Ty víš, jak jsme si on a já byli blízcí. Kdyby byl mrtvý, něco bych cítil." Rozhlédl se po vyprahlé krajině a řekl: "Je tam někde. A já mám v úmyslu ho najít."

"A jak to chcete udělat, pane?" zeptal se keshanský seržant. "Vydat se sám bez vody a jídla do pustiny? Možná to tak nevypadá, ale tohle místo je stejná poušť jako rozlehlé písky JalPuru. Tamhle za těmi vršky už je jen samý písek, a pokud nevíte, kde leží oáza Zlomených palem, nedostanete se živý do oázy Hladových koz. Je tam kolem třiceti míst, na kterých se dá najít voda a nějaké rostliny, které se dají použít k jídlu, ale můžete je minout o několik metrů a

vůbec si jich nevšimnete, Zahynul byste, mladý pane."

Seržant RasalFawi obrátil svého koně do směru, odkud přijel, a řekl: "Moji lordové, hluboce želím vaši ztráty, ale povinnost mi velí, abych jel odhalovat další narušitele míru v Říši. Až moje služba dnes skončí, sepíšu o tomto případu hlášení. Pokud budete chtít, nechám vám tady zvěda a můžete pokračovat ve svém pátrání. Až dospějete k závěru, že se už nic víc nedá udělat, vraťte se na silnici." Ukázal na jih a řekl:

"Silnice pokračuje kolem úpatí Hvězdných pilířů do Nar Ayabu. Máme podél ni rozmístěno mnoho hlídek a stanovišť. Mezi těmito stanovišti a pak dále do srdce Říše se neustále pohybují kurýři. Pošlete zprávu o vašem příjezdu a guvernér Nar Ayabu vám přichystá státní uvítání. Pak vypraví vojenský jízdní oddíl, aby vás chránil, dokud nedorazíte do města Keshe." Pomlčel o tom, že to všechno se mohlo zařídit už na začátku a že by pak bandité nikdy neměli šanci Ostrovany překvapit. "Pak císařovna, ať jí bohové žehnají, nařídí, aby bylo tělo vašeho mladého prince vyzdviženo a odesláno domů k řádnému pohřbu. Do té doby vám jen mohu přát, ať vás na vaší pouti provázejí bohové."

Pokynul jim na pozdrav, pobídl svého koně a odjel i se svými muži od úžlabiny. James obešel místo, kde došlo k sesuvu, a podíval se dolů na osamoceného keshanského zvěda, který zůstal. "Co tam vidíš?"

Zvěd si prohlížel stopy. "Mnoho mužů; hodně to tu zašlapali. Vražda, tamhle." Ukázal na tmavou skvrnu na už suché zemi.

"Vražda!" řekl Locklear. "Jak si můžeš být tak jist?"

"Krev, pane," odpověděl zvěd. "To po boji sice není nic neobvyklého, jenže je to velká kaluž a nejsou tu žádné stopy, že by se k tomu místu blížil zraněný muž. Odhadoval bych to na podříznuté hrdlo." Ukázal na dvě rýhy v prachu vedoucí od kaluže krve k sesuvu. "Dva podpatky, jako by byl někdo vlečen k místu, kam se pak sesypalo to kameni." Znovu ukázal na okraj úžlabiny. "Jeden vylezl tam." Ještě jednou se rozhlédl a vyběhl po svahu k místu, kde čekal jeho kůň. "Vyrazili na jih, do oázy Zlomených palem."

Locklear řekl: "Jak to víš?"

Muž se usmál. "Je to jediné místo, kam mohli jít, pane, protože se vydali do pouště a bez nákladních zvířat nemohou vézt dostatek vody na to, aby'se dostali do Durbinu."

"Durbin!" Erland to slovo téměř vyplivl. "Ta krysí díra. Proč by riskovali nebezpečný přechod pouště zrovna kvůli Durbinu?"

"Protože," odpověděl James, "je to bezpečný přístav pro všechny hrdlořezy a piráty ze všech zemí kolem Hořkého moře."

"A je tam největší trh s otroky v Říši," řekl zvěd. "V centru Říše je otroků dostatek, ale tady jsou těžko k sehnání. Pouze Kesh a Queg mají volný trh s otroky. Ve Svobodných městech a v Království nemají otrokáři pro svůj obchod snadné podmínky."

Erland řekl: "Nerozumím."

James obrátil svého koně směrem, který ukázal zvěd, a řekl:

"Pokud ti dva vojáci -" Rychle se opravil: "Nebo Borric a jeden voják zůstali naživu, dostanou za ně lupiči na trhu s otroky v Durbinu tolik, že tohle přepadení pro ně bude ziskové. Kdyby je vzali do Říše, dostali by sotva třetinu toho, co v Durbinu, a pak by jejich vůdce velel společnosti velmi rozzlobených mužů, což by mohlo být nebezpečné." James mluvil zasvěceně.

Erland řekl: "Tak proč jim Borric prostě neřekl, kdo je? Určitě by získali mnohem víc na výkupném, než kolik by za něj mohli utržit jako za otroka."

James se zamyšleně zahleděl přes pustinu na slunce klonící se k západu. Pak řekl: "Pokud je naživu, očekával bych zprávu od banditů, něco jako že je v pořádku a že je nemáme sledovat a že požadavek na výkupné bude předán v krátkém čase. Tak bych to udělal já... postaral bych se, aby se mi v patách nehnala smečka vojáků."

Keshanský zvěd poznamenal: "Tito lupiči možná nebyli tak chytří jako vy, pane. Váš princ, pokud žije, možná usoudil, že je nebezpečné říkat jim, kdo je. Mohli by mu podříznout hrdlo, aby se vyhnuli potížím, a utéct do pouště. Třeba upadl do bezvědomí nebo byl tak raněn, že ho nechali ležet. Mohou být ještě jiné odpovědi, pane."

Erland řekl: "Takže si musíme pospíšit."

Zvěd zavrtěl hlavou. "Musíme postupovat opatrně, abychom se vyhnuli léčce, Výsosti." Ukázal do písečné krajiny. "Když otrokáři zaútočí na silnici, shromáždí se pak v některé z oáz nebo vádí otrokářská karavana. Mnoho nájezdníků s mnoha strážemi přiváží svoji kořist, aby byla dopravena do Durbinu - mnohem více bojovníků, než kolika bychom mohli čelit, a to i kdyby s námi zůstal můj seržant - více, než kolika by mohly čelit obě naše družiny. Možná stovka bojovníků."

Erland cítil, jak ho zaplavuje těžká vlna zoufalství. "Najdeme ho. Není mrtvý." Ale jeho slova mu zněla prázdně i v jeho vlastních uších.

Zvěd vyskočil na svého koně. "Jestli pojedeme rychle, pane, dorazíme do oázy Zlomených palem ještě před soumrakem."

James určil dva vojáky, aby doprovodili zraněné muže do hostince, kde se měli zotavit natolik, aby zvládli cestu zpět do Království. Jamesovi nyní zůstal k dispozici tucet zdravých vojáků. Cítil se zranitelně a i poněkud hloupě, když své malé družině přikazoval vydat se do pouště.

Slunce se dotýkalo obzoru, když James spatřil zvěda, jak se k nim cvalem blíží. Dal pokyn zastavit. Zvěd přitáhl svému koni uzdu a řekl: "Ve vádí al Safra se shromažďuje karavana - stovka strážců, možná víc."

James zaklel. Erland řekl: "Nějaká stopa po mém bratru?"

"Nemohl jsem se dostat tak blízko, abych mohl říct, můj princi."

"Je tam nějaké místo, kde bychom se mohli přiblížit k táboru?" zeptal se Locklear.

"Podél jedné strany vádí se táhne mělký příkop, který se na vzdálenějším konci prohlubuje do úžlabiny vedoucí až skoro k táboru, pane. Čtyři, možná pět mužů by se tam mohlo nepozorovaně připlížit, když budou dostatečně obezřetní. Ale je to nebezpečné. Na vzdálenějším konci je ta úžlabina tak mělká, že stojící muž může vidět na tábor, ale je také tak blízko tábora, že z něj může být zpozorován."

Erland už se chystal sesednout, ale James řekl: "Ne, ty v tom svém brnění řinčíš jako platnéřův vůz na výmolech. Počkáš tady."

Gamina řekla: "Já bych měla jít, Jamesi. Mohla bych zjistit, jestli je Borric v té karavaně, dostanu-li se dostatečně blízko."

"Jak blízko je dostatečně blízko?" zeptal se její novomanžel.

"Vzdálenost hodu kamenem," odpověděla Gamina.

James se zeptal zvěda, "Dokážeme se dostat tak blízko?"

Zvěd řekl: "Přiblížíme se natolik, že budeme moci rozeznat nežity na tvářích těch prasat, pane."

"Dobře," řekla Gamina, zvedla lem svých jezdeckých šatů a zastrčila si ho za široký kožený opasek tak, jak to dělávaly hvězdenské rybářky, když se brodily mělčinou.

James nevnímal nečekaný pohled, který se mu naskytl na štíhlé, bílé nohy, obnažené až po stehna, protože se usilovně snažil vymyslet nějakou rozumnou námitku proti tomu, aby šla s nim; nedokázal to. To je ten problém, když člověk myslí logicky a uzná, že ženy jsou stejně schopné jako muži, říkal si, zatímco sesedal. Nemůže pak vymyslet žádný důvod, proč by měly zůstat v bezpečí.

Locklear pokynul dvěma vojákům, aby doprovodili Jamese, Gaminu a zvěda, a pětice se pěšky vydala na cestu. Kráčeli pomalu, zatímco se slunce pomalu nořilo za obzor. Když dorazili k bližšímu konci přikopu, byla obloha břidlicově šedá a poušť ožila pablesky karmínových a růžových odstínů, jak sluneční paprsky odrážející se od oblaků nad vzdáleným mořem koupaly krajinu ve zlatorudém soumraku.

Zvuky z tábora se rozléhaly v houstnoucím šeru a James se rozhlédl, aby se ujistil, že zůstali všichni pohromadě. Gamina se lehce dotkla jeho paže a oslovila ho v myšlenkách. Cítím ve vádí mnoho myslí, milovaný.

Borric? zeptal se v duchu.

Nic, připustila. Ale musela bych se dostat blíž, abych si byla jista.

James uchopil zvěda za rameno a zašeptal: "Můžeme se více přiblížit?"

Zvěd mu také šeptem odpověděl: "Před námi je ohyb, a když jím půjdeme dále, dostaneme se tak blízko, že se budeme moci na ty psy vymočit. Ale buďte opatrný, pane, protože je to pravděpodobně místo, kam odhazují odpadky, a poblíž by mohly být stráže." James přikývl a zvěd je vedl dále do šera.

James si vzpomínal na několik případů z minulosti, kdy podnikal krátké cesty, které se mu zdály nekonečné, ale žádná mu nepřipadala tak dlouhá jako těch několik kroků na konec úžlabiny. Když tam došli, zřetelně slyšeli tichý hovor stráží, obcházejících obvod tábora. Nejenže byla cesta nervydrásající kvůli nebezpečí, ale tento konec úžlabiny byl skutečně používán jako smetiště a latrína; Ostrované se museli brodit hromadami odpadků a výkalů, lidských i koňských.

James šlápl do něčeho vlhkého a měkkého a vzhledem k odpornému zápachu, který se vznášel v prohlubni jako mlha, se rozhodl, že nechce vědět, co to je. Beztak to mohl snadno uhodnout. Dal znamení zvědovi, který mu gestem ruky odpověděl, že jsou tak daleko, jak se mohli odvážit.

James opatrně vyhlédl přes okraj úžlabiny. Jen několik kroků od něj stah dva muži, jejichž siluety se rýsovaly proti táborovému ohni, kolem něhož se kvůli teplu tísnilo asi třicet uboze vypadajících lidí, ale Borrice James v této skupině nikde nezahlédl. Neviděl do každé tváře, ale byl si jist, že Borricových rusých vlasů by si v moři tmavých hlav musel i navzdory mihotavému světlu plamenů všimnout.

Pak ke dvěma strážím přistoupil muž v rudém rouchu a Jamesovi se na okamžik sevřela hruď. Ale nebyl to Borric. Muž v rouchu měl kápi shozenou na záda a u boku meč. Nařídil strážcům, aby přestali žvanit a hnuli se. Jeho tvář lemovanou černým vousem James nikdy předtím neviděl.

Muž v rouchu se otočil, když k němu přistoupil další, vysoký muž v kožené vestě se znakem durbinských otrokářů. Byl to znak, který James od svého dětství neviděl, ale stejně jako všichni příslušníci Jízlivců, krondorského cechu zlodějů, ho znal podle pověsti. Durbinští otrokáři nebyli lidé, s nimiž bylo radno si začínat.

James se odvážil ještě jednou přehlédnout tábor a pak se přikrčil vedle své manželky. Měla zavřené oči a ve tváři soustředěný výraz, jak se snažila mezi zajatci v táboře vyhledat Borrice. Nakonec otevřela oči a v Jamesově hlavě zazněl její hlas. V táboře není žádná mysl, kterou bych rozpoznala jako Borricovu.

Víš to jistě? zeptal se.

Smutně odpověděla: Kdyby tam byl, tak bych to z této vzdálenosti určitě zjistila. I kdyby spal, vycítila bych jeho přítomnost v táboře. Tiše vzdychla a James zachytil ozvěnu žalu v její mysli. Nemůže pro to být jiné vysvětlení, než že leží pohřben pod kamením, kde jsme našli jeho botu. Chvíli bylo ticho a pak řekla: Je mrtvý.

James zůstal na okamžik nehybně dřepět a potom pokynul zvědovi. Dával příkaz k návratu stejnou cestou, jakou přišli. Pátrání bylo u konce.

"Ne!" Erland se tvářil neústupně, když odmítal Gaminino prohlášení. "Nemůžeš to vědět jistě."

James potřetí od návratu na místo, kde čekal Erland se zbytkem družiny, vylíčil, co vypozoroval. "Viděli jsme banditu, který měl na sobě jeho roucho, takže můžeme připustit, že je možné, že mu vzali i boty, to uznávám. Ale v táboře po něm nebylo ani stopy." Obrátil se ke keshanskému zvědovi. "Existuje možnost, že bandité, kteří nás přepadli,

nepatří k téhle otrokářské karavaně?"

Zvěd pokrčil rameny, jako by chtěl naznačit, že možné je všechno. "Velmi malá, pane. Odvlekli vaše muže, a proto je velice nepravděpodobné, že přepadení vaši družiny a přítomnost té karavany je jen shoda okolností. Každý váš muž, který přežil, je určitě v tom táboře."

James přikývl. "Kdyby byl naživu, Erlande, Gamina by s ním dokázala promluvit."

"Jak to můžeš vědět tak jistě?"

Tak, aby ji slyšeli všichni v táboře, Gamina řekla: "Umím ovládat své schopnosti, Erlande. Mohu si zvolit, s kolika lidmi si přeji hovořit, a jakmile se jednou dotknu něčí mysli, dokážu ji pak vždy rozpoznat. Borricova mysl nebyla mezi těmi v táboře."

"Třeba byl v bezvědomí."

Gamina smutně zavrtěla hlavou. "Vnímala bych, že tam je, dokonce i kdyby byl v bezvědomí. Byla tam... jeho nepřítomnost. Nedokážu to vysvětlit lépe. Nebyl mezi nimi."

Zvěd řekl: "Pane, můžu s vámi zůstat do zítřka, ale pak budu muset vyhledat svého seržanta. Bude chtít vědět o těchto Durbiňanech. Guvernér Durbinu není sám o mnoho lepší než pirát a zločinec a zpráva o této násilnosti dříve nebo později dorazí na Dvůr světla. Až se císařovna, ať ji bohové žehnají, nakonec rozhodne jednat, bude následovat odplata, a ta bude skutečně strašlivá. Vím, že to nemůže ulehčit vašemu žalu, ale útok na člena královské rodiny cestujícího na oslavu jejích narozenin je pro ni více než urážka. Císařovna, ať je požehnáno její jméno, to bezpochyby přijme jako osobní potupu a zasáhne, aby pomstila vaši rodinu."

Erlandův hněv se ani v nejmenším nezmírnil. "Cože? Guvernér Durbinu bude pokárán? A pak celou věc vyřeší formální omluvný dopis, předpokládám."

"S největší pravděpodobností císařovna nařídí, aby bylo město obklíčeno a do základů spáleno i se všemi obyvateli, pane. Nebo, pokud u ní převládne milosrdenství, dá pouze poslat guvernéra s jeho rodinou a dvořany, samozřejmě, k vašemu králi k potrestání a město ušetří. To bude záležet na tom, v jaké náladě bude, až se bude rozhodovat."

Erland byl ohromen. Nakonec ho přece jen přemohl otřes z Borricovy smrti, a když slyšel zvěda blahosklonně líčit, jak obrovskou mocí vládne jediná žena, nedostávalo se mu slov. Jen strnule přikývl.

James ve snaze odvést rozhovor od diplomatické situace, která nastala po Borricově smrti, řekl: "Rádi bychom tě požádali, abys odvezl dopisy pro prince z Krondoru, aby se co nejvíce zmírnily případné problémy mezi našimi národy."

Zvěd přikývl. "Jako voják sloužící na hranici to udělám velice rád, pane." Pak odešel, aby se postaral o svého koně. James kývl na Lockleara, který významně ukázal bradou na Erlanda. Oba mladí šlechtici poodešli stranou, aby si promluvili mezi čtyřma očima.

Locklear řekl: "To je pěkná lapálie."

"Už jsme v minulosti nějakým těžkostem čelili. Od toho tu přece jsme, abychom řešili problémy."

"Měli bychom zvážit, jestli by nebylo nejlepší vrátit se do Krondoru."

James namítl: "Když to uděláme a Arutha pošle Erlanda zpátky na oslavy, budeme riskovat, že přijedeme pozdě, a tím urazíme císařovnu."

"Oslavy budou trvat dva měsíce," připomněl Locklear. "Určitě tam budeme dřív, než skončí."

"Jenže já bych tam byl raději už na jejich zahájení." James se v černé noci rozhlédl kolem sebe. "Tam někde se něco děje. Nemůžu si pomoct, ale mám ten pocit." Zabodl prst do Locklearovy hrudi. "To, že jsme byli přepadeni, je příliš velká náhoda."

"Možná," souhlasil částečně Locklear, "ale pokud jsme byli cílem útoku, pak ten, kdo za nim stál, je tentýž, kdo chtěl zabít Borrice v Krondoru."

"Ať už to je kdokoli." James dlouhou chvíli mlčel a pak řekl: "To nedává smysl. Proč by ho chtěl někdo zabít?"

"Aby rozpoutal válku mezi Krondorem a Říší."

"Ale ano, to je jasné. Já myslím, proč by si někdo přál válku?"

Locklear pokrčil rameny. "Proč si asi tak někdo přeje nějakou začít? Musíme zjistit, kdo v Říši by nejvíce získal na vyvolání neklidu na severní hranici, a to bude náš pravděpodobný viník."

James přikývl. "Ale když se vrátíme do Krondoru, moc toho nezjistíme."

Otočil se a uviděl Erlanda, jak stoji obrácen tváří k temné poušti. Přistoupil k němu a tiše řekl: "Musíš se s tím vyrovnat, Erlande. Musíš přestat truchlit a přijmout změnu, kterou před tebe postavil osud."

Erland zmateně zamrkal, jako by ho náhle oslnilo prudké světlo. "Cože?"

James se postavil tak, aby se mu díval přímo do oči. Pevně stiskl mladíkovo rameno a řekl: "Teď jsi dědic ty. Stal ses naším budoucím králem. A na tobě bude spočívat osud naší vlasti, až pojedeme do Keshe."

Zdálo se, že ho Erland neslyší. Neodpověděl a zahleděl se na západ směrem k táboru otrokářské karavany. Nakonec vyskočil na svého koně a pomalu ho obrátil k místu, kde čekali ostatní, aby mohli pokračovat v cestě na jih, do srdce Velké Keshe.

Kapitola sedmá

STAROSTI

Borric se probudil.

Chvíli ležel bez hnutí a snažil se sluchem proniknout změť hlasů a zvuků, které se dokonce i v noci ozývaly táborem. Na kratičký okamžik měl ještě v polospánku pocit, jako by z velké dálky slyšel své jméno.

Posadil se, zamrkal a rozhlédl se kolem sebe. Většina zajatců stále seděla natěsnána kolem ohně, jako by jeho světlo a teplo nějak dokázalo zaplašit ledový strach v jejich duších. Borric si vybral místo ke spánku tak daleko od páchnoucí jámy na odpadky, jak jen to bylo možné, až na druhé straně tábora za skupinou zajatců. Když se pohnul, uvědomil si, že má stále na rukou okovy, podivně tvarované stříbrné kruhy s údajnou schopnosti odebrat magickou moc každému, komu byly vloženy na zápěstí. Borric se zachvěl; zjistil, že noc na poušti může být skutečně velmi chladná. Roucho mu vzali a košili také a ponechali mu pouze kalhoty. Přisunul se blíže k ohni a vyslechl si přitom několik kleteb od zajatců, mezi něž se snažil protlačit a kteří nebyli ochotni se pohnout, aby mu uvolnili cestu. Ale všechna bojovnost je opustila, a tak když se masou otroků bezohledně prodíral, dostalo se mu jen příležitostné nadávky nebo zlého pohledu.

Borric se posadil mezi dva muže, kteří jeho přítomnost vůbec nevzali na vědomí. Každý přežíval z okamžiku na okamžik uzavřen ve svém vlastním světě bídy.

Noc prořízl ostrý výkřik jedné z pěti zajatých žen, kterou opět znásilňoval některý ze strážců. O něco dříve se šestá žena příliš bránila a prokousla muži, který se jí snažil zmocnit, krční tepnu. Oba pak zemřeli, ale on rychleji a méně bolestně.

Když slyšel dlouhý žalostný vzlyk následující po výkřiku, začal Borric považovat mrtvou ženu za šťastnou. Pochyboval, že by v době, kdy karavana dorazí do Durbinu, kterákoli ze zajatkyň ještě žila. Tím, že je předhodil strážcům, vyhnul se otrokář na mnoho nadcházejících dnů problémům. A pokud by některá přece jen přežila, bude pak levně prodána jako pomocnice do kuchyně. Žádná nebyla dostatečně mladá nebo krásná, aby otrokáři stála za potíže, které by měl, kdyby ji chtěl udržet mimo dosah strážců.

Jako kdyby ho Borric svými myšlenkami přivolal, objevil se otrokář na okraji kruhu světla vrhaného ohněm. Stál tam ve zlatě rudé záři plamenů a počítal. Pak se, spokojen s výsledkem, k němuž dospěl, otočil, aby se vrátil do svého stanu. Kasim. Tak ho oslovovali. Borric ho pozorně sledoval; s jistotou věděl, že jednou Kasima zabije.

Když se Kasim odvrátil od důkladně střežených otroků, přistoupil k němu další muž. Jmenoval se Salaya a měl na sobě rudé roucho, které Borric před dvěma dny vyhrál v kartách. Když Borric za úsvitu dorazil do tábora, Salaya okamžitě žádal roucho pro sebe a zbil prince, když se mu zdálo, že je svléká příliš pomalu. Skutečnost, že Borric měl ruce spoutané okovy, muže zjevně nezajímala. Až poté, co Borrice několikrát uhodil, zasáhl Kasim a upozornil Salayu na očividnou skutečnost. Salaya zůstal rozzuřený i pak, když bylo Borricovi sňato jedno pouto a potom druhé, zatímco si svlékal roucho. Zdálo se, že Salaya viní Borrice za své ztrapnění před ostatními, jako by princ nějakým způsobem mohl za to, že Salaya je tupé prase. Borric ho v duchu rovněž odsoudil k smrti. Kasim uděloval Salayovi nějaké pokyny, ale ten, jak se zdálo, poslouchal jen na půl ucha. Pak otrokář odešel směrem, odkud se ozýval dusot koní. Borric si pomyslel, že si asi jde prohlédnout další skupinu otroků, přiváděných do provizorního karavanseraje.

Borric několikrát zvažoval možnost, že by prozradil svou totožnost, ale nakonec vždy zvítězila opatrnost. Byla zde vysoká pravděpodobnost, že by mu neuvěřili. Nikdy nenosil svůj pečtní prsten, protože mu zejména při jízdě překážel, takže ho měl uložený v zavazadlech, a to právě v těch, která se lupičům nepodařilo ukrást. Jeho rusé vlasy sice mohly bandity přimět, aby o jeho tvrzení alespoň chvíli uvažovali, ale u obyvatel Krondoru zase nebyly tak neobvyklé. U lidí se světlou pletí, žijících v Yabonu a podél Vzdáleného pobřeží, byly běžné plavé vlasy, avšak u Krondořanů se rusé vlasy vyskytovaly ve stejné míře jako plavé. A dokázat, že není mágem, ho také bude stát hodně úsilí, protože jak rozeznat člověka, který neumí čarovat, od mága, který tvrdí, že žádným mágem není?

Borric se rozhodl. Počká, dokud nedorazí do Durbinu, a pak vyhledá někoho, kdo s větším porozuměním vyslechne jeho příběh. Velice pochyboval o tom, že by mu Kasim nebo kterýkoli z jeho mužů - obzvlášť pokud byli všichni tak bystrého rozumu jako Salaya - uvěřil. Ale někdo s takovou inteligencí, aby řídil muže, jako jsou tito, by snad mohl. A pokud ano, bude se Borric s největší pravděpodobností moci vykoupit.

S útěchou, jakou mu jen takovéto myšlenky mohly poskytnout, Borric o několik centimetrů odstrčil napůl spícího zajatce vedle sebe a opět si lehl. Po ranách do hlavy se stále cítil jako omámený a ospalý. Zavřel oči a na okamžik měl dojem, jako by se pod ním zahoupala země, a zvedl se mu žaludek. Pak to pominulo a brzy se na něj snesl posilující spánek.

Slunce žhnulo, jako by na zemi sestoupil rozzlobený Prandur, bůh ohně. Borric měl pocit, jako by mu slunce viselo přímo nad hlavou a každým žhavým paprskem bodalo do jeho světlé kůže. Zatímco během služby na severní hranici se Borricova tvář a ruce lehce opálily, sálající pouštní slunce ho doslova ubíjelo. Hned druhý den se mu záda pokryla puchýři a hlava mu třeštila bolestí ze spálenin. První dva dny byly dost špatné. Karavana se vydala z náhorní plošiny na okraji pouště dolů do písečných dun JalPuru. Pět vozů se sunulo po udusaném písku, spečeném do tvrdosti cihly tímtéž sluncem, které pomalu zabíjelo otroky.

Tři zemřeli předchozího dne. Salaya neměl zájem o zesláblé; pouze zdraví, silní muži byli žádáni na trzích s otroky v Durbinu. Kasim se stále nevracel ze své cesty, ať už jel kamkoli, a jím určený vůdce karavany se skutečně ukázal být onou surovou sviní, za jakou ho Borric považoval od okamžiku, kdy se s nim poprvé setkal. Vodu zajatci dostávali třikrát denně, před úsvitem, v poledne, kdy se strážci a vozkové Zastavili k odpočinku, a pak s večerním jídlem - s jediným jídlem, opravil se Borric. Byl to málo výživný suchý kukuřičný chléb s malým obsahem mouky. Borric doufal, že ty malé měkké věci v chlebu jsou skutečně hrozinky; neobtěžoval se zkoumat je podrobněji. Jídlo ho udržovalo naživu a nezáleželo na tom, jak nechutné bylo.

Skupina otroků vypadala žalostně; každý se utápěl ve svém vlastním utrpení. Zesláblí žárem neměli co říct jeden druhému; hovor byl zbytečným plýtváním silami. Ale Borricovi se podařilo alespoň z jednoho či ze dvou

vytáhnout nějaké informace. Stráže byly zde v poušti méně ostražité; i kdyby některý z otroků uprchl, kam by šel? Poušť byla sama o sobě nejspolehlivějším strážcem. Až dorazí do Durbinu, budou jeden či dva dny, možná i týden odpočívat, aby se jim zahojily krvavé puchýře na nohou a spálená kůže a trochu se vykrmili, než budou nabídnuti ke koupi. Otroci unaveni cestou by vynesli jen malý zisk,

Borric se pokoušel zvážit své možnosti, ale žár a spáleniny ho oslabovaly, dělalo se mu nevolno a z nedostatku jídla a vody byl otupělý a neschopný jasně myslet. Potřásl hlavou a snažil se soustředit pozornost na způsoby útěku, ale jediné, co dokázal, bylo pohybovat nohama, zvednout jednu a nechat ji klesnout před sebou, pak druhou, a znovu a znovu, dokud mu nedovolili zůstat stát.

Potom slunce zapadlo a přišla noc. Otrokům bylo nařízeno, aby se podobně jako po tři předcházející noci sesedli k ohni. Mohli slyšet, jak se strážci baví s pěti zbývajícími zajatkyněmi. Ženy už se nebránily ani nekřičely. Borric snědl svůj krajíc chleba a po malých doušcích vypil svůj příděl vody. První noc v poušti jeden z mužů naráz hltavě vypil svou vodu a po několika minutách ji vyzvracel. Strážci už mu žádnou jinou nedali. Příští den zemřel. Borric se z tohoto případu dobře poučil. Bez ohledu na to, jak si přál obrátit do sebe celý měděný pohár najednou, šetřil si svou teplou zvětralou vodu a upíjel ji pomalu. Spánek přicházel rychle, hluboký bezesný spánek z vyčerpáni, který ale neskýtal skutečný odpočinek. Pokaždé, když se Borric pohnul, probudila ho bolest ze spálenin. Jakmile se obrátil zády k ohni, každý dotek tepla na zádech ho trýznil, jestliže se od ohně odsunul dále, třásl se zimou. Nakonec ale nezáleželo na tom, jak daleko byl od zdroje svého nepohodlí, protože ho zakrátko přemohla únava až do okamžiku, kdy se pohnul a celý kolotoč začal znovu. A pak ho náhle probudil kopanec nebo šťouchnuti ratištěm kopí a musel vstát a zařadit se k ostatním.

V ranním chladu se téměř vlhký noční vzduch nezdál být ničím jiným než lupou pro slunce, které už prvními paprsky jako Prandurovými doteky přinášelo otrokům utrpení. Než uplynula hodina, padli další dva muži a byli ponecháni na místě, kde klesli do písku.

Borricova mysl se stáhla sama do sebe. Zůstalo jen vědomí zvířete, prohnaného, zdivočelého zvířete, odmítajícího zemřít. Každý kousíček síly, který měl, vynaložil na jediný cíl - aby kráčel kupředu a nepadl. Padnout znamenalo zemřít.

Pak, po nekonečné době bezmyšlenkovitého pohybu kupředu, ho zastavila čísi ruka. "Stůj," nařídil někdo.

Borric zamrkal a skrze oslepující žlutou záři uviděl tvář. Byla to tvář složená ze samých záhybů a boulí, hran a ploch, s pletí černou jako eben nad kadeřavým vousem. Byla to nejošklivější tvář, jakou kdy Borric viděl. Byla nádherná ve své odpudivosti.

Borric se chtěl začít smát, ale jediný zvuk, který se prodral jeho vyprahlým hrdlem, bylo suché zaskřehotání. "Sedni si," řekl strážce a s překvapující jemností pomohl Borricovi usednout na zem. "Je čas na poledni přestávku." Rozhlédl se kolem sebe, jestli ho někdo nepozoruje, otevřel svůj kožený měch s vodou a nalil si trochu do dlaně. "Vy seveřané mřete na slunci jako mouchy." Navlhčil Borricův zátylek a otřel si mokrou ruku o jeho vlasy, čímž mu poněkud ochladil rozpálenou hlavu. "Příliš mnoho otroků padlo cestou; Kasim nebude mít radost." Rychle nalil mladému princi ještě doušek vody do úst a vykročil kupředu, jako by se mezi nimi nic nestalo.

Pak další strážce přinesl vak s vodou a poháry a vypukl křik o vodu. Každý otrok, který ještě mohl mluvit, se hlásil, že má žízeň, jako by mlčet znamenalo zůstat zapomenut.

Borric se sotva hýbal a při každém pohybu se mu před očima dělaly rudé mžitky a bílé a žluté vlny. Téměř poslepu vztáhl ruku, aby přijal kovový pohár. Voda byla teplá a hořká, a přesto měl pocit, že je sladší než nejjemnější natalské víno. Usrkl vína a přinutil se podržet ho v ústech tak, jak ho to učil otec. Převaloval temně rudou tekutinu na jazyku a snažil se zachytit všechny nuance chuti vína. Nepatrně nahořklé; možná že vinař ponechal v kádi stonky a několik listů, aby dosáhl správného bodu kvašeni, než stočil víno do sudů. Nebo to byla vada. Borric nedokázal poznat značku; nemělo žádný výrazný buket a vůbec bylo mdlé chuti. Nebylo to dobré víno. Třeba nechal táta donést na stůl levné podřadné víno, aby vyzkoušel, jestli si toho on a Erland všimnou.

Borric zamrkal a očima oteklýma z horka a sucha se snažil najít plivátko. Jak může vyplivnout to víno, když tu nikde není plivátko? Nesmí polknout, jinak by byl velice opilý, a on je přece ještě malý chlapec. Možná že když vyplivne víno pod stůl, nikdo si toho nevšimne.

"Hej!" vykřikl kdosi. "Tamten otrok vyplivuje vodu!"

Něčí ruce mu vytrhly pohár z dlaní a on upadl na záda. Ležel na podlaze otcovy jídelny a divil se, proč jsou dlaždice tak horké. Měly by být studené. Vždycky byly. Jak to, že se takhle zahřály?

Pak ho pár rukou posadil a další ho podepřely. "Co to má znamenat? Chceš se zabít tím, že nebudeš pít?" Borric otevřel oči a uviděl před sebou rozmazanou skvrnu obličeje.

Slabým hlasem řekl: "Nevím, co je to za víno, otče."

"Blouzní," řekl někdo. Borric nejasně vnímal, že je zvedán a přenášen na jiné, tmavší místo. Někdo mu na hlavu vylil vodu. Cítil, jak mu stéká po šíji, zádech a pažích. Vzdálený hlas řekl: "Všichni bohové a démoni jsou mi svědky, Salayo, že nemáš rozum ani tři dny mrtvé kočky. Kdybych ti nevyjel naproti, nechal bys tohohle taky umřít, nemám pravdu?"

Borric cítil, jak mu do úst proudí voda, a pil. Namísto poloviny poháru hořké vody se mu nyní dostávalo víc než dostatečného množství téměř čerstvé tekutiny. Pil.

Salayův hlas odpovídal: "Z těch slabých stejně nic nemáme. Jen nám to ušetři peníze za jídlo, když je necháme pomřít cestou."

"Ty idiote!" zařval ten druhý. "Tohle je prvotřídní zboží! Podívej se na něj. Je mladý, není mu víc než dvacet, pokud rozumím svému obchodu, a pod těmi spáleninami vůbec nevypadá špatně. Je zdravý - tedy, ještě před dvěma

dny určitě byl." Ozvalo se znechucené odfrknutí. "Tihle seveřané s tou jejich světlou kůží nesnášejí slunce tak dobře jako my, narození na JalPuru. O trochu víc vody a nějaká ochrana před , sluncem a mohli jsme ho prodat už příští týden. Takhle se o něho budu muset starat dva týdny, než se mu zahojí ty spáleniny a vrátí síla."

"Pane-"

"Dost! Nech ho tady pod vozem a já zatím prohlédnu ostatní. Můžou tady být ještě další, které se mi podaří zachránit, když je najdu včas. Nevím, jaký osud potkal Kasima, ale jedno vím jistě: byl to černý den pro cech, když ti byla svěřena zodpovědnost."

Borricovi připadal tento rozhovor velmi podivný. A kam se podělo víno? Nechal své myšlenky toulat se, zatímco ležel v poměrném chládku pod vozem a několik kroků od něj představený cechu durbinských otrokářů prohlížel další otroky, kteří už zakrátko dorazí do ohrad pro otroky.

"Durbin!" řekl Salman. Na jeho tváři složené z tmavých záhybů se rozhostil široký úsměv. Byl vozkou posledního vozu v karavaně, v němž se vezl i Borric. Uplynuly už dva dny od okamžiku, kdy se ocitl na pokraji smrti. Teď jel ve voze spolu se třemi dalšími otroky, kteří se zotavovali z úžehu. Vody měli, kolik chtěli, a jejich spáleniny byly ošetřeny olejem a bylinkovými mastmi, jež zmírnily palčivou bolest na tupé svědění.

Borric se zvedl na kolena a pak se postavil na roztřesené nohy, zatímco vůz nadskakoval na kamenité silnici. Neviděl na městě nic pozoruhodného kromě toho, že krajina, která je obklopovala, byla spíše zelená než písčitá. Už asi půl dne míjeli malé zemědělské usedlosti. Borric si vzpomněl na to, co se o nechvalně proslulé pirátské baště učil jako malý chlapec.

Durbin vévodil jediné oblasti s obdělávatelnou zemědělskou půdou mezi Údolím snů a úpatím Trollích hor a zároveň byl jediným bezpečným přístavem, jaký bylo možné nalézt mezi Koncem světa a Ranomem. Podél jižního pobřeží Hořkého moře čekaly zrádné útesy na nešťastné lodě, které sem byly zahnány nebezpečnými větry, pravidelně vanoucími ze severu. Už před staletími se Durbin stal městem pirátů, vrakařů - lidí, kteří se živili vykrádáním ztroskotaných lodí, a otrokářů.

Borric kývl na Salmana. Veselý malý bandita se ukázal být zábavným a upovídaným společníkem. "Tady jsem žil celý svůj život," řekl bandita a jeho úsměv se ještě rozšířil. "Můj otec se tu taky narodil."

Když si před stovkami let Durbin podmanili pouštní lidé, otevřeli zde bránu k obchodu přes Hořké moře, a když si Říše podmanila pouštní lid, byl Durbin jejich hlavním městem. Teď v něm sídlil císařský guvernér, ale jinak zůstalo vše při starém. Byl to stále Durbin.

"Řekni mi," zeptal se Borric, "vládnou městu pořád Tři cechy?"

Salman se zasmál. "Ty jsi velice vzdělaný chlapík! Jen pár lidí mimo město tohle ví. Cech otrokářů, cech vrakařů a Kapitáni pobřeží. Ano, v Durbinu pořád vládne Trojka. Jsou to oni, a ne císařský guvernér, kdo rozhoduje o tom, kdo má žít a kdo zemřít, kdo má pracovat a kdo odpočívat." Pokrčil rameny. "Je to tak, jak to bylo vždycky. Před Říší. Před pouštními lidmi. Vždycky."

Borric si vzpomněl na moc Jízlivců, krondorského cechu zlodějů, a zeptal se: "A co žebráci a zloději? Ti nemají žádný vliv?"

"Ha!" odpověděl Salman. "Durbin je nejpočestnější město na světě, můj vzdělaný příteli. Ten, kdo tu žije, může v noci klidně spát s odemčenými dveřmi a bezpečně chodit ulicemi. Protože ten, kdo krade v Durbinu, je hlupák a během několika dnů bude mrtvý nebo se z něho stane otrok. Tak rozhodla Trojka, a kdo by byl tak hloupý a chtěl zpochybnit jejich moudrost? Já tedy určitě ne. A tak to musí být, protože Durbin nemá za písky a útesy žádné přátele."

Borric lehce poplácal Salmana po rameni a sedl si do zadní části vozu. Ze čtyř nemocných otroků se zotavoval nejrychleji, protože byl nejmladší a nejzdatnější. Ostatní tři byli starší sedláci a žádný z nich nevypadal, že by se měl rychle uzdravit. Beznaděj tě zbaví síly rychleji než nemoc, pomyslel si Borric.

Napil se trochu vody a nastavil tvář prvnímu závanu větříku od moře, který vnikl do vozu, když zamířili k městské bráně. Jeden z rádců jeho otce, muž, který Borrice a Erlanda naučil mořeplavbě, Amos Trask, byl v mládí pirátem, řádícím v oblasti Svobodných měst, Quegu a Království pod jménem kapitán Trenchard, Dýka moří. Byl váženým členem Kapitánů pobřeží. Ale zatímco o svých zážitcích na moři jim vyprávěl nespočet historek, o politice Kapitánů neřekl skoro nic. Přesto by si na kapitána Trencharda někdo mohl pamatovat, a to by Romeovi mohlo přinést nějaké výhody.

Borric se rozhodl ponechat si svou totožnost pro sebe o něco déle. Nepochyboval, že otrokáři by jeho otci poslali žádost o výkupné, ale domníval se, že by mohl zabránit mezinárodním problémům, které by mohly vyvstat, kdyby k tomu došlo. Namísto toho zůstane několik dnů v ohradě pro otroky, nabere síly a pokusí se utéct. Zatímco poušť tvořila nepřekonatelnou překážku, tady mu k cestě na svobodu stačila jakákoli loďka kotvící v přístavu. Bude sice třeba proplout téměř osmisetkilometrovou vzdálenost převážně proti větru, aby dospěl do Konce světa, rodného města barona Lockleara, ale to se dalo zvládnout. Borric se na to vše díval se sebedůvěrou člověka, který ve svých devatenácti letech nezná význam slova porážka. Jeho zajetí bylo pouze nepříjemnou příhodou, ničím víc.

Ohrady pro otroky měly šindelové střechy na vysokých kůlech, poskytující otrokům ochranu před poledním žárem a náhlými bouřemi, přicházejícími od Hořkého moře. Ale mezi prkny a trámy, které tvořily ohrady samotné, byly mezery, aby stráže mohly pozorovat zajatce. Zdravý muž by snadno dokázal přelézt třímetrový plot, ale v okamžiku, kdy by se vyšplhal nahoru a protahoval se prostorem mezi plotem a trámy podpírajícími střechu o necelý metr výše, už by na něj stráže čekaly.

Borric zvažoval svou situaci. Až bude prodán, může ho jeho nový pán střežit méně, nebo naopak přísněji. Rozum mu říkal, aby se pokusil o útěk, dokud je blízko moře. Jeho novým majitelem může být quegský obchodník,

cestovatel ze Svobodných měst nebo dokonce šlechtic z Království. Ale co by bylo nejhorší, mohl by se dostat i hluboko do nitra Říše. Nebyl natolik lehkovážný, aby volbu ponechal na osudu.

Měl plán. Jediný problém spočíval v tom, že potřeboval spolupráci ostatních zajatců. Kdyby se jim podařilo vyvolat dostatečně velký rozruch, mohl by přeskočit plot a zmizet ve městě. Borric potřásl hlavou. Uvědomoval si, že jako jiné plány i tento má své nedostatky.

"Psst!"

Borric se obrátil, aby se podíval, odkud se onen zvláštní zvuk ozval. Nic neviděl, a tak se otočil zpátky, aby přemýšlel nad vylepšením svého plánu.

"Psst!" Tady, mladý pane." Borric se znovu podíval do mezery mezi prkny ohrady, ale tentokrát níže a ve stínu zahlédl štíhlou postavu.

Chlapec, ne starší než jedenáct dvanáct let, se na něj usmíval z úkrytu za velkým kůlem podpírajícím střechu. Kdyby se pohnul jen několik centimetrů jakýmkoli směrem, stráže by ho určitě zpozorovaly.

Borric se rozhlédl a všiml si, že dva strážci stoji na rohu a baví se spolu. "Co je?" zašeptal.

"Kdybyste na chvíli odlákal pozornost stráží, vznešený pane, byl bych vám na věky vděčný," zněla rovněž šeptaná odpověď.

Borric řekl; "Proč?"

"Potřebuji jen odlákat jejich pozornost, pane."

Borric usoudil, že mu to nemůže uškodit, snad kromě nějakého toho šťouchance za drzost, a přikývl. Otočil se směrem, kde stály stráže, a křikl: "Hej! Kdy budeme jíst?"

Oba muži zmateně zamrkali a pak jeden vztekle zavrčel. Prostrčil ratiště svého kopí mezerou mezi prkny a Borric musel uhnout, aby ho nezasáhlo. "Promiňte, že jsem se zeptal," řekl.

Tiše se sám pro sebe zasmál a ošil se pod hrubou košilí, kterou mu dali. Přemohl pokušení poškrábat se na zádech. Spáleniny se mu hojily, ale loupající se kůže a svědění ho pořádně rozčilovaly. Příští dražba otroků se uskuteční za týden a on věděl, že na ni bude. Síla se mu vracela rychle.

Někdo ho zatahal za rukáv, a když se otočil, stál vedle něj chlapec. "Co tady děláš?"

Chlapec se na něho tázavě zadíval. "Jak to myslíte, pane?"

"Myslel jsem, že se pokoušíš utéct z ohrady," řekl Borric drsným šepotem.

Chlapec se zasmál. "Ne, vznešený pane. Potřeboval jsem pomoc, kterou jste mi tak velkoryse poskytl, abych se do ohrady dostal."

Borric zvedl oči k nebi. "Dvě stovky zajatců nepřestávají přemýšlet, jak se dostat ven, a já musím potkat jediného Šílenče na světě, který leze dovnitř! Proč já?"

Chlapec sledoval očima Borricův pohled a řekl: "Ke kterému božstvu se můj pán obraci?"

"Ke všem. Podívej, o co tady jde?"

Chlapec uchopil Borrice za loket a odvedl ho doprostřed ohrady, kde byli strážím nejméně podezřelí. "Je to poněkud složitá záležitost, můj pane."

"A proč mi říkáš 'můj pane'?"

Chlapec se široce usmál a Borric si ho důkladně prohlédl. Snědému obličeji vévodily kulaté tváře. Z toho, co se dalo zahlédnout veselými štěrbinkami, byly jeho oči tmavé, skoro černé. Zpod příliš velké kápě trčely na všechny strany černé vlasy, hrubé jako žíně.

Chlapec se lehce uklonil. "Každý je výše postavený než někdo tak nízkého rodu, jako jsem já, můj pane, a zaslouží si mou úctu. Dokonce i ta špinavá prasata stráže."

Borric si nemohl pomoci, aby se jeho prostořekosti nezasmál. "Dobře, tak mi tedy řekni, jak to, že ty, jediný mezi všemi rozumnými lidmi, si přeješ dostat se do této nešťastné společnosti."

Chlapec se posadil na zem a pokynul Borricovi, aby udělal totéž. "Jmenuji se. Suli Abul, mladý pane. Jsem povoláním žebrák. A hrozí mi, jak musím s hanbou přiznat, že budu potrestán Trojkou. Víte, co je Trojka?" Borric přikývl. "Pak tedy také víte, že její hněv je veliký a její ruka dlouhá. Viděl jsem starého obchodníka, který usnul při poledním odpočinku. Z jeho roztrženého váčku vypadlo několik mincí. Kdybych počkal, až se probudí, a doufal, že si vypadlých minci nevšimne, pak bych je našel na zemi a nikdo by mě nemohl z ničeho obvinit. Ale nedůvěřoval jsem bohům, že nedopustí, aby si všiml své ztráty, a tak jsem se pokusil je sebrat, zatímco dřímal. A jak rozhodla Paní osudu, vtom nejnevhodnějším okamžiku se obchodník probudil a začal na celé kolo křičet:

'Zloděj!' Někdo mě poznal a přidal ke křiku moje jméno a začali mě honit. A teď mě hledá Trojka, aby mě potrestala. A kde bych našel bezpečnější úkryt než mezi těmi, kdo už jsou odsouzeni k otroctví?"

Borric chvíli mlčel, protože na tohle neměl odpověď. Užasle zavrtěl hlavou a zeptal se: "A co budeš dělat za devět dnů, až nás budou prodávat?"

Chlapec se smíchem řekl: "Tou dobou, vznešený pane, už budu dávno pryč."

"A kam půjdeš?" zeptal se princ a přimhouřil oči.

"Zpátky do města, mladý pane. Moje prohřešky jsou malicherné a Trojka bude věnovat pozornost závažnějším věcem. Zrovna teď se v guvernérově paláci rozhoduje o něčem velkém, alespoň se to povídá. Střídají se tam na návštěvách zástupci Trojky a vyslanci od císařského dvora. Tak jako tak, během několika dní budou mít ti, kdo mě dnes: hledají, na starosti jiné věci a já se budu moci bezpečně vrátit ke svému řemeslu."

Borric zavrtěl hlavou. "Myslíš, že se odsud dostaneš stejně snadno, jako ses dostal sem?"

Chlapec pokrčil rameny. "Snad ano. Nic v životě není jisté. Já doufám, že to dokážu. A když ne, je to vůle bohů."

Borric uchopil malého žebráka za košili a přitáhl si ho blíž k sobě. Šeptem řekl: "Pak, můj malý příteli filozofe,

uzavřeme dohodu. Já jsem ti pomohl dovnitř, ty mi pomůžeš ven."

Chlapcova snědá tvář zbledla. "Pane," řekl se sevřenými zuby, "pro někoho tak malého a mrštného, jako jsem já, není problém uprchnout ze zajetí, ale vy jste vysoký a silný a okovy na vašich zápěstích omezují váš pohyb."

"Můžeš sehnat něco, pomocí čeho bych se těch pout zbavil?"

"A jak bych mohl?" zeptal se chlapec zděšeně.

"Ty nevíš? Tak co jsi to za zloděje?"

Chlapec omluvně zavrtěl hlavou. "Mizerný, pane, popravdě řečeno. Je vrcholem hlouposti krást v Durbinu, a tak jsem taky hloupý. Moje zlodějské schopnosti jsou na té nejnižší úrovni, jsem nejbezvýznamnější ze všech zlodějů. Na duši mé matky, přisahám, pane! Dnes jsem se o to pokusil poprvé."

Borric si povzdechl. "Přesně tohle jsem potřeboval - neschopného zloděje. Mohl bych se osvobodit, kdybych měl šperhák." Zhluboka se nadechl a snažil se uklidnit, aby chlapce ještě víc nevystrašil. "Potřeboval bych kus tvrdého drátu, takhle dlouhý. Tenký hřebík by stačil." Ukázal chlapci palcem a ukazováčkem jedné ruky asi pěticentimetrovou vzdálenost. Okovy mu jeho gesto znesnadňovaly.

"To bych zvládl, pane."

"Dobře," řekl Borric a pustil chlapce, který se okamžitě otočil na patě, jako by chtěl utéct. Borric však jeho reakci předvídal a podrazil mu nohu. Než se chlapec stačil posbírat ze země, držel ho princ za rameno. "Chováš se nápadně," řekl Borric a ukázal bradou na nedaleko stojící stráže. "Vím, co chceš udělat, chlapče. Nepokoušej se mi utéct. Když už mám být příští týden prodán, může se stát, že nebudu sám. Ještě jednou mi zavdej příčinu, abych tě předal strážím, a udělám to. Rozuměls?"

"Ano, pane," zašeptal chlapec, nyní už vyděšený na nejvyšší míru.

"Mám tě prokouknutého, hochu. Mým učitelem byl člověk, který byl v porovnáni s tebou totéž, co jsi ty v porovnání s blechou ve své košili. Věříš mi?" Suli nedůvěřoval vlastnímu hlasu, a tak pouze přikývl. "Pokus se mě zradit nebo opustit, a já se postarám, abych na dražbě nebyl sám. V tomhle jsme závislí jeden na druhém, rozumíš mi?" Chlapec opět přikývl a tentokrát Borric viděl, že nesouhlasí jen proto, aby získal volnost, ale že skutečně věří, že ho princ předá strážím, kdyby se ho pokusil oklamat. Borric ho pustil a chlapec tvrdě dopadl na zem. Nyní už se nepokoušel utíkat, ale zůstal sedět na udusané hlíně a ve tváři měl výraz strachu a beznaděje. "Ach, Otče milosrdenství, prosím, odpusť mi mou hloupost. Čeho jsem se dopustil, že jsem byl vydán napospas tomuto šílenému člověku?"

Borric u něho poklekl najedno koleno. "Můžeš mi sehnat ten drát, nebo sis jen vymýšlel?"

Chlapec zavrtěl hlavou. "Můžu ho sehnat." Vstal a pokynul Borricovi, aby šel za ním.

Borric ho následoval k ohradě. Chlapec se otočil zády ke strážím, aby mu neviděly do tváře, kdyby se náhodou podívaly jeho směrem. Ukázal na prkna a řekl: "Některá jsou ohnutá. Tam najdete, co potřebujete."

Borric se také otočil zády ke stražím, ale koutkem oka si prohlížel oplocení. O kus dál si všiml prkna, které se ohnulo, a tím povytáhlo hřebík z trámu, k němuž bylo přibito. Princ se o prkno opřel a ucítil na lopatce hlavičku hřebíku.

Borric se náhle otočil a prudce přitiskl chlapce k prknu, které se poněkud narovnalo, a v tom okamžiku Borric zaklesl okraj svých pout za hřebík. "Teď se modli, ať se neohne," zašeptal. Pak trhl rukama a hřebík spadl na zem.

Princ se pro něj rychle sehnul a ukryl ho před jakýmkoli pátravým zrakem. Rozhlédl se a s úlevou si všiml, že se nikdo neobtěžoval všímat si jeho podivného chováni.

S troškou úsilí se mu podařilo sejmout si napřed jedno a pak druhé pouto. Rychle si zamnul otlačená zápěstí a pak si okovy nasadil zpátky.

"Co to děláte?" zašeptal malý žebrák.

"Kdyby mě stráže viděly bez náramků, přišly by vyšetřovat. Chtěl jsem jen zjistit, jak je obtížné se jich zbavit. Očividně ne příliš."

"Jak se syn ze vznešené rodiny, jako jste vy, naučil takovouhle věc?" zeptal se Suli.

Borric se usmál. "Jeden z mých vychovatelů měl... pestré dětství. Ne všechno, co mě učil, patří k běžnému vzdělání" - už téměř řekl 'princů', ale v poslední chvíli se zarazil - "šlechtických synů."

"Ha!" vyhrkl chlapec. "Takže přece jen jste urozeného původu. Myslel jsem si to, podle vaší řeči."

"Mé řeči?" zeptal se Borric.

"Mluvíte jako prostý člověk, nejvznešenější pane. Ale přízvuk máte, jako byste pocházel z některé z nejurozenějších rodin, možná dokonce i královské."

Borric se zamyslel. "Tak to musíme změnit. Když se budeme muset skrývat nějakou dobu ve městě, nesmím vzbudit podezření, že nejsem obyčejný člověk."

Chlapec se posadil. "Můžu vás učit." Podíval se na Borricovy okovy a řekl: "Proč ta zvláštní pouta, synu nejvznešenějšího otce?"

"Myslí si, že jsem mág."

Chlapec vykulil oči. "Jak to, že vás hned nezabili? S mágy jsou vždycky obrovské potíže. I ti nejslabší dokážou tomu, kdo je rozzlobí, přičarovat alespoň vředy a chlupaté bradavice."

Borric se zasmál. "Podařilo se mi je skoro přesvědčit, že jsem chudý vychovatel."

"Tak proč vám nesundali ty okovy?"

"Řekl jsem, skoro přesvědčit."

Chlapec se usmál: "Kam půjdeme, pane?"

"Do přístavu, kde mám v plánu ukrást loďku a odplout."

Chlapec souhlasně přikývl. "To je dobrý plán. Budu vám sloužit, mladý pane, a váš otec mě pak bohatě odmění za to, že jsem vám pomohl uprchnout z tohoto doupěte zla, obývaného krvelačnými zabijáky."

Borric se musel zasmát. "Ty rád mluvíš ve vznešených frázích, že ano?"

Chlapcova tvář se rozjasnila. "Člověk musí umět volit slova, když si vydělává na živobytí jako žebrák, můj nejskvělejší pane. Tím, že jen poprosíte o almužnu, nezískáte většinou nic než kopanec nebo ránu pěstí. Ale pohrozit promyšleným prokletím, to už člověku něco vynese.

Například když řeknu: 'Ať vaše manželka zoškliví,' který obchodník se bude obtěžovat, aby se zastavil v chůzi? Ale kdybych řekl: 'Ať se vaše milenka začne podobat vaší manželce! A vaše dcery taky!', dá mi hodně měďáků, abych odvolal své prokletí, protože kdyby se jeho dcery začaly podobat jeho manželce, nenajde pro ně ženichy, a kdyby se jeho milenka začala podobat jeho manželce, přišel by o všechno potěšení."

Upřímně pobavený Borric se zasmál. "A ty máš moc zaklínat, jak se ti muži obávají?"

Chlapec se zasmál. "Kdo říká, že ji mám? Ale copak by člověk nedal pár měďáků, aby vyloučil riziko, že by ta kletba mohla účinkovat?"

Borric si sedl. "Rozdělím se s tebou o své jídlo, protože chleba a maso dávají na přiděl. Ale musím se odsud dostat před posledním sčítáním před dražbou."

"Ale pak spustí poplach a začnou vás hledat."

Borric se usmál. "Přesně tohle chci, aby udělali."

Borric snědl polovinu své večeře a podal talíř chlapci. Suli zhltl zbytek jídla a ještě vylízal cínový talíř, aby ani kapka šťávy nepřišla nazmar.

Už sedm dnů se dělili o Borricovy příděly, a přestože se nenajedli dosyta, oběma to stačilo; otrokáři dávali štědré porce těm, kteří se chystali k dražbě. Žádné tmavé kruhy pod očima, propadlé tváře ani vystupující kosti nesměly snížit cenu, jestliže se tomu dalo předejít trochou jídla navíc.

Pokud si ostatní všimli neobvyklého způsobu, jakým se chlapec dostal do ohrady, nikdo se o tom nezmínil. Otroci většinou mlčeli, každý ponořen do svých myšlenek, a jen málo z nich bylo ochotno si povídat. Proč by navazovali přátelství s někým, koho s největší pravděpodobností už nikdy neuvidí?

Borric zašeptal tak tiše, aby ho nikdo kromě Suliho nezaslechl: "Musíme utéct před ranním sčítáním." Chlapec přikývl, ale řekl: "Nerozumím." Sedm dnů se skrýval mezi shromážděnými otroky a hlavně se snažil nebýt viděn při ranním sčítání. Možná že byl jednou či dvakrát zahlédnut, ale stráže se neobtěžovaly s přepočítáváním, když se dopočítaly jedné hlavy navíc; prostě usoudily, že se spletly. Kdyby dospěly k nižšímu počtu, samozřejmě by začaly počítat znovu.

"Potřebuju, aby stráže při našem hledání nadělaly tolik zmatků, kolik jen dokážou. Ale chci, aby příští den už většina z nich hlídala na dražbě. Chápeš?" Chlapec nepředstíral, že rozumí. "Ne, pane." Borric strávil velkou část uplynulého týdne tím, že Suliho podroboval důkladnému výslechu týkajícímu se města a místopisu bezprostředním okolí sídla cechu otrokářů. "Za touhle ohradou je ulice vedoucí k přístavu," řekl Borric a Suli přikývl na souhlas. "Během několika minut po odhalení našeho útěku se tou ulicí poženou tucty stráží, aby nás chytily dřív, než se nám podaří ukrást loď a vyplout do Quegu nebo kamkoli jinam, mám pravdu?"

Chlapec přikývl. To byl logický předpoklad. "Nikdo rozumný by neriskoval útěk do pouště, mám pravdu?" "Samozřejmě." "Takže se vydáme směrem k poušti." "Pane! Vždyť zahyneme!"

Borric řekl: "Neřekl jsem, že půjdeme do pouště, jen že se vydáme směrem k ní a najdeme si nějaký úkryt."

"Ale kde, pane? Mezi tímto místem a pouští stojí jen domy mocných a bohatých a vojenská kasárna u guvernérova paláce." Borric se usmál.

Chlapec vytřeštil oči. "Chraňte nás bohové, pane, přece nemůžete myslet..."

Borric řekl: "Samozřejmě. Jediné místo, kde nebudou hledat dva uprchlé otroky."

"Ach, dobrý pane. Musíte žertovat, abyste trápil svého ubohého služebníka."

"Nekoukej na mě tak vyděšeně. Suli," řekl Borric a rozhlédl se kolem, jestli je někdo nepozoruje. "To ty jsi mě přivedl na tenhle nápad."

"Já, pane? Neříkal jsem nic o tom, že máme vpochodovat guvernérovi přímo do náruče."

"Ne, ale kdyby ses nepokusil ukrýt před otrokáři v ohradě s otroky, nikdy by mě něco takového nenapadlo."

Borric si sňal pouta a pokynul chlapci, aby vstal. Strážci na vzdáleném konci ohrady hráli vrhcáby a ten, který měl hlídat, podřimoval. Borric ukázal nahoru a chlapec přikývl. Svlékl si košili a zůstal nahý až na bederní roušku. Borric vytvořil ze spojených rukou stoličku. Suli na ni vystoupil a Borric ho napůl zvedl a napůl vyhodil do příčných trámů střešních podpěr. Chlapec mrštně přeskákal po trámech do nejvzdálenějšího místa od hrajících mužů, až se ocitl téměř nad dřímajícím strážcem.

Zaváhání nebo jakýkoli hluk by zhatily celý plán, a tak Borric zjistil, že zadržuje dech, zatímco malý žebrák přeskakoval roh ohrady. Borric se rychle vyšplhal po oplocení a zachytil se košile, kterou Suli přivázal k trámu. Přehoupl se na ní přes ohradu a seskočil vedle spícího strážce. Suli Abul sešplhal za ním a zůstal viset přímo nad oním mužem.

V jediném přesně načasovaném okamžiku chlapec zvedl strážci z hlavy železnou přilbu a Borric se rozpřáhl pouty. Kov s tupým zaduněním zasáhl strážce ze strany do hlavy a muž se sesul k zemi.

Nerozhlíželi se, zda je někdo zpozoroval - kdyby si jich jeden ze zbylých strážců všiml, mohli se vzdát rovnou.

Borric vyskočil a chytil se visící košile. Pak se vytáhl nahoru za chlapcem a na okamžik se zastavil, aby mohl popadnout dech. Suli se přikrčil a tiště přeběhl po trámu, který vedl napříč pod celou střechou. Borric ho následoval, ačkoliv ho jeho výška přinutila lézt po čtyřech.

Přelezli nad hrajícími strážemi a pak dál do šera. Přeskočili na střechu poslední ohrady a z ní na obvodovou

zeď tábora. Pak napůl spadli, napůl seskočili dolů a rozběhli se, jako by měli v patách celá durbinská kasárna. Mířili přímo ke guvernérovu paláci.

Borricův plán vyšel přesně tak, jak byl zamýšlen. V rušném paláci durbinského guvernéra vládl zmatek a shon. Dvojici bezejmenných otroků, kráčejících přes dvůr ke kuchyním, nikdo nevěnoval pozornost.

Deset minut poté byl vyhlášen poplach a většina městských stráží vyrazila do ulic a hlasitě volala, že uprchl otrok. Tou dobou už si Borric a Suli našli hezkou půdní místnost v křídle pro hosty, podle vrstvy prachu na podlaze už léta nepoužívanou.

Suli zašeptal: "Jste určitě mág, můj pane. Jestli ne takový, za jakého vás pokládali, tak nějaký jiný. Nikoho by nenapadlo hledat v guvernérově domě."

Borric přikývl. Prstem zvednutým k ústům naznačil Sulimu, aby byl zticha, a pak si lehl, jako by se ukládal ke spánku.

Rozrušený chlapec sotva uvěřil svým očím, když mladík upadl do dřímoty. Suli byl příliš napjatý a rozčilený - a vystrašený, - než aby se pokoušel o spánek. Vyhlédl malým střešním oknem, jímž se do půdní místnosti dostali a které jim poskytovalo výhled na část dvora a jednoho z dalších křídel guvernérova paláce.

Malý žebrák chvíli pozoroval ruch na dvoře a pak se obrátil, aby prozkoumal místnost. Mohl stát vzpřímeně, třebaže pro Borrice byl zde strop příliš nízký. Suli opatrně kráčel po trámu v podlaze, aby ten, kdo by se náhodou ocitl pod půdou, nezaslechl kroky.

Na druhém konci místnosti našel padací dvířka. Přitiskl k nim ucho, ale nic neslyšel. Dlouho čekal, nebo alespoň měl pocit, že to bylo dlouho, než dvířka nepatrně nadzvedl. Místnost pod nimi byla prázdná a temná. Chlapec obezřetně otevřel dvířka, dávaje při tom pozor, aby se do místnosti dole nenasypal prach, a prostrčil otvorem hlavu.

Téměř vykřikl, když zjistil, že se dívá do tváře vzdálené jen centimetry od jeho vlastni. Pak se jeho zrak přizpůsobil tmě a Suli si uvědomil, že visí tváří v tvář soše v životní velikosti, vytesané z mramoru nebo podobného kamene, jaké se dovážely z Quegu.

Chlapec se chytil sochy za hlavu a spustil se do místnosti. Rozhlédl se as potěšením zjistil, že je používaná jako skladiště. V koutě pod nějakými balíky látek našel tupý kuchyňský nůž. Mizerná zbraň je lepší než žádná, pomyslel si a ukryl si ho za košili.

Tak tiše, jak jen byl schopen, došel k jediným dveřím pokoje. Zkusil kliku. Nebyly zamčené. Pomaluje otevřel a vyhlédl škvírou ven do prázdné temné chodby.

Opatrně kráčel chodbou až k místu, kde se stýkala s další, také pustou a tmavou chodbou. Po chvilce naslouchání nabyl Suli jistoty, že toto křídlo guvernérova rozlehlého paláce nikdo nepoužívá. Kradl se dál a občas nahlížel do pokojů. Některé byly úplně prázdné, v jiných byl nábytek zakrytý plachtami.

Chlapec se poškrábal na paži a rozhlédl se. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se zde dalo získat něco cenného, a tak se rozhodl vrátit se na půdu a pokusit se trochu si odpočinout.

Pak na konci chodby, kterou se právě chystal opustit, zahlédl paprsek světla. V tomtéž okamžiku narušil ticho vzdálený rozzlobený hlas.

Opatrnost a zvědavost se pustily do boje. Zvědavost zvítězila. Chlapec se tiše vydal halou, až došel ke dveřím, zpoza nichž byly slyšet tlumené hlasy. Přitiskl na ně ucho a uslyšel křičícího muže: "...Hlupáci! Kdybychom se to dozvěděli včas, mohli jsme být připraveni."

Druhý, klidnější hlas odpověděl: "Byla to náhoda. Nikdo nevěděl, jak to ten pitomec Reese myslí, když nám přinesl vzkaz od Lafea, že královská karavana s několika strážemi je jako stvořená k přepadení."

"Královská!" řekl první hlas, v němž zněla těžko ovládaná zuřivost. "Že v ní jsou princové. To myslel,"

"A ten zajatec, který dnes večer uprchl, byl princ?"

"Borric. Nebo si s námi Bohyně osudu zahrává víc, než si dovedu představit. Byl to jediný rusovlasý otrok, kterého jsme měli."

Klidný hlas řekl: "Lord Oheň bude velmi zklamán tím, že ještě žije. Kdyby byl Borric považován za mrtvého, úkol našeho pána by byl splněn, ale pokud se živému princi Ostrovů podaří vrátit se do své vlasti..."

Rozzlobený hlas řekl: "Tak se musíte postarat o to, aby se mu to nepodařilo, a ještě k tomu i o smrt jeho bratra."

Suli se pokusil nahlédnout dovnitř škvírou ve dveřích, ale neviděl nic, a tak se podíval klíčovou dírkou. Spatřil pouze záda nějakého muže a ruku jiného muže, opírající se o stůl. Pak se muž naklonil kupředu a Suli poznal tvář durbinského guvernéra. Jemu patřil onen rozhněvaný hlas. "Nikdo se nesmí dozvědět, že uprchlý otrok je princ Borric. Nesmíme dopustit, aby měl možnost někomu prozradit svou totožnost. Rozšiřte fámu, že při útěku zabil strážce, a nařiďte, aby byl na místě zabit, jakmile bude dopaden."

Muž s klidným hlasem se pohnul a zakryl Sulimu výhled. Malý žebrák ustoupil od dveří ve strachu, že je muž chce otevřít, ale hlas řekl: "Otrokářům se ten rozkaz nebude líbit. Budou požadovat veřejnou popravu, nejspíš smrt hladem ve vystavené kleci, aby odradili ostatní otroky od myšlenek na útěk."

Guvernér řekl: "Cech uklidním. Ale jemu se za žádných okolností nesmí dovolit, aby promluvil. Kdyby se ukázalo, že jsme v tomhle měli prsty -" Nechal myšlenku nedokončenou. "Lafea a Reese taky umlčte."

Suli se pomalu odkradl od dveří. Borric, pomyslel si. Takže jeho novým pánem je... princ Borric z conDoinů, syn prince z Krondoru!

Nikdy předtím nepocítil Suli takový strach jako nyní. Tohle byla hra draků a tygrů a on se ocitl přímo v jejím středu. Slzy mu stékaly po tvářích, když spěchal zpět na půdu. Byl tak rozrušený, že si až v posledním okamžiku

vzpomněl na to, aby dveře do skladiště za sebou zavřel tiše.

Vyšplhal se na quegskou sochu a protáhl se padacími dveřmi zpátky na půdu. Pak je opatrně přiklopil a přistoupil ke spícímu princi. Tiše mu zašeptal do ucha: "Borrici?"

Mladík se okamžitě probudil. "Co je?"

Suli se slzami na tvářích zašeptal: "Oh, můj nejvznešenější pane. Smilujte se. Vědí, kdo jste, a zuřivě po vás pátrají. Chtějí vás zabít dřív, než někdo jiný odhalí vaši totožnost."

Borric zamrkal a uchopil chlapce za ramena. "Kdo o mně ví?"

"Guvernér a ještě jeden. Neviděl jsem kdo. Tohle křídlo se napojuje na místo, kde se guvernér radí s jinými. Mluvili o otroku s rusými vlasy, který dnes večer uprchl, a mluvili o princi Ostrovů. A vy jste obojí."

Borric tiše zaklel. "Tím se nic nemění."

"Tím se mění všechno, urozený pane," vykřikl chlapec. "Nepřestanou po vás pátrat po jednom dni, ale budou vás pronásledovat tak dlouho, jak budou muset. A pak mě kvůli tomu, co vím, zabijí taky."

Borric přestal věnovat pozornost vyděšenému chlapci a spolkl svůj vlastní strach. "Pak tedy musíme být chytřejší než oni, mám pravdu?"

Jeho otázka mu zněla hluše i ve vlastních uších, protože popravdě řečeno neměl nejmenší ponětí, co bude dělat.

Kapitola osmá

ÚTĚK

Chlapec odmítavě zavrtěl hlavou.

"Ano," zopakoval Borric.

Suli znovu zavrtěl hlavou. Co se vrátil na půdu, byl skoro jako oněmělý. Chraptivým šepotem řekl: "Když se tam vrátím, zabijí mě, můj princi."

Borric se naklonil kupředu a pevně sevřel chlapcova ramena. Jak nejvýhružněji dovedl, řekl: "A když se nevrátíš, zabiju tě já!" Podle zděšení, které se objevilo v Suliho očích, usoudil, že jeho taktika byla úspěšná.

Spor se točil kolem chlapcova odmítnutí vrátit se ke guvernérovým dveřím a pokusit se dozvědět něco více; Borric mu řekl, že čím více informací získají, tím větší bude jejich naděje na přežití, ale tato myšlenka na vyděšeného chlapce očividně nezapůsobila.

Odhalení, že uprchnuvší zajatec je královský princ ze sousední země, byl pro chlapce otřes, který ho přivedl téměř k pokraji hysterie. V okamžiku, kdy se vracel na půdu, mu došlo, že všichni ozbrojenci v Durbinu právě převracejí město vzhůru nohama s jediným úmyslem: najít prince a zabít ho! To postrčilo Suliho na samotný krajíček hysterie. Pak ho jako blesk zasáhlo zjištění, že kdokoli bude nalezen ve společnosti řečeného prince, bude zabit zároveň s ním, aby se zajistilo jeho mlčení. To už Suli kopal nohama ve vzduchu nad propastí hysterie a jako záchranného lana se držet posledního zbytku svého zdravého rozumu. Seděl a tiše plakal a pouze strach z prozrazení mu bránil v tom, aby kvílel jako opařená kočka.

Borric si nakonec všiml, že chlapec je hrůzou bez sebe. Znechuceně potřásl hlavou a řekl: "Tak dobře. Ty zůstaneš tady a půjdu já. Popiš mi cestu."

Představa, že by tento kolohnátský válečník zakopával v temnotě o sochy, vrážel do nábytku a natropil tak tolik hluku, že by zburcoval celé město, zapůsobila na chlapce jako vědro studené vody vylité na hlavu. To by bylo ještě mnohem horší, než když bude sám ještě jednou riskovat polapení. Spolkl strach a řekl: "Ne, můj dobrý pane. Já půjdu." Několikrát se zhluboka nadechl, aby se trochu sebral, a dodal: "Zůstaňte tady a já půjdu poslouchat, co tam říkají."

Jakmile se jednou rozhodl, jednal Suli bez váhání a hned se vydal k padacím dvířkám. Zvedl je a tiše jimi proklouzl dolů. Borric si pomyslel, že přese všechno má v sobě chlapec jistou dávku odvahy, jestliže dělá, co je třeba, bez ohledu na to, jak je vyděšený.

Čas se vlekl pomalu, a poté, co usoudil, že uplynula asi hodina, začal si Borric dělat starosti. Co když chlapce chytili? Co když místo kulatého obličeje malého žebráka se v padacích dvířkách objeví ozbrojený válečník nebo vrah?

Borric zvedl tupý kuchyňský nůž a pevně ho sevřel. Mnoho klidu tím nezískal.

Minuty mílely a Borric stále zůstával sám jen s tlukotem svého vlastního srdce. Někdo chtěl jeho smrt. To ostatně věděl už od utkání kopané v Krondoru. Někdo jménem 'lord Oheň'. Hloupé jméno, ale bylo vymyšleno proto, aby skrylo skutečnou totožnost člověka, který vydal rozkaz zabít syna prince z Krondoru. Guvernér Durbinu byl součástí spiknutí stejně jako muž v černém plášti. Možná posel od onoho lorda Ohně. Borrice z napětí, vyčerpáni, hladu a následků cesty přes poušť rozbolela hlava. Ale přinutil se soustředit. To, že je do spiknutí zapleten i guvernér takové zločinecké díry, jako je Durbin, znamenalo dvě věci: autor plánu na zavlečení Říše do války s Královstvím musí být vysoce postavenou osobou, když může ovlivňovat tolik lidí z různých vrstev, a spiknutí je široce rozprostřeno, protože v Říši bylo jen málo měst vzdálených od hlavního města více než Durbin.

Padací dvířka se otevřela a Borric se napřímil a zvedl nůž. "Pane!" zašeptal známý hlas. Suli se vrátil. Dokonce i ve tmě cítil Borric jeho rozčilení.

"Co?"

Chlapec si dřepl k Borricovi, aby mu mohl šeptem sdělit novinky. "Město je kvůli vašemu útěku vzhůru nohama. Zítřejší dražba je zrušena! Něco takového se tady ještě nikdy nestalo. Všechny vozy a karavany, které vyjíždějí z města, se mají důkladně prohledat. Každého muže s rusými vlasy mají stráže okamžitě zajmout, dát mu roubík,

aby nemohl promluvit, a dopravit ho do guvernérova paláce ke zjištění totožnosti."

"Opravdu se snaží, aby se nikdo nedozvěděl, že tu jsem."

"To se jim ale těžko podaří, pane. Při takovém pozdvižení, jaké panuje ve městě, dříve nebo později někdo přijde na to, o co tu jde. Kapitáni pobřeží souhlasili s tím, že budou prohledávat mořské trasy mezi útesy a Quegem, odsud až do Krondoru, a pátrat po uprchlém otroku. A každý dům ve městě se má taky prohledat. Teď, když tu spolu mluvíme, už je pátrání v plném proudu. Nerozumím tomu."

Borric pokrčil rameny. "Já taky ne. Jak dokázali přimět tolik lidí ke spolupráci, aniž jim řekli, po čem vlastně jdou..." Přisunul se k malé škvíře pod střešním trámem, odkud mohl vidět na dvůr. "Do svítání chybí ještě pět šest hodin. Můžeme si docela dobře odpočinout."

"Pane! Jak můžete odpočívat?" zasyčel chlapec. "Musíme utéct!"

Borric řekl vlídně: "Přesně tohle ale oni očekávají. Hledají muže, který utíká sám. Rusovlasého muže."

"Ano," přisvědčil chlapec.

"Takže zůstaneme tady, ukradneme z kuchyně trochu jídla a počkáme, až se ten rozruch trochu uklidní. V tak velkém domě, jako je tenhle, můžeme při troše štěstí zůstat několik dnů, aniž nás někdo zpozoruje."

Chlapec si sedl na paty a dlouze si povzdechl. Bylo jasné, že se toto rozhodnutí Sulimu nelibí, ale protože neměl žádný rozumnější návrh, mlčel.

Borric se probudil s prudkým zalapáním po dechu. Srdce mu bušilo. Byla stále ještě tma. Ne, opravil se, když škvírou mezi trámy zahlédl paprsek světla, na půdě byla stále ještě tma.

Měl sen o době, kdy si se svým bratrem ještě jako děti hráli v paláci a běhali takzvanými tajnými chodbami, které používali sluhové, aby mohli neviděni přecházet z jedné části paláce do druhé. Chlapci se rozdělili a Borric se ztratil. Čekal dlouho o samotě, než ho našel strýček Jimmy. Borric se při té vzpomínce usmál. Erland byl tehdy mnohem vyplašenější než on sám.

Borric nepochyboval, že nyní to bude stejné. "Erland si musí myslet, že jsem mrtvý," zamumlal si sám pro sebe.

Pak si uvědomil, že je sám. Chlapec, Suli, byl pryč!

Borric zašátral v temnotě kolem sebe pro nůž a nahmatal ho tam, kam ho předtím položil. S nevalnou zbraní v ruce se cítil jen nepatrně lépe. Přemýšlel, kam asi chlapec mohl jít. Možná měl v úmyslu zachránit si život výměnou za prozrazení úkrytu jistého rusovlasého otroka.

Borric neměl daleko k panice. Pokud se chlapec skutečně pokusil vyjednat si svou bezpečnost, mají teď oba smrt jistou. Borric se přinutil ke klidu a vyhlédl škvírou pod trámem. Blížilo se svítání a v guvernérově paláci už bylo živo. Sluhové spěchali mezi hospodářskými staveními, kuchyněmi a hlavní budovou. Přesto nic nenasvědčovalo tomu, že by obvyklý ranní ruch byl něčím narušen. Borric nezahlédl žádné ozbrojence a nazaslechl žádné křičené rozkazy.

Borric se posadil zpátky a zamyslel se. Chlapec možná nebyl vzdělaný, ale také nebyl hloupý. Bezpochyby si dobře uvědomoval, že propadne životem, jakmile se někdo dozví o jeho spojení s uprchlým otrokem. Nejspíše se skrývá v jiné části města nebo se dokonce dal najmout jako plavčík na nějakou loď mířící co nejdále.

Borric byl vždy zdatný jedlík a nyní měl pocit, že se mu na žaludku dělá uzel. Nikdy předtím ho netrápil skutečný hlad. Během cesty přes poušť do Durbinu svůj hlad příliš nevnímal; byla to pouze jedna z mnohá útrap. Ale teď, kdy se jeho spáleniny zahojily a vrátila se mu síla, si byl velice vědom svého prázdného žaludku. Napadlo ho, že by mohl vklouznout do ranního shonu, ale hned tuto myšlenku zavrhl. Téměř dvoumetroví rusovlasí otroci nebyli v tomto městě příliš obvyklým zjevem a s největší pravděpodobností by byl polapen dříve, než by se dostal na padesát metrů od kuchyně. A jako by se osud rozhodl, že ho pořádně potrápí, začal ranní vánek roznášet známou vůni. V kuchyni se smažila vajíčka na slanině k snídani pro guvernérovo služebnictvo. Borric zůstal sedět s ústy plnými slin a celou jednu trýznivou minutu si představoval křupavé rohlíčky s medem, vařená vajíčka, ovoce se šlehačkou, tlusté plátky šunky, ještě teplý chléb a konvici kávy, které míval k snídani.

"Tohle mi nijak neprospěje," vyhuboval si nakonec a odtáhl se od škvíry. Schoulil se ve tmě a silou vůle se pokoušel nebrat na vědomí utrpení hladu. Musí počkat, až nastane noc, a pak se bude moci vplížit do kuchyně a ukrást nějaké jídlo. Ano, jedině to může dělat. Čekat.

Borric brzy zjistil, že podobně jako hlad ani čekání není věci, která by se mu zamlouvala. Chvíli ležel na zádech, pak se otočil ke škvíře ve střeše, díval se ven a přemýšlel, kolik uplynulo času. Jednou dokonce usnul a po probuzení byl zklamán tím, že podle téměř nezměněného úhlu stínů neminuly hodiny, jak doufal, ale minuty. Vrátil se na své místo odpočinku do té části půdní místnosti, kde se podlaha zdála být méně nepohodlná než jinde, ale to si spíše jen namlouval, než aby tam skutečně byl nějaký rozdíl. Čekal a měl hlad. Ne, opravil se. Měl ukrutný hlad.

Uplynula zase trocha času a Borric znovu na chvíli upadl do dřímoty. Pak, aby nějak zahnal nudu, provedl několik protahovacích cvičení, určených k uvolnění svalů, která jeho a Erlanda kdysi naučil jeden hadatský válečník. Ke svému úžasu zjistil, že ho cvičení nejen odvedlo od utkvělých myšlenek na jídlo, ale také se začal cítit lépe a klidněji.

Dobré čtyři hodiny seděl Borric u škvíry a sledoval pohyb lidí na dvoře guvernérova paláce. Několikrát přeběhli přes Borricovo zorné pole vojenští poslové. Přemýšlel: kdyby se tady dokázal ukrývat dostatečně dlouho - za předpokladu, že by si opatřoval jídlo z kuchyně a nenechal se při tom chytit - začali by si za několik dnů myslet, že se mu nějakým způsobem podařilo vyklouznout jim z rukou. Pak už by snad nemuselo být nemožné skutečně odsud uprchnout a dostat se na nějakou odplouvající loď.

A pak co? Zamyslel se nad tímto ožehavým problémem. Návrat domů by ničemu nepomohl. Otec by jedině poslal rychlé jezdce na jih do Keshe s varováním Erlandovi, aby byl obezřetný. A ten sotva může být obezřetnější, než už asi je. Poté, co Borric zmizel, strýček Jimmy určitě předpokládal to nejhorší a usoudil, že Borric zahynul. Jako chlapec

byl James ve městě pokládán za něco jako legendu. Byl mnohem mladší než Borric nyní, a už dosáhl takového mistrovství ve zlodějském řemesle, že si mezi Jízlivci vydobyl stejné postavení jako dospělý. A to by jen tak někdo nedokázal, pomyslel si Borric.

"Ne," zašeptal si sám pro sebe. "Musím se dostat k Erlandovi, a to co nejrychleji. Ztratil bych příliš mnoho času, kdybych se ještě předtím vracel domů." Pak ho napadlo, že by mohl zkusit dostat se do Hvězdna. Mágové uměli úžasné věci a možná by ho dokázali dopravit do Keshe nějakým rychlejším způsobem. Ale James se zmínil o tom, že Pug opustí Hvězdno den po jejich odjezdu, takže nyní už tam není.

A dva keshanští mágové, které pověřil, aby ho zastupovali, nevypadali, že by byli ochotni velkoryse pomoci. Rozhodně bylo na obou cosi odrazujícího. A byli to Keshané. Kdo ví, jak daleko sahá spiknutí onoho lorda Ohně? uvažoval Borric.

Probral se ze svého zamyšlení a zjistil, že se snáší noc. V kuchyních připravovali večeři a vůně masa opékaného na rožni ho přiváděla k šílenství. Ještě několik hodin, říkal si. Jen se uvolnit a nechat čas plynout... Už to nebude trvat dlouho. Za pár hodin budou všichni v postelích. Pak nastane okamžik, kdy se odsud vykrade a -

Najednou se padací dvířka pohnula a Borricovi se rozbušilo srdce. Sevřel nůž v ruce a připravil se k obraně. Padací dvířka se otevřela a na půdu vklouzla štíhlá postava. "Pane?" řekl Suli Abul.

Borric se téměř rozesmál úlevou. "Tady."

Chlapec k němu přiběhl a řekl: "Bál jsem se, že by vás moh-li chytit, i když jsem byl přesvědčen, že jste natolik moudrý, abyste zůstal zde a čekal na můj návrat."

Borric se zeptal: "Kde jsi byl?"

Suli nesl pytel, kterého si Borric v hustém šeru téměř nevšiml. "Vykradl jsem se před úsvitem, pane, a protože jste tvrdě spal, rozhodl jsem se vás nebudit. Pak jsem byl na mnoha místech." Otevřel pytel a vytáhl bochník chleba. Borric se nenechal pobízet a utrhl si pořádný kus. Chlapec ještě z pytle vylovil hroudu sýra a malý kožený měch s vínem.

Borric s plnými ústy řekl: "Jak jsi k tomu všemu přišel?"

Chlapec si povzdechl, jako by návrat na půdu pro něj byl úlevou. "Měl jsem velmi rušný a nebezpečný den, můj laskavý pane. Odešel jsem s myšlenkou, že bych od vás mohl utéct, ale pak jsem se zamyslel nad tím, co mi osud nabízí. Kdyby mě chytili, prodali by mě do otroctví za tu moji zpackanou krádež. Kdyby zjistili, že mám něco společného s vaším útěkem, zabili by mě. Takže co riskuju? Kdybych se ukrýval, dokud by vás nechytili, a doufal, že se nezmíníte o jménu Suli Abul, než vás zabijí, byla by v sázce moje smrt proti možnosti vrátit se k životu, jaký jsem vedl před tímto zvratem událostí, což by popravdě řečeno nebyla zase tak skvělá výhra. Nebo můžu riskovat svůj bídný život a jít zpátky ke svému mladému pánu s nadějí, že se jednoho dne vrátíte k vašemu otci, který pak odmění vašeho oddaného sluhu."

Borric se zasmál. "A jakou odměnu by sis představoval, kdybychom se v bezpečí dostali do Krondoru?"

S důstojností, která Borrice téměř znovu rozesmála, chlapec odpověděl: "Přál bych si zůstat ve vašich službách, pane. Přál bych si být znám jako princův osobní sluha."

Borric řekl: "A co zlato? Nebo třeba nějaký obchod?"

Chlapec pokrčil rameny. "Co já vím o obchodě, pane? Byl bych mizerným obchodníkem a nejspíš bych do roka zkrachoval. A zlato? Jen bych ho utratil. Ale když je člověk služebníkem velkého pána, je svým způsobem sám blízko velikosti. Copak to nevidíte?"

Borricovi odumřel smích v hrdle. Uvědomil si, že pro tohoto chlapce z ulice je postavení sluhy velkého pána tou nejskvělejší věcí, jakou si umí představit. Borric si vzpomněl na bezpočetné a bezejmenné tváře, jež ho celý život obklopovaly, sluhy, kteří mladému synovi z královské rodiny ráno přinášeli šaty, myli mu záda, připravovali mu dennodenně jídlo. Pochyboval, že z nich zná více než dva tři jménem a snad tucet od vidění. Byli... součástí jeho okolí, významní asi jako židle nebo stůl. Borric zavrtěl hlavou a povzdechl si.

"Co se stalo, pane?"

Borric řekl: "Nevím, jestli ti můžu slíbit místo přímo v mé osobní blízkosti, ale zaručuji ti, že budeš zaměstnán v mé domácnosti a budeš moci dosáhnout takového postavení, jaké ti tvé schopnosti dovolí. Je to čestná nabídka?"

Chlapec se s vážnou obřadností uklonil. "Můj pán je příliš laskavý."

Pak chlapec vysypal z pytle několik klobás. "Vím, že budete velkorysý a laskavý pán, tak jsem se vrátil s mnoha věcmi -"

"Počkej chvíli, Suli. Kdes tohle všechno sebral?"

"V jednom z pokojů dole, podle všeho bývalé dámské ložnici, jsem našel stříbrný hřeben vykládaný tyrkysem, který tam asi zapomněla nepozorná služebná, když se tohle křídlo naposledy vyklízelo. Tak jsem šel na bazar a prodal ho. Za peníze, které jsem dostal, jsem nakoupil spoustu věcí. Nemusíte se bát. Každou věc jsem koupil u jiného obchodníka, takže nikoho nemohlo napadnout žádné podezření. Tady." Podal Borricovi košili.

Nebylo to žádné hedvábí, ale rozhodně byla mnohem lepší než ta hrubě tkaná, kterou měl od otrokářů. Pak mu chlapec podal bavlněné kalhoty, jaké nosívali námořníci na Hořkém moři. "Nenašel jsem žádné boty, které bych vám mohl koupit, pane, ale zůstalo nám aspoň dost na jídlo."

Borric se na chlapce usmál. "Udělals dobře. Můžu jít bez bot. Pokud máme vypadat jako námořníci, bosých nohou si nikdo nevšimne. Ale budeme muset proklouznout, do přístavu v noci a doufat, že nikdo ve světle lampy nezahlédne moje vlasy."

"O to jsem se taky postaral, pane." Chlapec mu podal lahvičku s nějakou tmavou tekutinou a hřeben. "Mám to od člověka, který prodává tyhle věci starším kurvám z přístavní čtvrti. Tvrdil, že se to nedá smýt a že to ve vodě nepouští. Jmenuje se to makasarový olej."

Borric otevřel lahvičku a do nosu ho udeřil silný puch. "Jen aby to účinkovalo. Tím smradem budu lidem nápadný."

"Ten vyprchá, aspoň podle toho obchodníka."

"Raději mi to nanes na vlasy sám. Nechci toho polovinu vylít vedle. Je tady sotva tolik světla, abys viděl, co děláš."

Chlapec si stoupl za prince a nešetrně mu vetřel obsah lahvičky do vlasů. Pak jej důkladně rozčesal tak rovnoměrně, jak jen to šlo. "S vašim opálením, Výsosti, budete vypadat každým coulem jako durbinský námořník."

"A co ty?" zeptal se Borric.

"Mám v pytli košili a kalhoty i pro sebe, můj pane. Všichni znají Suliho Abula jen v jeho žebrácké kytlici. Je dost velká na to, abych v ni schoval ruku nebo nohu, když předstírám, že jsem mrzák."

Borric se zasmál a chlapec pokračoval v práci na jeho vlasech. S ulehčeným povzdechem si pomyslel: Přece jen máme naději, že se dostaneme z téhle pasti.

Těsně před rozbřeskem kráčel ulicí poblíž guvernérova paláce námořník se svým mladším bratrem. Jak Borric předpokládal, panoval v okolí guvernérova domova klid, protože bylo logické, že uprchlík se široce vyhne sídlu durbinského vládce. A proto také mířili k ohradám pro otroky. Pokud byl guvernérský palác nepravděpodobným místem výskytu uprchlíka, pak příbytky otroků byly ještě nepravděpodobnější. Borric se ve čtvrti bohatých necítil příliš dobře, neboť přítomnost dvou očividně ošumělých postav v blízkosti sídel mocných a bohatých by mohla vzbudit nežádoucí pozornost.

Když se ocitli v ulici sousedící s ohradami pro otroky. Borric se zastavil. Na zdi skladiště viselo oznámení. Velkými rudými písmeny namalovanými zručným písařem na něm byla nabízena odměna. Suli řekl: "Pane, co se tam píše?"

Borric četl nahlas: "'Nejodpornější vražda!' Stojí tu, že jsem zabil guvernérovu manželku." Borric zbledl. "U všech bohů a démonů!" Rychle si přečetl celé oznámení a řekl: "Píše se tady, že domácí otrok pocházející z Království znásilnil a zabil svou paní a pak uprchl do města. Vypisuji na mě odměnu tisíc ecu." Borric nedokázal uvěřit svým očím.

Chlapec vytřeštil oči. "Tisíc? To je celé jmění!"

Borric se pokusil přepočítat si částku na měnu Království. Vyšlo mu něco kolem pěti tisíc zlatých, což byl přibližně roční výnos z menšího statku - lákavá suma za polapení uprchlého otroka, živého či mrtvého, který zabil první dámu durbinské společnosti. Borric zavrtěl hlavou v bolestném pochopení. "Ta svině dala zavraždit svou vlastní manželku, aby strážím poskytla důvod zabít mě ihned, jakmile mě uvidí," zašeptal.

Suli pokrčil rameny. "To není zase takové překvapení, když si uvědomíte, že guvernér má milenku, která od něho vymáhá stále víc a víc. Tím, že odstraní manželku a ožení se s milenkou - po patřičném období smutku, samozřejmě, - zabije dvě mouchy jednou ranou: uspokojí svou milenku i lorda Ohně. Ale i když je nesmírně krásná, měla by ta milenka důkladně zvážit svou budoucnost s člověkem, který zabil manželku, aby se oženil s jinou ženou. Až zestárne a zoškliví -"

Borric se rozhlédl. "Měli bychom si pospíšit. Během hodiny bude ve městě pěkně rušno."

Zdálo se, že Suli nedokáže, s výjimkou největšího ohrožení, zůstat chvíli zticha. Borric se ho nepokoušel umlčet; usoudil, že upovídaný kluk bude vypadat méně podezřele, než kdyby se neustále ustrašeně rozhlížel na všechny strany. "Teď, pane, aspoň víme, jak se guvernérovi podařilo přesvědčit Trojku, aby mu pomohla. Trojka císařského guvernéra nemá zrovna ráda, ale ještě méně má ráda otroky, kteří zabíjejí své pány."

Borric mohl pouze souhlasit. Ale přesto ho z guvernérova prostředku, jímž Trojku přesvědčil, mrazilo v zádech. Dokonce i kdyby tu ženu nemiloval, přece jen s ní nějakých pár roků žil. Copak v něm není ani špetka soucitu? přemýšlel Borric.

Zahnuli za roh a uviděli první ohradu pro otroky. Protože dnešní dražba byla zrušena, tísnilo se v ohradách obzvlášť velké množství otroků. Borric otočil tvář k Sulimu a klidně, ale nikoli rychle, aby neupoutal pozornost, kráčel dál. Pro stráže, které by si ho mohly všimnout, byl obyčejným námořníkem, hovořícím s chlapcem.

Zpoza rohu se vynořila dvojice stráží a blížila se k nim. Suli řekl: "Ne. Říkal jsi, že z téhle plavby dostanu plný podíl. Už jsem velký. Pracuju jako dospělý. Nebyla to moje vina, že se sítě zapletly. Za to mohl Rasta. Byl opilý -"

Borric se zarazil jen na okamžik a pak odpověděl nejchraptivějším hlasem, na jaký se zmohl: "Říkal jsem, že si to rozmyslím. Buď už konečně zticha, nebo tě nechám doma, bratr nebratr! Uvidíme, jak se ti bude líbit další měsíc práce v matčině kuchyni, až budu pryč." Stráže věnovaly dvojici letmý pohled a pokračovaly v chůzi.

Borric odolal pokušení ohlédnout se, jestli je stráže nepozorují. Kdyby pojaly nějaké podezření, dozvěděl by se to dost rychle i tak. Pak Borric zahnul za další roh a srazil se s mužem. Krátký okamžik na něj cizinec hleděl a s výhružným mumláním mu dýchal do tváře alkoholové výpary. Potom se mužův výraz změnil z opilecké zlosti na vražednou nenávist. "Ty!" řekl Salaya a sáhl po dlouhé dýce, kterou měl za pasem.

Borric neváhal, složil prsty k sobě, takže tvořily jakýsi hrot, a tak silně, jak jen dokázal, je vrazil do místa těsně pod Salayovou prsní kostí. Tvrdý úder na solar plexus vyrazil Salayovi vzduch z plic. Jak se snažil popadnout dech, jeho tvář znachověla a zrak se mu rozostřil. Borric nelenil a další ránu vedl na jeho hrdlo, pak jím prudce trhl kupředu a ještě ho vší silou udeřil do týla. Dřív, než otrokář mohl klesnout k zemi, ho Borric uchopil za paži, a kdyby se v příštím okamžiku některý ze strážců podíval jejich směrem, neviděl by nic podezřelejšího než muže a chlapce, pomáhající na cestě k domovu příteli, který trochu přebral.

O kousek dál došli k postranní uličce a zahnuli do ní, vlekouce muže v bezvědomí jako pytel shnilé zeleniny. Borric ho shodil na hromadu odpadků a rychle ho prohledal. Našel váček se značným množstvím keshanských i ostrovanských mincí. Zastrčil si jej za košili. Odepnul mu od pasu pochvu s dýkou a posteskl si, že otrokář neměl také

meč. Zatímco přemýšlel, co dál, Suli obral Salayu o prsteny a náušnice a stáhl mu také boty a schoval je. "Kdybychom mu nechali cokoli cenného, vypadalo by to podezřele." Ustoupil o krok a řekl:

"Teď ho můžete zabit, pane."

Borric se zarazil. "Zabít ho?" Ano, snil o tom, že se téhle svini pomstí, ale vždy si představoval, že ho zabije v souboji nebo ho přivleče před soud. "Je v bezvědomí -"

"Tím lépe, pane. Nebude se bránit." Když viděl Borricovo váhání, dodal: "Rychle, pane, než nás někdo uvidí. Město se probouzí a touhle uličkou brzo někdo půjde a najde ho. Když nebude mrtvý..." Nedopověděl, co by se pak stalo.

Borric se zatvrdil a vytáhl dýku, kterou vzal Salayovi. Ale pak ho uvedl do rozpaků zcela nečekaný problém: jak to udělat? Má vrazit dýku do Salayovy hrudi, podříznout mu hrdlo, nebo co vlastně?

Suli řekl: "Jestli nechcete zabít toho psa sám, pane, nechtě to udělat svého sluhu, ale musí se to udělat hned! Prosím, pane."

Myšlenka, že by nechal vraždu na chlapci, se Borricovi příčila ještě víc, a tak se rozpřáhl a vrazil dýku do Salayova hrdla. Otrokář se ani nepohnul. Borric chvíli překvapeně zíral a pak s hořkým smíchem řekl: "Už byl mrtvý! Musel jsem mu zlomit vaz." Užasle zavrtěl hlavou. "Ten úder do hrudi a hrdla, to byl jeden ze špinavých zápasnických triků, které mě naučil James - není to věc, jaké se obvykle učí šlechtičtí synové, - ale jsem rád, že ho znám. Nevěděl jsem, že ta rána do týla může být smrtelná."

Suli jeho vysvětlování nevěnoval pozornost. "Pojďme už, pane! Prosím!" Uchopil Borrice za rukáv a princ se nechal odtáhnout z uličky pryč.

Když jim mrtvý otrokář zmizel z dohledu, obrátily se Borricovy myšlenky od pomsty zpět k útěku. Položil ruku na Suliho rameno a zeptal se: "Kudy k přístavu?"

Suli nezaváhal. Ukázal na dlouhou ulici a řekl: "Tudy."

"Tak mě veď," zněla Borricova odpověď. A malý žebrák vedl prince městem, kde byl každý připraven oba zabít v okamžiku, kdy je pozná.

"Tahle," řekl Borric a ukázal na malou loďku, přivázanou u poměrně opuštěného mola. Byl to pomocný člun používaný k převozu cestujících, zpráv a velmi malého nákladu z velkých lodí kotvicích v zálivu na břeh a zpět. Ale při správném řízení by byl schopen i plavby po moři, alespoň dokud počasí zůstane příznivé. Protože se celá flotila durbinských pirátů předchozího dne vydala na moře hledat uprchlého otroka, byl v přístavu téměř naprostý klid. Ale Borric si byl jist, že tento stav nepotrvá dlouho, protože existovali i obyvatelé města, které vražda guvernérovy manželky vůbec nezajímala. Brzy bude v přístavištích rušno a někdo odhalí krádež lodi.

Borric se rozhlédl a ukázal na kotouč starého zpuchřelého lana, který ležel opodál. Suli ho zvedl a přehodil si vlhký, zatuchlinou páchnoucí kotouč přes rameno. Borric pak sebral pohozenou dřevěnou bednu a zavřel její otevřené víko. "Pojď za mnou," řekl.

Nikdo nevěnoval pozornost dvěma námořníkům, kráčejícím cílevědomě k loďce na konci přístaviště. Borric hodil bednu do lodi, skočil za ni a rychle člun odvázal od mola. Otočil se a uviděl Suliho, jak stoji s naprosto zmateným výrazem ve tváři na druhém konci lodi. "Pane, co mám dělat?"

Borric zaúpěl. "Ty ses nikdy neplavil?"

"Nikdy v životě jsem nebyl na lodi, pane."

Borric řekl: "Tak se sehni a dělej, že něco děláš. To nám ještě chybělo, aby si někdo všiml zmateného plavčíka na palubě. Až se dostaneme dál od břehu, budeš prostě dělat, co ti řeknu."

Borric rychle odrazil od mola a po počáteční trhané plavbě napnul plachtu a loď se neochvějně vydala k ústí přístavu. Borric v rychlosti seznámil Suliho s některými výrazy a také s jeho povinnostmi. Když skončil, řekl: "Pojď, sedni si ke kormidlu." Chlapec uposlechl a Borric mu předal kormidlo. "Drž ho takhle," ukázal mu, "a já se mezitím podívám, co tu máme."

Borric přešel na příď loďky, kde na dně ležela skříňka. Nebyla zamčená a Borric v ní také mnoho cenného nenašel: náhradní plachtu, zrezivělý nůž na kuchání ryb, který tady zůstal zapomenut z doby, kdy člun patřil nějakému počestnému rybáři, a kus rozedřeného provazu. Borric pochyboval, že by se na tento provaz chytila ryba, která by vydala na víc než jedno sousto. Byl tam také malý dřevěný okovaný džber, používaný k vyléváni vody z člunu. Jediným dalším objevem byla zrezivělá lampa bez oleje. Borric se otočil k chlapci, který se soustředěně zamračeným výrazem třímal kormidlo, a řekl:

"Nepředpokládám, že ti zbyl ještě nějaký chleba a sýr?"

Chlapec s upřímnou lítostí odpověděl: "Ne, pane."

Jediná věc, která v této změně okolností zůstala stejná, pomyslel si Borric: hlad se stal součástí jeho způsobu života.

Vanul ostrý severovýchodní vítr a loďka byla nejrychlejší při plavbě na boční vítr, a proto jakmile vypluli z ústí k přístavu, natočil ji Borric na severozápad. Chlapec vypadal zároveň vyděšeně i rozjařeně. Během plavby z přístavu téměř neustále něco povídal; byl to očividně jeho způsob, jak se vypořádat se strachem. Ale když propluli ústím k přístavu, kde jim posádka karavely opatřené latinskými plachtami, kterou tam minuli, věnovala sotva pár letmých pohledů, jeho strach vyprchal. Borric záměrně plul co nejblíže lodi, jako by ho její přítomnost nezajímala, ale spíše jako by ho hněvalo, že se jí musí vyhýbat.

Teď, když měli ústi k přístavu za sebou, Borric řekl: "Umíš šplhat?"

Chlapec přikývl a Borric řekl: "Vylez na stěžeň - a dej pozor na plachtu - až tam k tomu kruhu, a toho se zachyť. Rozhlédni se na všechny strany a řekni mi, co vidíš."

Suli byl v mžiku na vrcholku stěžně a zachytil se pozorovacího kruhu. Zatížený stěžeň se rozkýval, ale zdálo

se, že si z toho chlapec nic nedělá. Zakřičel dolů: "Pane! Tamhle tím směrem vidím malé bílé věci!" Ukázal na východ a pak máchl rukou k severu.

"Plachty?"

"Myslím, že ano, pane. Lemují celý obzor, až kam dohlédnu."

"A co na severu?"

"Myslím, že tam taky vidím nějaké plachty, pane."

Borric zaklel. "A na západě?"

Chlapec se zkroutil, aby viděl požadovaným směrem, a zakřičel: "Ano, tam jsou taky nějaké."

Borric se zamyslel. Měl v úmyslu utéct do Ranomu, malého obchodního přístavu na západě, nebo, pokud by ho k tomu donutily okolnosti, do LiMethu, městečka na poloostrově jižně od Úžiny temnot. Ale jestli tímto směrem rozestavili hlídky, bude se muset vydat dále na sever a možná doplout až ke Svobodným městům - pokud dříve nezemře hlady - nebo překonat úžiny. V této roční době byly úžiny jen mírně nebezpečné na rozdíl od zimy, kdy se přes ně nikdo neodvážil, snad kromě výjimečně srdnatého nebo hloupého námořníka.

Borric dal Sulimu znamení, ať sleze, a když se chlapec spustil na palubu, princ řekl: "Myslím, že se budeme muset vydat na severozápad a proplout kolem hlídek." Podíval se na slunce a dodal: "Kdybychom se těm hlídkám na západě chtěli vyhnout, určitě by nás začaly pronásledovat, ale když budeme udržovat stálý kurs, jako kdybychom si prostě pluli po své práci, možná se nám podaří je obelstít." Rozhlédl se. "Vidíš, jak se barva vody mění, tam" - ukázal - "a tamhle?"

Chlapec přikývl. "To je proto, že tam je velká hloubka a tamhle je korálový útes. Naše loď má velmi malý ponor, takže nad korálovým útesem dokážeme proplout, ale ta velká loď, kterou jsme viděli v přístavu, by na něj najela a ztroskotala. Ale i my musíme být opatrní; některé z těch útesů sahají skoro až k hladině, takže jsou nebezpečné i pro naši malou loďku, ale když si dáme pozor, vyhneme se jim."

Chlapec hleděl na Borrice se strachem v očích. Princův výklad na něj očividně zapůsobil, ale příliš mu nerozuměl. "To je v pořádku," řekl Borric. "Řeknu ti, čeho si máš všímat, když budeme muset utíkat." Zadíval se na vzdálený západní obzor, kde se mihotal sotva viditelný bílý bod na modrozelené hladině. "Cokoli v blízkosti břehu bude mít stejně malý ponor jako my, a pravděpodobně větší rychlost." Zkontroloval plachtu, je-li natočena ve správném úhlu ke směru větru, aby loď plula co nejrychleji, a řekl: "Pozoruj tu bílou tečku na obzoru. Suli, a řekni mi, kdyby se začala zvětšovat."

Chlapec se naklonil přes návětrnou stranu loďky a upřeně se zahleděl k obzoru. Téměř hodinu se velikost bílého bodu nezměnila a pak náhle zamířila přímo k nim. "Pane!" zakvílel Suli. "Plují sem!"

Borric změnil kurs, aby získal co možná nejvyšší rychlost, ale plachta se stále zvětšovala. Bylo to rychlejší plavidlo. "Zatraceně," zaklel Borric. "Dostihnou nás, jestli budeme utíkat."

Suli vykřikl: "Pane, další!"

Jako kdyby ji první loď, pronásledující malý člun, přivolala, objevila se na severním obzoru další plachta. "Jsme odříznuti," vykřikl Borric; Prudce otočil kormidlo a v duchu si spílal do hlupáků. Samozřejmě že hlídky v ústí k přístavu byly lhostejné. Měly příkaz zastavit pouze ty, kdo budou vypadat jako uprchlíci, a žádný ze dvou námořníků, kteří je míjeli, nebyl rusovlasý. Ale posádky lodí rozmístěných na moři prostě jen vidí plachtu na obzoru. Zadrží je a Borric si rozhodně nepřál, aby si ho někdo prohlížel zblízka. V Durbinu se mohl pokusit vylhat se nějakou smyšlenou historkou, ale zde, tak blízko svobodě, neměl v úmyslu riskovat další zajetí. Dát se chytit znamená dát se zabít, připomněl si.

Borric se rozhlédl a řekl: "Pojď sem!"

Chlapec si pospíšil k Borricovi a princ mu předal kormidlo. "Drž ho v tomhle kursu."

Borric rychle přeběhl na příď a vytáhl ze skříňky druhou plachtu. Připevnil ji ke stěžni, ale nerozvinul ji. "Rychle, pane!" vykřikl chlapec.

"Teď ještě ne. Jen by nás zpomalila. Jsme ve špatném úhlu." Borric se vrátil ke kormidlu.

Obě lodi se přiblížily natolik, že si je Borric mohl prohlédnout. Ta, která se blížila ze severu, byla velká dvoustěžňová galeona, rychlá po větru, ale poněkud nemotorná při manévrování a s hlubokým ponorem. Borric věděl, že její kapitán ho nebude pronásledovat mezi útesy. Ale první loď, kterou zpozorovali, byla štíhlá šalupa s podélným oplachtěním. Tato plavidla se na Hořkém moři objevila teprve před dvaceti lety a hned si získala velkou oblibu u pirátů působících v oblasti mělčin u jižního pobřeží. Byla velice pohyblivá, rychlá i při slabém větru a měla malý ponor. Borricovou jedinou nadějí bylo dostat se před šalupu, přidat plachtu a vydat se do co možná nejmělčích vod. Ale pouze s velmi silným větrem naplno se opírajícím do plachet by se jeho člunu mohlo podařit onu loď předstihnout.

Větší loď plula tak, aby menšímu plavidlu odřízla cestu, a Borric popustil kormidlo a natáčel se více a více po větru. Pak přehodil plachtu, prudce stočil svou loď stranou a galeona se náhle dostala do protivětru, kde její rychlost vyprchala jako voda na rozpáleném kameni.

Borric vyplul směrem k útesu a šalupa se obrátila, aby mu zkřížila cestu. Borric uvolnil plachtu, aby si kapitán větší lodi myslel, že uprchlíka zastavil. Nyní se musel dokonale soustředit, protože věc, na niž se chystal, bylo třeba provést velmi přesně a sebemenší chyba by znamenala, že by se dostal buď příliš daleko od šalupy a tím jí poskytl prostor, aby se ještě jednou obrátila a zastavila ho, nebo by se k ní příliš přiblížil, takže by jeho člun mohl být zahákován. Borric se plnou vahou opřel do kormidla, jako by se pokoušel ještě jednou otočit. Nasměrovat loď téměř přímo proti větru byl jediný způsob plavby, kdy byl v tomto slabém větru rychlejší než šalupa, ale ne o mnoho. A kdyby se snažil zůstat v tomto kursu, narazil by zase na galeonu.

Šalupa byla nyní tak blízko, že si Borric mohl prohlédnout její posádku, asi třicítku odporně vyhlížejících hrdlořezů, ozbrojených meči a kopími. Jestli mají na palubě i lučištníky, napadlo ho, tak se z tohohle nedostaneme živí.

Pak překvapil jak posádku šalupy, tak Suliho tím, že namířil přídí přímo na větší loď. Suli vykřikl a v očekávání srážky si rukama zakryl tvář, ale namísto praskání tříštěného dřeva se nad hučením moře ozvaly hlasité kletby překvapených námořníků ze šalupy. Kormidelník šalupy zareagoval přesně tak, jak Borric doufal, a zuřivě otáčel kormidelním kolem. Vzduch naplnily kapitánovy nadávky. Kormidelník obracel loď směrem od člunu, k němuž se měli co nejvíce přiblížit a zahákovat jej, a kapitán začal kolo otáčet zpátky. Ale chyba už se stala.

Borricův člun stál na místě a jen se lehce chvěl ve větru a pak se začal pomalu pohybovat vzad. Jako tanečnice otáčející se na podpatku se člun odvrátil od šalupy a rychleji obeplul. Nad vodou se rozlehl zvuk pleskající plachtoviny a zdálo se, že malá loď poskočila na hladině, když se do její plachty naplno opřel vítr. Užaslí námořníci stáli s otevřenými ústy u zábradlí šalupy. Pak jeden sebral tolik odvahy, že se pokusil přeskočit úzkou mezeru mezi plavidly. Dopadl do vody jen pár metrů za zádí Borricova člunu.

Borric zařval: "Suli! Pojď sem!"

Chlapec přispěchal a převzal od prince kormidlo, zatímco ten se hnal ke stěžni. V okamžiku, kdy si byl jist, že má nejlepší vítr, napnul druhou plachtu. Doufal, že přidá člunu tolik dodatečné rychlosti, aby si udržel náskok před šalupou.

Mocně klející kapitán šalupy rozkázal svým mužům zahájit pronásledování. Hbitá loď se rychle otočila a vydala se za unikajícím člunem. Borric rozdělil svou pozornost na příď a záď a sledoval, zdali se k nim větší loď nepřibližuje, a pak zase, nevplouvají-li na nebezpečné mělčiny.

Suli seděl s očima rozšířenýma hrůzou a poslouchal, jak Borric křičí: "Trošku víc na pravobok!"

Chlapec zakvílel: "Cože, pane?" Zmateně hleděl na prince a nechápal, co po něm chce.

Borric na něho zakřičel: "Kormidlo víc napravo!" a obrátil pozornost zpět k nebezpečím číhajícím před nimi. Přikazoval Sulimu, ať natáčí člun trochu doprava, pak doleva a pak zase doprava, aby se vyhnuli mělčinám.

Borric se ohlédl za sebe a zjistil, že větší loď se o něco přiblížila. Zaklel. Dokonce i se dvěma plachtami se nepohybovali dostatečně rychle. "Zamiř ke břehu!" vykřikl.

Chlapec okamžitě zareagoval a trhl kormidlem tak prudce, že Borric málem upadl. Borric vyhlížel skály těsně pod vodní hladinou, jimž by se oni dokázali vyhnout, ale které by pro jejich pronásledovatele byly nepřekonatelné.

Jak se blížili ke břehu, stal se houpavý pohyb lodi výraznější vzhledem k příbojovým vlnám vracejícím se do moře. I zvuk příboje už byl jasně slyšitelný. Borric ukázal před sebe. "Tam! Pluj tam!"

Borric zašeptal v modlitbě k Bohyni štěstěny: "Ať se přes to přehoupneme na vlně."

A jako by ho Smějící se paní vyslyšela, ucítil Borric, že se člun zvedá, když přeplouvali místo, na něž ukázal. Jenže jakmile loď opět klesla, ozval se drásavý, skřípavý zvuk dna drhnoucího o skálu a trupem člunu proběhla vlna otřesů, z nichž trnuly zuby.

Suli zpopelavěl ve tváři a sevřel kormidlo tak pevně, jako by to bylo jeho jediné spojení se životem. Borric vykřikl: "Kormidlo doleva!" a chlapec horlivě splnil jeho příkaz. Jejich uši opět naplnil zvuk dřeva otírajícího se o kámen, ale nakonec se člun ocitl na hlubší vodě a bez zjevných známek poškození plul dál.

Borric se ohlédl a viděl, že se šalupa obrací. Kapitán přikázal své zběsilé posádce, aby se vyhnula mělčinám příliš nebezpečným i pro loď s tak malým ponorem. Borric si zhluboka oddechl.

Začal přemýšlet, co dál, a pokynul Sulimu, aby člun obrátil mírně od břehu, čímž získali i lepší vítr do plachet a nabrali rychlost. Když se Borric ohlédl, viděl, jak se každou minutu šalupě více vzdalují, protože její kapitán nemohl překonat pás útesů, který nyní dělil obě plavidla.

Borric skasal přídavnou plachtu a převzal od Suliho kormidlo. Chlapec se na něho usmíval s napůl potěšeným a napůl poděšeným výrazem. Košili měl promočenou potem a i Borric se přistihl, jak si otírá orosené čelo.

Borric nasměroval člun lehce po větru a všiml si, že plachty šalupy se stále zmenšují, protože pás útesů se táhl daleko na severozápad. Zasmál se. I kdyby šalupa plula nejvyšší rychlostí, neměla naději je dostihnout. V okamžiku, kdy obepluje útesy, už bude noc, a Borric měl v úmyslu být už za soumraku daleko na moři.

Následující dvě hodiny uplynuly bez příhod, dokud Suli neopustil své místo na přídi a nepřišel k Borricovi. Pod jeho nohama šplouchala voda.

Borric se podíval dolů a viděl, že se na dně shromažďuje voda. "Začni vybírat!" vykřikl.

"Cože, pane?"

Borric si uvědomil, že chlapec opět nechápe, co po něm chce, a vysvětlil: "Vezmi ten džber, co je na přídi, nabírej do něj vodu a vylévej ji z člunu ven."

Chlapec se otočil, popadl džber a začal vybírat vodu z člunu. Asi hodinu se zdálo, že zvládá množství přitékající vody, ale po další hodině už mu dosahovala až po kotníky. Borric si s ním vyměnil místo a pustil se do vylévání sám. Po ještě jedné hodině bylo jasné, že i přes veškeré úsilí je tato činnost odsouzena k neúspěchu. Dříve nebo později se člun potopí. Jediná otázka zněla kdy a kde.

Borric se podíval k jihu a všiml si, že čára pobřeží se od nich vzdaluje směrem na jihozápad a oni plují na severozápad, směrem k Úžině temnot. Podle jeho soudu se nyní nacházeli tak daleko od pobřeží, jak se mohli dostat, mírně severovýchodně od Ranomu, kde se pobřeží stáčí na sever. Borric se musel rychle rozhodnout, jestli má zamířit na jih k pobřeží, nebo doufat, že Spolu se Sulim udrží člun na hladině tak dlouho, aby přistáli někde jižně od LiMethu. Protože to bylo na obě strany asi stejně daleko, usoudil, že nejlepší bude udržovat současný kurs a plout tak rychle, jak jen to bude možné.

Zatímco se slunce sklánělo k západu, střídali se Borric a Suli při vybírání vody a udržovali kurs na LiMeth. Nedlouho před soumrakem se nad severním obzorem objevila mračna a změnil se směr větru, který jim nyní vanul do tváří. S člunem se dalo docela slušně plout proti větru, ale Borric pochyboval, že pokud začne pršet, podaří se jim

udržet na hladině tak dlouho, aby dospěli k pevnině. Když o tom uvažoval, dopadly mu na tvář první kapky a za necelou hodinu vydatně lilo.

Jakmile vyšlo slunce, byla loď u nich. Borric sledoval, jak se k nim blíží, celou čtvrthodinu od okamžiku, kdy se nečekaně vynořila z předjitřního šera. Jak princ, tak Suli, téměř k smrti vyčerpaní po celonočním vybírání vody, se sotva hýbali. Přesto Borric sebral poslední zbytky sil, které v něm zůstaly, a vstal.

Za soumraku skasal plachtu, protože se rozhodl, že bude lepší, když se budou oba pravidelně střídat při vybírání vody, než aby pluli naslepo v temnotě. Problém byl, že Borric neměl nejmenší tušení, jaké směry a sílu mají mořské proudy v této části Hořkého moře.

Loď byla malý obchodní trojstěžník se čtvercovými plachtami a jednou latinskou na zádi. Mohla pocházet z kterékoli země obklopující Hořké moře, takže mohla znamenat jak jejich záchranu, tak zkázu.

Když se loď ocitla tak blízko, aby ho na ní bylo slyšet, Borric zavolal: "Jaká loď?"

Kapitán plavidla přistoupil k zábradlí poté, co přikázal otočit kormidlo tak, aby loď jen pomalu proplouvala kolem Borricova potápějícího se člunu. "Dobrý poutník z Bordonu."

"Kam plujete?"

"Plujeme do Faráfry," přišla odpověď.

Borricovi se rozbušilo srdce. Byl to obchodník ze Svobodných měst plující do keshanského přístavu v Dračím moři. "Máte místo pro dvě osoby?"

Kapitán se podíval na otrhanou dvojici a jejich potápějící se člun a řekl: "Máte na zaplacení za přepravu?"

Borric se nechtěl rozloučit s penězi, které vzal Salayovi, protože věděl, že je bude potřebovat později. Řekl: "Ne, ale můžeme si cestu odpracovat."

"Pracovních sil mám dost, další nepotřebuju," odpověděl kapitán.

Borric věděl, že je kapitán nenechá utonout - zapovídala to námořnická pověrčivost - ale může po nich žádat, aby se mu upsali na několik plaveb; námořníci byli nestálá sorta lidí a udržet stabilní posádku bylo obtížné. Kapitán měl v úmyslu smlouvat. Borric vytáhl zrezivělý nůž a zamával jim. "Tak vám nařizuju stáhnout vlajku; jste všichni mými zajatci."

Kapitán nevěřícně vytřeštil oči a pak se začal smát. V následujícím okamžiku se všichni námořníci na palubě lodi chechtali na celé kolo. Když kapitán popadl dech, přikázal:

"Vezměte toho Šílenče i chlapce na palubu. Pak směr k Úžině!"

Kapitola devátá

PŘIVÍTÁNÍ

Zazněly trubky.

Tisíc vojáků se postavilo do pozoru a zasalutovalo. Sto bubeníků na koních spustilo rytmický pochod. Erland se obrátil k Jamesovi, který jel po jeho levici, a řekl: "Tohle je neuvěřitelné!"

Před nimi se rozkládalo císařské hlavní město Kesh. Už před hodinou vstoupili do 'dolního' města, kde je očekával uvítací výbor městského guvernéra. Byl to úplně stejný obřad, jaký museli vytrpět na každé zastávce během únavné cesty od Nar Ayabu až k hlavnímu městu. Když je před branami svého působiště vítal guvernér Nar Ayabu, cítil Erland, že se mu konečně trochu ulevilo v jeho smutku. Skoro celý týden po Borricově smrti chodil jako tělo bez duše a propadal záchvatům malomyslnosti, prokládaným vztekem na nespravedlnost, která ho potkala. Pompéznost guvernérova uvítání mu dala vůbec poprvé zapomenout na léčku a tento nový zážitek zaměstnával jeho mysl plné tři hodiny.

Ale teď mu každé další pompézní představení jen hrálo na nervy. Stejně slavnostní uvítání je čekalo ve městech Ch'mratu a Khattaře a v každé sebemenší díře - a i zde stejně formální a zdlouhavé. Erland musel protrpět uvítací proslovy ode všech - od každého muže z úřadu místního guvernéra až po městské radní.

Erland se ohlédl k místu, kde jel Locklear s keshanským úředníkem, který je očekával u bran dolního města. Princ pokynul rukou a oba muži pobídli své koně a přejeli k němu. Úředník se jmenoval Kafi Abu Harez, šlechtic z BeniWazir, jednoho z mnoha pouštních národů JalPuru. Během posledních sta let do císařských služeb vstoupilo mnoho příslušníků pouštních národů; byli velmi zdatní, pokud bylo zapotřebí diplomacie a smlouvání. Starý keshanský vyslanec v západní části Království, Abdur Rachman Memo HazaraChán, který zesnul před deseti lety, kdysi Erlandovi a Borricovi řekl: "Jsme pouštní lidé, spjatí s koňmi, a jako takoví jsme i vynikající obchodníci s koňmi." A Erland slyšel svého otce příliš často proklínat onoho malého muže, než aby tomu tvrzení neuvěřil. Věděl, že ať už je protokolární úředník jakýkoli, nebude to žádný hlupák a je na něho třeba dávat pozor. Pouštní lidé z JalPuru byli vždycky obávaní nepřátelé.

Kafi řekl: "Ano, Vaše Výsosti. Čím vám mohu posloužit?"

"Tohle je tak trochu změna po tom všem, co jsme viděli," řekl Erland. "Co je to za vojáky?"

Kafi si popotáhl vestu na ramenou. Byl oblečen podobně jako příslušníci jeho národa, které Erland vídával v Krondoru: pokrývka hlavy, tunika, kalhoty, dlouhá vesta, vysoké boty a šerpa. Ale jeho oděv se od těch, které Erland viděl, lišil ve složitých vzorech na tkanině. Zdálo se, že se představitelé keshanského dvora doslova vyžívají v náklonnosti ke zlatým výšivkám a perlám.

"Toto jsou vojáci císařské stráže, Výsosti."

"Tolik?" zeptal se ledabyle Erland.

"Ano, Vaše Výsosti."

"Vypadá to jako celá městská posádka," poznamenal Locklear.

Keshan řekl: "To záleží na velikosti města, lorde. Pro královské město - jistě. Pro keshanské město - ne tak docela. Ale pro město Kesh - jen zlomek."

"Vyzradil byste mi snad nějaké vojenské tajemství, kdybyste mi řekl, kolik vojáků střeží císařovnu?" zeptal se Erland suše.

"Deset tisíc," odpověděl Kafi.

Erland se na Lockleara udiveně podíval. "Deset tisíc!" řekl princ.

"Takový je počet vojáků palácové stráže, která je jen částí císařské stráže, jež je opět jen zlomkem městské vojenské posádky, která je jádrem keshanských vojsk. Deset tisíc vojáků stojí připraveno na hradbách dolního a horního města, aby chránilo Tu, jež jest Keshí."

Vyrazili na svých koních po silnici, lemované vojáky a zvědavými občany, kteří poměrně tiše pozorovali projíždějící Ostrovany. Erland sledoval, jak se silnice před nimi kroutí a zvedá jako obrovský had, který se vine až k vrcholku náhonu plošiny. V polovině délky této silnice vlály zlaté a bílé vlajky a Erland si všiml, že stejnokroje vojáků nad nimi a pod nimi se liší. "Ti jsou z různých jednotek, že?" zeptal se.

Kafi řekl: "Za dávných časů byl původní lid Keshe jen jedním z mnoha národů kolem Hlubokého jezera. Když na ně zaútočili nepřátelé, stáhli se na náhorní plošinu, na níž je nyní vystavěn císařský palác. Stalo se tradicí, že ti, kteří slouží Říši, ale nejsou příslušníky původního keshanského národa, žijí ve městě pod palácem." Ukázal nahoru k místu, kde vlály prapory. "Všichni vojáci, které v Keshi zahlédnete, pocházejí z keshanské posádky, ale jen ti nad císařskými zástavami jsou pravé krve. Jen oni mohou sloužit a žít v paláci." Jeho hlas zazněl rezavě, když dodával: "Nikdo, kdo nepochází z pravé keshanské krve, nemůže žít v paláci." Erland se na něho ohlédl, ale nedokázal ve tváři protokolárního úředníka zahlédnout žádné známky toho, co si skutečně myslí. Muž se usmíval, jako by se právě zmiňoval o zanedbatelné stránce každodenního života v Keshi.

Když se blížili k úpatí rampy, všiml si Erland, že vojáci, stojící podél cesty, jsou podobni mužům, které zatím potkával v celé Říši: muži všech možných ras a podob - bezpochyby více snědí a tmavovlasí než v Království, ale několik jich bylo rudovlasých i plavovlasých. Ale ti nad prapory vypadali jeden jako druhý: snědá pleť, ale ani světlá, ani černá, ani tmavohnědá. Vlasy černé nebo temně hnědé, občas s rudým nádechem, ale nikde neviděl opravdu ryšavé nebo plavovlasé muže. Bylo jasné, že tito vojáci pocházejí z rodů, jejichž krev se nemísila s jinými národy Keshe.

Erland si prohlížel hradby, které se táhly podél okraje náhorní plošiny nahoře, a všiml si, že se nad ně zvedá spousta věží. Když si uvědomil velikost plošiny, zeptal se: "Takže všichni, kdo žijí ve městě nahoře, ale mimo palác, jsou 'pravé' krve?"

Kafi se shovívavě usmál. "Na náhorní plošině není žádné město, Vaše Výsosti. Všechno, co vidíte nahoře Je palác. Kdysi tam sice byly i jiné budovy, ale jak se palác během staletí a tisíciletí rozrůstal, byly přemístěny. I velké chrámy byly přesunuty dolů, aby se v nich mohli účastnit bohoslužeb i ti, jimž nekoluje v žilách pravá keshanská krev."

To na Erlanda zapůsobilo. Za vlády Rodrica Šíleného bylo město Rillanon přestavěno, aby bylo nejkrásnější na celé Midkemii - alespoň to měl Rodric v úmyslu. Ale Erland musel uznat, že i kdyby se uskutečnily Rodricovy nejodvážnější plány - kdyby byly všechny veřejné budovy obloženy mramorem; po celém městě podél cest vystavěny zahrady a kolem paláce zřízen kruh fontán, přesto by byl Rillanon ve srovnání s městem Kesh jen ubohou vesnicí. Nebylo to snad tím, že by Kesh bylo krásné město; nebylo. Mnohé z ulic, jimiž projížděli, byly přecpané stísněnými budovami, z nichž se linul dech života - vůně z kuchyní, ostrý zápach kovářských výhní, palčivý puch z koželužen a všudypřítomný zápach nemytých těl a odpadků.

Na městě Kesh bylo jen málo krásného. Ale bylo starodávné. Zaznívaly v něm ozvěny staletých dějin národa, který se stal velkou říší. Byla to kultura, v níž vyrůstali umělci a hudebníci v dobách, kdy Erlandovi předkové byli pouhými rybáři, kteří teprve začínali ze svého přístavu v Rillanonu útočit na okolní ostrovy. Učitel dějepisu mu to vštěpoval už jako malému chlapci, ale teprve teď pochopil, co měl na mysli. Po kamenech pod kopyty jeho koně procházely spousty jezdců, zajatých náčelníků a vítězných kapitánů dávno předtím, než v Rillanonu začal vládnout rod conDoinů. A mohutné armády pod vedením legendárních generálů tudy přicházely s prapory poražených národů ještě dříve, než začaly obchodní války mezi Rillanonem a BasTyrou, dvěma městskými státy, které se snažily získat nadvládu nad vodami, jimž budou jejich potomci jednoho dne říkat Hořké moře. Kesh byla stará. Velice stará.

Kafi řekl: "Samozřejmě, Vaše Výsosti, že ti, kdo jsou hosty Říše, budou ubytováni ve zvláštním křídle paláce s vyhlídkou na Hluboké jezero. Bylo by nezdvořilé po vás vyžadovat, abyste tuto cestu absolvovali každý den."

Erland se vytrhl ze zamyšlení a řekl: "Ale vy tudy přece jezdíte každý den, nebo ne?"

Muž se zatvářil poněkud nepřístupně. "Samozřejmě ano, ale my, kdo nejsme pravé keshanské krve, chápeme naše postavení ve společnosti a podobné drobné nepohodlí nestojí ani za řeč."

Erland pochopil narážku a umlkl. Cestou nahoru míjeli spoustu úředníků a každý z nich byl oblečen pestřeji a honosněji než ten předcházející. Dunění bubnů utichlo a skupina hudebníků spustila něco, co se podezřele podobalo hudbě Království, ale hrané lidmi, kteří nikdy v životě nic podobného neslyšeli.

Erland řekl Jamesovi: "Uvítání ve velkém stylu."

James roztržitě přikývl. Od chvíle, kdy vstoupili do města, v něm získaly vrch staré zvyky, které nabádaly k opatrnosti. Očima neustále přejížděl dav a pátral po sebemenší známce možných potíží. Poslali do Krondoru podrobnou zprávu a i přes menší problémy dostali odpověď, protože keshanská jízdní pošta fungovala s neuvěřitelnou spolehlivosti a rychlostí. Jízdní posel Království vezl mnoho dopisů a byl naprosto vyčerpán, protože dostal rozkazy, aby zásilku nepředával do ruky nikomu jinému než hraběti Jamesovi, baronu Locklearovi nebo princi Erlandovi. Jel za nimi v doprovodu císařských jízdních hlídek, které se po určitých vzdálenostech střídaly, a sám měnil koně v

poštovních stanicích. Muž jel bez odpočinku skoro tři týdny a zastavoval se jen tehdy, když ho únava úplně přemohla; jinak dřímal i jedl v sedle. James muži udělil pochvalu a poslal po něm zpátky do Krondoru svou vlastní zprávu společně s návrhem na povýšení a odměnu za jeho hrdinský výkon.

Aruthova odpověď na zprávu o Romeově smrti byla taková, jakou James očekával: uzavřená a zbavená všech osobních citů. Princ z Krondoru nikdy nedovolil, aby ho vyvedly z rovnováhy zprávy o problémech, kterým jako vládce západní části Království musel čelit. Hraběte Jamese pověřil opatrným pátráním po Borricově těle, ale za žádných okolností to nemělo nijak narušit jejich program. Prvořadým úkolem vyslanců v Keshi byla účast na slavnosti k uctění pětasedmdesátých narozenin císařovny. Nesměli se zapojit do ničeho, co by mohlo vyvolat napětí mezi oběma národy. James cítil problémy. Borric byl očividně zavražděn proto, aby mohlo být Království zataženo do války s Říší, ale Arutha odmítl návnadu spolknout. To by celou provokaci jen vystupňovalo. A jediná věc, která by mohla provokaci vystupňovat víc než zavraždění jednoho z princů Království, bylo zavraždění obou. James se cítil osobně odpovědný za Borricovu smrt, ale svůj zármutek byl nucen odložit, protože musel hlídat Erlanda. Podíval se stranou a všiml si, že ho sleduje jeho manželka. Vyslal ke Gamině myšlenku: Jak je ti, lásko?

Budu ráda až z toho koně konečně sesednu, zněla její odpověď, ačkoli na lady Gamině nebyla patrná jediná známka, že by se cítila nepohodlně. V dětství musela často bez jediného slůvka stížnosti snášet dlouhé cesty. Teď, když každý večer uléhala po Jamesově boku, uvědomovala si, že s ní je její manžel šťastný, ale že ho to nezbavuje břemene výčitek nad Borricovou smrtí ani starostí s Erlandovou ochranou. Pokynula hlavou k čelu průvodu. Začíná naše doposud nejvýpravnější přivítání, miláčku.

Za bílými a zlatými prapory stála nejméně stovka dvořanů, aby uvítala prince a jeho doprovod v horním městě. Erland jen vytřeštil oči. Nemohl uvěřit vlastnímu zraku; měl pocit, jako by tu na něj někdo nastražil nějaký podivný žert. Před ním totiž stáli muži a ženy, oblečeni místo šatů hlavně v klenotech. Všichni na sobě měli prostou suknici nebo pruh průhledné tkaniny, ovinutý kolem boků od pasu zhruba do půli stehen. Tento pruh látky byl stažen barevnými pásy se složitě zdobenými zlatými sponami. Ale jak muži, tak ženy měli obnažená prsa a obuti byli v křižem zavázaných sandálech. Muži měli oholené hlavy a ženy měly v nakrátko zastřižených vlasech - některým sahaly vlasy po ramena, jiným jen po uši - zapleteny šňůry nádherných drahokamů a zlatých valounů.

Kafi natočil hlavu k Erlandovi a tiše mu řekl: "Možná to Vaše Výsost neví, ale tabu nahoty, tolik rozšířené ve vašem národě a mezi některými lidmi v Říši, neexistuje pro ty, jimž v žilách koluje pravá keshanská krev. I já jsem si na tento pohled musel dlouho zvykat - u mého lidu platí zákon, že kdo pohlédne na tvář manželky jiného muže, zaplatí za to smrtí." S nádechem jízlivosti dodal: "Tito lidé pocházejí z horkých zemí, Vaše Výsosti, ale ne tak horkých, jako je ta moje. Tam obnažená kůže znamená výzvu smrti. Až zažijete dlouhé a horké noci plné větru tady na náhorní plošině, pochopíte, proč je tu oděv záležitostí názoru. A Keshané pravé krve si nikdy nedělali starosti s názory podřízených národů. Ale 'v Keshi dělej to, co dělají praví Keshané', jak říká jedno staré přísloví."

Erland přikývl a snažil se odtrhnout oči od té spousty nahé kůže. Předstoupil před něj silně stavěný muž jen o málo starší než on sám. V rukou držel pastýřskou hůl a luk, které vypadaly spíše jako obřadní náčiní než jako předměty určené k běžnému používáni. Hlavu měl vyholenou stejně jako ostatní až na jediný pramen vlasů, ozdobený šňůrami drahokamů a zlatých ozdob. O okamžik později se k němu připojil druhý, zavalitý muž, jemuž se zjevně nelíbilo, že musí tak dlouho stát na palčivém slunci. Po zarudlé kůži mu stékal pot. "Vítáme naše hosty," řekl.

Kafi mu odpověděl: "Můj lorde Nirome. Je mi ctí představit vám Jeho Výsost prince Erlanda, dědice trůnu Ostrovního království, rytíře-kapitána západních armád a vyslance k Té, jež jest Keshí."

"Vaše Výsosti," řekl obtloustlý Nirome. "Na počest vašeho příjezdu vás přišel uvítat muž císařské krve. Je mi ctí představit vám prince Awariho, syna Té, jež jest Keshí."

Mladý muž pokročil ještě o kousek kupředu a promluvil přímo k Erlandovi. "Vítáme našeho bratra prince. Nechť zde poznáš štěstí; zůstaň tak dlouho, jak budeš chtít, princi Erlande. To, že k nám král Ostrovů poslal vlastního dědice, je pro nás velká čest. Ta, jež je matkou nás všech, je potěšena a na důkaz své přízně ti vyslala vstříc svého syna. Mám ti sdělit, že srdce všech lidi Keshe plesá nad okamžikem, kdy ses nás rozhodl navštívit, a každá chvíle, kterou strávíš v naší společnosti, pro nás bude bohatstvím. Tvá moudrost a čest jsou obrovské a Ta, jež jest Keshí, se těší na chvíli, kdy tě bude moci uvítat sama u svého dvora." S těmito slovy se princ Awari otočil a vykročil po cestě nahoru. Muži a ženy z císařského uvítacího výboru ustoupili stranou, aby princ s lordem Niromem mohli projít. Kafi pokynul Erlandovi a baronu Locklearovi, že mají jít za nimi, a sám se spolu s hrabětem Jamesem zařadil na konec.

Cestou nahoru po rampě se James otočil ke Kafimu a řekl:

"Popravdě řečeno toho víme o Říši velice málo, vlastně jen to, co známe ze severní hranice s Královstvím. Jeho Výsost by jistě potěšilo, kdybyste byl tak laskav, zůstal s námi a seznámil nás blíže s tímto nádherným místem."

Muž se usmál a James zahlédl v jeho očích lehký záblesk. "Vaše přání bylo předvídáno. Budu stát denně za úsvitu před vašimi dveřmi a zůstanu u vašeho boku tak dlouho, dokud mi nedovolíte odejít. Nařídila mi to císařovna, ať jí bohové žehnají."

James se usmál a sklonil hlavu. Takže je to náš hlídací pes. Gamina se usmála na lidi kolem nich a řekla: Jsem si jista, že jen jeden z mnoha, drahý. James se zahleděl dopředu, kde za císařským uvítacím výborem kráčel Erland. Bylo mu jasné, že následující dva a půl měsíce budou tvrdou zkouškou pro jeho schopnosti a zkušenosti. A měl přitom jen dva prosté úkoly: postarat se o to, aby zůstal Erland naživu a Království nebylo zataženo do války.

Erland nenacházel slov. Jeho 'komnaty' sestávaly z šesti pokojů, umístěných v 'křídle' paláce, jež pro ně bylo vyčleněno a které se velikostí téměř rovnalo celému krondorskému paláci jeho otce. Císařský palác byl doslova samostatným městem. A komnaty pro hosty přímo překypovaly přepychem. Kamenné zdi byly obloženy mramorem, vyleštěným tak, že se od nich záře pochodní odrážela jako slunce od plošek vybroušených drahokamů. V Království se

obývací prostory obvykle dělily na menši pokoje; zde naproti tomu byly všechny místnosti ohromné. Přesto bylo možné jejich velikost měnit rozdělovacími závěsy z různě průsvitných látek. V této chvíli visely závěsy po jeho pravici a levici, a ty byly z průhledné tkaniny, takže jimi viděl rozestavěné pohovky a křesla pro případ, že by chtěl s někým vést hovor v poměrném soukromí. A po jeho levici se otevíral průchod na velkou terasu s nádhernou vyhlídkou na obrovské Hluboké jezero, které tvořilo střed Říše. Za dveřmi z této místnosti, kde se mohl v případě potřeby scházet se svými rádci, ležela jeho ložnice.

Erland pokynul jednomu ze svých dvou vojáků, kteří měli plnit roli jeho osobních sluhů, aby velké dveře otevřel. Než se ale muž stačil pohnout, objevila se po jeho boku mladá žena. "Pane," řekla a jednou hlasitě tleskla rukama.

Dveře se otevřely. Erland ji pokynul hlavou a vykročil ke své ložnici. Jakmile vešel dovnitř, zůstal ohromeně stát. Všude, kam se podíval, viděl zlato. Bylo použito na stoly, pohovky, stoličky a křesla, roztroušené po celém pokoji pro případ, že by je potřeboval při oblékáni, psaní zpráv nebo soukromém obědě. Výše na zdech byl mramor nahrazen pískovcem s barevnými freskami namalovanými na tlumeně okrovém podkladu. Po stylizovaném keshanském způsobu na nich byli zobrazeni válečníci, králové a bohové. Mnozí z nich měli zvířecí hlavy, protože Keshané přisuzovali svým bohům odlišné vlastnosti než duchovní v Království.

Erland tiše stál a vstřebával nádheru místnosti. Dominovalo jí obrovské lůžko, obklopené ze tří stran průhlednými hedvábnými závěsy, které visely od stropu z výšky šesti metrů. Lůžko bylo dvakrát větší než jeho postel doma, která mu samotná poté, co se s Borricem vrátili ze služeb u lorda ze Skalního Hradu, kde spali na úzkých kavalcích v kasárnách, připadala obrovská.

Myšlenka na Borrice Erlanda na okamžik rozesmutnila; přál si, aby s ním tuhle nádheru mohl sdílet. Erland si od chvíle útoku nedokázal připustit, že je jeho bratr mrtvý. Něco hluboko uvnitř mu říkalo, že Borric žije. Erland věděl, že tam někde daleko je. Mladá žena, která s nim vešla do místnosti, znovu tleskla a náhle pokoj ožil.

Princova stráž stála v němém úžasu a nevěřícně přihlížela zdánlivě nekonečnému procesí keshanských sluhů, proudících dovnitř. Překvapovalo je, jak bleskově vybalili princova zavazadla a na malý stolek rozložili obřadní oděv, ale hlavně na ně zapůsobilo, že to většinou byly mladé dívky, všechny nádherné a oblečené stejně nalehko jako uvítací výbor. Jediným rozdílem byla naprostá absence klenotů. Jednoduchý pruh látky byl kolem pasu sepnut prostým plátěným opaskem. Kromě něj byly všechny dívky nahé.

Erland mávl na své dva vojáky a řekl: "Běžte se něčeho najíst. Pokud vás budu potřebovat, dám vám vědět."

Zasalutovali a otočili se, ačkoli si nebyli jisti, kam mají jít, ale jako by předvídala Erlandovo přáni, přistoupila k nim jedna z dívek, řekla: "Tudy," a odvedla je pryč.

K Erlandovi přistoupila dívka s obrovskýma oříškovýma očima. "Pokud si pán přeje, je pro něho připravena koupel." Erland si všiml, že její pás je červený se zlatou sponou místo obvyklé bílé, a předpokládal, že nejspíš všem ostatním dívkám velí.

Erland přikývl; náhle měl pocit, že je v nehybném horkém vzduchu paláce zbytečně moc oblečený a špinavý po dvoudenní jízdě. Vykročil za ženou do vedlejší místnosti. Tam na něho čekal bazén, dlouhý nejméně deset metrů. Na vzdálenějším konci vytékal z nádoby, kterou držela v rukou socha nějaké vodní víly, proud vody. Erland se rozhlédl, protože na něho ve vodě čekalo pět úplně nahých dívek.

Dvě další k němu přistoupily ze stran, zatímco ta, která ho uvedla dovnitř, se otočila a začala mu rozepínat opasek. "Ehm..." řekl Erland a reflexivně couvl.

"Něco není v pořádku, pane?" zeptala se dívka s oříškovýma očima. Erland si náhle uvědomil, že její tmavá pokožka má několik odstínů: přirozená olivová barva kůže se měnila v rudohnědou barvu opálení. Černé vlasy měla stažené v pevném účesu a Erland si všiml, že má nezvykle dlouhou šíji.

Začal něco říkat, pak se odmlčel, protože si nebyl jist, co by měl vlastně říct. Bylo mu jasné, že kdyby tu s ním byl Borric, už by se dávno čvachtali ve vodě a zkoušeli by, jaké meze mají... jejich výsady, pokud jde o služby těchto nádherných žen. Ale když byl sám, cítil rozpaky. "Jak se jmenuješ?" zeptal se.

"Miya, pane."

"Aha. Miyo..." rozhlédl se po všech těch nádherných dívkách, které jen čekaly, až budou moci splnit každé jeho přání. "... u nás doma není zvykem, aby tolik služebných... tolik není třeba..."

Mladá žena se mu na okamžik pátravě zahleděla do očí. Tiše odpověděla: "Pokud můj pán řekne, které služebné shledává příjemnými, pak ostatní pošlu pryč." Na okamžik zaváhala a potom dodala: "Nebo pokud si přejete jen jednu, bude mi cti se osobně postarat o... vaše potřeby, pane." Poslední větu mu nikdo nemusel vysvětlovat.

Erland zavrtěl hlavou. "Ne, totiž chtěl jsem říct..." Pak si odevzdaně povzdechl. "Prostě to raději necháme takhle."

Obratné ruce z něho stáhly propocené oblečení. Jakmile byl nahý, rychle vstoupil do bazénu; cítil se neohrabaně a nejistě. Když se ponořil do mělkého bazénu, překvapilo ho, že je voda horká. Pak si Miya rozepnula sponu pásu a její skromná suknice dopadla na podlahu. Bez rozpaků vstoupila do bazénu a posadila se na schod nad Erlandem. Jednou tleskla a další služebná pokynula jedné z žen u bazénu, aby přinesla oleje, mýdla a masti.

Jemným tlakem na Erlandova ramena ho k sobě Miya přitahovala, dokud jí jeho hlava nespočívala na měkkých prsou. Ucítil, jak se prsty dotýká jeho hlavy, když mu začala vtírat do vlasů vonné oleje. Pak se k ní přidaly další dvě dívky, které mu začaly roztírat po hrudi mýdlo, jemně vonicí po květinách. Jiné dvě mu začaly čistit a zastřihovat nehty na rukou a ještě jedna dvojice mladých žen mu masírovala unavené svaly na nohou.

Po první chvíli nervozity, která provázela nezvyklou skutečnost, že o jeho tělo něžně pečuje sedm cizích dívek, si Erland zhluboka oddechl a uvolnil se. Říkal si, že se to koneckonců příliš neliší od toho, když mu doma jeden ze sluhů drbe záda kartáčem. Pak se podíval na tucet mladých žen kolem bazénu a sedm, které byly ve vodě s ním, a zasmál se.

Takhle to tedy doma rozhodně nevypadalo.

"Pane?" zeptala se Miya.

Erland si zhluboka povzdechl. "Na tohle si asi budu muset zvyknout."

Žena mu domyla vlasy, spláchla oleje vodou ze zlaté mísy a začala mu uvolňovat ztuhlé svaly krku a ramen. Navzdory nervozitě z toho, že je v bazénu nahý ve společnosti sedmi nádherných dívek, zanedlouho cítil, jak mu těžknou víčka. Vůně teplé Miyiny kůže a jemných olejů ho opájela; zavřel oči a pustil z hlavy všechny starosti.

Zhluboka si povzdechl a Miya se ho tiše zeptala: "Přeje si můj pán něco?"

Erland se poprvé od útoku banditů usmál a řekl: "Ne. Myslím, že na tohle bych si dokázal zvyknout."

"Odpočívej, můj krásný mladý pane s ohnivými vlasy," zašeptala mu do ucha. "Odpočívej a občerstvi se, protože dnes večer tě přijme Ta, jež jest Keshí."

Erland se opřel o její měkké tělo a podvolil se konejšivému teplu vody v bazénu a jemným prstům žen, které mu uvolňovaly a třely napjaté a unavené svaly. Brzy cítil, jak upadá do lehké, omámené dřímoty a jeho tělo se čím dál více poddává jejich jemným pohybům. Za spuštěnými řasami zahlédl, jak se usmívají. Dvě služebné si něco šeptaly a pak potlačily hihňání. Ano, pomyslel si, na tohle bych si zvyknout dokázal.

Jedna ze služebných mu zatřásla nohou a zašeptala: "Pane!"

Erland se zvedl na lokti, aby zjistil, co se děje, a ospale zamrkal. Když se úplně probral, řekl: "Co se děje?"

"Lord James poslal zprávu, že sem během půlhodiny přijde. Vzkazuje vám, že se máte připravit na audienci u císařovny. Musíte se obléct."

Erland se podíval nejdřív napravo, pak nalevo a zjistil, že se k němu ze dvou stran tisknou dvě nehybná těla; po levici tiše oddechovala ze spaní Miya a po jeho pravici ležela další dívka - ta s nádherně zelenýma očima, domyslel se, i když si nedokázal vzpomenout na její jméno - a sledovala ho napůl zavřenýma očima. Plácl Miyu lehce přes holé hýždě a řekl:

"Je čas vstávat, miláčci!"

Miya se okamžitě probudila a jediným plavným pohybem vyklouzla z obrovské postele. Tleskla rukama a do pokoje se okamžitě nahrnul půltucet dalších služebných s Erlandovým oblečením, vypraným a vyžehleným. Erland vyskočil z postele a pokynul jim, aby počkaly. Sám odešel do místnosti s bazénem. Odehnal z cesty další služebné, sešel ze schůdků, ponořil se pod vodu a zase vylezl ven. Miye, která šla za ním, pak řekl: "Byl jsem úplně propocený. A přesně tohle jsem potřeboval."

Žena se lehce usmála. "Byl jste... velmi činorodý, můj pane."

Erland jí úsměv oplatil. "To je tu pořád takové horko?"

Dívka řekla: "Teď je léto, takže je tu takhle pořád. Někteří se dávají ovívat vějíři. V zimě je ale v noci velmi chladno a v posteli je třeba hodně kožešin, aby bylo člověku teplo."

Když Erland vylézal z bazénu, jen těžko si něco podobného dokázal představit. Tři ženy ho rychle osušily a poté se vrátil do ložnice.

Oblékáni se ukázalo být daleko těžší, než by si pomyslel. Pořád se pokoušel udělat spoustu věcí sám a to překáželo ženám ve snaze zapnout knoflíky a sepnout spony. Ale když se dal ohlásit hrabě James, byl už úplně oblečený. Erland pokynul dívkám, aby hraběte uvedly dovnitř.

James vešel a řekl: "No, už vypadáš trochu líp. Zdřímls?"

Erland se rozhlédl po dívkách, které stály okolo, a odpověděl:

"Docela ano, děkuji za optání."

James se zasmál. "Gamina neměla moc radost, když v našich pokojích viděla tolik mladých děvčat, a tak nám místo nich poslali nějaké pěkné mladíky. Nedokážeš si představit, jak byla nervózni, když se nabízeli, že jí pomůžou s koupáním." Rozhlédl se. "Já to pokládám za trochu nevázané, ale pro ně je to úplně normální. Musíme jim připadat dost... vlastně ani netuším, jak jim musíme připadat."

Pokynul Erlandovi, aby šel s ním, a odvedl ho do velké haly, kde hovořila Gamina s Locklearem. Když vešli, vyslala Gamina k Erlandovi myšlenku: Erlande, James už odhalil v našich pokojích tři odposlouchávací místa. Dávej si pozor, co říkáš nahlas.

Vsadil bych se, že alespoň jedna z těch mých společnic je příslušnice keshanské výzvědné služby, promluvil k ní v duchu.

Pak už mlčeli, dokud pro ně nepřišel keshanský dvořan v tomtéž oděvu, v jakém chodili všichni ostatní - bílé suknici a sandálech. Mimoto ale měl na krku ozdobný náhrdelník ze zlata a tyrkysu a v ruce držel hůl, označující jeho úřad. "Tudy, Vaše Výsosti, lordi, lady."

Vedl je dlouhou chodbou, po jejichž stranách se střídaly dveře do obrovských místnosti a pokojů s otevřenými vchody, sloužícími k větrání. Vedly do malých zahrad s jezírky, osvětlených pochodněmi. Když procházeli kolem zahrad, James poznamenal: "Na tyhle odpolední siesty si budete muset zvyknout, Vaše Výsosti. Je to tady normální. Ráno se schází dvůr - jen císařovna s nejbližšími rádci - pak je oběd, odpoledne se až do setmění spí, následuje zasedání dvora od soumraku asi do deváté hodiny večerní a pak je večeře."

Erland se ohlédl po několika služebných, kolem nichž prošli a které na sobě neměly nic jiného než úzkou suknici. "Však já už si nějak zvyknu," řekl.

Od Gaminy k němu dorazila myšlenka, která nebyla vyjádřena slovy, jen představovala určitý názor. A nebyla ani trochu souhlasná.

Na konci chodby minuli křižovatku a vstoupili do obrovského sálu. Do výšky tří pater se zvedaly kamenné sloupy, obložené mramorem. Stěny po obou stranách byly pokryty stylizovanými obrazy velkých událostí a mytických bitev mezi bohy a démony. Kráčeli středem sálu ke vzdálenému konci po nádherně tkaném a vzorovaném koberci, který

byl neuvěřitelně dlouhý, a přece nezahlédli jediný šev.

Po celé délce sálu stály každých dvacet metrů keshanské stráže. Erland si uvědomil, že se tito muži vůbec nepodobají psím vojákům, kteří sloužili na severních hranicích s Královstvím. Erland si pomyslel, že tito muži byli na svá místa vybráni spíš pro to, jak vypadali, než pro své zkušenosti. Měli na sobě jen obvyklou krátkou suknici, ačkoli tato byla jiného střihu - vpředu s rozparkem, aby je při chůzi a běhu neomezoval těsný oděv. Další součásti oděvu všech mužů tvořily bederní roušky ze stejného bílého plátna, jako byla suknice, barevné zdobené pásy se stříbrnou sponou a křížem zavázané sandály. Na hlavách jim spočívaly přilby, které Erlandovi přes svou krásu připadaly barbarské a primitivní. Jeden měl na hlavě nasazenu leopardí lebku a kůže zvířete mu spadala na ramena. Jiní se pyšnili podobně upravenými losími a medvědími hlavami. Další si sepnuli vlasy slonovinovými kruhy, ozdobenými sokolími a orlími pery, nebo nosili přilbice z jasně zbarveného peří papoušků a několik jich mělo vysoké kuželovité helmy, okrášlené barevnými trávami, které by se ale v bitvě naprosto nedaly použít.

James řekl: "Pěkná podívaná, co?"

Erland přikývl. Pro to, co zatím viděl v horní části města Keshe, se hodilo jediné slovo: okázalé. Proti tomu, co viděli v dolním městě, to bylo ještě více přemrštěné. Příkazem dne byla bohatost a zdobnost do nejmenší podrobnosti. Tam, kde by postačovalo cokoli prostého, byl kladen důraz na nákladnost: zlato místo obvyklého železa, drahokamy místo skla, hedvábí tam, kde by člověk čekal bavlnu. A poté, co prošli několika dalšími chodbami a sály, zjistil, že totéž platí i pro služebnictvo. Pokud bylo třeba na nějakou práci muže, musel být nejen zdravý a schopný, ale také krásný. Jestliže člověk narazil v prostorách paláce na jakoukoli ženu, byla nádherná a mladá. Ještě pár dní, pomyslel si Erland, a bude se mi stýskat po obyčejných lidech. Dorazili k širokým dveřím, pokrytým zlatem. Muž, který je vedl, udeřil svou holí do podlahy a zvolal:

"Princ Erland, hrabě James, hraběnka Gamina a baron Locklear!"

Dveře se otevřely a Erland za nimi zahlédl obrovský sál. Od místa, kde stáli, až k protější zdi byl dlouhý nejméně sto metrů a u vzdálené stěny se zvedalo vysoké pódium se zlatým trůnem.

Erland procedil koutkem úst: "Neříkal jsi, že to má být formální přijetí."

James odpověděl: "Taky že není. Je to jen neformální večeře v nejužším kruhu."

"Tak to se nemůžu dočkat té tlačenice, až se sejde celý dvůr." Erland se zhluboka nadechl a řekl: "Tak dobře, půjdeme se nadlábnout s Jejím Veličenstvem." Nato princ Erland vykročil v čele svých rádců do síně císařovny Velké Keshe.

Erland kráčel pevně a jistě přímo středem sálu. Zvuk jeho podpatků, klapajících o mramorové dlaždice, mu v uších zněl podivně cize jako nevhodně hlasité a barbarské rány v této síni, kde byly běžně používány sandály s měkkými podešvemi a látkové pantofle. Zvuk se rozléhal tichem, protože nikdo ani nedutal a všechny oči sledovaly vyslance Ostrovního království.

Na stupínku byla před zlatým trůnem navršena hromada polštářů. Na nich spočívala stará žena. Erland se pokoušel dívat přímo na ni a přitom zvědavě nezírat, ale nakonec zjistil, že je to zbytečná snaha. Zde, na polštářích před nejskvělejším trůnem na celé Midkemii, se nacházel nejmocnější vládce největší říše celého známého světa. A byla to hubená, svraskalá žena, která přitom nepůsobila nijak zvláštním dojmem. Byla oblečena v obvyklé hedvábné suknici, tentokrát však delší, sahající jí až pod kolena. Její pás byl ozdoben nádhernými drahokamy, od jejichž vybroušených hran se odráželo světlo pochodní. Mimoto na sobě měla volnou vestu z bílé tkaniny, sepnutou vpředu zlatou broží, ozdobenou rubíny velkými jako holubí vejce. Na hlavě jí spočíval zlatý diadém, posázený safíry a rubíny, jaké Erland ještě v životě neviděl. Tato stará žena měla na sobě jmění, za jaké by se rok uživil středně velký národ.

Na její snědé kůži byly patrné stopy věku a na svých pětasedmdesát let se pohybovala jako žena o mnoho starší; byly to ale její oči, v nichž Erland zahlédl velikost. Stále v nich ještě žhnul oheň.

Když princ procházel mezi řadami spolustolovníků, jimž se dostalo cti povečeřet s císařovnou, prohlížely si ho tyto temné oči, v nichž se odrážely plamínky stejně jako na hranách rubínů a safírů. Kolem základny pódia byly v půlkruhu rozestavěny stoly, u nichž seděli ti, které Říše pokládala za hodné podobné pocty.

Erland se Zastavil před císařovnou a sklonil hlavu; ne víc než před svým strýcem králem. James, Gamina a Locklear poklekli najedno koleno, jak jim přikázal protokolární úředník, a čekali na pokyn, že mohou vstát.

"Jak se vede mladému princi z Ostrovů?"

Ženský hlas prořízl uspávající horký vzduch jako blesk a Erland sebou při tom zvuku málem trhl. V této prosté otázce se skrývaly odstíny a významy, které mladík nedokázal ani zdaleka pochopit. Erland překonal náhlý záchvat paniky a řekl tak klidně, jak jen dokázal: "Dobře, Vaše Veličenstvo. Můj strýc, král Ostrovů, posílá své srdečné pozdravy a přeje vám, abyste žila dále ve štěstí a zdraví."

S úsměvem odpověděla: "To je od něho opravdu hezké, princi. Nepochybně jsem jeho nejlepším přítelem na tomto dvoře." Pak si povzdechla a řekla: "Až tahle záležitost s oslavami skončí, předej prosím svému strýci pozdravy Keshe a přání blahobytu. Máme toho spoustu společného. A kdo to přijel s tebou?"

Erland představil své společníky, a když skončil, překvapila císařovna všechny přítomné tím, že se posadila a řekla: "Hraběnko, byla byste prosím tak laskavá a přistoupila blíž?"

Gamina rychle bleskla pohledem na Jamese a pak vyšla po deseti schodech, které ji dělily od císařovny. "Vy lidé ze severu jste tak světlí, ale nikdy jsem neviděla nikoho podobného," řekla stará žena. "Vy ale nepocházíte z okolí Hvězdna, že?"

"Ne, Vaše Veličenstvo," odpověděla Gamina. "Narodila jsem se v horách poblíž Romney."

Císařovna přikývla, jako by se tím celá věc vysvětlovala. "Vraťte se ke svému manželovi, drahoušku. Vypadáte v tom cizokrajném oblečení tak hezky."

Když Gamina sešla ze schodů, císařovna řekla: "Vaše Výsosti, pro vás a vaši společnost byl připraven stůl.

Udělejte mi prosím tu radost a pojezte s námi."

Princ se znovu uklonil a řekl: "Bude nám ctí, Vaše Veličenstvo."

Když se posadili k určenému stolu, který stál hned vedle císařovnina, vešel další dvořan a řekl: "Princ Awari, syn Té, jež jest Keshi!" Princ, který toho odpoledne Erlanda přivítal, vešel do sálu z postranních dveří, jež - jak Erland předpokládal - vedly do dalšího odděleného křídla paláce.

"Pokud mohu poradit Vaší Výsosti," ozval se kdosi po Erlandově pravici. Otočil se a všiml si, že se mezi něho a hraběte Jamese usadil Kafi Abu Harez. "Její Veličenstvo císařovna, nechť prospívá, předvídala, že by vám mohlo být mnoho věci neznámých, a přikázala mi, abych seděl po vašem boku a odpovídal na všechny otázky, které mi položíte." A zjistil, co nás tady zajímá nejvíc, ozvala se Gamina. Erland lehce přikývl, jako by přijímal Kafiho službu, ale Gamina věděla, že tím vyjadřuje souhlas s jejími pocity. Pak dvořan vykřikl: "Princezna Sharana!" Za Awarim vešla mladá žena, která vypadala asi stejně stará jako Erland. Ten cítil, jak se mu při pohledu na císařovninu vnučku svírá hrdlo. Tohle bylo místo krásných žen, ale ona byla nádherná. Její oděv byl stejný jako u ostatních žen, které tu viděl, ale stejně jako císařovna měla oblečenu lehkou vestu - a to, že zůstalo tolik skryto, z ní činilo dívku ještě krásnější. Její paže a tvář měly barvu světlých mandlí a keshanské slunce je brzy zbarví do zlatova. Hladké vlasy měla na čele zastřižené do rovné ofiny, ale na záda jí splýval dlouhý cop, ozdobený drahokamy a zlatem. Pak dvořan zvolal: "Princezna Sojiana!"

Locklear málem vyskočil ze svého křesla. Zatímco princezna Sharana byla v mladistvém rozpuku, pak krása její matky se nacházela v plném rozkvětu. Tato vysoká žena s vypracovaným tělem se pohybovala jako tanečnice a každý její krok byl pečlivě vypočítán tak, aby ukazoval její tělo co nejlépe. A bylo to nádherné tělo: dlouhé paže a nohy, ploché břicho a plná ňadra. Na její ladné postavě nebylo sebemenší stopy po tuku a sametová pokožka obepínala pevné svaly. Měla na sobě jen bílou suknici se zlatým pásem místo obvyklého bílého. Předloktí ji zdobily dva zlaté náramky ve tvaru hadů a na krku měla zlatý náhrdelník s ohnivými opály, které ještě víc zvýrazňovaly její opálenou pleť. Její vlasy měly barvu ušlechtilého mahagonu, přecházejícího ze sytě hnědého do temně rudého tónu. A tvář stejně krásnou jako tělo korunovaly jasně zelené oči.

"Bohové," zašeptal Locklear, "ta je nádherná."

Muž z pouštního národa se k němu naklonil. "Princezna je pokládána za jednu z nejkrásnějších žen pravé krve, lorde barone." V jeho poznámce zazněl poněkud odtažný tón.

James Kafimu věnoval zvláštní, tázavý pohled, ale ten vypadal, jako by nechtěl mluvit. Chvilku odolával Jamesovu upřenému pohledu a pak si všiml Locklearova vytrženi, s nímž sledoval, jak se princezna zastavila před svou matkou. Nakonec řekl: "Lorde Lockleare, obávám se, že bych vás měl varovat." Podíval se na princeznu Sojianu, která stála před pódiem, a zašeptal: "Je to hned po císařovně nejnebezpečnější žena u dvora. Což z ni činí druhou nejnebezpečnější ženu na světě."

Locklear se troufale usmál a řekl: "Tomu dokážu uvěřit. Je naprosto úžasná. A já bych klidně trochu nebezpečí snesl."

Gamina na něho upřela ostrý pohled, ale muž z pouště potlačil úsměv. "Může vám k tomu dát příležitost. Říká se, že její choutky jsou poněkud... dobrodružné."

I kdyby byl Locklear tak zasněný, že by podtón Kafiho prohlášení neslyšel, James jej zaznamenal. Pokývnutím hlavy poděkoval Kafimu za varování.

Na rozdíl od Awariho a Sharany se Sojiana před císařovnou jen neuklonila a neodešla ke stolu, vyhrazenému císařské rodině, ale po úkloně se formálním tónem zeptala: "Je má matka zdráva?"

"Jsem zdráva, dcero. Další den vládneme Keshi."

Princezna se znovu uklonila a řekla: "Pak byly mé modlitby vyslyšeny." Odstoupila a posadila se vedle svého bratra a dcery. Do sálu vešli služebníci.

Před hosty byly položeny talíře s různými jídly a Erland uvažoval, co má vyzkoušet teď a co až za chvilku. Pak byla přinesena vína - suché a sladké, červené a bílé, to druhé chlazené drceným ledem, který sem byl dopraven z vrcholků Strážných hor.

Erland se obrátil ke Keshanovi. "Řekněte mi, prosím, proč přišli členové císařské rodiny jako poslední?"

Kafi odpověděl: "Podle onoho zvláštního způsobu, jakým u nás v Keshi děláme všechny věci, vcházejí nejdřív ti, kdo nejsou příliš důležití - otroci, sluhové a nižší dvořané - a ti připravují všechno pro příchod výše postavených. Pak vejde Ta, jež jest Keshi, posadí se na pódium a poté následují další urozeného původu nebo ti, kteří si zaslouží zvláštní čest; znovu podle významu. Vy jste po císařské rodině nejvýše postaveným hostem, takže jste přišel těsně před princem Awarim."

Erland přikývl a pak ho něco napadlo. "To by znamenalo, že jeho neteř Sharana je -"

"U dvora výše postavená než princ," dokončil za něho Kafi a rozhlédl se po místnosti. "Je to tak trochu rodinná záležitost, princi."

A něco, o čem rozhodně nechce mluvit tady, dodala Gamina. Erland se na ni podíval a ona řekla: Nedokážu mu číst myšlenky. Vaše Výsosti. Sice bych to stejně nedělala nikomu, kdo mi k tomu neudělil svolení, ale on... to dává najevo. Nedokážu to vyjádřit líp, ale on nechce o spoustě věci ani přemýšlet.

Erland už v hovoru tímto směrem nepokračoval a místo toho začal Kafimu klást otázky o dvoru. Kafi mu odpovídal jako znuděný učitel dějepisu s výjimkou otázek, u nichž mohl odpověď doplnit nějakou veselou, skandální nebo nactiutrhačnou historkou. Ukázalo se, že se velice dobře vyzná ve dvorních klevetách.

James se rozhodl, že hovor nechá raději na ostatních, a místo toho si pečlivě vrýval do paměti Kafiho odpovědi. Během dalšího průběhu večeře si dával dohromady narážky a útržky informací a začleňoval je do toho, co už věděl. Kesh byla složitá jako mraveniště a jedině císařovna na svém kopci udržovala pořádek. Součástmi keshanského života byly různé frakce, staré národnostní třenice a věkovité krevní msty a císařovna udržovala Říši v míru jen tím, že

používala vliv jedné frakce proti vlivu druhé.

James upíjel z poháru vynikající suché červené víno a uvažoval, jakou roli asi mají v tomhle dramatu odehrát oni, protože věděl stejně dobře, jako že ho tlačí boty, že jejich přítomnost začlenil do svých plánů někdo, kdo ji chce využít ve svůj politický prospěch. Otázka byla jen, kdo by se toho mohl odvážit a jakým cílům mají sloužit.

A v duchu dodal, že vlastně ani nezáleží na tom, jak by se někdo mohl pokusit využít Erlandovu smrt. Bylo jasné, že přinejmenším jedna frakce chce, aby Erland zemřel a mezi Královstvím a Říší vypukla válka. James se rozhlédl po místnosti a pak se znovu napil červeného vína. Když ho válel po patře, uvědomil si, že je cizincem ve velice cizí zemi a že bude muset velice rychle zjistit, jak to tu chodí. Pohledem přebíhal od jedné tváře ke druhé a zjistil, že ho spousta lidí sleduje úplně stejným způsobem.

Povzdechl si. Na to bude ještě spousta času. Pochyboval, že by k nějakým problémům došlo hned první večer potom, co dorazili do paláce. Kdyby měl prince zavraždit on, udělal by to na místě, kde by byla spousta hostů, aby se zbavil podezření, a účinek úkladné vraždy by daleko úspěšněji rozvrátil oslavu císařovniných narozenin. Pokud to samozřejmě není samotná císařovna, která chce Erlanda zavraždit, dodal v duchu.

Zvedl ze svého talíře zralý dílek melounu a zakousl se do něj. Když si ho vychutnával, rozhodl se, že pro dnešní večer nechá státní záležitosti stranou. Ale ani ne po minutě už znovu pohledem pročesával místnost a snažil se najít nějakou stopu nebo nápovědu, odkud přijde další útok.

Kapitola desátá

SPOLEČNÍK

Hlídka ve strážním koši ukázala kupředu.

"Faráfra!"

Obepluli mys a ocitli se na dohled keshanského námořního přístavu. Kapitán vydal příkaz seřídit plachty. Námořník u zábradlí se otočil k Borricovi a řekl: "Tak dneska večer konečně nějaká zábava, co, Šílenče?"

Borric se smutně usmál. Zezadu se ozval kapitánův hlas:

"Běžte a připravte se podkasat plachty během plavby!" Námořníci vyskočili, aby uposlechli jeho příkaz. "Dvě čárky na levobok," nařídil kapitán a Borric otočil kormidelním kolem, aby dostal loď do požadovaného směru. Od doby, kdy se připojil k posádce Dobrého poutníka, si vydobyl zdráhavé uznání kapitána i jeho mužů. S některými úkoly si poradil dobře, zatímco jiné, jak se zdálo, zprvu nepochopil, ale učil se rychle. Měl cit pro loď a změny směru i síly mořských proudů a větru, který získal ještě jako chlapec, když se vydával na plavby na malých lodích. Z tohoto důvodu nakonec také získal práci kormidelníka a stal se tak jedním ze tři mužů, jimž kapitán tento úkol svěřoval.

Borric se podíval nahoru, kde Suli lezl po ráhně a proplétal se lanovím jako opice. Vypadalo to, jako by se na moři už narodil. Během měsíce, stráveného na lodi, díky neustálému pohybu a prosté, ale vydatné stravě zesílil a dokonce mu i narostly svaly.

Princ si nechal svou totožnost pro sebe, i když na tom pravděpodobně nezáleželo. Po jeho bláznivém kousku s nožem mu kapitán i posádka začali říkat "šílenec". Tvrzení, že je princem Ostrovů, by na jejich postoji k němu nic nezměnilo, tím si byl jist. Suli byl prostě "chlapec". Nikdo na ně nenaléhal, aby vysvětlili, co dělali na moři v potápějícím se člunu, jako by vědět takové věci znamenalo přivolávat potíže.

Zezadu řekl kapitán: "Do přístavu nás povede faráfranský lodivod. Zatracená otrava, ale chce to tak městský guvernér, takže musíme zastavit a čekat." Kapitán dal podkasat plachty a připravit kotvu ke spuštění. Na stěžeň vylétly bílá a zelená vlajka, žádost o lodivoda. "Tady se rozloučíme, Šílenče. Lodivod tu bude za hodinu, ale já ti dám spustit člun, ve kterém dopluješ na pláž za městem."

Borric mlčel. Kapitán chvíli upřeně pozoroval princovu tvář a pak řekl: "Jsi zdatný chlapík, ale nejsi skutečný námořník." Přimhouřil oči a pokračoval: "Znáš loď tak, jak ji zná důstojník, ne jako posádka; nevěděl jsi nic o základních povinnostech námořníka." Zatímco mluvil, rozhlížel se kapitán kolem sebe, aby se ujistil, že všichni přesně plní své úkoly. "Připadá mi to, jako bys všechen čas prožitý na lodích trávil na ubytovací palubě a ani minutu nad ní nebo pod ní - jako kapitánský synek." Ztišil hlas. "Nebo synek bohatého majitele lodi." Rychlost lodi poklesla a Borric kormidelním kolem jemně vyrovnal směr. Kapitán mluvil dál. "Na rukou máš mozoly, ale spíše jako jezdec, voják, ne námořník." Znovu se rozhlédl, zdali někdo nezanedbává své povinnosti. "No, nebudu se tě ptát na tvůj příběh, Šílenče. Ale vím, že to byl durbinský člun. Nebyli jste první dva, kdo se potřeboval rychle dostat z Durbinu. Ne, čím víc o tom přemýšlím, tím méně o tom chci vědět. Nemůžu říct, že jsi byl skvělý námořník. Šílenče, ale snažil ses a nestěžoval sis a víc už nikdo nemůže žádat." Podíval se vzhůru, viděl, že plachty už jsou skasané, a dal rozkaz spustit kotvu. Pak přivázal kormidelní kolo, které Borric pevně přidržel, a řekl: "Normálně bych tě až do soumraku nechal vynášet s ostatními muži náklad, dokud by ti nepraskla játra, aby sis svou cestu odpracoval až do konce, ale něco mi říká, že jsi jedním z těch, kterým v patách chodí potíže, a tak chci, abys odsud co nejdříve nepozorovaně zmizel." Prohlédl si Borrice od hlavy k patě. "Tak běž dolů a sbal si své věci. Vím, že jsi v kartách obral mé muže o všechny peníze, které měli. Dobře že jsem jim ještě nezaplatil za tuhle plavbu, jinak bys teď k tomu všemu měl i celý jejich výdělek."

Borric zasalutoval a řekl: "Díky, kapitáne."

Seběhl po schůdcích na hlavní palubu a zavolal nahoru na Suliho: "Chlapče! Pojď dolů a sbal si věci!"

Malý durbinský žebrák sklouzl po provazovém žebříku a setkal se s Borricem před vchodem do příďové nástavby. Vešli dovnitř a posbírali si těch několik málo kusů svého majetku. Kromě pásu a dýky měl Borric ještě malou sumu peněz vyhraných od námořníků, dvě námořnické košile, dvoje kalhoty a několik podobných částí oblečení pro Suliho.

Když vyšli zpět na palubu, postávala posádka nečinně kolem a čekala na příchod faráfranského lodivoda. Několik mužů jim pokynulo na rozloučenou, zatímco kráčeli k provazovému žebříku, který visel na zavelme straně lodi. Pod ním čekali v malém člunu dva námořnici, aby je odvezli na břeh.

"Šílenče! Chlapče!" řekl kapitán, když se otočili, aby sestoupili po žebříku. Oba zůstali stát. Kapitán vytáhl malý váček. "Je to čtvrtina mzdy. Nemůžu vás pustit bez peněz do keshanského města. To už by ode mě bylo laskavější, kdybych vás nechal utonout."

Suli převzal váček a řekl: "Kapitán je příliš laskavý a velkodušný."

Když člun vyrazil ke břehu, vzal si Borric od Suliho váček a potěžkal jej. Pak si jej zastrčil za košili vedle váčku, který vzal Salayovi. Zhluboka si vydechl a začal přemýšlet, co dál. Dostat se do města Keshe, samozřejmě, ale otázka zněla: jak. Rozhodl se, že nad tím bude uvažovat, až se ocitne na pevné zemi, a zeptal se Suliho: "Co tím kapitán myslel - že nás nemůže pustit bez peněz do keshanského města?"

Než chlapec stačil otevřít ústa, odpověděl místo něho jeden z námořníků. "Bez prachů seš v Keshi mrtvej chlap. Šílenče." Lehce zavrtěl hlavou nad Borricovou nevědomostí. "V Keshi nemá život cenu ani starýho sandálu. Můžeš bejt zatracenej král Quegu, ale když u sebe nemáš prachy, nechaj tě chcípnout na ulici a budou vo tebe zakopávat a akorát proklejou tvoji duši do sedmýho pekla za to, že jim tvoje mrtvola leží v cestě."

Suli řekl: "To je pravda. Tihle Keshané jsou zvířata." Borric se zasmál. "Vždyť ty jsi taky Keshan." Chlapec si odplivl do vody. "My z Durbinu nejsme Keshané, ne víc než pouštní národ. Podmanili si nás; platíme jim daně, ale nepatříme k nim. A oni se dobře starají, abychom na to nikdy nezapomněli." Ukázal na město. "Ani oni nejsou Keshané. Až ve městě Keshi najdete pravé Keshany. Uvidíte!"

"Kluk má recht. Šílenče," řekl hovorný námořník. "Praví Keshani sou zvláštní banda. Tady kolem Dračího moře nebo vlastně i všude jinde kromě okolí Hlubokýho jezera jich moc neuvidíš. Holej si hlavy a choděj s holejma zadkama, no jen si to představ, a je jim úplně futrál, když jim vlezeš na ženskou. Fakt!" Druhý námořník si odfrkl. Jako by to nebylo nic jiného než další historka, jejíž pravdivost by se teprve musela dokázat. První řekl: "Jezděj si v těch svejch vozejčkách a myslej si, že sou lepší než my. Zabijou tě třeba jen proto, že se jim nelíbí tvůj ksicht." Oba námořníci se vší silou opřeli do vesel, protože se přiblížili k hranici příboje, a Borric ucítil, jak se člun nadzvedl na vzedmuté vlně. První námořník se vrátil ke svému vyprávění. "A když tě někerej z nich zabije, tak co, ten jejich vypráskanej soud ho pustí na svobodu. Dokonce i když je to obyčejnej chlap jako ty nebo já, Šílenče. A víš proč? Protože je pravý krve."

Druhý námořník řekl: "Tak to je fakt pravda. Dávej si pozor na ty, co sou pravý krve. Myslej si, že sou jiný než my ostatní. I čest maj jinou. Když některýho z nich vyzveš na souboj a jemu se zrovna nebude chtít, tak tě pošle do hajzlu a prd mu bude záležet na ňáký cti. Ale jak si usmysli, že si ho fakt urazil, de po tobě tak, jako ty deš lovit nějaký zvíře."

První námořník připojil: "A bude tě honit třeba až na kraj světa, když bude muset; to je taky fakt."

Příbojová vlna nadzvedla člun a přenesla ho až k pláži. Borric a Suli vyskočili do vody, která jim sahala k pasu a pomohli námořníkům obrátit člun a pak, když se vlna začala vracet zpět do moře, postrčili jej kupředu, aby veslařům pomohli překonat linii příboje. Zatímco se brodil z vody ven, obrátil se Borric k Sulimu a řekl: "Není to ten druh přivítání v Keshi, jaký jsem očekával, ale aspoň jsme naživu" - poklepal si na váčky za košilí - "máme se za co najíst a zbavili jsme se pronásledovatelů." Ohlédl se zpět k místu, kde čekala loď na keshanského lodivoda. Věděl, že dříve nebo později se některý z námořníků někde zmíní o muži a chlapci zachráněných z durbinského člunu a ti, kdo možná v této části Říše pátrají po zprávách o něm, si tuto skutečnost spojí s jeho útěkem. A pak hon začne znovu. Borric se zhluboka nadechl a řekl:

"Přinejmenším jsme se jich zbavili pro tuto chvíli." Přátelsky poplácal chlapce po zádech. "Pojď, podíváme se, co nám tohle keshanské město může nabídnout k jídlu." S tímto návrhem Suli horlivě souhlasil.

Zatímco Durbin byl přelidněný, špinavý a zchátralý, Faráfra byla exotická. A k tomu přelidněná, špinavá a zchátralá. V polovině cesty do centra města Borric přesně pochopil, co kapitán myslel svou poznámkou. Několik desítek metrů od brány, jíž vstoupili do města, leželo rozkládající se lidské tělo. Lezly po něm mouchy a podle toho, jak vypadalo, na něm možná ještě před úsvitem hodovali psi. Lidé, kteří procházeli kolem, si mrtvoly nevšímali, nanejvýš snad jen odvrátili pohled.

Borric se rozhlédl a řekl: "Copak městská stráž nebo někdo s tím něco neudělá?"

Suli se neustále díval na všechny strany, aby mu neunikla příležitost vydělat si minci nebo dvě. Nepřítomně řekl: "Jestli nějaký obchodník z okolí usoudí, že puch škodí jeho obchodu, zaplatí klukům z ulice, aby mrtvolu odnesli do přístavu a hodili do vody. Jinak tam zůstane ležet tak dlouho, až už tam najednou nebude." Suli podle všeho předpokládal, že existuje nějaká čarodějná agentura zabývající se odstraňováním mrtvol.

O několik metrů dále si dřepl muž v dlouhém rouchu, aniž by bral na vědomí ty, kdo ho míjeli. Borric sledoval, jak muž po chvilce vstal a opět se zařadil do proudu chodců. Za sebou zanechal důkaz, že si nedřepl, aby se pomodlil k nějakému božstvu, ale spíše aby vyslyšel volání přírody. "Bohové na nebesích," řekl Borric. "Copak v tomhle městě nejsou veřejné záchodky?"

Suli se na něho podíval se zvědavým výrazem. "Veřejné? O něčem takovém jsem nikdy neslyšel. Kdo by je postavil a čistil? Proč by se s tím někdo obtěžoval?"

Borric řekl: "Zapomeň na to. Na některé věci si člověk prostě těžko zvyká."

Když se zařadili do davu proudícího od přístavu do města, ohromila Borrice neuvěřitelná různorodost lidí. Slyšel kolem sebe všechny možné jazyky a nářečí a viděl všechny možné střihy šatů. Nikdy dříve se s ničím podobným nesetkal. Míjely ho ženy oblečené v pouštním stylu do prostých modrých nebo hnědých hávů, které je halily od hlavy

až k patě tak, že jim byly vidět pouze oči. O několik metrů dále si prohlíželi zboží lovci z travnatých planin. Jejich tmavá naolejovaná těla byla až na bederní zástěrky z kusů kůže nahá, ale jejich marnivost se projevovala měděnými náramky, náhrdelníky a náušnicemi i výběrem zbraní. Tady tetování na tváři určovalo příslušnost ke kmeni a tam zvláštní roucha zase příslušnost k náboženskému řádu. Ženy s pletí temnou jako ranní káva měly kolem těla obtočen pruh pestré látky sahající od podpaždí ke kolenům a na hlavách měly vysoké kuželovité klobouky z téže tkaniny. Nemluvňata s vážnýma očima vyhlížela ze širokých popruhů, jež měly jejich matky zavěšeny přes záda. Hlouček otrhaných dětí běžel ulicí za psem, který se hbitě proplétal lesem lidských nohou. Borric se zasmál. "Ten pes utíká, jako by mu šlo o život."

Suli pokrčil rameny. "Však taky jde. Tihle kluci z ulice mají pořád hlad."

Borric téměř nebyl schopen vstřebat všechny dojmy. Bylo toho na něj prostě příliš mnoho. Kamkoli se podíval, valily se stovky lidí, někteří kráčeli pomalu, jiní spěchali, a všichni byli lhostejni k davu, který je obklopoval. A nad lidskou tlačenicí a změtí hlasů slévající se do jednotvárného hukotu převládal zápach. Nemytá těla, drahé parfémy, lidské výkaly, cizokrajná koření, zvířecí pachy, to všechno naplňovalo Borricův nos. Ulice byly téměř ucpány, což mu nedovolovalo kráčet, aniž by nevrážel do ostatních. Borric si dával pozor na dva váčky ukryté pod košilí na místě, jež považoval za nejbezpečnější. Kapsář, který by ho chtěl okrást, by mu musel vstrčit ruku za košili, a to se mu nezdálo pravděpodobné. Borric cítil, jak mu otupuji smysly, a rozhodl se, že si musí odpočinout.

Přišli k hostinci s širokým vchodem otevřeným do ulice a princ pokynul chlapci, aby do něj zahnuli. V poměrném přítmí spatřili dvojici mužů, rozmlouvající u stolu v koutě, ale jinak byla nálevna prázdná. Borric si poručil hořké pivo pro sebe a slabé pivo pro chlapce. Zaplatil z hubené mzdy, kterou dostal od kapitána, protože považoval za moudřejší nechat tučnější váček ukrytý za košilí. Nápoj byl průměrné chuti, ale to Borricovi po dlouhé přestávce od doby, kdy pivo naposledy ochutnal, vůbec nevadilo.

"Uhněte z cesty!" Ozvalo se ženské zaječení a pak klapot kopyt a další křik, prokládaný práskáním biče. Borric a Suli se obrátili směrem k ulici, aby viděli, co se děje. Před širokým otevřeným vchodem do hostince se začala odvíjet podivná scéna. Dva nádherní hnědáci, táhnoucí bohatě zdobený dvoukolý vozík, ržáli a vzpínali se na zadní, jak vozka prudce přitahoval opratě, aby je zastavil.

Příčinou náhlého zastavení byl mohutný muž, který stál uprostřed ulice. Muž sedící za vozkou ve vozíku křičel:

"Hlupáku! Idiote! Ustup z cesty!"

Muž na ulici přistoupil ke koním a uchopil oba za uzdy. Mlaskl jazykem a začal koně tlačit zpět, takže museli ustupovat. Vozka práskl bičem nad uchem jednoho z koní a hlasitě vykřikl. Ale koně byli spíše poslušní nátlaku zepředu než hluku zezadu. Vozík se přes vozkovy kletby a snahu vnutit koním svou vůli začal pohybovat pozpátku, zatímco muž, který v něm seděl, jen s nevěřícně ohromeným výrazem přihlížel. Vozka se rozpřáhl, aby znovu práskl bičem, a muž tlačící před sebou koně řekl: "Práskni tím ještě jednou, a bude to poslední pitomost, jakou jsi v životě udělal."

"Úžasné," poznamenal Borric. "Zajímalo by mě, proč to náš hřmotný přítel dělá,"

"Hřmotný přítel" byl podle svého vzezření žoldnéř. Přes zelenou tuniku a kalhoty měl oblečeno lehké kožené brnění, na hlavě mu spočívala stará, značně otlučená kovová přilba, která přímo volala po drátěném kartáči a leštidle, a křižem přes záda měl připevněnu koženou pochvu, v niž bylo zastrčeno něco, co vypadalo nejspíše jako lehčí dvouruční meč neobvyklého tvaru. Za opaskem měl na obou bocích zasunuty dlouhé dýky.

Muž sedící za vozkou zuřivě vyhlédl z vozíku na odvážlivce, který mu zatarasil cestu. Měl na sobě pouze bílou suknici a jakýsi zvláštní postroj na zbraně, tvořený pruhy kůže křížícími se na prsou a zádech. Na dosah ruky měl k postranici vozíku připevněna kopí, která čněla přímo vzhůru jako lodní stěžně. Vedle nich visel i luk, Muž ve vozíku se znachovělou tváří zařval: "Okamžitě uhni z cesty, idiote!"

Suli zašeptal Borricovi: "Ten muž ve vozíku je pravé keshanské krve. Je to také člen Řádu císařských vozatajů. Ten muž, který ho zastavil, je buď velmi statečný, nebo blázen."

Muž, držící koně za uzdy, jen lehce zavrtěl hlavou a odplivl si. Nutil koně ustupovat, dokud se vozík nezačal vytáčet doprava přímo do malého hrnčířského krámku. Hrnčíř vyděšeně vykřikl a vyskočil, aby utekl do bezpečí, ale muž s mečem přestal tlačit koně těsně předtím, než mohl hrnčířově živnosti způsobit nějakou újmu. Žoldnéř pustil uzdy, sehnul se, zvedl cosi ze země a pak ustoupil stranou. "Teď můžete jet dál," řekl.

Vozka se chystal pobídnout koně, aby se znovu vydali svou cestou, ale vtom mu vozataj vytrhl z ruky bič. Jako by onen pohyb předvídal, zvedl válečník ruku před sebe a konec biče se mu omotal kolem předloktí, na němž měl kožený chránič. Rychle popadl bič i druhou rukou a prudce jim trhl, takže vozataj skoro přepadl přes postranici vozíku. Zatímco se snažil obnovit ztracenou rovnováhu, žoldnéř vytáhl jednu ze svých dlouhých dýk a bič přesekl. Vozataj padl po zádech zpátky do vozíku a málem přeletěl přes postranici na druhé straně. Když se pak, rozzuřený na nejvyšší míru, začal opět zvedat, plácl žoldnéř bližšího koně po zadku a z plných plic křikl: "Hyjé!" Nepřipravený vozka měl co dělat, aby koně zvládl natolik, že nepřeběhli přes zboží obchodníků, vyložené na krajích ulice.

Rozvzteklený vozataj chrlil kletby a nadávky na mohutného válečníka a ulici naplnil smích lidí. Žoldnéř chvíli pozoroval odjíždějící vozík, pak vstoupil do hostince a postavil se vedle Suliho.

"Pivo," řekl a položil na stůl to, co sebral na ulici. Byla to měděná mince.

Borric zavrtěl hlavou. "Nechal ses skoro přejet, jen abys mohl zvednout měďák?"

Muž si sňal z hlavy kovovou přilbu a odhalil vlhké vlasy přilepené k lebce - tedy věneček vlasů, protože už mu bylo určitě přes čtyřicet nebo spíše skoro padesát a na temeni měl pleš. "Nemůžeš riskovat čekání, příteli," řekl pomalu. Mluvil zvláštním způsobem, jakoby s plnými ústy, "To je pět luni. Je to víc peněz, než jsem viděl za poslední měsíc."

Něco v jeho přízvuku připadlo Borricovi známé. "Nejsi z Ostrovů?"

Muž zavrtěl hlavou. "Z Langostu, města na úpatí Štítů nekonečného klidu. Naši lidé ale pocházejí z Ostrovů. Otec mého dědečka byl z Vichechtonu. Rozumím tomu správně, že ty jsi z Ostrovů?"

Borric pokrčil rameny, jako by na tom vlastně nezáleželo. "Naposledy z Durbinu," řekl. "Ale předtím jsem byl na Ostrovech."

"Faráfra není žádný ráj, ale rozhodně je to lepší místo než ten zločinecký pelech Durbin." Muž napřáhl ruku. "Ghuda Bule, strážce karavan, naposledy z Hansulé, předtím z Gwalinu a ještě předtím z Ishlany."

Borric mu potřásl rukou, pokrytou tvrdými mozoly od dlouholetého zacházení s mečem i dobytkem. "Přátelé mi říkají Šílenec," řekl s úsměvem. "Tohle je Suli."

Suli si s bojovníkem vážně potřásl rukou jako se sobě rovným.

"Šílenec? Za tímhle jménem musí být příběh, nebo tě tvůj táta neměl rád?"

Borric se zasmál. "Ne. Jednou jsem udělal takovou bláznivou věc a už to bylo." Borric zavrtěl hlavou. "Strážce karavan? To by vysvětlovalo, jak to, že jsi věděl, jak zacházet s těmi koňmi."

Muž se usmál; koutky úst se mu sotva lehce zavlnily, ale jeho modré oči se roztančily. "Vozatajové a ti jejich vozkové mě dokážou dostat do ráže. A jedna z věcí, kterou o koních vím, je, že když se jim někdo opře do nosu, nelíbí se jim to a couvnou. Můžeš to klidně zkusit, i když budou mít za zadkem blázna, který bude cloumat opratěmi a práskat jim bičem kolem uší, ale neradil bych ti, abys to zkoušel, když jim bude na hřbetě sedět jezdec se silnýma nohama a pořádnými ostruhami." Tlumeně se zasmál. "To by byla pěkná pitomost, co?"

Borric se také zasmál. "To ano."

Ghuda Bule dopil zbytek piva ze svého poháru a řekl: "No, nejlepší by bylo být zase v karavanseraji. Moje poslední ženská mě dnes ráno vyhodila ze svého domu, protože jí konečně došlo, že nemám v úmyslu se s ni oženit a najít si nějaké zaměstnání ve městě. Takže jsem bez prostředků a to znamená, že nadešel čas hledat si práci. Kromě toho už jsem si Faráfry užil dost a docela rád bych změnil prostředí. Hezký den vám oběma."

Borric na okamžik zaváhal a pak řekl: "Zvu tě ještě najedno." Ghuda položil přilbu, kterou už zvedl ze stolu, zase zpátky. "Přemluvils mě. Šílenče."

Borric poručil další rundu. Když před ně hostinský postavil poháry, naklonil se Borric k žoldnéři a řekl: "Potřebuju se dostat do města Keshe, Ghudo."

Ghuda se rozhlédl, jako by zjišťoval, kde se nachází. "Dobrá, takže půjdeš tudy," ukázal na ulici, "dokud nedojdeš k jižnímu výběžku Věži světla - to je velké horské pásmo; hned si ho všimneš. Pak se dáš doleva, abys je obešel, a pak doprava, kde řeka Samé obtéká severní cíp Strážných hor. Jdi podél řeky až k místu u Hlubokého jezera, kde žije spousta lidi, a to je město Kesh. Nemůžeš ho minout. Když vyrazíš hned, můžeš tam být za šest, nejvýš osm týdnů."

"Díky," řekl Borric suše. "Myslel jsem to tak, že bych mohl dostat práci v karavaně, která míří tím směrem."

"Mhm-hm," řekl Ghuda nezávazně a pokýval hlavou. "A pomohlo by mi, kdyby mě někdo, koho znají, doporučil."

"Mhm-hm," řekl Ghuda. "Takže ty po mně chceš, abych tě vzal do karavanseraje a řekl nějakému nic netušícímu vůdci karavany, že jsi můj starý přítel z domova, nepřekonatelný šermíř, kterému se, jen tak mimochodem, říká Šílenec." Borric zavřel oči, jako by ho rozbolela hlava. "Ne tak docela." "Podívej, příteli, děkuju ti za pivo, ale to tě neopravňuje žádat ode mě, abych riskoval svoji dobrou pověst tím, že dám někomu doporučení, které na mě za nějakou dobu může vrhnout špatné světlo."

Borric řekl: "Počkej! Kdo říká, že by to na tebe vrhlo špatné světlo? Jsem dobrý šermíř."

"Bez meče?"

Borric pokrčil rameny. "To je dlouhá historie."

"To bývá vždycky." Ghuda zvedl svou přilbu a narazil šiji nakřivo na hlavu. "Je mi líto."

"Zaplatím ti."

Ghuda si přilbu zase sundal a položil ji na stůl. Dal hostinskému znamení, ať přinese ještě jednu rundu. "Dobrá, pojďme tedy k jádru věci. Dobré jméno má svou cenu, je to tak? Kolik nabízíš?"

"Kolik by ti vynesla výprava odtud do Keshe?"

Ghuda se zamyslel. "Je to docela klidná cesta, dobře střežená vojskem, takže se platí málo, což je důvod, proč se vždycky najdou karavany, které potřebují strážce. Velká karavana možná deset ecu. Malá karavana pět. A jídlo během cesty, samozřejmě. A možná i příplatek, pokud narazíme na bandity, se kterými budeme muset bojovat."

Borric začal v duchu rychle počítat - dokázal myslet pouze v měně Království - a přepočítávat si peníze, které měl ve váčku od Salayi, i ty, které vyhrál v pokeru na lodi. "Víš co? Postarej se, aby nás tři najali ke službě v karavaně, a já ti pak dám tutéž částku, jakou ti zaplatí oni."

"Počkej, jestli jsem to pochopil správně: dáme se najmout ke karavaně do Keshe, a až tam budeme, ty mi dáš peníze?"

"Přesně tak."

"Ne," řekl Ghuda a dopil své pivo. "Jakou mám záruku, že mi neutečeš s penězi dřív, než si je od tebe stačím vybrat?"

Borric na něho vrhl rozhořčený pohled. "Ty pochybuješ o mém slově?"

"Pochybuju o tvém slově? Synku, vždyť jsme se právě seznámili. A co by sis myslel ty, kdybys byl na mém místě a někdo, komu říkají "Šílenec", by ti navrhl takovouhle věc?" Podíval se významně na svůj prázdný pohár.

Borric naznačil hostinskému, aby přinesl další pivo. "Dobře, zaplatím ti polovinu, než vyrazíme, a zbytek na konci cesty."

Ghuda stále nevypadal přesvědčeně. "A co chlapec? Toho přece nikdo nemůže považovat za strážce?"

Borric se otočil a podíval se na Suliho, který se po třech pivech viditelně kymácel. "Může se dát najmout jako

kuchařský pomocník."

Suli s kalnýma očima přikývl. "Kuchař."

"Ale umíš zacházet s mečem, Šílenče?" zeptal se Ghuda vážně.

Borric řekl věcně: "Líp než každý, koho jsem dosud potkal."

Ghuda se zamračil. "To je chvástání!"

Borric se ušklíbl. "Jsem pořád ještě naživu, ne?"

Ghuda na Borrice chvíli hleděl a pak zvrátil hlavu dozadu a rozesmál se. "Cha, to je dobré." Dopil, co zbylo z jeho piva, vytáhl své dvě dlouhé dýky a tu, kterou držel v levé ruce, obrátil a podal Borricovi. "Ukaž, co v tobě je. Šílenče."

Náhle se Borric kryl a odrážel divoké výpady a jen taktak se vyhnul téměř smrtící ráně. Neváhal uhodit žoldnéře do hlavy tak silně, jak jen levou rukou dokázal. Když Ghuda potřásl hlavou, aby se vzpamatoval, provedl Borric výpad. Žoldnéř odskočil dozadu, aby se vyhnul ráně, a vrazil přitom zády do stolu.

Hostinský vykřikl: "Hej, vy dva! Přestaňte mi ničit výčep!"

Ghuda se sunul podél stolu a Borric stál ve střehu před ním. "Můžeme přestat, jakmile budeš přesvědčený," řekl princ, mířící hrotem dýky na Ghudu.

Žoldnéř se usmál. "Jsem přesvědčený."

Borric si přehodil dýku v ruce tak, že ji držel za čepel, a podal ji Ghudovi. Žoldnéř si ji vzal a řekl: "Dobře, teď bychom měli najít nějakého obchodníka se zbraněmi a trochu tě vyzbrojit. Možná že umíš zacházet se zbrani, ale to ti nebude k ničemu, když žádnou mít nebudeš."

Borric si sáhl za košili a vytáhl váček. Vzal z něj něj několik měďáků a podal je rozzuřenému hostinskému. "Suli, pojď -" Zjistil, že chlapec sedí sesutý na zemi, opřený o nohu stolu, a hlasitě chrápe.

Ghuda potřásl hlavou. "Nemůžu říct, že bych důvěřoval někomu, kdo nedokáže odejít z hospody po svých."

Borric se zasmál a zvedl opilého chlapce na nohy. Několikrát jím zatřásl a řekl: "Suli, musíme jít."

Chlapec otevřel kalné oči. "Pane, proč se ta místnost houpe?"

Ghuda sebral svou přilbu a řekl: "Počkám na vás venku, Šílenče. Postarej se o kluka." Žoldnéř vyšel ven a začal si ve vedlejším krámku prohlížet měděné šperky, zatímco se z hostince ozývaly zvuky, jaké vydává člověk, kterému je velice nevolno.

O tři hodiny později vyšli východní branou z města dva muži a velmi bledý chlapec a vstoupili do karavanseraje. Velké prostranství, obklopené ze tří stran stany a dřevěnými přístřešky, se nacházelo přímo na východ od města, ani ne půl kilometru od jeho bran. Stálo tu téměř tři sta vozů různých velikostí. Vzduch byl plný prachu, který vířili koně, voli a velbloudi, převádění z místa na místo.

Suli vlekl velký pytel, plný různých předmětů, na jejichž koupi Ghuda trval. Borric se v této záležitosti podřídil žoldnéřovým požadavkům kromě případu, kdy došlo na jeho výzbroj. Nyní měl na sobě obnošenou, ale ještě použitelnou koženou vestu, nohavice a chrániče předloktí. Nemohl najít žádnou lehkou přilbu, a tak než by koupil nějakou, která se mu nehodila, vybral si koženou čelenku s látkovou pokrývkou hlavy, aby mu do očí nepadaly dorůstající vlasy a nestékal pot a také aby mu tkanina chránila zátylek před ostrým keshanským sluncem. Po levém boku mu visel dlouhý meč a po pravém dýka. Dal by přednost rapíru, ale ty byly ve Faráfře mnohem vzácnější než v Krondoru a za hranicemi jeho finančních možností. Nákupy spolykaly značnou část jeho peněz, a to byl od města Keshe stále ještě dost daleko.

Když prošli kolem ohrad s koňmi, dostali se do nejrušnějšího místa, ke dlouhé dvojité řadě vozů. Mezi nimi se procházelo množství ozbrojených mužů i obchodníků, kteří se snažili zajistit přepravu svého zboží.

Muž stojící na jednom voze vykřikoval: "Jedeme do Kimri. Potřebuju stráže do Kimri!" Z vedlejšího vozu na ně zavolal další muž: "Ghudo! Potřebuju stráže do Telémanu!" Třetí křičel: "Nejvyšší odměny! Zítra odjíždíme do Hansulé!"

Až skoro uprostřed řady našli karavanu, která měla namířeno do města Keshe. Vůdce karavany šije prohlédl a řekl: "Znám tě podle jména, Ghudo Bule. Vezmu tebe i tvého přítele, ale pro chlapce nemám žádné využití."

Borric se chystal promluvit, ale Ghuda ho zadržel. "Nepojedu nikam bez svého Šťastného kuchaře."

Mohutný vůdce karavany se podíval na Suliho a na holé lebce se mu zaleskly kapičky potu. "Šťastný kuchař?"

Ghuda přikývl, jako by to bylo něco tak samozřejmého, že nebylo třeba žádného vysvětlení. "Ano."

"A co, o Pane deseti tisíc vší, je Šťastný kuchař?"

"Když jsem byl před sedmi lety strážcem karavany Taymuse Riodena z Querelu do Ashunty, přepadli nás banditi. Přišlo to jako blesk. Nezbyl ani čas pomodlit se k Bohyni smrti." Učinil znamení proti zlému osudu a vůdce karavany ho napodobil. "Ale přežil jsem a můj Šťastný kuchař taky. Nikdo jiný. A od té doby s sebou vždycky beru svého Šťastného kuchaře."

"Protože však tomuto chlapci není víc než dvanáct let. Otče lhářů, musel být vskutku velmi vyspělý, aby byl před sedmi lety kuchařem u karavany."

"Ale to přece nebyl tenhle," zavrtěl Ghuda hlavou, jako by se divil, jak vůdce karavany mohlo něco takového napadnout. "To byl jiný kuchař. Víte, dřepěl jsem zrovna v jámě na odpadky se spuštěnými kalhotami a nejhorším případem průjmů ve svém životě, když banditi zaútočili. Nemohl jsem dokonce ani vstát, abych se zapojil do boje. Prostě mě neobjevili."

"A jak přežil ten kuchař?"

"Dřepěl kousek ode mě."

"A co se s ním pak stalo?" zeptal se vůdce karavany se zájmem.

"Zabil jsem toho parchanta. Skoro mě otrávil."

Vůdce karavany si nemohl pomoci, aby se nerozesmál. Když se utišil, Ghuda řekl: "S chlapcem nebudou žádné potíže. Může pomáhat při vaření a v noci udržovat táborové ohně a nemusíte mu platit. Jen mu dávejte každý den stejnou stravu jako ostatním, dokud nedorazíme do Keshe."

"Ujednáno!" řekl vůdce, plivl si do dlaně a vztáhl ji ke Ghudovi. Ten si plivl do své a potřásli si rukama. "Dobrý lhář u večerního ohně, to se vždycky hodí. Cesta alespoň ubíhá rychleji." Obrátil se k Sulimu a řekl: "Běž a najdi mého kuchaře, chlapče." Ukázal palcem přes rameno dozadu, kde mezi tuctem nákladních vozů stál i kuchyňský. "Řekni mu, že jsi jeho nový pomocník."

Suli se tázavě podíval na Borrice, který přikývl, že má jít. Když Suli odešel, vůdce karavany řekl: "Jsem Janos Sabér, obchodník z Keshe. Odjíždíme zítra za úsvitu."

Ghuda si sundal z ramene malý raneček. "Budeme dnes spát pod vašimi vozy."

"Dobře. A teď běžte, potřebuju do dnešního soumraku sehnat ještě čtyři další strážce."

Borric a Ghuda se posadili o kus dál do stínu pod košatým stromem. Ghuda si sundal přilbu a otřel si zpocený obličej. "Měli bychom si odpočinout. Šílenče. Zítra začne opravdová bída."

"Bída?" zeptal se Borric.

"Ano, Šílenče. Dnes jsme jen znudění a je nám horko. Zítra budeme žízniví, špinaví, unavení, znudění a bude nám horko."

Borric zkřižil paže na prsou a pokusil se odpočívat. Už od dětství byl cvičen k tomu, že voják odpočívá, jakmile se mu naskytne příležitost. Ale myšlenky se mu rozbíhaly všemi směry. Jak se vede Erlandovi a co se děje v Keshi? Podle jeho odhadu by tam Erland i ostatní touhle dobou už měli být. Jsou v bezpečí? Pokládají Borrice za mrtvého nebo jen za ztraceného?

Hlasitě si povzdechl a zavrtěl se, aby se pohodlněji usadil. Brzy mu zvuky z rušného karavanseraje splynuly v uspávající bzukot a on v odpoledním horku začal dřímat.

Kapitola jedenáctá

LOV

Lev stál nehybně.

Erland se zájmem sledoval, jak šelma čeká s očima upřený má na pasoucí se stádo antilop. Erland seděl na koni vedl Lockleara, Jamese a pouštního muže Kafiho Abu Hareze. Poblíž stál shluk šesti dvoukolových válečných vozů, tradiční páteře keshanského vojska. Velitel jednotky císařských vozatajů lord Jaka sledoval, jak se jeho syn Diigai připravuj k lovu šelmy. Starý válečník s klidným výrazem, v němž nebyly patrné žádné city, sledoval, jak se jeho syn připravuje na střetnutí.

Kafi ukázal k místu, kde se ve vysoké trávě krčil lev. Pak řekl Erlandovi: "Tenhle mladý kus nemá žádnou čest." Erland se podíval na velké zvíře - daleko větší než malí lvi, kteří lovili v horách Království. Kromě toho měl hustou černou hřívu, zatímco ti, které viděl princ, byli skoro celí žlutohnědí. Bylo to skutečně nádherné zvíře. "Loví jen sám pro sebe," pokračoval Kafi. "Pokud přežije dnešní den, stane se z něj tlustý, líný samec, kterému bude žrádlo lovit lvice

"Může přežít?" zeptal se Locklear.

Kafi pokrčil rameny. "Nejspíš ne. Záleží na vůli bohů. Chlapec odtud nesmí odejít, pokud nebude zraněn, což by pro člověka jeho postavení znamenalo totéž co smrt. Jeho otec patří k nejmocnějším mužům v celé Říši, takže pokud by jeho syn klesl do skupiny sahdareenů - těch, kdo se vyhýbají lovu - přineslo by to jeho rodině takovou hanbu, že by si už nemohl udržet své postavení ve společnosti. Chlapec by mohl klidně vyrazit do války a udělat něco šíleně odvážného a hloupého, ale do smrti by nesmyl hanbu ze svého jména."

Lev se pomalým krokem vydal kupředu. Se skloněnou hlavou upíral oči na svou kořist. Už si vybral slabého člena stáda, starou nebo velmi mladou samici, případně nemocného antilopího samce. Pak se změnil směr větru a černé čenichy zkoumaly pachy, zdali v nich neucítí blížící se nebezpečí.

Náhle jeden samec provedl neuvěřitelný skok, při němž se odrazil všema čtyřma nohama, a stádo vyrazilo pryč. Lev vyskočil za nimi a obrovskými skoky se začal blížit k zadní části stáda. Jedna starší samice se o něco zdržela a vykopla proti šelmě nohama. Mladý lev zůstal zmateně stát. Byl si jist, že tohle by antilopy dělat neměly. Pak ale zachytil ve vzduchu nový pach a najednou si uvědomil, že už není lovcem, ale kořistí.

V tom okamžiku Diigai vykřikl, jeho vozka práskl bičem a hnal koně dopředu. To byl signál k započetí lovu. Erland a jeho společníci kopli koně do slabin, aby nezůstali pozadu.

Vozy se vojenským manévrem rozvinuly do rojnice, aby mohly pronásledovat lva v případě, že by se rozhodl vyrazit stranou. Horký vzduch naplnily výkřiky, jak mladí keshanští lovci volali starodávné prosby k bohu lovců Guiswaovi. Ten byl v Království pokládán za temného boha, ale v Keshi byl Lovec s rudými tesáky hlavním božstvem a byl považován za patrona všech místních lovců.

Lev se řítil přes travnatou planinu. Nemohl takhle běžet dlouho a nebylo tu nikde místo, kde by se mohl ukrýt. Diigai a ostatní vozatajové se hnali za prchající šelmou.

Náhle James zatáhl za otěže svého koně a zakřičel na Erlanda, aby zastavil. Královští vyslanci a Kafi Abu Harez zůstali stát. "Co se stalo?" zeptal se Erland.

James řekl: "Jen jsem chtěl dát tomu organizovanému zmatku trochu náskok, nic víc. Nechci, aby ses náhodou dostal do čela závodu."

Erland chtěl nejdřív protestovat, ale pak si uvědomil, co mu tím James chce říct. Tohle byla situace, která se

mohla velice rychle zvrhnout v 'nehodu'. Přikývl, otočil svou kobylku a pobídl ji do klusu, dostatečně rychlého na to, aby viděl, co se děje vpředu, ale nezapletl se do lovu.

Náhle se vozy zastavily a Diigai měl spoustu místa k napadeni lva. Když na místo dorazila Erlandova společnost, byl už Diigai ze svého vozu venku a ozbrojen dlouhým kopím a koženým štítem opatrně kráčel ke lvovi.

Erland řekl: "Na šelmu takové velikosti jsou to dost primitivní zbraně. Proč nepoužije luk?"

"Tohle je obřad dospělosti," odpověděl Kafi. "Jako nejstarší syn lorda Jaka je to velice důležitý mladík. Lidé pravé krve luk používají při lovu zvířete, které napadlo jejich stáda, ale aby se muž stal velkým lovcem - simbanim - a mohl při slavnostních příležitostech nosit lví hřívu, musí použít zbraně svých předků."

Erland přikývl a pobídl svého koně, aby se dostal blíž k Diigaího vozu. Jeho vozka, chlapec zhruba stejně starý jako on sám, úzkostlivě přihlížel a očividně si dělal o bezpečí mladého šlechtice starosti. Nezkušený lovec byl teď od svého vozu vzdálen asi padesát metrů a nacházel se na půli cesty k místu, kde stál lev.

Zvíře se přikrčilo a jazyk mu visel z tlamy, jak se snažilo popadnout dech. Oči mu blýskaly a otáčelo hlavou, aby zjistilo, zdali se k němu blíží nebezpečí, a pokud ano, odkud. Pak se lev nadzvedl a rozhlédl se. Utéct neměl kudy, protože kolem něj v kruhu stály vozy. Pak zahlédl postavu, která se k němu přibližovala. Zvrátil hlavu a zařval vztekem a strachem.

Několik koní se vzepjalo a pokusilo se utéct, ale ti, kdo na nich seděli, přitáhli otěže. Erland se obrátil ke Kafimu a zeptal se: "Co se stane, když se netrefí?"

Kafi odpověděl: "Nebude kopím házet. To je příliš nebezpečné. Pokusí se lva nalákat k sobě, aby ho mohl ve skoku probodnout nebo mu vrazit zbraň do boku."

Tomu Erland rozuměl asi stejně jako zbytku tohoto barbarského rituálu. Dávalo smysl, když člověk lovil lvy, medvědy, vlky a draky, kteří napadali stáda. Lovit něco, co člověk nemohl sníst, ale co jen nosil jako trofej, to prostě nechápal.

Pak se lev rozběhl. Několika vozatajům unikl ze rtů překvapený výkřik a Erlandovi a jeho společníkům bylo jasné, že u lva je to dost neobvyklé chováni. Diigaí zaváhal a v okamžiku přišel o příležitost k útoku. Neměl správně nastavené kopí, když na něho lev vyrazil, a tak měl čas jen na slabou ránu. Náhle vypukl chaos: chlapec byl sražen dozadu a jen jeho štít ho zachránil před seknutím drápů poté, co lev zaútočil směrem, odkud přišla bolest. Pak se zvíře kouslo do hýždě, jako by tam na ně útočil neviditelný nepřítel. Z boku mu trčelo kopí.

Lev cítil jen dvě věci: bolest a krev. Zařval a mladík, kryjící se štítem, se od něj snažil couvnout. Lev se otočil a pokusil se zbavit kopí, což se mu nakonec podařilo. A Diigaí zjistil, že mezi ním a jeho kopím stojí rozzuřený a zraněný lev.

"Zabije ho!" vykřikl Erland.

Kafi řekl: "Nikdo mu nepomůže. Má právo na to, aby zabil, nebo byl zabit." Pouštní muž pokrčil rameny. "Já v tom taky nevidím žádnou zvláštní logiku, ale takhle to lidé pravé krve prostě dělají."

Náhle se Erland posunul v sedle a vytáhl nohy ze třmenů. Sáhl pod pravé koleno a rychle rozepnul řemínek, jímž měl připoutaný pravý třmen k sedlu. Odepjal jej a levý třmen vytáhl nahoru do sedla, aby jím neublížil svému koni. Dvakrát si obtočil řemínek pravého třmenu kolem ruky a máchl těžkým železem, aby zjistil váhu a dosah. James řekl: "Co to -" ale než mohl větu dokončit, vyrazil už Erland na koni k mladému lovci.

Lev se přikrčil, vycenil zuby a začal se rychle přesouvat k lovci s břichem u země, jak se připravoval ke skoku. Ale zatímco se plížil k mladíkovi se štítem, neuvědomil si, že se k němu blíží nové nebezpečí.

Erland se přihnal k šelmě a prudce švihl těžkým třmenem. Lev zařval bolestí a Erlandův kůň instinktivně odskočil stranou. Pak se lev otočil a rychle máchl obrovskou prackou, ale kůň už byl mimo jeho dosah. Velká šelma vyrazila za ním, ale pak si uvědomila, že musí nejdřív vyřídit jiného nepřítele.

Erlandovo vyrušení stačilo. Diigaí přeběhl k místu, kde leželo jeho kopí, a zvedl je. Zatímco se Erland vracel ke svým společníkům, vyrazil Diigaí z plic lovecký pokřik a lev se otočil. Mladá šelma, šílená bolestí a zmatená z toho, jak se na ni ze všech stran hrnou útoky, skočila na Diigaího. Ten měl ale tentokrát kopí řádně nastavené a zabodl je lvu přímo do široké hrudi. Lva poháněla dopředu vlastní síla skoku a hrot kopí mu vnikl do srdce.

Vozotajové radostně zajásali a mladík se vítězně postavil nad mrtvou šelmu. Erland obrátil svého koně, který ucítil pach krve a začal se plašit. Chvilku trvalo, než ho bez třmenů zvládl, ale protože byl vynikající jezdec, dokázal si princ se zvířetem poradit a odklusat s ním pryč od jásajících mužů pravé krve. Rozjel se k nim jeden z vozů a Erland v něm zahlédl lorda Jaku. Náhle mu došla výjimečnost jeho činu. Neporušil nějaké jejich základní pravidlo tím, že na lva zaútočil? Když se míjeli, pohledy Erlandových a Jakových oči se setkaly. Erland pátral v mužově pohledu po něčem, co by prozradilo poděkování nebo zatracení, ale Mistr vozatajů nedal princi žádné znamení ani neučinil žádné gesto. Erland si začal znovu připevňovat pravý třmen; přijel k němu James a řekl: "Copak jsi šílenec? Jak jsi mohl udělat něco tak pitomého?"

Erland řekl: "Vždyť by ho zabil. Ostatní by pak lva stejně museli zabít. Teď je tady jediný mrtvý - lev. Podle mě to smysl dává."

"A kdyby se tvůj kůň splašil jen o chvilku dřív, mohl jsi být první oběti toho lva právě ty!" James popadl Erlanda za tuniku a málem ho strhl z koně. Přitáhl si ho k sobě. "Nejsi nějaký přiblblý synáček bezejmenného šlechtice. Nejsi rozmazlené děcko bohatého kupce. Jsi příští král Ostrovů, pro všechny bohy. A jestli se ještě jednou pokusíš o něco podobně praštěného, tak ti to osobné vtluču do hlavy klackem!"

Erland odstrčil Jamesovu ruku. "Na to jsem nezapomněl." Obrátil svého koně a ve tváři se mu objevil vztek. "Na to jsem nezapomněl ani na okamžik, milý hrabě. Ani na okamžik od chvíle, kdy zemřel můj bratr!" Náhle Erland kopl koně do slabin a vyrazil tryskem k městu. James pokynul vojákům královské čestné stráže a ti se rozjeli za princem. Nebudou se ho pokoušet zastavit, ale přinejmenším nepojede bez ochrany.

K Jamesovi přijel Locklear a řekl: "Ten kluk si to vůbec nedělá jednoduché, co?"

James zavrtěl hlavou. "Takové věci bychom v jeho věku dělali taky."

"To jsme byli opravdu takoví pitomci?" zeptal se Locklear.

"Jestli ne větší, Locky." James se rozhlédl. "Už odřezávají lvovi hlavu, takže za chvilku vyrazíme do paláce. A čeká nás pozváni na další slavnost."

Locklear se zašklebil. "Copak těmhle lidem nikdo neřekl, že se člověk pohodlně nají, i když se u stolu sejde míň než padesát lidí?"

"Očividně ne," poznamenal James a popohnal svého koně dopředu.

"Tak pojďme utišit princovu raněnou pýchu," řekl Locklear.

James se podíval na vzdálenou postavu Erlanda, za nímž se hnali členové čestné stráže, a poznamenal: "Víš, Locky, tady vůbec nejde o raněnou pýchu." Ohlédl se na obřadné stínání lví hlavy a řekl: "Diigaí je zhruba stejně starý jako Erland... a Borric. Erlandovi jeho bratr strašně chybí." Pak dlouze vypustil vzduch z plic a znělo to jako povzdech. "Stejně jako nám všem. Pojďme, stejně si s ním musíme promluvit."

Dva rádci spolu vyrazili k čekajícímu Kafimu Abu Harezovi, který obrátil svého koně a připojil se k nim. Když odejeli dál od oslavujících Keshanů, řekl Locklear: "Kafi, co vlastně Erland tou svou pomocí způsobil?"

Pouštní muž řekl: "Nevím, lorde. Kdyby váš mladý princ lva zabil, nejenže by zahanbil Diigaího tím, že by celému světu ukázal, že chlapec neumí lovit, ale také by si udělal v lordu Jakovi mocného nepřítele. Takhle jen zvíře vyrušil, takže chlapec mohl svou zbraň znovu získat a zabít je sám." Kafi pokrčil rameny a usmál se. Pak kopl svého koně do slabin a vyrazil cvalem, aby se rychlostí vyrovnal Jamesovi a Locklearovi. "Možná z toho nic nebude. Kdo to ale může říct, když jde o lidi pravé krve?" James řekl: "Určitě to brzy zjistíme sami." Cestou zpátky do města už nikdo z nich nepromluvil.

Miya seděla za Erlandem v bazénu a třela mu svaly šíje a ramen. Byli sami, protože Erland ostatní dívky poslal pryč. Přestože rád užíval pohostinnosti, kterou mu keshanské služebné vždy ochotně poskytovaly, zjistil, že se v Miyině společnosti cítí nejlíp. Nechoval k mladé keshanské služebnici nic, co by se dalo nazvat láskou, jen s ní se cítil natolik příjemně, že se dokázal uvolnit a mluvit o tom, co ho trápilo. Zdálo se, že velice dobře ví, kdy má mluvit a kdy mlčet nebo položit otázku, která mu pomůže, aby si utřídil vlastní myšlenky. A jejich milování přešlo od vzrušení z poznávání nového a divokého souboje touhy ke klidnějšímu vztahu dvou lidí, kteří dobře znají potřeby toho druhého.

Vešla další služebná a řekla: "Vaše Výsosti, lord James žádá o povolení vstoupit."

Erland chtěl nejdřív odmítnout, ale uvědomil si, že by k tomuto rozhovoru muselo stejně jednou dojít, a tak přikývl. O chvíli později vešel do koupelny James.

Podíval se na nahou dvojici, a pokud ho nějak překvapilo, že je Erland ve společnosti dívky, dokázal to skrýt. Služebnou, která ho uvedla do místnosti, o nic nepožádal, jen si sundal plášť a podal jí ho. Pak přešel k malé stoličce, zvedl ji a postavil si ji na okraj bazénu.

Posadil se a řekl: "Tak co? Už je ti líp?"

"Ne," řekl Erland. "Ještě pořád mám vztek."

"A co tě vlastně žere, Erlande?"

Na okamžik bylo v mladíkově tváři jasně patrné zoufalství. Pak se zdálo, že mu od něj pomohla Miya, která mu jemně masírovala šíji a ramena.

"Nejspíš celý svět. Bohové štěstí a smůly. Ty. Otec. Všichni." Pak se mu hlas zlomil. "Ale nejvíc mám vztek na Borrice, že se nechal tak hloupě zabít."

James přikývl. "Já vím. Taky se tak cítím."

Erland vypustil z plic dlouhý, napjatý povzdech. "Myslím, že právě proto jsem udělal to, co jsem udělal. Prostě jsem nesnesl pomyšlení na to, že by toho kluka zabil lev. Možná má bratra -" Hlas se mu znovu zlomil a po tváři mu skanula slza. Erland seděl v teplé vodě bazénu a vůbec poprvé od přepadení v poušti na sobě dal znát zármutek. Zatímco Erland plakal pro svého bratra, James čekal a ani necítil, ani na sobě nedal znát rozpaky. James se takhle vyplakal už před týdnem v náručí své manželky.

Po chvíli se Erland podíval zarudlýma očima na svého učitele. "Proč, zatraceně?"

James jen potřásl hlavou. "Proč? To vědí jen bohové a ti se o tom se smrtelníky nebaví. Alespoň ne se mnou." Sklonil se a strčil ruku do vody. Pak se narovnal a mokrou dlaní si přejel čelo. "Některé věci dávají smysl a jiné zase ne. Nevím."

James chvilku mlčel, a pak pokračoval: "Podívej se, řeknu ti jednu věc. Tvůj otec mi zachránil život. Několikrát. Dodnes ještě pořád nechápu, proč by princ z Krondoru měl zachraňovat život malému zloději - stejně jako nechápu, proč by jiný princ měl umřít cestou na oslavu narozenin při útoku ze zálohy. Ale můžu ti říct, že mi nikdo nikdy - nikdy! - netvrdil, že život má smysl. Tak to prostě je."

Erland se opřel o Miyino měkké tělo a nechal se obklopit teplem. Povzdechl si a cítil, jak se něco uvnitř něj uvolňuje - bolest, kterou od onoho útoku cítil každou minutu. "Je to divné," řekl tiše. "Ale až teď jsem si uvědomil, že Borric musí být mrtvý. Ale přitom..."

"Co?" zeptal se tiše James.

"Nevím." Erland se na Jamese podíval s tázavým výrazem v očích. "Jak bych se měl cítit? Totiž, chci říct, že jsme s Borricem od sebe nikdy nebyli odloučeni déle než pár dní. Bylo to, jako bychom spolu byli... spojeni. Myslel jsem, že kdyby jeden z nás umřel, ten druhý by to... cítil. Víš, co tím myslím?"

James vstal. "Myslím, že ano. Určitě líp než každý, kdo v životě nezažil něco podobného tomu, co jste prožívali vy dva. Ale sledoval jsem vás od chvíle, kdy jste byli děti, a viděl jsem, jak se rvete a hrajete si. Myslím, že

vím, co máš na mysli."

Erland si znovu povzdechl. "Jen jsem myslel, že se budu cítit jinak. To je všechno. Víš, nepřipadá mi, jako by byl mrtvý. Jen jako byl někde hodně daleko." Erlandovi ztěžkla víčka a zavřel oči. O chvíli později začal dýchat pravidelně a usnul.

James si vzal od služebné svůj plášť. Miye řekl: "Dnes večer jsme znovu hosty císařovny. Vzbuď ho včas."

Přikývla, a nepromluvila, aby neprobudila prince. James si přehodil plášť přes předloktí a odešel.

Erland se právě dooblékal, když Miya ohlásila lorda Jaku. Prince to nepřekvapilo, protože si byl jist, že může po svém odpoledním činu reakci Diigaíova otce předpokládat. Erland pokynul dvěma služebným, aby uvedly keshanského šlechtice dál, a po chvilce vešel vysoký válečník dovnitř. Miya poodešla z doslechu, ale zůstala dostatečně blízko pro případ, že by ji snad Erland potřeboval.

Jaka se před princem uklonil a řekl: "Můj lorde princi, doufám, že jsem vás nevyrušil od něčeho důležitého?"

"Ne, lorde Jako. Právě jsem se oblékal, abych povečeřel s vaší císařovnou."

Jaka pozvedl sepnuté ruce a učinil jimi gesto poněkud dolů a od sebe. Kafi Erlandovi řekl, že to je prosba o všeobecné požehnání s významem 'Nechť nebe žehná', nebo 'Nechť nebe odmění'.

Starý válečník řekl: "Přišel jsem si s vámi pohovořit o věci, kterou jste vykonal dnes odpoledne."

"Ano?"

Zdálo se, jako by Jaka nedokázal slovy vyjádřit své pocity. "Pro lovce mé pověsti by bylo ostudnou potupou, kdyby můj syn dnes při svém obřadu dospělosti selhal. Takovou věc bych asi nedokázal přijmout.

Našli se už takoví, kteří tvrdí, že jste mému synovi upřel právo na odvážnou smrt a že jeho lov byl vaším vyrušením poskvrněn."

Už je to tady, pomyslel si Erland. Něco takového očekával.

"Nicméně," pokračoval Jaka, Jste to zvíře jen vyrušil a zaujal jeho pozornost jen na tak dlouhou dobu, aby se můj syn mohl znovu chopit kopí."

Erland přikývl.

"Zabil ho on."

"To je pravda. Takže přestože jsem částečně na vážkách, pokud jde o vytříbenost lovu, jako otec, který svého syna hluboce miluje, vám musím poděkovat za to, že jste mu dnes v jeho obřadu dospělosti pomohl." Tiše dodal: "A že jste mu zachránil život."

Erland okamžik stál nehybně a nevěděl, co má říct. Pak zvolil cestu, díky niž si otec uchová za daných okolnosti co nejvíce cti. "Možná by dokázal na své kopí dosáhnout i bez mé pomoci. Kdo to může soudit?"

"Pravda, kdo může?" řekl starý muž. "Byla to mladá šelma, která zažívala velké bolesti a byla nezkušená. Protřelejší válečník by ji udeřil do tlamy plochou svého štítu - to by ji neuškodilo, ale zmátlo by ji to a způsobilo bolest. A pokud by lev na štít zaútočil, nechal by mu ho zkušený válečník napospas a vrhl by se pro své kopí. Takové věci chlapce učíme, ale ve vřavě lovu se na to velice rychle zapomíná. Velice rychle, Vaše Výsosti.

Už budu muset jít, lorde princi. Ale ještě předtím vězte, že pokud byste potřeboval pomoc, jsem vaším dlužníkem."

Erland nevěděl, jak by měl na takovou přímou záplavu díků reagovat, a tak jen řekl: "Děkuji vám za poctu vaší nabídky a za vaši návštěvu, lorde Jako."

Velitel císařských vozatajů se princi Erlandovi uklonil a odešel. Erland se obrátil k Miye a řekl: "Uvidíme se spolu později dnes večer."

Miya k němu přistoupila a chvíli u něho stála a upravovala mu tuniku - spíš jen proto, aby se mohla dotýkat jeho těla. Pak řekla: "Uvidíme se ještě dřív, můj princi. Dnes jsem povolána do blízkosti své císařovny."

"Něco není v pořádku?"

Miya pokrčila rameny. "Ne. Všem, kdo slouží v paláci Té, jež jest Keshí, se občas dostane cti sdílet slávu jejího dvora."

"Dobrá. Takže se tam uvidíme."

Erland pokynul dvěma dívkám, aby otevřely hlavni dveře do jeho komnat. Venku už na něho čekali čtyři muži královské krondorské stráže ve slavnostních stejnokrojích. Rozestoupili se kolem Erlanda a všichni vykročili k velké síni paláce.

Cestou se k nim připojil James s Gaminou, Locklear a nakonec i lord Kafi. Když dorazili k císařskému křídlu paláce, muži krondorské stráže se zastavili, protože vojáci cizích národů nesměli před císařovnu předstoupit.

Erland vešel dovnitř za zvuků fanfáry. Jako nejvýše postavený měl z celé skupiny předstoupit před trůn jako první. Keshanský vrchní ceremoniář pronesl dlouhý seznam titulů, náležejících přicházejícímu princi, a Erland podle toho poznal, že ho dnes u dvora čeká formální večeře. Napadlo ho, že jediný rozdíl mezi formální a neformální večeři s císařovnou spočívá jen v jiném označení, a potlačil úsměv. Náhle si přál být zpátky v Krondoru a jíst s Borricem prosté jídlo v koutě kuchyně. Něco podobného dělali velice často, daleko častěji, než se účastnili státních hostin s rodiči.

Erland došel k pódiu, uklonil se a mistr ceremoniář pronesl:

"Ó, Ty, jež jsi Keshí, je mi ctí ti představit Jeho Výsost prince Erlanda, dědice trůnu Ostrovního království, rytíře-kapitána Západu."

Erland se napřímil a řekl: "Vaše Veličenstvo, děkuji za čest, že s vámi mohu já a mí společníci sdílet vaše dary. Dovolte, abych vám představil -" a pak formálně představil své společníky stejně jako pokaždé, když předstoupili před císařovnu. Napadlo ho, jestli musí císařovna snášet tyhle nesmysly před každým jídlem.

Císařovna řekla: "Podle toho, co se mi doneslo, měla Vaše Výsost rušný den." Erland čekal, zda řekne ještě

něco, ale dodala jen: "Je nám potěšením, že jste se k nám znovu připojil, Vaše Výsosti. Prosím, sdílejte s námi pohostinnost bohů."

Erland se otočil a právě v tom okamžiku vešel do sálu princ Awari s několika společníky. Když kolem Erlanda procházeli, ten, který mu byl nejblíž, plivl na podlahu před ním.

Erland se zastavil, vytřeštil oči a tvář mu zrudla. Mladík, který si před ním odplivl, šel dál, a Erland na něho zavolal:

"Hej! Ty!"

Všechny oči se obrátily ke dvěma mladým mužům. Mladík se na Erlanda podíval přivřenýma očima. Byl pravé krve a podle toho, v jaké blízkosti prince se pohyboval, to byl nejspíš syn nějakého významného šlechtice, a byl silný a svalnatý. Erland cítil, že se blíží rvačka, a neměl nejmenší chuť se ji vyhýbat.

"Erlande!" ozval se mu u ucha Jamesův hlas. "Nech toho!"

Císařovna se dívá, ozvalo se Gaminino varování.

Zatímco k němu mladý šlechtic přicházel, podíval se Erland ke trůnu. Císařovna ho pozorně sledovala. Jeden z dvořanů k nim vyrazil, ale ona ho pohybem ruky zastavila. V očích jí zableskl dychtivý výraz. Erlanda napadlo, zdali tím náhodou nechce zjistit, jaký muž bude Ostrovům vládnout v budoucnosti. Pokud ho takhle chtěli zkoušet, napadlo Erlanda, zjistí, že mají co do činěni s tvrdým protivníkem.

Mladík přišel až k němu a řekl: "Co chceš, sahdareene?"

Erland zaslechl mumláni mnoha hlasů. Být u tohoto dvora mužem, který neloví, znamenalo být něčím méně než šlechticem, a něco podobného byla smrtelná urážka.

Erland se podíval na prince Awariho, aby zjistil, zdali se hodlá do věci vložit. Princ se zájmem přihlížel a na rtech mu pohrával lehký úsměv. Erland pochopil, že ho mladý šlechtic urazil na rozkaz prince. Zhluboka se nadechl a pak uštědřil mladíkovi hřbetem ruky ostrý políček.

Mladý muž se zapotácel a podlomila se pod ním kolena. Zhroutil se na podlahu, ale ještě než stačil dopadnout, popadl ho Erland za ozdobný náhrdelník, který měl kolem krku, a zvedl ho za něj.

"Ten, kdo mě urazí u keshanského dvora, uráží současně celé Ostrovní království." Pustil mladíkův náhrdelník a odstrčil ho od sebe. Muž se zapotácel, ale už neupadl. Erland řekl: "Zvol si zbraně."

James popadl Erlanda za paži. Zašeptal: "Nemůžeš ho vyzvat na souboj. Přesně takhle to chtějí."

Ale šlechtic jen řekl: "Nevím, co tím chceš říct."

"Udeřil jsem tě," řekl Erland. "Máš právo zvolit zbraň, jakou se spolu utkáme v souboji."

Mladíkova tvář se stáhla ve výrazu nepředstíraného údivu. "Souboj? Proč bych s tebou měl bojovat? Vždyť bys mě určitě zabil."

Erland nevěděl, co by na to odpověděl. Této nutnosti ho ale ušetřila samotná císařovna. "Lorde Kiláwo."

Od stolu v zadní části vstal muž středních let. "Má císařovna si přeje?"

"Tvůj syn je kašpar, Kiláwo. Uráží hosty mého domu. Co bych s nim měla podle tebe udělat?"

Mužova tvář zbělela. Ale zůstal stát vzpřímeně. "Vaše přání, Veličenstvo?"

Císařovna zaváhala a pak řekla: "Dala bych naložit jeho hlavu do džbánu s medem a vínem a poslala bych ho princi Erlandovi jako odškodnění, ale způsoby Jeho Výsosti jsou jiné než naše. Myslím, že by se to princi nelíbilo." Odmlčela se a dodala: "Mladý Rasajani."

Mladík, který Erlanda urazil, se císařovně uklonil. "Vaše Veličenstvo?"

"Nedokážu snést pohled na tvou tvář. Jsi vyhnán z horního města. Dokud bude v mých očích přebývat život, nesmíš vstoupit na náhorní plošinu. Možná tehdy, až odejdu do síní Věčné krásy, bude ten, kdo nastoupí na trůn po mně, natolik milosrdný, že ti dovolí vrátit se. Víc milosrdenství ode mě očekávat nemůžeš, protože v mých starých kostech nezůstalo příliš mnoho trpělivosti - a ušetřím tě jen proto, že je mi tvůj otec drahý. Nyní běž!"

Když Erland dorazil ke stolu, který byl pro něho vyčleněn, zeptal se Kafiho: "O co vlastně šlo?"

Zdálo se, že pouštní muž otázku nechápe. "Co prosím, můj pane?"

"Proč mě urážel, když se mnou nechtěl bojovat?" zeptal se Erland, zatímco si sedal.

Kafi odpověděl: "Takové už jsou způsoby lidí pravé krve, Vaše Výsosti. Musíte pochopit jedno: nejsou to žádní válečníci. Jsou to lovci. Válečníci jsou pro ně jen zdivočeli psi, kteří skáčou na protivníka. Jistě, pokud to bude nutné, budou bojovat se vší zuřivostí, ale nepokládají to za nějakou velkou čest. Ne, čest podle nich spočívá ve schopnosti vystopovat kořist, přivést ji k návnadě a zabít ji jedinou ranou. Taková je čest lidí pravé krve. Proto mladému Rasajanimu připadal boj s vámi jako holý nerozum. Jste válečník a nikdo nezpochybní, že skvělý válečník. Zabil byste ho okamžitě. Věděl to, a proto mu souboj s vámi připadal jako naprostý nesmysl."

Erland zavrtěl hlavou a řekl: "To nedokážu pochopit."

Kafi pokrčil rameny. "Oni zase nedokážou pochopit, proč by muž měl dovolit okolnostem, aby ho přivedly k souboji ve věci cti s někým, o kom ví, že je bez diskuse lepší válečník. Z jejich pohledu na věc je to jasná sebevražda."

Do sálu vešla princezna Sharana se společnosti, a jen krok za princeznou kráčela Miya. Erland dychtivě sledoval zlatě opálenou princeznu a pak řekl Kafimu: "Proč je dnes večer moje služebná s princeznou?"

Kafi se usmál. "To proto, že ta vaše 'služebná' je lady Miya, Sharanina sestřenka."

Erland vytřeštil oči. "Sestřenka? Samotné princezny? Děláš si ze mě legraci?"

"Samozřejmě ne. Vaše Výsosti," řekl Kafi. "Císařovna by nedovolila, aby se o potřeby jejich hostů v paláci starali otroci nebo podřízení lidé." Slovo 'podřízení' vyslovil jen se špatně skrývanou zatrpklostí. "Císařovně a jejím hostům smějí sloužit jen urození mladí muži a ženy - mladší synové a dcery šlechticů."

Erland znovu vytřeštil oči. "Úplně všichni?"

Kafi řekl: "Ano. Každá služebná ve vašich komnatách je dcera šlechtice." Ukázal na ostatní okolo stolu, kteří

sledovali Erlandovy rozpaky. "Samozřejmě že všichni ve vašich komnatách, Vaše Výsosti, jsou přímí příbuzní císařovny a jsou císařské krve."

Erland řekl: "U všech bohů a démonů. Obávám se, že jsem se nejspíš vyspal s polovinou císařovniných příbuzných v celé Říši."

Kafi se zasmál. "Ani s desetinou. Vaše Výsosti. S Jejím Veličenstvem je, ačkoli v některých případech velice vzdáleně, sprízněna spousta lidí. A i kdybyste to udělal, pak vězte, že lidé pravé krve se dívají na otázky těla úplně jinak než vy nebo já. Jejich ženy si mohou brát za milence tolik mužů, kolik se jim zlíbí. Proto jsme měli vždycky víc císařoven než císařů." V jeho poslední poznámce znovu zazněla trpkost.

Doprovod princezny Sojiany vešel podle protokolu jako poslední a princezna se opět své matky zeptala na zdraví. Tím bylo všem formalitám učiněno zadost a mohla se podávat večeře.

Později onoho večera James navrhl Erlandovi, aby se s ním a Gaminou prošel v jedné z mnoha palácových zahrad. Princ usoudil, že k podobně nezvyklé žádosti musí existovat vážný důvod, a souhlasil.

Když vešli do zahrady, ozval se Erlandovi v mysli Gaminin hlas. James by byl rád, kdybys mluvil skrze mě, protože i uprostřed zahrady je pravděpodobné, že budeme odposloucháváni. Nahlas se zeptala: "Není to tady sice jako doma, ale je tu nádherně, nemyslíte?"

Erland řekl: "Naprosto souhlasím."

V Erlandově mysli zazněl s Gamininou pomocí Jamesův hlas. Konečně se se mnou spojil nás agent tady v paláci.

Konečně? Byl s tím snad nějaký problém?

Problém? V Jamesově odpovědi zazněl přídech pobaveni. Žádný, pokud nepočítám to, že jsme pod neustálým dohledem. Polovina 'služebných' ve tvých komnatách jsou s největší pravděpodobností keshanské špiónky - což nemá skoro žádný vliv, protože ty, které špiónky nejsou, stejně všechno ohlásí svým pánům. Myslím, že se schyluje k něčemu velice důležitému.

Erland se Gaminy zeptal, jak prožila dnešní den, a zatímco hovořili o nedůležitých věcech, dorazili k mramorové fontáně. Byla na ní socha tří démonů, které stíhaly na válečném voze nahé ženy. Ze zadních částí tří vozů, jež hnaly démony do středu fontány, tryskala voda. Zespoda svítilo světlo - Erland nedokázal zjistit, jak toho stavitelé docílili, ale účinek byl okouzlující.

Nahlas řekl: "Musím se zeptat, jak to dokázali. Něco takového bychom měli postavit i doma v Krondoru." V duchu řekl: Co se podle tebe děje?

Ještě si nejsem úplně jistý, odpověděl James. Zatím si to jen dávám dohromady. Císařovna není úplně zdravá. Je daleko víc nemocná, než by se mohlo zdát. Mluví se o tom v paláci i ve městě dole. Nikdo se ale nezmiňuje o tom, že sice všichni čekají, že za svého nástupce jmenuje prince Awariho, ale ona místo něho se vší pravděpodobností hodlá dát přednost Sojianě, nebo dokonce Sharaně. Mezi císařovnou a jejím synem už dlouhá léta panuji neshody a skoro vůbec spolu nemluví.

Takže tady panují neshody ohledně dědictví trůnu?

Očividně, odpověděl James. Trůn obvykle přechází na nejstarší dítě.

"Krásná noc," řekl Erland nahlas. Ale to je přece Sojiana.

To je sice pravda, ale existuje tady velká frakce šlechticů, kteří si na trůně přejí Awariho. Zčásti proto, že předchozími dvěma vládci byly ženy a mnohé podřízené národy Keshe jsou odedávna patriarchální a obávají se, že by třetí žena na trůně uvrhla Říši do matriarchátu. Kesh už za dávných časů jedním takovým obdobím prošla. Ale hlavní důvod, proč chtějí dosadit na trůn Awariho, spočívá v tom, že ho pokládají za silnějšího. Spousta z nich si myslí, že Sojiana je... prostě slabá. Její zesnulý manžel měl silné postaveni v Galerii šlechty a mistrů, obdobě našeho Shromáždění lordů. A další si zase myslí, že je... nebezpečná. Může ovládat Awariho a jiné šlechtice, takže i kdyby byl Awari jmenován císařem, mohla by v Galerii působit potíže.

Má to něco společného s pokusem o... zavraždění mého bratra? "Zajímalo by mě, jaké divy v téhle zahradě ještě uvidíme."

"Ano," řekla Gamina. "Je tu tak krásně."

James řekl: "Ale už se tu zdržíme jen chvilku. Zítra budeme mít opravdu rušný den. Čeká nás oficiální přijetí a začne oslava narozenin. Sejdou se tu vůbec poprvé všichni vládcové Říše. Musíme udělat ten nejlepší dojem."

Pak Erland zaslechl Jamesovy myšlenky. Nejspíš to má něco společného i s tím útokem v poušti. Awariho frakce je velmi mocná v srdci Říše, zatímco Sojiana spoléhá hlavně na sílu kterou má tady na náhorní plošině. Kdyby na severu vypukli válka a byly do ní vyslány jako obvykle jednotky psích vojáků, podstatně by to oslabilo Awariho postavení. Mimoto by vojska proti nám vedl nejspíš on osobně. Lord války Aber Bukar je už příliš slabý. Logickou volbou by byl lord Jaka, ale Bratrstvo jezdců a další frakce pokládají už teď císařské vozataje za zbytečně vlivné, takže je nepravděpodobné, že by císařovna riskovala otevřenou roztržku a svěřila mu velení. Ne, jedinou osobou, kterou bude armáda poslouchat bez námitek, je právě princ Awari. A kromě toho se silné postavení v Galerii snaží získat ještě jeden šlechtic.

Kdo? zeptal se princ.

Lord Ravi, mistr Bratrstva jezdců. Ale nepochází z pravé krve, a přestože je jezdectvo klíčovou jednotkou pro každý útok, který proti nám může Říše podniknout, nemají jeho vojáci prestiž vozatajů.

Podle toho, co říkáš, to vypadá jako obraz rozvráceného dvora.

Možná, ale uvědom si, že pokud vládne císařovna, všichni budou poslouchat ji. Je možné, že pokud zemře, nastane chaos a třeba i občanská válka. A kromě toho jsem ještě neobjevil některé části skládačky.

Nahlas Erland řekl: "No, pokud máme být zítra čilí, měli bychom se už vrátit." Otočil se ke vchodu na chodbu, která vedla k jejich komnatám, a obyčejný pozorovatel by si mohl myslet, že jen přemýšlí. Většina dílů téhle skládačky vypadá podivně. Doufejme, že ji dokážeme složit dřív, než dojde k nějakému konfliktu.

Odpovědí mu bylo souhlasné mlčení.

Kapitola dvanáctá

VYVÁZNUTÍ

Borric ukázal rukou.

"Co, pro všechno na světě, je tohle?" zeptal se Ghudy.

Karavana putovala po často používané silnici z Faráfry do města Keshe, protínající kilometry zemědělské půdy. Až dosud cesta probíhala bez zvláštních událostí.

Na sever od nich se na silnici tři jezdci pokoušeli polapit jednoho pěšího, podivně vyhlížejícího chlapíka, oblečeného do prostého žlutého roucha dlouhého po kolena. Hlavu měl oholenou jako mnich, ale jeho oděv se nepodobal žádnému z těch, jaké nosili příslušníci řádů, které Borric znal. A zdálo se, že si muž užívá mnohem více zábavy a tropí mnohem více hluku než kterýkoli mnich, jakého Borric dosud potkal. Když se ho totiž jezdci pokoušeli uchopit za roucho, poskakoval, pobíhal kolem koní, uhýbal a po celou tu dobu strašlivě hlasitě výskal a smál se.

A to všechno dokázal navzdory tomu, že nesl dřevěnou hůl a že měl přes rameno zavěšen dost velký batoh, jehož plátěný popruh mu vedl šikmo přes prsa. Utíkal, smál se a vykřikoval nesmysly, jimiž trýznil své pronásledovatele. Borric a Ghuda se při pohledu na jeho bláznivé kousky museli začít smát. Jeden z jezdců je zaslechl a jejich smích ho podle všeho rozdráždil ještě víc.

Jezdec zvedl kyj nezvyklého tvaru a rozjel se k tančícímu muži s úmyslem rozbít mu hlavu, ale muž se hbitě sehnul, udělal kotoul, a než jezdec stačil otočit svého koně, byl už zase na nohou a poskakoval dál. Vystrčil na všechny tři své pronásledovatele zadek, zavrtěl jim, a to vše doprovodil výmluvným zvukem, kterým vyjádřil své pohrdání.

"Kdo je to?" zeptal se rozesmátý Borric.

Ghuda řekl: "Ten skotačící podivín je podle oblečení Isalánec. To jsou lidé ze Šing Laj, na jih od Keshe. Divná sebranka.

Ti ostatní jsou z plání kolem Ashunty. Dá se to poznat podle účesu a podle obřadního válečného kyje, kterým se jeden z nich pokoušel tomu Isalánci vyrazit mozek z hlavy." Borric si až nyní všiml, že všichni jezdci mají naprosto stejně upravené vlasy, ale oblečeni byli různě; jeden měl jelenicové kalhoty a koženou vestu na holém těle, druhý byl oblečen v kompletní kožené zbroji a třetí dal přednost vysokým botám, bohatě vyšívané košili a širokému klobouku s pérem. Všichni tři měli vlasy dlouhé do půli zad, sčesané dozadu, sepnuté v týle a ozdobené pírkem, ale před ušima měli ponechány dva volné prameny.

"Co myslíš, oč tu asi jde?"

Ghuda pokrčil rameny. "Když je v tom Isalánec, kdo ví? Jsou záhadní jasnovidci, šamani, věštci, vizionáři; ale taky největší banda zlodějů a podvodníků v Keshi. Asi ty tři nějak napálil."

Jeden z jezdců se zuřivým výkřikem vytasil meč a švihl jím po Isalánci. Borric vyskočil z vozu, který se pomalu sunul po silnici, jež teď zvolna stoupala k úpatí Věží světla, a Janos Sabér, vůdce karavany, vykřikl: "Šílenče, vrať se zpátky do svého vozu! Nech to být."

Borric mu odpověděl neurčitým chlácholivým mávnutím ruky a rozběhl se k té podivné hře na honěnou. "Co se to tady děje?" Podivný pěší muž ani na okamžik nepřerušil své poskakování a uhýbání, ale jeden z jezdců - ten v klobouku - se otočil a zavolal: "Nepleť se do toho, cizince!"

"Vím, že jsi rozčilený, příteli, ale používat meč proti neozbrojenému muži je podle mne příliš."

Jezdec mu nevěnoval pozornost a výkřikem pobídl svého koně, aby se rozjel přímo na Isalánce. Druhý jezdec vyrazil do stejného útoku z opačné strany a najednou se Isalánec ocitl mezi dvěma zvířaty. První jezdec otočil koně, a až příliš pozdě si uvědomil, že učinil špatné rozhodnutí. Isalánec odtančil stranou, koně se srazili a, jak už to u koní bývá, jeden z nich usoudil, že nadešla pravá chvíle, aby kousl toho druhého, což mělo za následek, že druhý kůň usoudil, že nadešla pravá chvíle, aby kopl prvního, a to mělo za následek pád jeho jezdce. První jezdec, nadávající a klející, mávl na třetího, ať zůstane vzadu, aby se celá situace neopakovala. Pak se otočil, jen aby uviděl, jak se k jeho obličeji strašlivou rychlostí blíží rukojeť Isaláncovy hole, a v příštím okamžiku byl na zemi také.

Třetí jezdec - ten v kožené vestě - neváhal, cvalem se rozjel k šarvátce a v poslední vteřině uhnul stranou. Když se ho Isalánec, který stál po jeho levé straně, pokusil srazit holí, vyhnul se jeho ráně, ale náhle zjistil, že ho z pravé strany uchopily čísi ruce. Borric ho strhl ze sedla a napůl hodil, napůl postrčil k místu, kde se ze země sbírali jeho dva druhové.

"To byla chyba," řekl první jezdec, který už držel v ruce vytasený meč. A z jeho výrazu bylo patrné, že chce vidět krev.

"Dobře," řekl Borric a připravil se k boji, zatímco druzí dva jezdci obrátili pozornost k ozbrojenému žoldnéři, "nebyla by první, kterou jsem udělal." Sám pro sebe dodal: "Doufejme, že nebude ani poslední."

První válečník vyrazil kupředu s nadějí, že Borrice svým náhlým útokem překvapí. Borric pohotově ustoupil stranou, a když kolem něho muž proběhl, sekl ho zezadu do stehna - do jednoho z mála míst, které nebylo chráněno koženou zbroji, - čímž ho poslal k zemi s bolestivým zraněním, jež sice nebylo příliš vážné, ale k vyřazení z dalšího boje stačilo.

Druhý a třetí jezdec si uvědomili, že stojí proti velice zkušenému soupeři. Rozdělili se; muž v klobouku se pustil doprava a muž v kožené vestě doleva, a donutili tak Borrice, aby se bránil útoku ze dvou stran. Borric si začal povídat sám pro sebe, což byl zvyk, kvůli kterému si z něj Erland dělal legraci už od dětství. "Kdyby měli za mák rozumu, tak ten hulvát po mé levé straně naznačí útok a v tom okamžiku se na mě vrhne ten parchant zprava."

Borric se znenadání vrhl do boje, vytrhl z opasku dýku, skočil doleva a odrazil útok ze strany. Vzápětí se otočil, protože muž, kterého měl původně po pravici se rozhodl využít příležitosti, kterou mu poskytla Borricova odkrytá záda. Ale Borric se obrátil právě včas, aby zachytil jeho ránu dýkou, kterou mu hned nato vrazil do žaludku a způsobil muži ve vyšívané košili a vysokých botách vážné zranění.

Muž s bolestným zachroptěním klesl k zemi a Borric se prudce otočil na druhou stranu. Zjistil, že poslední zbývající jezdec se k němu pomalu a obezřetně přibližuje. Borric zaklel. "Zatraceně. Tenhle chlap ví, co dělá." Princ doufal, že i muž v kožené vestě udělá stejnou chybu jako jeho druhové a bezhlavě se na něj vyřítí.

Ale jezdec postupoval kupředu opatrně. Z toho, co viděl, poznal, že princ je skutečně velmi zkušený bojovník. Oba muži začali kolem sebe navzájem kroužit a svět kolem nich pro ně přestal existovat. Pak si Borric všiml vzorce' kroků. Tiše si pro sebe zamumlal: "Krok, přísun, krok, přísun, přešlápnutí. No pojď, ty nádhero, zopakuj to. Krok, přísun, krok, přísun, přešlápnutí." Borric se usmál, a když muž znovu přešlápl, skočil Borric do útoku. Lehké natočení soupeřova těla při přešlápnutí bylo to, co potřeboval. Zatlačil muže zpět divokou kombinací ran mečem i dýkou.

Pak se jezdec vzpamatoval, pustil se do protiútoku a Borric zjistil, že couvá. Proklínaje osud, že mu dal do ruky dlouhý meč místo rapíru, pokusil se získat zpět ztracené území. Mumlal si při tom: "Ten bastard je opravdu dobrý."

Během doby, která nebyla delší než pět minut, ale Borricovi připadala jako několik hodin, si muži vyměňovali rány, na každý výpad odpovídali protivýpadem, na každé odražení odvetným úderem. Pot se z nich pod žhavým sluncem jen lil. Borric se pokusil o všechny kombinace, které se naučil, jen aby zjistil, že jeho protivník má na každou z nich odpověď.

Pak nastala přestávka, kdy oba stáli v horkém odpoledni a jedinými zvuky, které slyšeli, byl jejich vlastní rozbouřený dech, bzučení much a šumění vysoké stepní trávy. Borric pevně svíral jílec svého meče a cítil, jak ho přemáhá vyčerpání. Souboj se nyní stával mnohem nebezpečnějším, protože oba už byli značně zesláblí a únava se mohla stát příčinou osudné chyby. Borric ve snaze rychle boj ukončit skočil kupředu s vysokým výpadem na mužovu hlavu, vzápětí následovaným sekem po jeho nohách. Ale i s výhodou dýky, jíž mohl odrážet rány a nemusel si krýt levou stranu mečem, nedokázal prorazit mužovu obranu a dovést souboj k vítěznému konci.

Oba střídavě získávali navrch, jednou Borric, podruhé muž z plání, ale každý se dokázal úspěšně ubránit. Pot se řinul po jezdcově nahé hrudi, promáčel Borricovu košili a byl příčinou toho, že jim prsty klouzaly po jílcích. Prudce lapali po dechu, protože nejnemilosrdnějším nepřítelem jim bylo slunce. Zvířený prach jim plnil nosy a ústa a škrabal v hrdlech, a přesto ani jeden z nich nebyl schopen zakončit souboj vítězstvím. Borric vyzkoušel všechny triky, které se od dětství naučil, a několikrát se mu skoro podařilo svého protivníka zasáhnout. Ale jen skoro. A on sám se v mnoha případech jen se štěstím vyhnul zranění. Pak si Borric s mrazivou jasností uvědomil, že tentokrát si ukousl příliš velké sousto; čelil nejlepšímu šermíři, s jakým se dosud setkal, možná ne tak přirozeně nadanému, jako byl on sám, ale mnohem zkušenějšímu.

Na okamžik se oba zastavili tváří v tvář, přikrčeni a lapající po dechu. Jejich zpocená těla se chvěla vyčerpáním a napětím. Oba věděli, že ten, který první udělá chybu, zemře. Borric se zhluboka nadechl a pokusil se zburcovat poslední zbytky sil. Pohlédl svému soupeři do očí a věděl, že on dělá totéž. Ani jeden neplýtval dechem na slova; oba čekali na okamžik, kdy se jim vrátí tolik síly, aby se opět mohli vrhnout do útoku. Pak se muž z plání hlasitě nadechl, zakymácel se na nohou, vykřikl zlostí a přinutil se rozběhnout do útoku. Borric ustoupil stranou, zkříženým mečem s dýkou zadržel jeho ránu a vrazil mu koleno do břicha. Pak se opřel botou o jeho bok, odstrčil ho a zároveň ho odzbrojil. Muž s heknutím upadl na záda. Borric skočil kupředu a sekl po něm, ale jeho meč se zaryl do země, protože muž se stačil odvalit stranou. Pak ucítil, jak se mu něco zaháklo za patu, a ztratil rovnováhu.

Borric přistoupil příliš blízko k ležícímu muži a ten mu nártem podrazil nohu. Teď se na zemi ocitl Borric a snažil se převalit a postavit se zpátky na nohy. Podařilo se mu dostat se na kolena, ale když zvedl hlavu, zjistil, že se k jeho tváři přibližuje hrot meče. Pak se objevil další meč a srazil první čepel stranou.

Borric vzhlédl k jasné obloze a uviděl Ghudu s jeho dvouručním mečem, jak stojí mezi oběma soupeři. "Pokud jste, hoši, skončili...?" řekl.

Jezdec vzhlédl a zdálo se, že ho veškerá bojechtivost přešla. Bylo jasné, že před ním stojí čerstvý protivník, připravený zasáhnout, pokud by měl ještě chuť pokračovat v boji, a z Ghudova vzhledu a velikosti meče, který držel, se dalo soudit, že je ochoten a schopen způsobit mu značnou újmu na zdraví. Borric jen zvedl ruku a slabě jí mávl na souhlas. Jezdec o několik kroků ustoupil a pak prostě zavrtěl hlavou. "Dost," vypravil chraptivě ze zaprášeného hrdla.

Zpoza rozložitého žoldnéře vykoukl Suli, pak přistoupil k Borricovi a dal mu napít vody z koženého měchu.

Ghuda oslovil jezdce: "Tvoji dva přátelé potřebují pomoc. Jeden z nich je v docela vážném nebezpečí, že vykrvácí. Pravděpodobně by mu prospělo, kdybys ho rychle dopravil k ranhojiči.

A ty," obrátil se k Borricovi, "by ses měl pořádně podívat na silnici, abys věděl, kde máš být místo kočkování s těmihle hloupými kluky."

Borric sledoval, jak se druhý šermíř vrací ke svým přátelům, pomáhá na nohy muži se zraněným stehnem a oba pak prohlížejí muže, který byl zasažen do břicha.

"Kam se poděl ten poskakující blázen?" zeptal se Borric a ještě jednou se napil vody.

"Nevím," řekl Ghuda zmateně. "Ztratil se mi z očí, když jsem vstoupil mezi vás dva zázraky."

"Ale nemohl se přece vypařit?"

"Svatá pravda, Šílenče, ale nevím. A nestarám se. Janos Sabér vůbec neměl radost, když tě viděl, jak se takhle

bezhlavě hrneš z vozu. Co kdyby to byla akce na odvrácení pozornosti před léčkou na druhé straně kopce? To by mohl být velice ošklivý zvrat událostí, že ano?"

Ghuda odložil svůj velký meč a pokynul mladému šermíři, aby mu podal ruku. Ale když zvedal Borrice na nohy, srazil ho úderem své velké pěsti ze strany do hlavy zase k zemi.

Borric potřásl hlavou, v níž mu začalo hučet, a zeptal se: "Proč to?"

Ghuda mu zahrozil pěstí. "Protože jsi zatracený pitomec! K sakru, chlapče, musíš se naučit chovat jako zodpovědný strážce a dělat svou práci! Mohla to být léčka, mám pravdu?"

Borric přikývl. "Ano, řekl bych, že mohla."

Nato se bez pomoci zvedl na nohy a Ghuda pokynul princi i chlapci, aby už šli. Když vykročili po silnici, Borric řekl:

"Jen bych si přál, aby si lidé přestali myslet, že nejlepší způsob, jak mě něco naučit, je vtlouct to do mě."

Ghuda nechal jeho poznámku bez povšimnutí a řekl: "Strávil jsi příliš mnoho času s rapírem, Šílenče."

"He?" řekl vyčerpaný princ. "Co tím myslíš?"

"Snažil ses toho pitomce probodnout a to je s plochým mečem trochu tvrdý oříšek. Nemá pořádný hrot, a pokud ho nepopadneš oběma rukama a nedáš do rány všechnu silu, tak protivníka ve zbroji tím hrotem akorát pošimráš a naštveš. Podle mě jsi propásl přinejmenším půl tuctu příležitostí toho chlapíka vyřídit. Jestli chceš dlouho žít, měl by ses naučit zacházet s plochým mečem stejně dobře jako s tím krondorským napichovátkem."

Borric se usmál. Rapír nebyl příliš oblíbenou zbraní, dokud se jeho otec, jeden z nejskvělejších šermířů, nestal princem z Krondoru. Pak přišel rapír do módy, ale očividně nikoli v oblastech jižně od Údolí snů. "Díky. Budu cvičit."

"Jenom si příště nevybírej protivníka rozhodnutého zabít tě za každou cenu." Ghuda se podíval před sebe na silnici, kde se zvedal prach, zvířený vozy Janose Sabéra. "Teď, když pojedou z kopce, nám bude trvat půl dne, než je dohoníme. Pojď, přidáme do kroku."

"Ne, nepřidáme," odpověděl Borric, vyčerpaný soubojem v horku. Pomalu si zvykal na ostré keshanské slunce, ale stále ještě ho nesnášel tak dobře jako ti, kdo se pod ním narodili. Pil stejné množství vody a ovocných šťáv jako Ghuda a Suli, a přesto v horku rychle slábl. Napadlo ho, jestli to nemá nějakou spojitost s tím, jak se o něj otřela smrt na poušti JalPuru.

Vyšplhali se na kopec a uviděli karavanu Janose Sabéra, jak se rozvážně sune po silnici. A na posledním voze vzadu seděl Isalánec, kýval nohama a jedl velký čerstvý pomeranč. Ghuda na něj ukázal a Borric zavrtěl hlavou. "To je ale chytrák."

Ghuda se rozběhl a Borric se přinutil udělat totéž, přestože měl pocit, že má paže a nohy jako hadrová panenka. Po několika minutách dostihli poslední vůz a Borric se na něj z posledních sil zezadu vyšvihl, zatímco Ghuda si vylezl k vozkovi a Suli běžel dál ke kuchyňskému vozu.

Borric se důkladně vydýchal a pak si prohlédl muže, kterého zachránil před třemi jezdci. Nebylo na něm nic pozoruhodného: křivonohý malý chlapík s rysy dravého ptáka. Hlavu měl téměř krychlovou, ale jakoby trošku nakřivo, a nasazenou na dlouhém hubeném krku, což mu dodávalo komický vzhled. Věneček chmýří kolem jeho lebky prozrazoval, že nemusí příliš pomáhat přírodě při plnění povinnosti odstraňovat si vlasový porost. Jeho oči byly jen úzké štěrbinky, když se usmíval na Borrice, a jeho pleť měla onen zlatavý odstín, jaký Borric viděl jen u několika obyvatel LaMutu, kteří byli původem Tsurané. S veselým tónem v nakřaplém hlase Isalánec řekl: "Chceš pomeranč?"

Borric přikývl a podivný mužík jeden vytáhl z batohu, který měl během svého střetu se třemi jezdci zavěšen na rameni. Borric si pomeranč oloupal a vysál z něj šťávu. Isalánec mezitím vytáhl další a podal jej Ghudovi. Starý strážce karavan se zeptal: "O co tam za kopcem vlastně šlo?"

Muž stále s úsměvem pokrčil rameny. "Mysleli si, že jsem je podváděl v kartách. Byli strašně rozzuření."

"A podváděl jsi?" zeptal se Borric.

"Možná, ale na tom málo záleží. Oni podváděli mě."

Borric přikývl, jako by to celé dávalo smysl. "Říkají mi Šílenec."

Mužův úsměv se rozšířil. "To mně někdy taky. Ale jindy mi říkají Nakor Modrý jezdec."

Ghuda řekl: "Modrý jezdec?"

Následovalo důrazné přikývnutí. "Svého času jsem jezdíval na nádherném černém oři oblečen do šatu z nejjemněji tkané látky jasně modré barvy. Na některých místech jsem velmi slavný."

"Ale tohle není jedno z těch míst," řekl Ghuda.

"Bohužel nikoli. Zde jsem poměrně neznámý. Avšak v oněch dobách, kdy jsem měl svůj skvělý modrý šat a svého skvělého oře, jsem si rychle získával slávu všude, kudy jsem projížděl, protože bylo jen málo těch, kdo se mi mohli rovnat nádherou."

Borric si prohlédl jeho vybledlé žluté roucho a řekl: "Předpokládám, že tohle není jedna z oněch dob."

"Opět musím říct bohužel, neboť je tomu tak. Můj kůň pošel, čímž se jízda na něm stala velmi obtížnou, a můj modrý šat získal muž, který uměl v kartách podvádět lépe než já."

Nato se Borric rozesmál. "Přinejmenším jsi upřímnější podvodník než ti, se kterými se obvykle setkávám."

Nakor se připojil k jeho smíchu. "Podvádím jen ty, kdo se pokoušejí podvádět mě. S těmi, kdo jednají čestně se mnou, jednám čestně i já. Potíž je obvykle v tom, najít čestného člověka."

Borric, jehož tento podivný chlapík zaujal, přikývl. "A kolik čestných lidí jsi našel v poslední době?"

Nakor pokrčil rameny, což spíš vypadalo, jako by zatahoval hlavu mezi ně. "Dosud žádného. Ale stále doufám, že jednoho dne nějakého potkám."

Borric zavrtěl hlavou a zasmál se, dílem sobě, že se dostal do takových potíží, když zachraňoval tohohle blázna, a dílem onomu bláznovi.

Když nastala noc, byly vozy podle tradice, staré jako karavany samy, uspořádány do kruhu kolem táborového ohně. Janos Sabér dal Borricovi jasně na srozuměnou, co si myslí o strážci, který se plete do věcí, po kterých mu nic není, a vyjádřil i pochybnosti o Ghudově zdravém rozumu v souvislosti s tím, že běžel za Borricem. Chlapci odpustil, protože to byl ještě chlapec a od těch se dá čekat, že budou dělat nerozvážné věci.

Z nějakého důvodu ho však vůbec nevyvedla z míry skutečnost, že se Isalánec bez ptaní připojil ke karavaně. Borric si byl jist, že malý podivín musel nějak zapůsobit na obvykle příkrého vůdce karavany, ale to by znamenalo, že mužík má kouzelnou moc ovládat druhé. Pokud to není tak prohnaný podvodník, že provozuje svou podvodnou hru, zatímco sedí na voze, který od jeho oběti dělí pět dalších povozů. Ale Borric usoudil, že dokonce ani strýček Jimmy by nemohl tvrdit, že by byl tak dobrý.

Od vzpomínky na Jamese přeskočil v myšlenkách ke své současné zoufalé situaci. Jak se v bezpečí dostat do císařovnina paláce a dát Jamesovi vědět, že je stále naživu? Skutečnosti, které zjistil v paláci durbinského guvernéra, ukazovaly, že do úkladu o jeho život byly zapleteny osoby ve významném postavení u císařského dvora. Byl si jist, že čím blíže se dostane k paláci, tím obtížnější bude proniknout ještě blíže.

Borric se posadil k ohni a rozhodl se, že o těchto věcech bude přemýšlet během jízdy. Od bran paláce ho nyní dělil ještě pěkný kus cesty. Pořádně se najedl a pak podřimoval, dokud nepřišel Ghuda a nešťouchl do něho nohou. "Máš hlídku, Šílenče."

Borric vstal a zaujal své místo mezi dvěma jinými strážci. Každý z nich obcházel svou třetinu obvodu tábora s mumláním a kletbami, jaké jsou u takovýchto mužů v podobných situacích obvyklé už po staletí.

"Jeeloge!" vykřikl Ghuda.

Borric se zvedl na loket a zamžoural mezerou mezi Ghudou a vozkou směrem, jímž starší strážce ukazoval. Jako strážce v této části karavany mohl ležet na balících hedvábí, dovezeného ze Svobodných měst, a podřimovat v odpoledním horku. Když dojeli na vrchol kopce, objevila se na obzoru osada. Už z dálky bylo vidět, že je poměrně velká. V Království by mohla být pokládána dokonce za menší město, ale Borric už dávno zjistil, že v poměru ke Keshi je Království osídleno řidčeji. Princ se vrátil ke své dřímotě. V Jeeloge se karavana zastaví na noc a v cestě do Keshe bude pokračovat až ráno. Většina vozků a strážců měla v plánu celou noc strávit v hospodách pitím a hraním.

Minulého dne objeli severní výběžek Strážných hor, které na západě hraničily s údolím obklopujícím Hluboké jezero. Nyní sledovali tok řeky Samé, plynoucí až k městu Keshi. Okolní krajina byla posázena vesničkami a zemědělskými usedlostmi. Teď už Borric chápal, proč byla práce strážce karavany ve vnitřní Keshi považována za málo rizikovou. Čím více se blížili k hlavnímu městu, tím větší všude panoval klid.

"To by mě zajímalo, co je zase tohle," utrousil Ghuda.

Borric vzhlédl a uviděl skupinu mužů na koních, stojící na silnici před vjezdem do osady. Borric se přisunul tak blízko ke Ghudovi, aby mu mohl šeptat do ucha, aniž by to zaslechl vozka. "Ti muži možná hledají mě."

Ghuda se obrátil k mladšímu strážci a jeho oči planuly hněvem. "Ale to se podívejme! Máš pro mě ještě nějaké zajímavé novinky, které bych se měl dozvědět dřív, než mě přivlečou před císařský soud?" Z jeho šepotu sálala zlost. "Co jsi provedl?"

"Tvrdí, že jsem zabil manželku durbinského guvernéra," zašeptal Borric.

Ghuda zavřel oči a asi minutu si tiskl palec a ukazováček ke kořeni nosu. "Proč já? Co jsem spáchal, že mě bohové takhle trestají?" Podíval se Borricovi přímo do očí a zeptal se: "Udělal jsi to, Šílenče?"

"Ne, samozřejmě že ne."

Ghuda přimhouřenýma očima dlouho hleděl do Borricových a pak řekl: "Samozřejmě že ne." Těžce si povzdechl a pokračoval: "S bandou otrhaných lupičů si dokážeme poradit, když na to přijde, ale tihle císařští nás svážou jako rolšunky dřív, než ti tohle stačím dopovědět. Víš co? Kdyby se tě ptali, jsi můj bratranec z Odoskoni."

"Kde je Odoskoni?" ptal se Borric, zatímco se vozy pomalu blížily k jezdcům.

"Je to vesnice ve Štítech nekonečného klidu; nejbližší větší město je Kampaň. Muselo by se jet stovky kilometrů Zelenými výšinami, aby se tam člověk dostal, takže to dělá jen málokdo. Pochybuju, že kterýkoli z těchhle mládenců o tom místě vůbec kdy slyšel."

První vůz zpomalil, pak zastavil, a jak za ním zastavovaly ostatní vozy, seskakovali z nich strážci včetně Borrice a Ghudy a přicházeli dopředu k vůdci karavany pro případ, že by vojáci byli falešní. Ale ze způsobu, jakým se jejich důstojník choval k Janosi Sabérovi, bylo jasné, že jde o skutečnou císařskou jednotku; důstojník očekával, že jeho příkazy budou splněny, a to okamžitě. Všichni muži v jednotce měli oblečenu nádhernou tuniku z rudého hedvábí a na hlavě kovovou přilbu lemovanou kožešinou - u této jednotky to byla kůže z leoparda. Všichni měli kopí, meč po boku a luk zavěšený za sedlem. Borric musel souhlasit s Ghudovým názorem. Všichni vojáci do jednoho vypadali jako zkušení veteráni. Borric zašeptal Ghudovi do ucha: "Copak v Keshi nejsou žádné jednotky zelenáčů?"

Ghuda mu rovněž šeptem odpověděl: "Hodně, Šílenče. Hřbitovy jsou jich plné."

Důstojník oslovil Sabéra. "Hledáme dvojici uprchlých otroků, z Durbinu. Mladíka, asi dvacetiletého, a chlapce, jedenáct, dvanáct let."

Janos řekl: "Pane, všichni moji muži jsou strážci karavan a vozkové, které osobně znám, nebo které mi doporučily důvěryhodné osoby, a jediný chlapec v mé karavaně je kuchařův pomocník."

Důstojník kývl, jako by to, co říká vůdce karavany, nemělo velký význam. Ghuda si hladil bradu, jako kdyby přemýšlel, ale ve skutečnosti si jen zakrýval ústa, aby mohl pošeptat Borricovi: "Zajímavé, že prohledávají vozy tady. Proč by otrok z Durbinu utíkal do nitra Říše namísto pryč z ní?"

Pokud si Janos spojil Borrice a Suliho s dvojici, po níž pátrali vojáci, neřekl nic. Jeden z vojáků přišel k místu, kde stál Ghuda s Borricem. Ghudovi nevěnoval pozornost, ale zastavil se před Borricem. "Odkud jsi?" zeptal se ho. Ptal

se jako někdo, kdo cítí potřebu předstírat horlivost, protože neznal pravdu a domníval se, že hledá skutečného uprchlého otroka. Představa, že by před ním klidně stál ozbrojený otrok, vojákovi připadala krajně nepravděpodobná, ale povinnost vyžadovala, aby se ptal.

"Tak trochu odevšad. Narodil jsem se v Odoskoni."

Něco v Borricově řeči nebo způsobu chování podnítilo ve vojákovi zájem. "Mluvíš se zvláštním přízvukem."

Borric odpověděl bez zaváhám. "Mně zase zní cize tvůj přízvuk, vojáku. Moji lidé mluví všichni jako já."

"Máš zelené oči."

Voják náhle Borricovi strhl pokrývku hlavy a odhalil jeho vlasy obarvené na černo. "Hej!" zaprotestoval Borric. Poslední zbytek barvy vypotřeboval před několika dny a nyní doufal, že nebude mít své rusé vlasy u kořínků natolik odrostlé, aby ho prozradily.

"Kapitáne!" vykřikl voják. "Tenhle odpovídá popisu."

Pak Borrice napadlo, že přestože ti, kdo ho chtěli zabít, věděli, že má rusé vlasy, mohli změnit popis uprchlého otroka tak, aby odpovídal popisu, který jim poskytli námořníci z lodi, jež ho pronásledovala. Co jsem to za hlupáka, pomyslel si, měl jsem si opatřit jinou barvu.

Kapitán pomalu přikráčel, aby si Borrice prohlédl. "Tvoje jméno?" zeptal se.

"Všichni mi říkají Šílenec," odpověděl Borric.

Kapitán lehce povytáhl jedno obočí. "Zvláštní. Proč?"

"Z naši vesnice neodešlo přede mnou mnoho lidí, a než jsem odešel já, byl jsem znám tím, že jsem dělal -"

"Samé hlouposti," dokončil Ghuda za něj. "Je to můj bratranec."

"Máš zelené oči," řekl kapitán.

"Jako jeho matka," odpověděl Ghuda.

Kapitán se otočil je Ghudovi. "Vždycky odpovídáš místo něho?"

"Tak často, jak jen můžu, pane. Jak už jsem řekl, vyvádí samé hlouposti. Lidé z Odoskoni mu neříkali Šílenec pro nic za nic." Zatvářil se jako slabomyslný - zašilhal a vystrčil jazyk z koutku úst.

Přistoupil k nim další voják, který vlekl za paži Suliho. "Copak to tady máme?" řekl kapitán.

"To je kuchařův pomocník," odpověděl Janoš.

"Jak se jmenuješ, chlapče?" zeptal se kapitán.

Ghuda řekl: "Suli z Odoskoni."

Kapitán se k němu otočil. "Ty mlč!"

Borric řekl: "Je to můj bratr."

Kapitán hřbetem ruky, oblečené do kožené rukavice, udeřil Borrice do obličeje. Princi se nahrnuly slzy do očí, ale ovládl se, přestože by kapitána keshanské císařské stráže nejraději na místě probodl.

Kapitán vzal Suliho za bradu a důkladně si ho prohlížel. "Máš tmavé oči."

Suli se zajíkl. "Moje... matka měla tmavé oči."

Kapitán ostře pohlédl na Ghudu. "Myslel jsem, že jeho matka měla zelené oči."

Ghuda nezaváhal. "Ne, jeho matka měla zelené oči," řekl a ukázal na Borrice. Pak ukázal na Suliho. "Jeho matka měla tmavé oči. Dvě různé matky, jeden otec."

Ke kapitánovi přistoupil další voják a řekl: "Nikdo jiný neodpovídá popisu, pane."

Voják, který držel Suliho, přikázal: "Řekni, jak se jmenuje tvůj otec." Suli vrhl tázavý pohled na Borrice, ale voják vykřikl: "Odpověz!"

"Suli z Odoskoni," vyjekl chlapec. "Jmenuju se po něm."

Kapitán uhodil vojáka. "Hlupáku." Ukázal na Borrice. "Tamten slyšel to jméno."

Borric řekl: "Kapitáne, vezměte chlapce stranou a zeptejte se ho na jméno našeho dalšího bratra."

Kapitán pokynul vojákovi, aby to udělal. Borric mezitím zašeptal Ghudovi: "Chce nás zadržet."

"Tak proč celý tenhle nesmysl?" zeptal se Ghuda tlumeně.

"Protože jakmile by si byl jist, že jsme ta správná dvojice, okamžitě by nás dal zabit."

"Zabít na místě?" sykl Ghuda.

Borric přikývl, ale to už k němu mířil kapitán. "Takže kdo je ten tajemný bratr vás dvou lhářů?"

"Máme bratra Rastu; je to opilec," odpověděl Borric a v duchu se modlil, aby si chlapec pamatoval improvizovaný rozhovor, který spolu vedli těsně předtím, než v Durbinu narazili na Salayu.

V příštím okamžiku se vrátil voják a řekl: "Chlapec tvrdí, že mají staršího bratra Rastu, který je opilec."

Borric by Suliho nejraději políbil, ale opanoval se a zadržel úsměv. Kapitán řekl: "Ale přesto je na vás dvou něco, co se mi nelíbí." Ohlédl se k místu, kde čekal Janos Sabér. "Vy a zbytek mužů můžete pokračovat, ale tyhle dva vezmu do vazby." Pak se podíval na Ghudu a dodal: "A tohohle taky."

Ghuda zamručel: "Nádhera," zatímco ho vojáci odzbrojovali a svazovali mu ruce. Borric a Suli byli poté, co jim vojáci odebrali všechny zbraně, také spoutáni a po chvíli už tři zajatci klusali na dlouhých provazech za koňmi tak rychle, jak jen dokázali.

Jeeloge mělo strážnici, v níž byla místnost, jež se s trochou nadsázky dala nazvat věžeňskou celou. Většinu jejích nedobrovolných návštěvníků tvořili rolníci a pastevci, zatčení za rvačky a výtržnosti v opilosti. Nyní ji zabral kapitán císařské stráže a jeho jednotka, což značně znepokojilo místního strážníka. Voják ve výslužbě s prošedivělým vousem a břichem překypujícím přes opasek se dokonale vyznal v krocení rolnických synků, když provedli nějakou lumpárnu, ale na vážný boj by si už netroufl. Rychle se podřídil kapitánovu rozkazu, aby opustil budovu.

Borric zaslechl, jak kapitán nařizuje svému seržantovi, aby tak rychle, jak to jen bude možné, vyslal do města Keshe kurýra s žádostí o pokyny, jak má být naloženo se třemi vězni. Borric rozuměl jen části rozhovoru, ale bylo zřejmé, že příkazy přišly z vysokých míst ve vojsku a že byla učiněna opatření, aby se zabránilo nežádoucí pozornosti, kterou by toto pátrání mohlo vyvolat. Na Keshi je zajímavé, pomyslel si Borric, že je to země, v níž spousta lidí dělá tak mnoho věci, že tato činnost může probíhat velmi dlouhou dobu, aniž by se o ní dozvědělo víc lidí než snad jeden ze sta. Den skončil a noc se vlekla pomalu. Suli usnul chvíli poté, co se jakákoli naděje na večeři rozplynula s odchodem místního strážníka. Císařská stráž očividně nejevila zájem starat se o něco tak nicotného, jako byl hlad vězňů.

"Haló!" ozval se od okna veselý hlas. Suli vyskočil ze spánku.

Všichni vzhlédli a v malém okně téměř u stropu cely, kterou obývali, uviděli usmívající se tvář. "Nakor!" vydechl Borric.

Pokynul Ghudovi, aby se postavil ke zdi a udělal z rukou stoličku. Stoupl si na ni a pak se žoldnéři posadil na ramena a zachytil se mříží v okně. "Co tady děláš?"

"Myslel jsem, že byste třeba chtěli pomeranč," řekl mužík s úsměvem. "Vězeňská strava není příliš dobrá."

Borric jen ohromeně přikývl a Nakor mu přes mříž podal pomeranč. Borric hodil pomeranč Sulimu, který se do něj hladově zakousl a vyplivl slupku. "Nezbývá nám než ti věřit," řekl princ. "Neobtěžovali se nakrmit nás."

Pak se Borric najednou zeptal: "Jak ses dostal sem nahoru?" Okno bylo dobré tři metry vysoko a nezdálo se, že by se mužík držel za mříže.

"Na tom nesejde. Chtěli byste se dostat ven?"

Ghuda, který už se pod Borricovou váhou začal trochu kymácet, řekl: "To jedna z nejpitomějších otázek, jaké kdo za posledních tisíc let položil. Samozřejmě že bychom se chtěli dostat ven!"

Isalánec s širokým úsměvem řekl: "Tak se postavte tam do toho kouta a zakryjte si oči."

Borric seskočil z Ghudových ramenou. Postavili se do kouta a zakryli si oči. Chvilku se nic nedělo a pak měl náhle Borric pocit, že ho uchopila obrovská ruka a mrštila jím o zeď. Zároveň s tím ho ohlušilo strašlivé zaduněni. Schoulil se v koutě a otevřel oči. Stěna před ním byla zbořena. Vězení bylo plné jemného prachu a pachu síry. Několik vojáků stálo a drželo se čehokoliv, co jim poskytlo oporu, zatímco jiní leželi na podlaze, očividně oslepeni tím, co rozbilo zeď.

Nakor stál u čtyř koní, jejichž sedla nesla znak císařského vojska. "Vím určitě, že je nebudou potřebovat," řekl a podal otěže Borricovi.

Suli se ozval ustrašeným hlasem: "Pane, já neumím jezdit na koni."

Ghuda zvedl chlapce a vysadil ho na nejbližší zvíře. "Tak by ses to měl ve vlastním zájmu co nejrychleji naučit. Když začneš padat, chytni se koně za hřívu a nepouštěj se."

Borric už seděl v sedle. "Poženou se hned za námi. Měli bychom -"

"Ne," řekl Nakor. "Rozřezal jsem všechny jejich podbřišníky a uzdy." Zdánlivě odnikud se v jeho ruce objevil strašlivě vyhlížející nůž. "Ale přesto bude moudřejší vydat se na cestu dřív, než ti, které vyburcovala ta rána, přiběhnou zjistit, co se stalo."

Proti tomu nikdo nic nenamítal, a tak vyrazili. Suli byl sotva schopen udržet se na koni. Po chvíli jízdy Borric seskočil a upravil mu třmeny na jeho velikost. Suliho kůň vycítil, že na něm sedí nezkušený jezdec, a začal si dělat, co chtěl. Borric jen doufal, že chlapec přežije všechny pády, které ho cestou určitě potkají.

Když opouštěli teď už probuzené Jeeloge, zeptal se Borric Nakora: "Co to bylo?"

"Ale, jen takový malý trik, který jsem se náhodou naučil," řekl mužík s úsměvem.

Ghuda učinil ochranné znamení a řekl: "Ty jsi mág?"

Nakor se zasmál. "Samozřejmě. Copak nevíš, že všichni Isalánci mají magické schopnosti?"

Borric řekl: "Takže proto jsi byl schopen dostat se k tomu oknu? Vznášel ses pomocí magie?"

Nakorův smích zesílil. "Ne, Šílenče, stál jsem na koňském hřbetě!"

S pocitem úlevy a rozjaření z podařeného útěku pobídl Borric svého koně patami a zvíře se dalo do cvalu. Slyšel, jak ostatní vyrazili za ním, ale za chvíli mu výkřik a tupý úder oznámil, že Suli spadl.

Borric se otočil, aby zjistil, jestli chlapec není zraněn, a povzdechl si: "Tohle bude asi ten nejpomalejší útěk v dějinách lidstva."

Kapitola třináctá

OSLAVY

Erland se zastavil.

Ať se snažil sebevíc, nedokázal prostě vstřebat velikost toho, co viděl: místo konání prvního dne oslav sedmdesátých pátých narozenin keshanské císařovny. Po celá staletí je stavitelé opravovali, rozšiřovali a doplňovali, dokud z něj nevznikla největší stavba, jakou kdy Erland spatřil. Byl to gigantický amfiteátr, vytesaný do úbočí hory, na níž se nacházela náhonu plošina s horním městem - císařským palácem. Jeho plocha, které bylo dosaženo diky uměni řemeslníků, potu dělníků a krve otroků, byla dostatečně velká na to, aby pojala padesát tisíc lidí, více než žilo v Rillanonu a Krondoru dohromady.

Erland pokynul svým společníkům, aby ho následovali, protože do začátku formálního obřadu zbývala ještě skoro hodina. Vedle něho kráčel Kafi Abu Harez, jeho všudypřítomný průvodce, aby zodpověděl každou otázku.

Nakonec se Erland zeptal: "Kafi, jak dlouho trvalo, než tady tohle postavili?"

"Celá staletí, Vaše Výsosti," odpověděl pouštní muž. Ukázal do dálky na jedno místo poblíž dna velkého klínu,

který byl vytesán v náhorní plošině. "Tam, poblíž okraje dolního města, si před dávnými lety keshanský císař Sunjinrani Kanafi, zvaný Dobrotivý, uvědomil, že vzhledem k zákazu vstupu na náhorní plošinu se nemohou lidé, kteří nejsou pravé krve, účastnit některých důležitých císařských obřadů. Šlo hlavně o ceremonie oslavující Sunjinraniho dobrotivost, stejně jako veřejné popravy zrádců. Domníval se, že mnozí z těch, jichž se to týká, tak přicházejí o možnost se z těchto případů přímo poučit.

Proto tedy vyhlásil, že všechno, co leží na náhorní plošině, včetně její nejnižší části, je ve skutečnosti součást horního města. Pak tady dole, o pár metrů výš, než leží dnes, vystavěl malý amfiteátr." Mávnutím ruky doprovodil Kafi svou další větu. "Byl odsud vytesán velký kus skály, aby i ti, jimž byl zapovězen přístup do horního města, mohli sledovat záležitosti dvora."

"A od té doby byl amfiteátr mnohokrát rozšířen," řekl Locklear.

"Ano," řekl Kafi. "Jen samotná vstupní brána byla pětkrát zvětšena. A císařská tribuna byla třikrát přestěhována." Ukázal na velkou terasu, stíněnou obrovskými hedvábnými nebesy přímo proti průchodu, jímž kráčel Erland se svými společníky. Kafi prince jemným dotekem na paži zastavil a ukázal na soukromou tribunu císařovny. "Odtamtud Ta, jež jest Keshí, nechť jí bohové žehnají, bude sledovat průběh oslav. Její trůn spočívá na malém pódiu, kolem něhož bude sedět její rodina a sluhové a ti, kteří jsou královské krve. Do této části budou vpuštěni jen ti, kdo patří k nejvyšší šlechtě Říše. Vstoupit tam bez pozvání znamená zemřít, protože všechny vchody střeží izmaliská stráž Jejího Veličenstva."

Pak ukázal na řadu stupňovitě se svažujících tribun a řekl:

"Ti, kdo budou sedět nejblíže Jejímu Veličenstvu, jsou nejurozenější z celé Říše, důležití členové Galerie šlechty a mistrů." Ukázal na úroveň amfiteátru, po níž kráčeli.

Erland řekl: "Jen na téhle úrovni ale může stát nějakých pět šest tisíc lidi. Kafi."

Pouštní muž přikývl. "Možná ještě víc. Tato úroveň sahá až dolů k ploše - jako paže, jež obepínají tělo. Na vzdáleném konci se ocitneme celých sto metrů pod úrovní císařovnina trůnu. Pojďte, ukážu vám ještě něco."

Pouštní muž, který si pro tuto slavnostní příležitost oblékl šaty zbarvené tmavomodře a bíle, je vedl k zábradlí, postavenému na okraji terasy nad další úrovní. Cestou míjeli šlechtice, kteří měli císařovnu pozdravit dřív než Erland, a jen několik málo z nich se princi Ostrovního království uklonilo. Erland si všiml, že na široké schodiště ústí půltucet tunelů. "Tyhle tunely ale nevedou z paláce, že ne?"

Kafi přikývl. "Ale ano, Vaše Výsosti."

Erland řekl: "Měl jsem za to, že císařovnina bezpečnost bude nadřazena pohodlí šlechticů, kteří sem dolů přicházejí jen jednou dvakrát ročně. Ty tunely vypadají jako pozvánka všem útočníkům, kteří by chtěli vniknout do paláce."

Kafi pokrčil rameny. "To je čistě akademická úvaha, můj mladý příteli. Musíte pochopit, že pokud by se útočník chtěl dostat do těch tunelů, musel by nejdříve ovládnout dolní město. A pokud by nějaký útočník ovládl dolní město, znamenalo by to, že Říše je poražena. Síla Keshe by byla rozdrcena na prach. Toto je srdce celé Říše, a než by se útočník dostal na dohled města, muselo by zahynout nejméně sto tisíc keshanských vojáků. Chápete?"

Erland se nad tím zamyslel a pak přikývl. "Myslím, že máte pravdu. My jsme národ, který žije na ostrově uprostřed moře, po němž se plaví desítky jiných národů... díváme se na to trochu jinak."

"Rozumím," přikývl Kafi. Ukázal na oblast mezi tribunami a dnem amfiteátru. Do kamene tam byly vytesány lavice, které se mírně svažovaly v soustředných kruzích až ke střednímu prostoru. Nejnižších dvanáct lavic už bylo do posledního místa zaplněno barevně oblečenými davy. "Na těchto místech bude buď na kamenech, nebo na polštářích sedět nižší šlechta, cechovní mistři a vlivní městští obchodnici. Střední plocha je vyhrazena těm, kdo předstoupí před císařovnu.

Vy, Vaše Výsosti, tam se svými společníky vstoupíte stejně jako ostatní vyslanci po keshanských šlechticích a před občany. Císařovna vás vyznamenala tím, že vaši delegaci postavila nad všechny ostatní, což znamená, že na celé Midkemii pokládá Ostrovní království jen za něco málo méně významné, než je samotná říše Velká Kesh."

Erland při tomto neohrabaném komplimentu vrhl jízlivý pohled na Jamese, ale řekl jen: "Děkujeme Jejímu Veličenstvu za projevenou velkorysost."

Pokud Kafi sarkasmus v jeho hlase postřehl, nedal to nijak najevo. Pokračoval, jako by princ nic neřekl: "Občané Keshe mohou oslavy narozenin sledovat zvenčí z ulice, ze střech a jiných vyvýšených bodů."

Erland se podíval na dolní město, kde se za řadami vojáků tlačily tisíce obyvatel. Na druhé straně ulic, které obklopovaly amfiteátr, se lidé tísnili na střechách budov a v oknech, ze kterých byl možný výhled. Erland ještě v životě neviděl tolik lidí pohromadě.

Gamina, která až dosud tiše kráčela vedle svého manžela, podotkla: "Myslím, že toho ale příliš mnoho neuvidí."

Kafi potřásl hlavou. "Nejspíš ne, ale na druhou stranu - než se vlády ujali Sujinrani Kanafi, neviděli z dvorních obřadů vůbec nic."

"Lorde Abu Harezi," řekl Locklear, "mohli bychom spolu ještě dřív, než budeme pokračovat dál, probrat obsah princova proslovu? Neradi bychom někoho urazili."

Kafimu bylo jasné, že se ho chtějí na chvíli zbavit, ale vzhledem k tomu, že neměl důvod nesouhlasit, dovolil Locklearovi, aby ho odvedl stranou, a Erland, James a Gamina zůstali na okamžik poměrně sami. Poblíž postávalo několik keshanských sluhů, kteří dohlíželi na přípravy. Erland si pomyslel, že přinejmenším několik z nich bezpochyby patřilo ke keshanské výzvědné službě.

James se otočil a opřel se o mramorové zábradlí ochozu, jako by si prohlížel obrovský amfiteátr. "Gamino?" řekl tiše.

Jeho manželka zavřela oči a pak se Erlandovi ozval v mysli její hlas. Jsme sledováni, řekla.

Erland se musel držet, aby se nezačal rozhlížet. To jsme přece čekali, odpověděl.

Ne, jsme sledováni magicky.

Erland málem zaklel. Můžou nás slyšet, když spolu mluvíme takhle?

Nevím, odpověděla. Otec by to dokázal, ale jen málo lidí má takovou moc jako on. Pochybuji.

James prohodil: "Nádhera, co?", zatímco v duchu řekl:

Musíme předpokládat, že to nedokáží nebo že bys to vycítila. A nemyslím, že by nás takhle nesledovali už dřív, takže mám za to, že jsme v bezpečí.

Ano, souhlasila Gamina. Toho kouzla jsem si všimla až v okamžiku, kdy jsem po něm začala pátrat. Je velice jemné. A dobré. Myslím, že ten, kdo ho užívá, může slyšet, co říkáme, a možná i vidět, co děláme. Ale myslím, že bych věděla, kdyby mohli slyšet i to, co si jen myslíme.

Gamina na okamžik zavřela oči, jako by se jí z horka točila hlava. James ji vzal pod paží. Myslím, že to není mysl - cítila bych za tím úmysl.

Co tím chceš říct? zeptal se Erland.

Myslím, že jsme pod vlivem nějakého magického zařízení. krystalu nebo zrcadla. Otec během svých výzkumů takové věci občas používal. Pokud je to pravda, pak nás určitě mohou sledovat a buď naše hlasy slyší přímo, nebo nám odezírají slova ze rtů. Ale jsem si jista, že naše myšlenky jsou v bezpečí.

Dobře, řekl James. Konečně jsem dostal zprávu od našich agentů. Trvalo jim to pěkně dlouho, než mi ji dokázali doručit.

"Zajímalo by mě, jestli budeme muset během celého obřadu stát," řekla Gamina.

"Nejspíš pár hodin," poznamenal James. K Erlandovi v duchu vyslal: Dostali jsme se do pěkné kaše, která se může navíc každou chvíli začít vařit. Podle odhadů našich agentů se připravuje svržení císařovny.

Princ předvedl znuděné zívnutí a řekl: "Jen doufám, že u toho neusnu." V duchu se zeptal: Má to něco společného s tím, že chtějí zatáhnout Kesh a Království do války?

Kdybychom to věděli, měli bychom lepší představu o tom, kdo za tím vším stojí. Erlande, tohle se mi vůbec nelíbí.

Proč?

Kromě obvyklých nástrah bude dnes odpoledne ve městě i spousta vojáků. Každý menší vládce si sem přivádí jako osobní stráž celé jednotky. Další dva měsíce tu budou nashromážděny tisíce vojáků, kteří nespadají pod velení císařovny.

Fantazie, zněla Erlandova odpověď. "No, nejspíš bychom si měli trochu odpočinout, než celá ta sláva začne."

James řekl: "Myslím, že by to bylo nejlepší."

Oběma se jim v myslích ozval Gaminin hlas: Co budeme dělat, Jamesi?

Čekat. Nic jiného ani dělat nemůžeme, odpověděl. A zůstat na stráži.

Kafi se vrací, poznamenala Gamina.

Pouštní muž řekl: "Výsosti, váš proslov bezpochyby vzbudí zasloužené ocenění a obdiv pro svou upřímnost a stručnost. Obávám se, že dnes zjistíte, že krátké projevy rozhodně nejsou keshanskou ctností."

Erland chtěl právě odpovědět, když Kafi vykřikl: "Podívejte! Už to začíná!"

Na císařskou tribunu vystoupil starý, ale svalnatý muž a přešel až k jejímu okraji. Byl stejně jako všichni lidé pravé krve oblečen v suknici a sandálech, ale na krku měl zlatý náhrdelník, o němž Erland usoudil, že může vážit zhruba tolik jako celé kožené brnění. V ruce měl dřevěnou pozlacenou hůl, na jejímž vrcholu byla upevněna zvláštní zlatá soška: sokol sedící na zlatém kole.

Kafi šeptal, ačkoli Erland pochyboval, že by je někdo mohl odposlouchávat: "Keshanský sokol, znak císařského domu. Na veřejnost se dostává jen při velkých oslavách. Pro lidi pravé krve je sokol se slunečním kotoučem v drápech posvátný."

Stařec zvedl svou hůl a udeřil jí o kameny; Erlanda překvapilo, jak silný zvuk zazněl. Pak muž promluvil: "O, Keshi, největší z národů, naslouchej mi!"

Amfiteátr měl dokonalou akustiku. I ti na druhé straně ulice mohli poté, co utichl šum hlasů, slyšet mužova slova jasně a zřetelně.

"Již přichází! Již přichází! Ta, jež jest Keshí, přišla a vnesla světlo do vašich životů!" Nato začaly na císařskou tribunu proudit stovky příslušníků pravé krve. "Ona kráčí a hvězdy blednou před její krásou, neboť je srdcem slávy! Ona hovoří a ptáci přestávají zpívat, neboť její slova jsou moudrá! Ona rozvažuje a učenci pláčí, neboť její moudrost je nezměrná! Ona soudí a viníci si zoufají, neboť její pohled proniká do lidských srdcí!" V podobném duchu pokračovaly chvalozpěvy na císařovnu ještě několik dalších dlouhých minut a mezitím na císařskou tribunu proudily další zástupy lidu pravé krve.

Erland si myslel, že se už v paláci setkal s mnoha lidmi, kteří u dvora něco znamenali, ale nyní na císařské tribuně viděl desítky cizinců. A jediný člověk, se kterým mluvil alespoň dvakrát, byl lord Nirome, poněkud komický šlechtic, který ho v roli herolda prince Awariho vítal na hranici horního města. Erlanda překvapilo, když si uvědomil, že i lord Nirome je příbuzný císařské rodiny. Ale na druhou stranu se to zdálo být jediným důvodem, proč muž tak neohrabaný zastává tak vysoký úřad. Na tribunu přicházeli další a další muži a ženy pravé krve, a zatímco hlavní ceremoniář pokračoval v rozsáhlém výčtu císařovniných ctností, usedali na svá místa. Působivé, pomyslel si Erland, který chtěl znovu navázat spojení s Gaminou.

Jamesova manželka se lehce dotkla jeho paže a odpověděla:

Ano, James si myslí totéž.

"Kafi," řekl Erland.

"Vaše Výsosti?"

"Můžeme tady ještě chvilku zůstat?"

"Nevidím důvod, proč byste nemohli. Vaše Výsosti, pokud ovšem stihnete včas předstoupit před císařovnu."

"Dobrá," řekl Erland a usmál se. "Odpověděl byste mi na pár otázek?"

"Pokud budu moci," odpověděl.

A pokud mi dokážeš jeho odpovědi doplnit i ty, Jamesi, dodal Erland.

Gamina jeho zprávu předala, protože James pokýval hlavou.

"Jak to, že na císařské tribuně je tolik lidí, i když jsem ještě neviděl žádné šlechtice a mistry?"

Kafi řekl: "Na císařskou tribunu mají přístup pouze příbuzní císařovny - nepočítaje v to služebnictvo a stráže, přirozeně."

"Přirozeně," opakoval Erland.

Což znamená, že tu máme nejméně stovku lidí s nezpochybnitelným a legitimním nástupnickým právem na trůn, podotkl James.

Pokud ovšem hodně lidí ve správném pořadí zemře, dodal suše Erland.

Přesně tak, odpověděl James.

Když se na císařské tribuně shromáždili všichni příbuzní, došlo k první neočekávané události: náhle se zdánlivě odnikud vynořili černě odění válečníci. Každý z nich měl na hlavě černý turban s rouškou přes tvář, takže jim zůstaly nezakryté jen oči. Jejich dlouhé, splývavé pláště byly ušity tak, že umožňovaly rychlé a hbité pohyby a každý měl u pasu černou pochvu se šavlí. Erland už o těchto mužích slyšel spoustu neuvěřitelných historek: byli to Izmaliové, legendární stínoví válečníci Keshe. Postupem času se z nich ve vyprávěních staly takřka nadpřirozené bytosti. Jen ti, kdo stáli velmi vysoko na společenském žebříčku Keshe, si mohli dovolit zaplatit cenu, kterou jako tělesná stráž požadovali. Byli to skvělí válečníci stejně jako vynikající špehové a šeptalo se, že pokud bylo zapotřebí, plnili dokonale i úlohu úkladných vrahů.

James se pokusil o nedbalý tón. "Lorde Kafi, není ale obvyklé, že císařovnu obklopuje císařská stráž?"

Pouštní muž mírně přimhouřil oči, ale jinak se jeho výraz nezměnil. "Použití Izmaliů je pokládáno za prozíravější. Nikdo se jim nevyrovná."

Což znamená, poznamenal James k Erlandovi přes Gaminu, že císařovna už nemůže věřit ani vlastni císařské stráži.

Když se Izmaliové rozestavili na svá místa, vstoupil na tribunu tucet rozložitých otroků s naolejovanými těly, kteří nesli nosítka s císařovnou. Stařec se zlatou holí na okraji císařské tribuny dál přednášel dlouhý obřadní proslov, v němž vyjmenovával velká vítězství, jichž dosáhla císařovna Lakeisha. Náhle Erland zaslechl něco zajímavého a začal jeho řeči věnovat pozornost.

"...rozdrtila povstání Nižší Keshe," říkal právě stařec. Erland si ze svých studií keshanských dějin pamatoval, že zhruba někdy v době, kdy se narodil, byly všechny národy, žijící jižně od dvou horských pásem, která rozdělovala kontinent na dvě části Keshanského pásu, po dvaceti letech úspěšného odporu poraženy. Samozvaná Keshanská konfederace za svou vzpouru zaplatila krvavou cenu. Tisíce lidí byly usmrceny a podle zlomků zpráv, které pronikly až do Království, bylo tamější území zničeno v rozsahu nesrovnatelném s ničím, co se kdy udalo v dějinách Království - celá města byla vypálena a jejich obyvatelé byli uvrženi do otroctví. Mimo tábory s otroky přestaly existovat celé národy, rasy, jazyky a kultury. A podle zlostného mumlání v davu - nejen od občanů na ulici, ale i od mnoha nižších šlechticů v dolní části amfiteátru - bylo patrné, že ještě dodnes přetrvává mezi poddanými a jejich vládkyní hodně zlé krve.

Gamina zbledla natolik, že si toho všiml i Kafi. "Je mé paní nevolno?" Gamina sevřela Jamesovu paži a na okamžik se zapotácela.

Zavrtěla hlavou a řekla: "To je tím horkem, lorde. Mohla bych prosím dostat trochu vody?"

Kafi sotva pohnul rukou, a už u nich stál sluha. Pouštní muž vydal rozkaz a za okamžik se sluha vrátil s pohárem studené vody pro Gaminu. Pomalu upíjela, zatímco v duchu mluvila k Erlandovi, Jamesovi a Locklearovi. Na tohle jsem nebyla připravená. Na ten náhlý příval nenávisti a zloby. Spousta lidí kolem nás by císařovnu hrozně ráda zabila. A na samotné císařské tribuně je mnoho, mnoho zlých myšlenek.

James konejšivě zabručel a pohladil svou ženu po paži. Locklear řekl: "Pokud myslíš, že bys dnes raději neměla už déle stát, Gamino..."

"Ne, Locky, už jsem v pořádku. Jen bych se ráda ještě trochu napila."

Kafi řekl: "To je jen moudré."

Erland obrátil pozornost k další přicházející skupině. Za matkou vstoupil princ a obě princezny a nyní už byli ohlašováni nejmocnější lordi Říše.

Vstoupil lord Jaka, velitel císařských vozatajů. "Jak důležití vlastně vozatajové jsou, Kafi?" zeptal se Erland.

"Nejsem si jist, jestli jsem vám dobře rozuměl. Vaše Výsosti."

"Chci říct: stojí za jejich postavením jen tradice, nebo opravdu tvoří jádro armády? Během těch dávných dob, kdy byly mezi našimi dvěma národy... nejasnosti, jsme vždy stáli proti vašim slavným psím vojákům."

Kafi pokrčil rameny. "Vozatajové byli předvojem těch, kdo rozdrtili Konfederaci, Vaše Výsosti. Ale vaše hranice leží příliš daleko na severu a vozatajové by byli tak daleko od hlavního města nasazeni jen v případě nejvyšší nouze."

Jaka je právě ten člověk, který by dokázal prosadit nebo překazit jakýkoli pokus o svržení císařovny, poznamenal James.

Erland přikývl, jako by uvažoval o Kafího slovech. Ke Gamině, Locklearovi a Jamesovi, vyslal myšlenku: Při pohledu zvenčí působí jako pěkně pevná skála.

Je to důležitý muž, Erlande, odpověděl James. Žádný státní převrat by se nemohl uskutečnit, pokud by jej nepodpořil nebo pokud by se jej rozhodl potlačit.

Kafi se dotkl Erlandovy paže. "Když už mluvíme o psích vojácích - tam je Sula Jafi Batar, princ-regent armád a dědičný vládce Kistanu, Isanu, Paji a dalších států, odkud pocházejí naši vojáci."

Muž, který právě vešel, vypadal úplně obyčejně kromě toho, že byl černou obdobou lidu pravé krve. Byl oblečen úplně stejně: bílá suknice, sandály a vyholená hlava, ale jeho kůže se na slunci leskla jako eben. Většina jeho pobočníků byla stejně černá, ačkoli Erlandovu nezkušenému zraku někteří z nich připadali jako muži pravé krve.

Erland se podíval na Jamese, který poznamenal: Tohle je neznámý hráč, Erlande. Navenek se chová loajálně. Jeho lid Keshané uznali jako sousedy dřív než ostatní, takže jsou mezi nimi potomci nejstarších linií národa jen o něco mladšího než lidé pravé krve. Skutečnou hlavou vojska je Aber Bukar, Pán vojsk, ale tenhle muž má mezi vojáky velký vliv.

Kafi řekl: "Možná bychom se měli přesunout dolů, princi Erlande. Tak si zajistíme, že nepřijdeme pozdě a nenarušíme obřad ani pravidla zdvořilosti."

Erland řekl: "Veďte nás, prosím."

Ve chvíli, kdy vykročili, se kolem prince a jeho společníků sevřely řady vojenské jednotky, a princ se na okamžik vylekal. Vůbec si nevšiml, jak se k nim v davu přibližovali. Neřekli ani slovo - ani to nepotřebovali. Zdálo se, že si lidé na ochozu nad tribunami jejich pohyb instinktivně uvědomovali a ustoupili jim z cesty. James poznamenal: "Vidím, že lidé v této společnosti dávají velký pozor, jestli se k nim neblíží někdo vyššího postavení."

Kafi pokrčil rameny, učinil rukama gesto dolů a od těla, a řekl: "Ma'lish - znamená 'Lituji', ale ve skutečnosti se to vykládalo jako 'Nehody se stávají'. Toto slovo pro lidi, hovořící jazykem beni, nahrazovalo výrazy jako osud, kismet nebo vůle boží."

Erlandovu pozornost vzbudilo jméno lorda Raviho. Otočil se a zahlédl, jak před císařovnu předstupuje další skupina pestře oděných mužů. Všichni měli do posledního vlasu vyholené hlavy kromě pramene na temeni, vyčesaného nahoru a zpevněného olejem nebo voskem. K tomuto prameni byl koženým řemínkem připevněn svazek žíní, obarvených na přirozenou barvu vlasů každého muže. Všichni byli oblečeni jen v bederní rouše a kůži měli natřenou olejem, až se leskli. Byli opálení, ale zdálo se, že jejich pokožka má světlejší odstín než u většiny Keshanů; byla zbarvena více do měděna. Většina mužů měla tmavé vlasy. Za nimi kráčela řada mladíků, kteří měli vlasy dlouhé, stažené dozadu v napodobenině koňského ohonu, ale kolem uší jim v prstýncích splývaly dva volné prameny. Měli na sobě jasně zbarvené kožené brnění, na ramenou rozšířené tak, aby vyvolávalo dojem daleko mohutnějších plecí. Zbývající část jejich oděvu vypadala spíš jako bederní rouška než jako kalhoty. Všichni byli obuti v měkkých kožených botách vysokých po kolena.

Erland se na okamžik zastavil. "Kafi, kdo je to?"

Kafi jen stěží dokázal skrýt své opovržení. "Ashuntajští jezdci, princi. Lord Ravi je mistrem Bratrstva jezdců. Je to jezdecký oddíl, který sestává z nejlepších vojáků, jací v Ashuntě jsou. Patří ale mezi nejhůře -" Kafi si uvědomil, že jeho projev začíná ztrácet objektivitu, a řekl: "Byli poraženi jen s velkými obtížemi, můj lorde, a stále si zachovávají silné národní cítění. Jen díky tomu, že mohou u dvora vystoupit vysoko, zůstávají věrni Říši."

A také proto, že jejich městský stát leží na nesprávné straně Keshanského pásu, dodal James a v jeho myšlenkách se ozval pobavený tón. Podle toho, co říkají naši zdejší agenti, je musel Aber Bukar, císařovnin generál, přinutit hrozbami k tomu, aby nasadili jezdectvo do bitvy proti vzbouřenecké Konfederaci.

Když sledoval, jak skupina pokračuje dál do středu amfiteátru, poznamenal Erland: "Nevidím tam žádné ženy. Má to nějaký důvod?"

Kafi řekl: "Národ Ashuntai je zvláštní. Své ženy" - podíval se na Gaminu, jako by se jí chtěl omluvit - "považují za majetek. Mohou si je vyměňovat, prodávat a kupovat. Ashuntai je nepokládají za lidské bytosti." Pokud to Kafi považoval za nechutné, dokázal své pocity skvěle skrývat.

Erland ale nedokázal odolat zvědavosti. "Není ale pravda, že váš vlastní lid dává ženám dost málo svobody?"

Kafího snědá kůže potemněla, jak mu do tváří stoupl ruměnec. "Cizinci to tak může připadat. Vaše Výsosti, protože se u nás tento zvyk dědil po celé generace. Ale jsme také národ, který se dokáže učit od svých sousedů, a už dávno neměníme ženy za velbloudy." Ohlédl se přes rameno k tribuně, kam se právě usazoval lord Ravi se svou společností.

"Ale tamti prodávají své malé dcerky, a pokud manželka svého muže neuspokojuje, může s ní nakládat, jak se mu zlíbí, a dokonce ji smí i zabít. Učí se už od dětství pohrdat vroucími city a milovat ženu je pro ně slabost. Touhu a chtíč pokládají jen za cestu k tomu, aby zplodili syna, ale láska..." Kafi pokrčil rameny. "U nás doma se traduje rčení: ‚I ten nejurozenější muž je ve své ložnici sluhou.' Mnozí z našich vládců hledali útěchu a radu v náručích žen - a národu to vždy přinášelo dobro.

Ale tihle -" Kafi sklopil hlavu. "Promiňte. Nechtěl jsem se nechat unést."

"Ne," řekla Gamina. "Jen pokračujte. Zajímá mě to." K ostatním vyslala myšlenku: Cítí k těmhle Ashuntajcům osobní zášť, která sahá daleko za prosté odsouzení jejich společenských zvyků. Nenávidí je.

Kafi řekl: "Kdysi dávno, když jsem byl ještě chlapec, zastával mé nynější místo ve službě Té, jež jest Keshí, čest jejímu jménu, můj otec. Seznámil jsem se tu s chlapcem, který byl synem lorda Raviho. Byli jsme malí, a tak nás zajímalo jen to, že žijeme v paláci. Raviho syn Ranavi byl dobrý chlapec a často jsme spolu jezdili. V Říši už dlouho panuje spor o to, kdo jsou lepší jezdci: Ashuntajci, nebo my z JalPuru. Často jsme spolu vyráželi na pastviny za branami města, on na svém ashuntajském poníkovi a já na svém pouštním koni. Svým způsobem jsme byli přátelé.

A pak se tu objevila ta dívka. Ashuntajská dívka, se kterou jsem se náhodou seznámil." Kafi měl na tváři bezvýraznou masku, když pokračoval: "Pokoušel jsem se ji vyměnit po jejich způsobu, ale Ravi ji nabídl jako cenu na jedné oslavě. Vyhrál ji jeden z jeho válečníků a odvezl si ji domů. Pokud si pamatuji, byla to jeho třetí nebo čtvrtá žena." Mávl rukou, jako by šlo o nějaký dávno zapomenutý spor. "Nasazuji svým ženám kožené obojky a vodí je na veřejnosti v řetězech. Nedovolují jim žádný oděv kromě bederní roušky - i v chladném počasí. Skutečnost, že někdo chodí skoro nahý, nemá pro lidi pravé krve nějak velký význam, ale císařovna stejně jako její matka před ní, pokládá takové zacházení z ruky vlastních otců, bratrů a manželů za nanejvýš nechutné. Lord Ravi a jiní mají dost rozumu a nechtějí na sebe uvrhnout císařovninu nepřízeň, takže do paláce své ženy nevodí. Ale vždycky tomu tak nebylo. Říká se, že dědeček naší císařovny měl mladé ashuntajské dívky ve velké oblibě. Je veřejným tajemstvím, že právě ochota národa Ashuntai zásobovat ho pro jeho... zábavu zajistila Bratrstvu jezdců tak vysoké postavení u dvora."

"Na takových věcech stoji základy mnoha národů," poznamenal Locklear suše.

"Pravda," odpověděl Kafi.

Došli k patě dlouhé rampy a pokračovali mezi řadami stráží, které stály po obou stranách cesty a držely davy daleko od shromaždiště, odkud vycházeli vyslanci jednotlivých národů ke dvoru. U paty rampy na Erlanda čekali jeho vojáci v úplných slavnostních stejnokrojích Království s erbem královské krondorské palácové stráže na hrudi. Erland si s jistým pobavením všiml, že za jeho muži stoji quegský delegát a vzteká se, že před jeho národem dostalo přednost Ostrovní království.

Kafi pokračoval ve svém příběhu. "Ranavi se pro mě pokusil tu dívku ukrást jako dar. Součásti jejich kultury je i zvyk, že pokud se vám podaří úspěšně unést dívku protivníkovi a odvézt si ji k sobě domů, můžete si ji nechat. Ranavimu nebylo ani sedmnáct let, když se pokusil ukrást vlastní sestru muži, který ji vyhrál na té slavnosti. A při tom pokusu zahynul."

Kafi pokračoval beze stopy jakéhokoli pocitu nebo hořkosti v hlase: "To je tedy důvod, proč mám jisté problémy s uznáním lepších stránek povahy národa Ashuntai." Tiše, jakoby pro sebe dodal: "Pokud vůbec nějaké mají."

Gamina se na pouštního muže dívala se soucitem v očích, ale neřekla nic.

Stáli na tomtéž místě asi deset minut a čekali, až se budou moci posunout blíže ke vchodu do amfiteátru. Od chvíle, kdy Kafi dovyprávěl příběh o svém příteli, nikdo nepromluvil. Lockleara napadlo, že bude nejlepší změnit předmět hovoru, a řekl: "Lorde Kafi, kde jsou vyslanci ze Svobodných měst?"

"Nejsou tu, můj pane," odpověděl Kafi. "Neposlali na oslavy nikoho. Tento lid, který kdysi tvořil Císařskou Bosanii, dodnes nenavázal s Říší oficiální styky."

"Stará zášť umírá pomalu," poznamenal James.

Erland řekl: "Tomu nerozumím. Queg s Říší byl jen za mého života třikrát ve válečném stavu a mezi Ostrovy a Keshi proběhlo několik pohraničních šarvátek. Proč je tomu u Svobodných měst jinak?"

Pomalu popošli v řadě o kousek dále a Kafi řekl: "Ti, kteří žijí v tom, čemu vy říkáte Svobodná města, byli kdysi naši loajální poddaní. Když před dávnými lety začala první vzpoura Konfederace, stáhla Kesh z posádek severně od JalPuru všechny vojáky a nechala tyto usedlíky napospas osudu. Na druhou stranu Quegu se už o desetiletí dříve jeho vzpoura zdařila. Queg je velice úspěšný národ, alespoň pokud jde o vzpoury. Vaše Království pro nás bylo vždy cizinou, ale ve Svobodných městech žijí lidé, které kdysi zradili vlastní vládci. Byli to obyčejní sedláci a hospodští, které Kesh ponechala bez ochrany."

Erland o tom přemýšlel, zatímco postupovali dál v řadě a čekali, až je heroldi ohlásí. Podíval se na horní ochozy a viděl, jak se s příchodem posledních šlechticů a mistrů rychle zaplňují zbývající místa. Bývalá Bosania, jejíž severní část nyní tvořila vévodství Crydee, které založil Erlandův prapradědeček, byla drsná země, obývaná troly, gobliny a Bratrstvem temné stezky. Bez vojáků tam lidé museli dlouhá léta bojovat o holé přežití. Erland chápal, proč lidé ze Svobodných měst po všech těch letech stále ještě nedokázali Říši odpustit.

Pak zaslechl, jak ohlašují jeho jméno, a Kafi řekl: "Vaše Výsosti. Už je čas."

Celá společnost vyrazila jako jeden člověk, jen Gamina se nepřizpůsobila vojenskému kroku, když vstoupili na kamenné dlážděni amfiteátru. Trvalo celých pět minut, než přešli obrovskou rozlohu volné plochy, ale nakonec byl princ Ostrovů pod spalujícím sluncem Keshe oficiálně představen císařovně Velké Keshe. A až v tomto okamžiku si Erland uvědomil to, co byla pravda už od Borricova zmizeni. Před nejmocnější vládkyní celého světa stál nyní on - ne jeho bratr. Jednoho dne se její potomek stane jeho největším protivníkem, protože právě on - a ne Borric - bude příštím králem Ostrovů. A od chvíle, kdy ho matka držela v náručí jako malé dítě, Erland nepocítil takový strach jako nyní.

Představování proběhlo nečekaně rychle. Později si Erland jen stěží dokázal vzpomenout, jak se to všechno odehrálo, a vůbec si nepamatoval, jak odříkal svůj proslov, který se musel naučit zpaměti. Předpokládal ale, že neudělal žádnou chybu, protože se nikdo nesmál ani nepohoršoval. Nepamatoval si ani, co říkali ti, kdo přišli po něm. Teď seděl v nejnižší řadě amfiteátru na kamenné lavici, vyhrazené vyslancům, kteří přišli popřát císařovně u příležitosti jejích pětasedmdesátých narozenin zdraví a štěstí. Pokoušel se překonat nečekaný strach a soustředit se. "Kafi, proč se oslavy konají tak dlouho po Banapisu?" zeptal se.

Kafi řekl: "My v Keshi nepokládáme datum letního slunovratu za Svátek narozenin jako vy. Tady každý člověk, který ví, kdy se narodil, oslavuje své narozeniny právě toho dne. A protože všichni víme, že Tu, jež jest Keshí, poslali bohové na svět patnáctého dne měsíce dzaninu, slavíme její narozeniny právě tehdy. Bude to poslední den oslav."

Erland řekl: "To je zvláštní, slavit narozeniny v den, kdy se člověk narodil. Vždyť takhle se musí každý den

konat spousta malých oslav. Já bych se cítil o něco okradený, kdyby nebylo velké slavnosti Banapisu."

"Různé zvyky," poznamenal neutrálně Locklear.

Před princem se objevil sluha v úboru lidu pravé krve a hluboce se uklonil. Pak mu podal svitek, převázaný zlatou stuhou. Svitek převzal Kafi jakožto oficiální průvodce a protokolární úředník. Podíval se na voskovou pečeť a řekl: "Myslím, že je to osobní zpráva."

"Proč?" zeptal se Erland.

"Je na něm pečeť princezny Sharany."

Podal svitek Erlandovi, který pečeť zlomil a rozvázal stuhu. Chvíli mu trvalo, než si zdobený pergamen přečetl, protože ještě neměl mnoho příležitostí seznámit se s psanou formou dvorní keshanštiny. Gamina se rozesmála.

James se k ní rychle otočil, protože se na okamžik vylekal, že jeho manželka nechtěně odhalila svou schopnost číst myšlenky, ale Gamina jen řekla: "Erlande, málem bych přísahala, že ses začervenal."

Erland se usmál a schoval si svitek za opasek. "Ehm... myslím, že to bude asi tím sluncem," řekl, ale nedokázal se zbavit trochu rozpačitého úsměvu.

"Copak to je?" zeptal se Locklear dychtivě.

"Pozvání," řekl Erland.

"Kam?" vyzvídal Locklear. "Dnes večer se přece koná oficiální večeře s císařovnou."

Erland už nedokázal skrýt široký úsměv. "Je to pozvání... po večeři."

James s Locklearem si vyměnili významné pohledy. Pak Locklear řekl; "Kafi, takhle to dělají lidi pravé krve? Oni si to prostě... napíšou?"

Kafi pokrčil rameny. "Není to tak neobvyklé, a vzhledem k tomu, jak je princezna urozená, může sama vytyčit hranice své pohostinnosti dál než ostatní, pokud rozumíte."

"A co třeba princezna Sojiana?" zeptal se Locklear.

James se usmál. "Už jsem si říkal, kdy se k tomuhle dostaneme."

Gamina podezřívavě přimhouřila oči. "K tomuhle?"

"To je jen takový obrat, lásko. Locky je u dvora proslulý tím, že se pokouší... eh, seznámit s každou hezkou ženou v dohledu."

Kafi řekl: "Pokud se rozhodnete poslat princezně svitek, v němž ji požádáte o schůzku, musíte si být vědom, že budete jen jedním z mnoha. Mimoto se říká, že v poslední době... tráví hodně času s lordem Ravim, takže se obávám, že by vaše žádost byla zdvořile... ignorována."

Locklear se opřel a pokoušel se najít nějakou pohodlnou polohu pro sezení na tvrdém kameni, který ho i přes ozdobné polštáře nepříjemně tlačil. "No, nejspíš si budu muset najít nějaký způsob, jak se s ní setkat. Jakmile se s ní dám jednou do řeči..."

Kafi znovu učinil rukama odevzdané gesto. "Ma'lish."

James se podíval na Erlanda, který byl myšlenkami někde úplně jinde. Pak tiše řekl Gamině: Kafi před námi o té princezně Sojianě něco skrývá. Můžeš odhadnout, co to asi je?

Ne, odpověděla. Ale to, jak vyslovuje její jméno, ve mně vzbuzuje jediný pocit.

Jaký?

Krajní nebezpečí

Kapitola čtrnáctá

UJEDNÁNÍ

Borric si pohladil čelist.

"Přál bych si, aby mě lidi přestali mlátit, když chtějí, abych něco pochopil."

Ghuda, tyčící se nad ním, řekl: "To je za to, že jsem přišel o své peníze. Nemůžu hledat Sabéra, když mám v patách polovinu císařského vojska, a dokonce i kdybych ho našel, pochybuju, že by mi zaplatil, co mi dluží. A za to můžeš ty. Šílenče."

Borricovi nezbylo než souhlasit, třebaže měl pocit, že když sedí v opuštěné stodole uprostřed země, kde lidé podle všeho nemyslí na nic jiného, než jak ho dopadnout a zabít, zaslouží si alespoň trochu soucitu. "Podívej, Ghudo, všechno ti nahradím."

Žoldnéř se odvrátil, aby sundal sedlo jednomu z koní, které ukradli, a přes rameno řekl: "Ale, opravdu? A jak bys to, prosím tě, chtěl udělat? Poslat do Úřadu Abera Bukara, Pána vojsk, zdvořilý dopis: 'Prosím, vznešený pane, nechte mého přítele jít. On nevěděl, že byl vydán příkaz na místě mě zabít, když se se mnou seznámil'?"

Borric vstal a zahýbal čelistí, aby zjistil, jestli ji nemá zlomenou. Bolela ho a v kloubu na jedné straně mu praskalo, ale podle všeho zůstala neporušená. Rozhlédl se po staré stodole. Zemědělskou usedlost, ke které patřila, vypálili buď bandité, nebo vojáci, ať už jim k tomu její vlastníci zavdali jakýkoli důvod, ale v každém případě poskytla Borricově malé skupině možnost nechat odpočinout koně. Jak se u nejlepší jízdní jednotky dalo čekat, byl v sedlových vacích oves, a tak ho Borric hrst vzal a dal svému koni. Suli si opatrně sedl na otep napůl shnilé slámy. Vypadal jako obraz bídy a utrpení. Nakor už odsedlal svého koně a teď mu vytíral srst nejčistší hrstí slámy, jakou našel. Pobrukoval si při tom nějakou bezejmennou melodii a jeho tvář ani na okamžik neopouštěl úsměv.

Ghuda řekl: "Jakmile si koně odpočinou. Šílenče, končíme spolu. Chci se nějak dostat zpátky do Faráfry a nasednout na loď do Nižší Keshe. Věci tam jsou poněkud méně císařské, pokud chápeš, jak to myslím. Možná že se mi podaří tohle přežít."

Borric řekl: "Ghudo, počkej."

Rozložitý žoldnéř pustil sedlo na zem a zeptal se: "Co?"

Borric mu pokynul, aby s ním popošel kousek dál od ostatních, a tiše řekl: "Prosím. Je mi líto, že jsem tě do toho zapletl, ale potřebuju tě."

"Potřebuješ mě, Šílenče? A k čemu? Abys neumíral sám? Díky, ale já bych raději umřel až za pěkných pár let v náručí nějaké děvky."

"Bez tebe se nedostanu do Keshe."

Ghuda zvedl oči k nebi. "Proč já?"

Borric řekl: "Podívej se na toho chlapce. Je tak vyděšený a je mu tak zle, že vůbec nedokáže myslet. Možná že zná postranní uličky v Durbinu, ale nic jiného. A ten Isalánec... no, není to člověk, kterého bych označil zrovna za spolehlivého." Borric si přiložil ukazováček ke spánku a zakroužil jím.

Ghuda se podíval na politováníhodně vyhlížející dvojici a nezbylo mu než s Borricem souhlasit. "Jenže to je tvůj problém. Proč by mě to mělo zajímat?"

Borric se zamyslel, ale nenapadl ho jediný důvod. Okolnosti je svedly dohromady, ale nevzniklo mezi nimi skutečné přátelství. Starší žoldnéř mu byl svým způsobem sympatický, ale rozhodně by ho nenazval kamarádem. "Podívej, opravdu se můžu postarat, aby se ti to vyplatilo."

"Jak?"

"Pomoz mi dostat se do Keshe k lidem, s nimiž se musím setkat, aby se celý tenhle zmatek vyřešil, a já ti zaplatím víc, než kolik by sis službou u karavan vydělal za celý život."

Ghuda přimhouřil oči a zvažoval Borricova slova. "Neříkáš to jen tak?"

Borric zavrtěl hlavou. "Máš na to moje slovo."

"A kam chceš jít, aby ses dostal k takovému množství zlata?"

Borrice napadlo, jestli by mu neměl vypovědět celý svůj příběh, ale nemohl si dovolit Ghudovi tolik důvěřovat. Bezejmenný muž obviněný ze zločinu, který nespáchal, byla jedna věc; pronásledovaný princ druhá. Dokonce i když Borric věděl, že každý, kdo odhalí jeho totožnost, může už rovnou také počítat se smrtí, pokud by ho stráže našly v jeho společnosti, mohla by Ghudu touha po odměně přimět, aby pokusil své štěstí. Borricovy dřívější zkušenosti s žoldnéři nehovořily ve prospěch jejich smyslu pro nezištnost.

Nakonec Borric řekl: "Obvinili mě z vraždy manželky durbinského guvernéra z politických důvodů." Ghuda ani nemrkl a z toho Borric usoudil, že míří správným směrem; politické vraždy v Keshi pravděpodobně nebyly neobvyklé. "V Keshi jsou lidé, kteří mě mohou z toho obvinění očistit, a co víc, mají peníze - značné množství peněz - a mohou ti vyplatit" - rychle přepočítal podle měřítek Království dostatečně působivou částku na keshanskou měnu - "dva tisíce zlatých ecu."

Ghudovy oči se na okamžik rozšířily, ale pak zavrtěl hlavou. "Zní to dobře, Šílenče, ale to sliby kurev taky."

Borric řekl: "Dobře, tři tisíce."

Ghuda ve snaze přimět Borrice, aby odkryl karty, řekl: "Pět tisíc!"

"Ujednáno!" odpověděl princ. Plivl si do dlaně a napřáhl ruku.

Ghuda se podíval na vztaženou ruku, nabídnutou po starém způsobu obchodníků, a věděl, že je povinen ji přijmout, jinak bude považován za člověka, který nedodržel slib. Zdráhavě si také plivl do dlaně a stiskl Borricovu ruku. "Démon tě vem, Šílenče! Jestli lžeš, udělám ti díru do střev, to mi věř! Když už mám zemřít z hlouposti, přinejmenším si dopřeju to potěšení vidět tě mrtvého dřív, než se sám setkám s Bohyní smrti!"

Borric řekl: "Jestli se nám to podaří, zemřeš jako bohatý muž, Ghudo Bule."

Ghuda si lehl na vlhkou slámu, aby si pokud možno trochu odpočinul. "Byl bych radši, kdyby sis to zařídil jinak. Šílenče."

Borric nechal žoldnéře mumlat si sám pro sebe a sedl si k Sulimu. "Budeš schopný jet dál?" zeptal se.

Chlapec řekl: "Ano. Bolí to jen trošku. Ale ta potvora má hřbet jako čepel meče. Mám pocit, jako bych byl rozseknutý vejpůl."

Borric se zasmál. "Zpočátku je to těžké. Zkusím ti dát tady ve stodole malou lekci, než večer vyrazíme."

Ghuda řekl: "To bude příliš málo na to, aby mu to nějak zvlášť pomohlo, Šílenče. Budeme se muset zbavit těch sedel. Kluk bude muset jet na holém hřbetě."

Nakor zuřivě zakýval hlavou na souhlas. "Ano, to je pravda. Až ty koně budeme prodávat, nesmí vzniknout žádné podezření, že jsou císařským majetkem."

"Prodávat?" řekl Ghuda. "Proč?"

"Vzhledem k oslavám," odpověděl Nakor, "pro nás bude mnohem jednodušší dostat se do města po řece Samé na najaté lodi. Budeme čtyři mezi tisíci. Ale za takový způsob cestování bude třeba zaplatit. A tak musíme mít peníze."

Borric si uvědomil, jak málo mu zbylo poté, co si ve Farářře koupil oblečení a zbroj, a uznal, že Nakor má pravdu. Neměli dohromady ani na večeři pro jednoho v nějakém slušném hostinci.

"Kdo by je koupil?" zeptal se Ghuda. "Jsou ocejchovaní."

"Pravda," řekl Isalánec, "ovšem s tím si lze poradit. Ale sedla se bohužel nedají upravit tak, aby se při tom úplně nezničila."

Ghuda se zvedl na lokti. "Jak dokážeš změnit cejch? Máš v tom svém batohu značkovací železo?"

"Něco lepšího," odpověděl mužík, sáhl do vaku a vytáhl malou lahvičku se zabroušenou zátkou. Pak se ve vaku ještě chvíli přehraboval a nakonec vyňal štětec. "Dívejte se." Odzátkoval lahvičku a namočil štětec do tekutiny, kterou obsahovala. "Značkovací železo změní cejch hrubým, snadno rozeznatelným způsobem. Ale tohle je věc pro

umělce." Přistoupil k nejbližšímu koni. "Vojáci cejchují všechna svoje zvířata znakem císařského vojska." Začal nanášet tekutinu na bok zvířete. Ozval se slabý syčivý zvuk a v místech, jichž se dotkl štětcem, začala srst černat, jako by ji ožehl plamen. "Podrž toho koně, prosím," požádal Nakor Borrice. "Neublíží jim to, ale to horko, které ucítí, je může poplašit."

Borric uchopil koně za uzdu a držel ji, zatímco zvíře začalo stříhat ušima, jako by se rozhodovalo, zda se má tím, co se s ním děje, nechat vyvést z klidu, nebo ne.

Po chvilce Nakor řekl: "Tak a je to. Teď je to značka Jung Suta, obchodníka s koňmi ze Šing Laj."

Borric se na jeho výtvor zblízka podíval. Cejch se změnil a Nakor měl pravdu. Vypadalo to, jako by byl celý cejch vypálen jedním železem. "Zná někdo v Keshi toho Jung Suta?"

"Pochybuji, příteli, protože žádný neexistuje. Ale v Šing Laj je možná tisícovka obchodníků s koňmi, takže kdo může tvrdit, že je všechny zná?"

Ghuda řekl: "Dobře, takže až s tím skončíte a budete připraveni vyrazit, vzbuďte mě, ano?" S těmito slovy se natáhl do vlhké slámy a pokusil se uvelebit tak pohodlně, jak jen to šlo.

Borric se podíval na Nakora a řekl: "Až se dostaneme k řece, bylo by asi nejlepší, kdybychom se rozešli."

"Nemyslím," odpověděl Nakor s úsměvem. "Mám v úmyslu cestovat do Keshe tak jako tak, protože oslava císařovniných narozenin skýtá spoustu možností, jak si snadno vydělat peníze. Bude tam hodně hazardních her, při nichž mi moje skromné triky mohou pomoci ke štěstí. A kromě toho, když budeme cestovat my dva spolu a Ghuda s chlapcem několik hodin před nebo za námi, nevzbudíme žádné podezření u vojáků, kteří nás hledají."

"Možná," řekl Borric, "ale touhle dobou už mají dokonalý popis tří z nás."

"Ale ne můj," usmál se Isalánec. "Žádný z vojáků mě ani očkem nezahlédl, když zastavili náš vůz."

Teď, když mu to Nakor připomněl, si Borric uvědomil, že v době, kdy příslušníci císařské stráže prohledávali vozy, tam mužík nikde nebyl. "Ano, a když už o tom mluvíš, jak jsi to dokázal?"

"To je tajemství," řekl Nakor s vlídným úsměvem. "Ale na tom nezáleží. Na čem záleží, je to, že musíme něco udělat s tvým zevnějškem." Upřel znalecký pohled na Borricovu odkrytou hlavu. "Tvoje tmavé vlasy jsou u kořínků podezřele zrzavé. Takže pro tebe musíme vymyslet nový vzhled, příteli."

Borric potřásl hlavou. "Další překvapení z tvého batohu?"

Nakor se s úsměvem širším než obvykle sklonil nad vakem. "Přesně tak, příteli."

Borric se probudil poté, co mu Suli důrazně zatřásl ramenem. Okamžitě ze sebe setřásl ospalost a všiml si, že se venku šeří. Ghuda stál ve střehu s mečem v ruce u dveří, a tak k němu Borric přiskočil a vytasil svou vlastní zbraň.

"Co se děje?" sykl Borric.

Ghuda ho zvednutou rukou umlčel a naslouchal. "Jezdci," zašeptal. Chvíli čekal a pak zasunul meč zpátky do pochvy. "Jedou na západ. Tahle stodola je tak daleko od cesty, že ji nejspíš minou, ale jakmile se setkají s tou opěšalou bandou, kterou jsme nechali v Jeeloge, bude jich tu kolem zakrátko jak much na kravském lejně. Měli bychom raději co nejdříve vyrazit."

Borric vybral koně, který se nejlépe hodil pro Suliho, a vysadil na něj chlapce. Podal mu uzdu a řekl: "Když budeme muset jet rychle, chyť se levou rukou její hřívy. A natáhni nohy tak daleko, jak budeš moci; jde o udržení rovnováhy, ne o stisk kolen. Rozuměls?"

Chlapec přikývl, ale z jeho výrazu bylo jasně patrné, že myšlenka na rychlou jízdu na koni pro něj byla jen o málo méně děsivá než další vojáci v dohledu. Borric se otočil a uviděl Nakora, jak vynáší sedla ze stodoly. "Kam je neseš?"

Isalánec s úsměvem řekl: "Vzadu je hromada starého kompostu. Myslím, že pod ni se dívat nebudou."

Borric se musel zasmát. Během minuty byl neustále šťastný mužík zpátky ve stodole a navzdory tomu, že nesl svou hůl a batoh, křepce vyskočil na svého koně. Borric nasál vzduch a řekl: "Fuj. Jestli jsi názornou ukázkou toho, jak smrdí ten kompost, tak jsi měl pravdu. V něm se vrtat nebudou."

Ghuda řekl: "Pojďte už. Ať jsme za úsvitu co nejdál odtud."

Borric kývl a žoldnéř otevřel vrata stodoly a pak vyskočil na svého koně. Pobídl ho patami a zvíře se dalo do klusu. Borric, Suli a Nakor vyrazili za ním. Borric zapudil vtíravý pocit, že za každým ohybem silnice na ně čeká past, a soustředil se na jedinou skutečnost: každou minutou byl blíže Keshi, a tudíž Erlandovi a ostatním.

Páhes bylo rušné město, neboť se rozkládalo na březích řeky Samé a vedla přes ně silnice z Faráfty do Khattary ležící na severovýchodě. Na jižním břehu řeky vyrostlo během let přístaviště a rozsáhlá skladiště, odkud těžce naložené vozy převážely zboží k bárkám a říčním člunům, které je pak vezly do srdce Říše. Bylo zde k viděni i několik plachetnic s malým ponorem, protože vítr vanul převážně ze západu, a tak bylo možné po většinu roku s výjimkou období záplav plout proti proudu řeky z Keshe do Jamily a dalších měst ležících na řece. A lodní doprava na rozlehlém Hlubokém jezeře byla stejně hojná jako na kterémkoli midkemianském moři.

Borric se rozhlédl kolem sebe; ve svém novém převleku se cítil nesvůj. Měl na sobě dahá, tradiční oděv národa Bendrifí, horalů z Hor šerého deště. Šat tvořil široký pruh pestře obarvené látky, který se ovíjel kolem pasu a jehož volný konec se podobně jako tóga přehazoval přes rameno. Pravou paži i nohy měl obnažené. Namísto bot měl obuty řemínkové sandály. Borric se beze zbraní cítil nepříjemně a zranitelně. Ale převlek to byl dobrý, protože Bendrifí byli jedním z mála původních keshanských národů, jejichž příslušníci měli světlou pleť. Vlasy si Borric nechal ostříhat úplně nakratičko a obarvit odporně páchnoucí břečkou, kterou Nakor obstaral předešlé noci. Nyní nabyly téměř stříbroplavé barvy. Nad ušima byl úplně vyholen a zbytek vlasů mu držel v účesu 'na ježka' pomocí sladce páchnoucí pomády. Bendrifí byli také hrdým, nepřístupným lidem, a tak se zdálo nepravděpodobné, že by se někdo pozastavoval

nad jeho odměřeným chováním. Borric se modlil, aby nenarazil na nějakého skutečného Bendrifi, protože jejich jazyk se rovněž naprosto lišil od všech ostatních používaných v Keshi a Borric z něj neznal jediné slovo. Ale zatímco podstupoval svou přeměnu, přiznal se mu Suli, že zná několik nadávek v ghendrifi, jak se jejich jazyk nazýval, a tak se je od něj Borric naučil.

Borric neměl sebemenší tušení, odkud Nakor vzal onen cizokrajný převlek, ale stejně jako u všeho ostatního, co Isalánec udělal, byl výsledek ohromující. Mužík obdržel za koně téměř dvojnásobek ceny, na jakou je Borric ohodnotil, a dokázal princi obstarat rapír v tomto středně velkém městě, třebaže Borricovi se jej nepodařilo sehnat v jednom z keshanských největších měst. A právě tak vytvořil přesně to, co Borric potřeboval, aby jeho zevnějšek doznal co nejvýraznější změny.

Suli byl nyní oblečen jako BeniSherin, příslušník velkého jalpurského pouštního kmene. Měl dlouhý háv, turban, jehož cíp mu zahaloval i obličej, takže mu byly vidět pouze oči, a u boku krátký meč. Kdyby nezapomínal, že má chodit vzpřímeně, mohl být pokládán za dospělého muže menšího vzrůstu. Chlapec urputně odmítal vzdát se svých starých otrhaných šatů, dokud mu Ghuda nepohrozil, že ho z nich vyseká mečem. Vzhledem k tomu, že se u Ghudy po jejich pobytu ve vězení projevoval značný nedostatek trpělivosti, nebyl si Borric jist, zdali žoldnéř myslí svou výhrůžku pouze v žertu.

Ghuda prodal svou zbroj a koupil si lepší, téměř novou, a k ní i pár chráničů předloktí. Zbavil se též své staré otlučené přilby. Ta, kterou si pořídil místo ní, se podobala přilbám, jaké nosili psí vojáci; byla kulatá, nahoře vybíhala do špice, lemovala ji černá kožešina a k jejímu okraji byl připevněn kroužkový závěs, dlouhý až na ramena. Jeho část se dala přetáhnout přes obličej a upevnit tak, že odhalovala pouze oči, a tuto úpravu Ghuda právě použil.

Nakor se nějak dokázal zbavit svého vybledlého žlutého roucha a oblékl si jiné, stejně ošumělé, ale okrové. A nevypadal v něm ani o trochu méně směšně. Avšak Isalánec se domníval, že tento převlek pro něj postačí, a Borric se s ním s ohledem na jeho vynalézavost nechtěl přít.

Nakor jim zajistil místo na lodi plující do města Keshe. Budou čtyři asi mezi stovkou cestujících.

Jak Borric očekával, stráže byly všude. Pokoušely se vypadat nenápadně, ale bylo jich příliš mnoho a trávily příliš mnoho času pečlivým prohlížením všech tváří, které je míjely, než aby jejich přítomnost neměla svůj důvod.

Borric a Suli, kteří kráčeli o několik metrů před Ghudou a Nakorem, zahnuli za roh a zamířili ke krčmě vzdálené jen pár kroků od přístaviště. Jejich loď měla vyplout až za dvě hodiny, takže museli hrát úlohu cestujících nucených nečinně strávit čas zbývající do odplutí ve společnosti cizinců.

Minuli otevřené dveře a Suli se náhle zastavil uprostřed kroku. Sykl směrem k Borricovi: "Pane, ten hlas znám."

Borric postrčil chlapce do dalších dveří a dal Ghudovi a Nakorovi, kteří se k nim blížili, znamení, aby pokračovali dále. "Jaký hlas?" zeptal se Borric.

Suli ukázal ke dveřím, kolem nichž prošli. "Slyšel jsem jen několik slov, ale znám ho."

"A kdo je to?"

"Nevím. Vrátím se tam a možná si vzpomenu." Chlapec se vydal zpátky kolem dveří, na okamžik se za nimi zastavil a pak kráčel dál za roh, kde se sehnul, jako by něco hledal na zemi. Chvilku předstíral, že si důkladně prohlíží chodník, potom pokrčil rameny a kráčel zase zpět. Jakmile minul dveře, rozběhl se k Borricovi a udýchaně hlásil: "Slyšel jsem ten hlas v paláci durbinského guvernéra, když se domlouval ten plán na vaše zabití."

Borric se zarazil. Kdyby se ještě jednou vrátili a nahlédli do oněch dveří, přilákali by k sobě nežádoucí pozornost, ale na druhou stranu chtěl vědět, kdo je ten honící pes na jeho stopě. "Počkej tady," řekl Sulimu, "a pozoruj, kdo bude vycházet ven. Pak přijď za námi do hospody a řekneš nám to."

Borric opustil chlapce a pospíšil si za svými druhy, kteří už pili pivo. Zastavil se u jejich stolu a nenápadně řekl: "Ve městě je možná někdo, kdo mě zná." Pak se otočil a posadil se k vedlejšímu stolu.

O chvíli později vstoupil Suli a sedl si k Borricovi. "Byl to ten muž v černém plášti. Pořád ho má na sobě, pane. Byl to jeho hlas."

"Prohlédl sis ho?"

"Dost dobře na to, abych ho kdykoli bez potíží poznal."

"Dobře," zašeptal Borric s vědomím, že Ghuda a Nakor poslouchají. "Až ho zase uvidíš, dej mi vědět."

"Pane, je tady ještě něco."

"Co?"

"Viděl jsem dost, abych poznal, že je pravé krve."

Borric přikývl. "To mě nepřekvapuje."

"Ale to není všechno. Rozevřel se mu vpředu plášť a já jsem pod ním zahlédl záblesk zlata."

"A co to znamená?"

Byl to Ghuda, kdo zuřivě zasyčel odpověď přes rameno. "To znamená, ty idiote s mořskou houbou místo mozku, že tahle pravá krev není jen obyčejná pravá krev, ale příslušník císařské rodiny Keshe! Jen oni mají dovoleno nosit zlatý náhrdelník! Je to možná jen hodně vzdálený bratranec, ale to nic nemění na tom, že mu císařovna posílá dárek k narozeninám! Do jaké zatracené kaše jsi nás to namočil?"

Borric neodpověděl, protože k němu právě přistoupila statná podmračená číšnice. Chraplavým hlasem si u ni objednal dva džbánky piva, a když odešla, otočil se napůl ke Ghudovi. "Je to velice temná a spletitá záležitost. A jak jsem řekl, je v tom politika."

Jakmile před ně číšnice postavila jejich pivo a odešla, řekl Ghuda: "Moje drahá zesnulá matka chtěla, abych se věnoval nějakému váženému a poctivému řemeslu, jako například vykrádání hrobů. Poslechl jsem ji? Ne. Staň se

nájemným vrahem jako strýček Gustav, říkala mi. Věnoval jsem ji pozornost? Ne. Běž do učení k nekromantovi -"

Borric se pokusil ocenit jeho šibeniční humor, ale zjistil, že se jeho myšlenky točí kolem nově získaného poznatku a jeho souvislostí. Kdo se pokoušel zabít jeho a Erlanda? A proč? Bylo jasné, že tento komplet vycházel z nejvyšších míst Říše, ale císařská rodina? Povzdychl si, napil se piva a pokusil se uvolnit, zatímco čekal na zvonec ohlašující, že loď je připravena vyplout.

Zvonění na palubu se rozlehlo přístavištěm a Borric se svými společníky vstal, stejně jako půltucet dalších hostů, kteří si posbírali rance a balíky a hrnuli se ke dveřím. Venku Borric spatřil skupinu vojáků císařské stráže, jak stojí před lodní lávkou a prohlíží si každého, kdo nastupoval na palubu. Tito patřili k vnitřní legii, jíž byl svěřen dohled nad centrální částí Keshe. Všichni muži měli přilby a prsní pláty nalakované na černo. Krátké černé suknice a černé chrániče předloktí a holení jim propůjčovaly hrozivý vzhled. Velitel jednotky měl na přilbě chochol z ryšavých koňských žíní, který mu splývал až na záda. Borric řekl: "Klid a chovejte se tak, jako byste neměli co skrývat." Postrčil Suliho kupředu, čímž mu naznačil, že má jít sám, a pak pokynem ruky pobídl i Ghudu a Nakora. Sám zůstal vzadu a díval se.

Stráže čas od času nahlížely do nějaké listiny, patrně podrobného popisu dvou mužů a chlapce. Suliho pustili na palubu bez potíží. Ghudu zastavili a na něco se ho zeptali. Jeho odpověď je uspokojila, protože mu pokynuli, aby šel dál.

Pak se Borricovi zastavilo srdce. Uviděl Nakora, jak se obrací na jednoho z vojáků, něco mu povídá a ukazuje při tom přes dav na něj. Voják přikývl, cosi mu odpověděl a pak se naklonil k druhému vojákovi. Borric cítil, jak mu vysychá v ústech, protože vzápětí tři vojáci opustili své místo u lodní lávky a vydali se k němu. Borric usoudil, že bude potřebovat prostor, kdyby byl nucen utíkat, a tak vykročil směrem k lodi, jako by se nic neobvyklého nedělo.

Když se pokusil projít kolem tří vojáků, položil mu jeden z nich ruku na rameno. "Stůj, Bendrifi." Nebyla to prosba.

Borric se ze všech sil snažil vypadat pobouřeně a přezíravě. Pohlédl směrem k důstojníkovi, který ze svého místa u lodní lávky sledoval počínání svých vojáků. "Co je?" zeptal se Borric nejpevnějším hlasem, na jaký se zmohl.

"Slyšeli jsme o boji, který jsi málem vyprovokoval cestou z Khattary. Možná že strážci karavany tě nedokázali udržet na uzdě, ale na lodi s tebou popluje šest legionářů. Jestli způsobíš sebemenší potíže, hodíme tě do řeky."

Borric chvíli hleděl vojákovi do očí, pak zkřivil rty, lehce si odfrkl a pronesl jednu z frází, které ho naučil Suli. Vytrhl se z legionářova sevření, ale když viděl tři ruce sahající po mečích, zvedl své vlastní dlaněmi vzhůru, aby dal najevo, že nechce dělat problémy.

Obrátil se k nim zády a pokusil se zaujmout postoj hrdého, nedůtklivého horala. Doufal, že ho při tom nezradí kolena a nepodlomí se pod ním. Nastoupil na loď mezi posledními a našel si místo k sezení na opačné straně širokého plavidla, než se usadili jeho společníci. Šestice vojáků se nalodila jako poslední a odebrala se na záď, kde se muži dali do hovoru mezi sebou. Borric si v duchu odpřisáhl, že jakmile se dostanou do města Keshe, s rozkoší malého Isalánce uškrtí.

O půldruhého dne později, poté, co cestou učinili tři zastávky, se přiblížili k městu Keshi natolik, že na obzoru spatřili jeho obrysy. Borric už se vzpamatoval z otřesu, jejž mu způsobil Isalánec, a upadl do chmurné zádumčivosti, pózy, kterou mu nedalo příliš práce předstírat. Situace vypadala beznadějně, a přesto musel najít sílu pokračovat. Když byli on a Erland ještě malí, učil je otec, že jediná věc, kterou mají v životě jistou, je nezdar; aby člověk dosáhl úspěchu, musí podstupovat rizika. Borric tehdy plně nechápal, o čem otec mluví - on i Erland byli princové královské krve a neexistovalo nic, co by nedostali, pokud to chtěli, ale toho tehdy dosáhli jen proto, kým byli.

Teď Borric lépe porozuměl tomu, co se mu kdysi otec pokoušel vysvětlit. V sázce byl nyní jeho a Erlandův život a možná i osud celého Království.

Když se přiblížili ke keshanskému přístavišti, uviděl Borric na molu další jednotku vojáků. Možná že jen čekali na loď mířící přes Hluboké jezero nebo naopak proti proudu řeky, možná že to byla obyčejná městská stráž, ale možná také bylo jejím úkolem kontrolovat všechny cestující, kteří zde vystoupí, což by byla další překážka stojící mezi ním a jeho bratrem.

Když loď zamířila k molu, protlačil se Borric na záď k legionářům. I oni už se chystali vystoupit na břeh, a jakmile byla loď přivázána k molu, přistoupil Borric k muži, který s ním hovořil před naloděním. Voják na něho vrhl krátký pohled a odvrátil se.

Když první cestující začali opouštět loď, zůstal Borric mlčky stát, ale jakmile viděl, že je vojáci na břehu zastavují a prohlížejí, pochopil, že nemůže podstoupit riziko, že bude vybrán k prohlídce. A tak když přišel čas vystoupit na břeh, otočil se k vojákovi a oslovil ho opět oním chraplavým hlasem: "Byl jsem na tebe v Páhes hrubý, vojáku."

Legionář přimhouřil oči a odpověděl: "To jsem pochopil, i když tomu tvému blábolení nerozumím."

Borric vstoupil na lodní lávku zároveň s ním a hovořil dál. "Přijel jsem na oslavu a také abych se pomodlil v chrámu TithOnaky." Borric si všiml, že voják má amulet pro štěstí, jaký nosí ti, kdo uctívají Boha války, jenž má dvě tváře. "A v tomto svatém čase si nepřeji mít jakýkoli svár s vojákem. Isalánec mě ošidil v kartách. Proto jsem se rozčilil. Přijmeš mou ruku a odpustíš mi urážku, jíž jsem se vůči tobě dopustil?"

Voják řekl: "Nikdo, na kom spočívá hněv vojáka, by neměl vstoupit na půdu Chrámu války." Už na úpatí lodní lávky, přímo před strážemi, které kontrolovaly ostatní cestující, se legionář s Borricem navzájem uchopili za pravé předloktí a potřásli si pažemi. "Ať tví nepřátelé nikdy nespatří tvá záda."

Borric řekl: "Ať zpíváš vítězné písně po mnoho let, legionáři."

Jako by byli loučícími se starými přáteli, potřásli si ještě jednou rukama a Borric se otočil a protáhl se kolem dvou vojáků na molu. Jeden z nich viděl jeho rozloučení a začal Borricovi něco říkat, ale pak si to rozmyslel a obrátil pozornost k dalšímu muži, který se kolem něho snažil protlačit, podivnému malému Isalánci ze Šing Lai.

Borric přešel ulici a zastavil se, aby se podíval, jak vypadá situace. Nakor a voják se dostali do sporu a několik dalších vojáků se k nim otočilo, aby zjistili, co se stalo. Ghuda se náhle zhmotnil vedle Borrice a tvářil se, jako by se na ono místo dostal úplnou náhodou. O chvíli později se k nim přiloudal Suli a zůstal stát za Borricem. Nakor byl nyní obklíčen kruhem vojáků a jeden z nich ukazoval na jeho vak.

Nakonec se Isalánec jakoby umoudřil a podal svůj batoh vojákovi, který do něj hned strčil ruku. Chvíli v něm šátral a pak jej obrátil naruby. Vak byl úplně prázdný.

Ghuda tiše hvízdl. "Jak to ten chlap, pro všechno na světě, dělá?"

Borric řekl: "Možná že ty jeho triky nespočívají jen ve hbitosti rukou."

Ghuda řekl: "Dobrá, Šílenče, jsme ve městě Keshi. Kam teď?"

Borric se rozhlédl. "Běž doprava podél nábřeží. Zahni do třetí ulice a jdi tak dlouho, dokud nenajdeš hospodu. Setkáme se v první hospodě, na kterou cestou narazíš." Ghuda přikývl a vykročil určeným směrem. "Suli," zašeptal Borric, "počkej na Nakora a řekni mu to."

Chlapec řekl: "Ano, pane," a Borric ho nechal stát a vydal se za Ghudou.

Hospoda, v níž se setkali, byla zpustlá přístavní krčma s honosným jménem U Císařské korouhve a koruny posázené drahokamy. Borric neměl nejmenší tušení, na základě jaké události v keshanských dějinách vznikl tento prapodivný název, ale císařského nebo posázeného drahokamy zde nebylo zhola nic. Nálevna vypadala jako stovka jiných temných a zakouřených náleven ve stovce měst po celé Midkemii. Jazyky a zvyky se možná lišily, ale návštěvníci byli ze stejného těsta - lupiči, zloději, hrdlořezové všeho druhu, hazardní hráči, kurvy a opilci. Poprvé od doby, co opustil Království, se Borric cítil jako doma.

Rozhlédl se a všiml si obvyklé úcty k soukromí, jaká zde panovala stejně jako ve všech podobných krčmách, které s Erlandem tak rádi navštěvovali v Království. Sklonil pohled k desce stolu a neurčitě řekl: "Můžeme předpokládat, že alespoň jeden z přítomných hostuje císařský agent nebo informátor."

Ghuda si sundal přilbu a poškrabal se na lebce, na níž ho svědil pot. "Na to si klidně vsaď a neprohraješ."

"Nemůžeme tady zůstat."

"No to je úleva. Ale než odejdeme najít si nějaké ubytování, rád bych se aspoň něčeho napil."

Borric souhlasil a velký muž zamával na chlapce, který zde sloužil jako číšník, a ten vzápětí přinesl čtyři chlazená piva. Borric se napil a řekl: "Jak to, že je tak studené?"

Ghuda se protáhl. "Kdyby ses obtěžoval podívat se na sever, až vyjdeme ven, všiml by sis v dálce horského pásma nazývaného Věže světla. Říká se mu tak proto, že jeho nejvyšší vrcholky jsou neustále pokryty ledem, který za příhodného počasí odráží sluneční paprsky, a je to opravdu působivý pohled. V tomhle městě obchod s ledem jen kvete. Cech ledařů patří k nejbohatším cechům v Keshi."

"Člověk se každý den dozví něco nového," poznamenal Borric.

Nakor řekl: "Mně se to nelíbí. Pivo má být teplé. Z tohohle mě bolí hlava."

Borric se zasmál a Ghuda řekl: "Dobrá, takže jsme v Keshi. Jak se dostaneme k těm tvým přátelům?"

Borric ztišil hlas. "Já..."

Ghuda se zamračil. "Co je zas?"

"Vím, kde jsou. Jen nevím, jak se tam dostat."

Z Ghudových očí se staly hněvivé štěrbinky. "Kde jsou?"

"V paláci."

"Bohové na nebesích!" vybuchl Ghuda a několik hostů na okamžik otočilo hlavy, aby se podívalo, kdo dělá takový hluk. Ghuda ztišil hlas do šepotu, z něhož se ovšem nevytratil hněvivý tón. "Děláš si srandu, viď? Prosím, řekni, že si děláš srandu."

Borric zavrtěl hlavou. Ghuda vstal a zvedl svou přilbu. "Kam jdeš?" zeptal se Borric.

"Kamkoli, kam nepůjdeš ty, Šílenče."

"Dal j si mi své slovo!"

Ghuda se na něho z výšky podíval. "Řekl jsem, že ti pomůžu do Keshe. Jsi v Keshi. Neříkal jsi nic o paláci." Namířil na Borrice obviňující prst a dodal: "Dlužíš mi pět tisíc zlatých ecu a já z nich nikdy neuvidím ani jedinou podělanou minci."

Borric řekl: "Dostaneš je. Máš na to moje slovo. Ale musím napřed najít své přátele."

"V paláci," zasyčel Ghuda.

"Sedni si, lidi se dívají."

Ghuda si sedl. "Ať se dívají. Nastoupím na první loď do Kimri, kterou najdu. Popluju do Hansulé a odtamtud do Východních království. Budu celý zbytek svého života strážcem karavan v nějaké cizí zemi, ale budu naživu, což je víc, než můžu říct o tobě, pokud se opravdu pokusíš dostat do paláce."

Borric se usmál. "Znám pár triků. Kolik chceš za to, že se mnou zůstaneš?"

Ghuda nemohl uvěřit, že Borric nežertuje. Po chvíli řekl:

"Dvojnásobek toho, cos mi slíbil. Deset tisíc ecu."

"Ujednáno."

"Ha!" štěkl Ghuda. "Lehko se slibuje, když do dvou dnů budeme stejně všichni mrtví."

Borric se obrátil k Sulimu. "Potřeboval bych se setkat s jistými lidmi."

Suli nechápavě zamrkal. "Pane?"

Borric zašeptal: "Cech zlodějů. Jízlivci. Bratrstvo otrhanců, nebo jak si v tomhle městě říkají."

Suli přikyvoval, jako by rozuměl, ale z jeho výrazu bylo patrné, že nemá ani ponětí, co po něm Borric vlastně chce. "Pane?"

Borric řekl: "Co jsi to za pouličního žebráka?"

Suli pokrčil rameny. "Z města, kde nic takového není, pane."

Borric zavrtěl hlavou. "Podívej se, půjdeš ven a vyhledáš nejbližší tržiště. Najdeš žebráka - dokážeš to, že ano?" Suli přikývl. "Dáš mu minci a řekneš, že je tu poutník, který se potřebuje v závažné záležitosti setkat s jistými lidmi, a že ta záležitost stojí za to, aby ji lidé, kteří mají tohle město pod palcem, věnovali svůj čas. Rozuměls?"

"Myslím, že ano, pane."

"Jestli se tě ten žebrák bude vyptávat, řekni mu tohle..."

Borric se pokusil rozpomenout na některé z příběhů, které mu vyprávěl James o svém dětství mezi krondorskými zloději, a po chvíli řekl: "Že je ve městě někdo, kdo si nepřeje svou přítomností způsobit nějaké problémy, ale kdo by chtěl uzavřít jistou dohodu, z níž by měly prospěch obě strany. Zapamatuješ si to?"

Suli přesně zopakoval své pokyny a spokojený Borric ho poslal ven. Zbývající trojice pak v poměrném tichu pila své pivo, dokud Borric neuviděl Nakora, jak vytahuje ze svého batohu chléb a sýr. Borric upřel na Isalánce pronikavý pohled a řekl: "Hej, počkej chvíli. Když ten voják prohlížel tvůj batoh, byl prázdný."

"To je pravda," řekl Nakor se zábleskem svých bílých zubů, které jako by se k jeho obličeji vůbec nehodily.

"Jak to děláš?" zeptal se Ghuda.

"Takový trik," odpověděl rozesmátý mužík, jako by se tím všechno vysvětlovalo.

Suli se vrátil za soumraku. Sedl si k Borricovi a řekl: "Pane, chvíli to trvalo, ale nakonec jsem našel toho muže, jak jste chtěl. Dal jsem mu minci a řekl jsem mu, co jste mi přikázal. Ptal se na spoustu věcí, ale já jsem jenom opakoval to, co jste mi pověděl, a odmítl jsem mu říct víc. Řekl mi, ať počkám, a zmizel. Bál jsem se, ale když se vrátil, šlo všechno dobře. Řekl, že ti, se kterými si přejete mluvit, se s vámi setkají a udal mi čas a místo."

"Kdy a kde?" zeptal se Ghuda.

Suli řekl Borricovi: "Čas je druhé zvoněni po soumraku. Místo je jen kousek odtud. Vím to, protože mě nutil několikrát zopakovat cestu. Ale musíme jit na tržiště a najít to odtamtud, protože jsem tomu žebrákovi neřekl, kde jste."

"Dobře," řekl Borric. "Už tady sedíme trochu moc dlouho. Pojďme."

Vstali a šli za Sulim na nejbližší náměstí s tržištěm. Borrice opět ohromila tlačenice lidských těl kolem něho i jejich rozmanitost. Pokud se cítil ve svém převleku hloupě, nikdo jeho vtělení do Bendrifího nevěnoval pozornost. Změť různých krojů i nahoty, kterou viděl ve Faráfře, byla v hlavním městě Keshe ještě pestřejší. Nejčernější kůže, jakou Borric v životě viděl, zářila v pozdně odpoledním slunci tam, kde kráčeli lovci lvů ze savan, ale bylo zde i dost lidí se světlou pletí, dokazujících, že během let pronikali do Keshe i původní obyvatelé Království. Další měli úzké oči a nazlátlou pokožku jako Nakor, ale nebyli oblečeni podle isalánské módy - někteří měli hedvábné tuniky a kalhoty po kolena, jiní zbroj a ještě jiní prosté mnišské kutny. Procházely kolem ženy ve všech stadiích zahalenosti od těch, které byly ovinuty metry látky, až po téměř nahé, a nikdo si jich ani nevšiml, pokud nebyly výjimečně krásné.

Dvojice mužů z ashuntajských plání vedla v řetězech čtyři ženy - všechny byly nahé a kráčely se sklopenýma očima. Minula je skupina statných mužů s rusými a plavými vlasy, navzdory horku oblečených do kožešin a zbroje. Mezi nimi a Ashuntajci došlo k výměně urážek a nadávek.

Borric se obrátil ke Ghudovi a řekl: "Co to bylo?"

"Brijaňané - mořeplavci z Brijané a měst podél pobřeží pod Ponurými horami. Jsou to piráti a obchodníci, kteří na svých dlouhých lodích ovládají Velké moře od Keshe až po Východní království a vypráví se, že se dokázali přeplavit i přes Nekonečné moře. Jsou to pyšní, drsní muži a uctívají duchy svých zemřelých matek. Všechny brijanské ženy jsou kněžky a jasnovidky a muži věří, že duchové žen střeží a chrání jejich lodě, a proto považují všechny ženy za svaté. Ashuntajci zacházejí se svými ženami hůře než se psy. Kdyby císařovna nevyhlásila ve městě mír, už by se snažili navzájem povraždit."

Borric řekl: "Nádhera. Existuje v Keshi více takovýchto nepřátelství?"

"Asi stovka, víceméně. Na oslavách se všichni sejdou, a proto jsou taky městská stráž a Vnitřní legie posílené a v pohotovosti. Legie má dohled nad celou Vnitřní říší, to je území obklopující Hluboké jezero uvnitř kruhu hor, který tvoří Matka vod. Věže světla, Strážné hory a Ponuré hory. Mimo tuto oblast se o pořádek starají místní lordi. Pouze na císařských silnicích a oslavách tohohle druhu je vyžadován mír. Ale jindy" - mávl rukou - "se všichni můžou navzájem zabíjet po libosti."

Kesh byla pro Borrice divem. Tlačenice na ulicích mu připadala zároveň důvěrně známá i cizí. Všechna velká města měla něco společného, ale charakter tohoto města určovala staletí cizí kultury.

Když vstoupili na tržiště, Borric řekl: "To na člověka udělá dojem."

Ghuda si odfrkl. "To je jen jeden z menších trhů, Šílenče. Ten opravdu velký je za amfiteátrem. Tam chodí většina návštěvníků města."

Borric potřásl hlavou. Rozhlédl se a zeptal se Suliho: "Kdy bychom měli vyrazit?"

"Ještě máme čas, pane." V tom okamžiku zmizelo slunce za obzorem a městem se rozlehl zvuk asi tuctu zvonů a gongů. "Druhé zvonění, to bude za hodinu."

"Dobrá, tak si půjdeme sehnat něco k jídlu."

S tím všichni souhlasili a vydali se hledat nějakého pouličního prodavače, jehož zboží by nebylo příliš drahé.

Když se ozvalo druhé noční zvonění, vstoupili do uličky. "Tudy, pane," řekl Suli tiše.

Navzdory poměrně časné večerní době byla ulička opuštěná. Úzký průchod byl zaplněn smetím a odpadky a puch se téměř nedal snést. Borric měl co dělat, aby udržel v žaludku tučné maso a chlebovou placku, které před chvílí snědl. "Jeden přítel mi kdysi řekl, že zloději často záměrně ukládají odpadky a" - překročil něco, co vypadalo jako psí zdechlina - "jiné nechutné věci podél svých únikových cest, aby odradili případné pronásledovatele."

Na konci uličky byly dřevěné dveře s kovovým zámkem. Borric je zkusil a zjistil, že jsou zamčené. Pak se za jejich zády ozvalo: "Dobrý večer."

Borric a Ghuda se otočili a postrčili Suliho a Nakora za sebe. Uličkou se k nim blížil půltucet ozbrojených mužů. Ghuda zasyčel: "Mám takový velice špatný pocit. Šílenče."

Borric řekl: "Dobrý večer. Vy jste ti, se kterými jsem si domluvil schůzku?"

"Přijde na to," odpověděl vůdce, hubený muž s úsměvem příliš širokým na jeho tvář. Obličej měl tak silně poďobaný od neštovic, že jeho zohyzdění bylo vidět i v příšeří uličky. Muži stojící za nim vypadali jen jako nejasné siluety. "S jakým návrhem přicházíš?"

"Potřebuju získat přístup do paláce."

Ozval se smích několika mužů. "To je jednoduché," řekl vůdce. "Poruš císařský zákon, a budeš uvězněn a předveden před Nejvyšší soud. Třeba zabij stráž - to vždycky zabere."

"Potřebuju se tam dostat tajně."

"Nemožné. A kromě toho, proč bychom ti měli pomáhat? Co my víme, můžete být třeba císařští agenti. Nemluvíš jako Bendrifi, i když jsi tak oblečený. Městem se plíží agenti a někoho hledají - nevíme koho, takže to docela dobře můžeš být ty. Každopádně" - vytasil dlouhý meč - "máš deset vteřin na to, abys nám vysvětlil, proč bychom tě neměli hned teď zabít a vzít si tvoje zlato rovnou."

Borric řekl: "Za prvé proto, že vám můžu slíbit tisíc zlatých ecu, když mi řeknete, jak se dostanu do paláce, a dvakrát tolik, když nám tam pomůžete."

Vůdce pokynul svým mečem a jeho druhové se rozestoupili do šířky a vytvořili napříč uličkou nepropustnou zeď. "A?"

"A přináším ti pozdravy od Spravedlivého muže z Krondoru."

Vůdce se na okamžik zarazil a pak řekl: "Zajímavé."

Borric pomalu napjatě vydechl a vůdce zlodějů zopakoval:

"Velmi zajímavé. Protože Spravedlivý muž je už sedm let mrtvý a Jízlivce teď vede Počestný muž. Špatně sis to své představení načasoval, špehu." Svým mužům řekl: "Zabijte je."

Ulička byla příliš těsná, než aby Ghuda mohl vytasit dvouruční meč, proto vytrhl z opasku obě dlouhé dýky, zatímco Borric vytasil svůj rapír a Suli krátký meč. Borric se ještě stačil zeptat Nakora: "Dokázal bys otevřít ten zámek?"

Isalánec odpověděl: "Bude to chvilku trvat," a útočníci se na ně vrhli.

Borric probodl prvnímu muži hrdlo a Ghuda byl nucen použít své dvě dýky k odražení soupeřova mnohem delšího meče. Suli nikdy předtím nedržel meč v ruce, ale nyní jim mával natolik přesvědčivě, že jeho protivník ani na okamžik nezapochyboval o jeho šermířském umu a přistupoval k souboji s ním velmi obezřetně.

Po smrti svého druha se útočníci o krok stáhli. Nikdo z nich neměl chuť nechat se nabodnout na Borricův rapír. Stísněná ulička jim neposkytovala žádnou výhodu, ale měli na své straně čas. Mohli Borricovu družinu unavit a pak přemoci, protože neměla kam ustoupit, a tak se zloději spokojili s tím, že zaútočili a couvli, zaútočili a couvli.

Nakor se přehraboval ve svém batohu, až nakonec našel, co hledal. Borric se ohlédl přes rameno a viděl, jak Isalánec vytahuje zátku z ploché lahvičky. "Co...?" začal a pak téměř zaplatil za svou nepozornost, protože mu soupeř širokým mečem málem usekl levou paži. Uhnul stranou, provedl výpad a vyřadil útočníka z boje s hlubokou ranou na jeho vlastní pravé paži.

Nakor si z lahvičky do levé dlaně nasypal hromádku bílého prášku a pak lahvičku zase zazátkoval. Klekl si k zámku a foukl do prášku. Prášek se však nerozptýlil, jak by se dalo čekat, nýbrž opustil jeho dlaň v podobě tenké stužky, která se nasoukala do klíčové dírky. Jakmile byl všechen prášek uvnitř, ozvala se ze zámku série cvaknutí. Nakor se spokojeným úsměvem vstal, odložil lahvičku a otevřel dveře. "Můžeme jít," oznámil klidně.

Ghuda ho okamžitě nešetrně strčil dovnitř a skočil za ním. Borric zaútočil na zloděje divokým výpadem, aby je přinutil ustoupit a umožnil Sulimu vběhnout do dveří za žoldnéřem. Vzápětí byl uvnitř také a Ghuda za ním zavřel dveře. Nakor zvedl velkou vyřezávanou židli a podal ji Borricovi, který ji zapřel pod kliku a alespoň na chvíli tak zatarasil dveře.

Borric se otočil a okamžitě si všiml dvou věcí: tou první byla úplně nahá dívka, která ho pozorovala očima o mnoho let staršíma než zbytek jejího těla. Seděla u dalších dveří a pravděpodobně čekala na příkazy někoho za oněmi dveřmi. Druhou věcí byl sladce páchnoucí dým, vznášející se ve vzduchu, který si nikdo, kdo jej jednou ucítí, nemůže splést. Bylo to opium smíšené s dalšími pachy trávy julé, hašiše a vonných olejů. Vnikli do zadní části domu rozkoše.

Jak Borric očekával, v příštím okamžiku se v chodbě zhmotnili tři mohutní muži, ozbrojení kyji v rukou a noži a meči u pasu - místní vyhazovači. "Co se to tady děje, k sakru?" zařval první z nich s očima rozšířenýma vyhlídkou na to, že někomu bude moci pěkně pustit žilou. Borric okamžitě nabyl přesvědčení, že ať řekne cokoli, neodvrátí muže od jeho úmyslu prolít krev.

Protáhl se kolem Ghudy a srazil přitom jeho dýku hrotem k zemi, čímž mu dal jasně najevo, že se nemá do ničeho pouštět. Pak se ohlédl přes rameno a řekl: "Městská hlídka! Snaží se vyrazit tamty dveře."

Proklouzl za prvního muže právě v okamžiku, kdy zloději venku udeřili do dveří, až se židle o kousek pohnula.

"Ti zlodějští parchanti!" řekl první vyhazovač. "Za tenhle měsíc už jsme zaplatili."

Borric ho přátelsky postrčil ke dveřím a řekl: "Ta chamtivá pakáž z vás chce vytřást víc." Když se druhý

vyhazovač pokusil Borrice zadržet, uchopil ho princ za loket a nasměroval ho za tím prvním. "Je jich tam deset, ozbrojených! Tvrdí, že jste nezaplatili příplatek za oslavy."

Teď už začali zákazníci otvírat dveře a vykukovat na chodbu, aby zjistili, co se děje. Při pohledu na ozbrojené muže dveře opět rychle zavřeli, nějaká dívka vykřikla a vypukla panika.

Třetí vyhazovač řekl Borricovi: "Hej ty, počkej," a rozmáchl se kyjem. Borric v posledním okamžiku zvedl levou paži a zachytil ránu chráničem předloktí, ale úder mu i tak na chvíli ochromil paži až k lokti. Princ si pomyslel, že už se nic jiného nedá dělat, a z plných plic zařval: "Přepadení!" To už byly všechny dveře na chodbu dokořán a začali z nich vybíhat zmatení zákazníci. Třetí vyhazovač se pokusil ještě jednou udeřit Borrice, ale Ghuda ho praštil jílcem své dýky za ucho a omráčil ho.

Borric hodil třetího vyhazovače na otylého obchodníka, který běžel kolem něj s hromádkou svých šatů v náruči, a vykřikl na něho: "To je otec té dívky! Přišel tě zabít, člověče!"

Obchodník vytřeštil oči hrůzou, a bez ohledu na to, že byl úplně nahý, vyrazil hlavním vchodem na ulici. Ve dveřích pokoje, z něhož obchodník vyběhl, se objevila asi čtyřicetiletá žena s ospalým výrazem. "Můj otec?" zeptala se udiveně.

V té chvíli vykřikl Suli, jak nejhlasitěji dokázal: "Městská stráž!"

Jako na smluvené znamení se ihned poté rozlétly zadní dveře, dovnitř vpadli zloději a srazili se s nahými chlapci a dívkami, omámenými muži a dvěma velmi rozzuřenými vyhazovači. Zmatek se znásobil, když se na druhé straně chodby objevili další dva mohutní muži a chtěli vědět, co se děje. Borric vykřikl: "Náboženští fanatici! Chtějí osvobodit vaše dívky a chlapce z otroctví. Zaútočili na vaše muže, tam vzadu. Pomozte jim!"

Ghudovi, Sulimu a Nakorovi se nějakým způsobem podařilo vyprostit se z tlačenice v chodbě a dostat se k hlavnímu vchodu do budovy. Nahý obchodník, běžící ulicí, vzbudil pozornost městské hlídky, a když Borric otevřel dveře, stáli před nimi dva strážci pořádku. Borric bez zaváhání zaúpěl: "Ach, pánové! Je to příšerné! Domácí otroci se vzbouřili a teď zabíjejí zákazníky. Jsou pod vlivem drog a jejich sílaje nadlidská. Prosím, musíte poslat pro posily!"

Jeden ze strážců vytasil meč a vběhl dovnitř, zatímco druhý vytáhl z opasku píšťalku a zapískal na ni. Několik vteřin poté, co dozněl její pronikavý zvuk, se objevilo asi deset dalších městských strážců a vřítilo se do budovy.

O dvě ulice dále si Borric a jeho společníci sedli ke stolu v tmavé hospodě. Ghuda si sundal přilbu a téměř s ni uhodil o stůl, jak prudce ji položil. Namířil prst na Borrice a řekl:

"Jediný důvod, proč ti nerozmlátím hlavu na kaši, je ten, že by nás určitě zatkli."

"Proč mě pořád chceš mlátit?" zeptal se Borric.

"Protože pořád děláš pitomosti, kterými mě ohrožuješ na životě, Šílenče!"

Nakor řekl: "Byla to legrace."

Ghuda i Borric k němu obrátili užaslé pohledy. "Legrace?" zeptal se Ghuda.

"Největší, jakou jsem zažil za posledních pár let," řekl usmívající se mužík.

Suli vypadal, že nemá daleko k naprostému vyčerpání. "Pane, co budeme dělat teď?"

Borric se na chvíli zamyslel, potřásl hlavou a řekl: "Nevím."

Kapitola patnáctá

LÉČKY

Erland přistoupil ke dveřím.

Stál před nimi tucet strážných, ale žádný z nich se ho neptal, proč jde do soukromých komnat princezny Sharany. Před vchodem do přijímacího pokoje potkal Erland lorda Niroma, šlechtice, který při uvítání u hranice horního města vykonával funkci ceremoniáře.

Obtloustlý muž se mu uklonil a přívětivě se usmál. "Dobrý večer, Vaše Výsosti," řekl. "Je všechno v pořádku?"

Erland se usmál, oplatil mu úklonu s úctou, jaká náležela muži Niromova postavení, a řekl: "Vaše velkorysost je naprosto ohromující, lorde."

Otylý muž pravé krve se ohlédl přes rameno, vzal Erlanda za paži a zeptal se: "Mohl bych s vámi na okamžik mluvit, pane?"

Erland dovolil, aby ho odvedl do výklenku mimo dohled stráží a služebných. "Ale jen chvilku," bránil se. "Nerad bych, aby na mě princezna čekala."

"Samozřejmě, Vaše Výsosti, samozřejmě." Usmál se a Erlanda něco varovalo, aby si na tohoto přátelského tlouštíka dal pozor, protože žádný člověk by se podobně vysokého postavení nemohl domoci bez uskoků. "Jen jsem chtěl říct, Vaše Výsosti, že by od vás bylo skutečně milé a velkorysé - opravdu by to byl čin hodný královského jména - kdybyste projevil před Jejím Veličenstvem zájem o omilostnění mladého Rasajaniho, syna lorda Kiláwy, který byl odsouzen za svou urážku vůči vám." Erland neřekl nic, a když bylo jasné, že promluvit ani nehodlá, Nirome pokračoval. "Ten chlapec je hlupák; na tom se určitě oba shodneme. Nicméně vina neleží ani tak na něm jako na jistých provokatérech z tábora prince Awariho." Nirome se rozhlédl, jako by se chtěl ujistit, že je nikdo neposlouchá, a řekl: "Mohu vás zdržet ještě okamžik?" Erland přikývl a Nirome zašeptal: "Awari je až druhorozený po Sojianě, takže podle všech práv by měla být nástupkyní princezna. Ale je známo, že mnozí se obávají toho, že by i po třetí generaci seděla na trůnu žena - u mnoha národů, jež jsou součástí Říše, přetrvává náklonnost k patriarchátu. Takže se někteří hlupáci snaží prohloubit rozpory mezi Awarim a jeho sestrou. Mladý Rasajani si myslel - aniž by u toho přemýšlel, - že tímto

způsobem ukáže císařovně, že Awari není žádný slaboch, který se bojí Ostrovů jen proto, že musí mezi nimi a Říší udržovat mírové vztahy. Byl to zbrklý a hloupý čin, který je skutečně neodpustitelný, ale jsem si jist, že k němu byl naveden někým jiným a jen si myslel, že s tím bude Awari souhlasit. Pokud byste ve svém srdci dokázal najit odpuštění..."

Erland chvilku nic neříkal, ale nakonec promluvil. "Budu o této záležitosti uvažovat. Poradím se o tom se svými rádci, a pokud dospějeme k závěru, že kvůli tomu můj národ neztratí nic ze své vážnosti, promluvím s císařovnou."

Nirome popadl Erlanda za ruku a políbil jeho královský péčemi prsten. "Vaše Výsost je nanejvýš velkorysá. Možná se mi jednoho dne dostane té pocty a já navštívím Rillanon. A až tam budu, řeknu všem lidem, jak milosrdný a laskavý vládce nad nimi panuje."

Erland už měl jeho podlézám dost, a tak jen přikývl, nechal tlustého dvořana stát a odešel ke vchodu do soukromých komnat princezny Sharany. Tam už na něho čekala služebná, která ho uvedla do přijímacího pokoje, skoro Stejně velkého jako audienční sál jeho otce v Krondoru.

Mladá dívka s ohnivě červenými vlasy - pro lidi pravé krve to byla dost neobvyklá barva - se mu hluboce uklonila a řekla: "Její Výsost vás prosí, abyste ji navštívil v její soukromé zahradě, můj pane."

Erland jí pokynul, aby ho vedla, a cestou obdivoval nádherné křivky jejích stehen pod krátkou suknicí. Cítil před touto večerní schůzkou vzrušení a raději si vybavil slova, jimiž se s ním po večeři loučil James. Hrabě mu řekl: "Pamatuj si, že je stejně jako ty vedena k tomu, aby jednoho dne nastoupila na trůn, takže nic nepokládej za samozřejmost. Možná vypadá jako dvaadvacetiletá holka a možná se tak i chová, ale ještě za tvého života se může stát keshanskou císařovnou a předpokládám, že její výchova je stejná - ne-li pečlivější - jako tvoje." James měl na tváři nezvykle ustaraný výraz, který princ ani u tak opatrného člověka ještě neviděl. Pak Erlandovi řekl:

"Dávej si pozor. Nenech se ošálit sladkými sliby v hebkém náručí, příteli. V těchhle lidech je skrytá vražda stejně jako v posledním zloději z Chudinské čtvrti Krondoru."

Erland došel k Sharaninu pavilonu a uznal, že myslet na tuhle věc bude asi to nejtěžší, co musel kdy dělat. Princezna ležela na hromadě polštářů pod hedvábnými nebesy a poblíž stály čtyři služebné, aby vyplnily každé její přání. Místo krátké suknice a vesty, které nosila na veřejnosti, na sobě měla Sharana prosté otevřené šaty, vpředu na prsou sepnuté sponou se zlatým sokolem, stejným jako na císařském znaku Keshe. Šaty byly skoro úplně průhledné, a když princezna vstala, aby Erlanda uvítala, rozevřely se a poskytly mu na chvíli okouzlující pohled na její nádherné tělo. Zapůsobilo to na něho mnohem více než všechna ta nahota, kterou v paláci zatím viděl. Erland se uklonil jako host hostiteli, nějako poddaný vládci. Sharana ho vzala za ruku a řekla: "Pojď za mnou."

Erland cítil, žeje vzrušený stejně, jako když princeznu viděl poprvé. V květinové zahradě, plné exotických rostlin, byla stejně krásná jako okouzlující. Na rozdíl od všech žen pravé krve, s nimiž se tady setkal, nebyla štíhlá a dlouhonohá, ale vypadala daleko smyslněji. Nohy měla o něco silnější než Miya, ale byly krásně tvarované; navíc Erland ještě nikdy neviděl ženu, která by měla plnější ňadra. Její nos měl zvláštní tvar a to jí společně s plnými rty dodávalo svůdný výraz. V jejích velkých černých očích bylo cosi cizokrajného, co mu připomínalo obyvatele Šing Lai s nazlátlou pletí, které zde u dvora také viděl. Měla široké boky a ramena, útlý pas a ploché břicho. Erland zjistil, že ho tato mladá žena naprosto uchvátila.

Když už princi připadalo ticho příliš tísnivé, řekl: "Vaše Výsosti, jsou u dvora také nějaké... ošklivé dívky?"

Sharana se zasmála. "Samozřejmě." Její hlas byl hebký a zvonivý, a když se usmála, její tvář ještě víc zkrásněla a Erlandovo srdce se ještě víc rozbušilo. "Ale matka má hrůzu ze stáří a smrti, a tak přikázala, aby ti, kteří nejsou mladí a krásní, byli převedeni na práci v nižších patrech paláce. Buďte si jist, že tam jsou." Sharana si povzdechla. "Kdybych vládla já, tenhle hloupý rozkaz bych zrušila. Spousta dobrých a schopných lidí musí pracovat v ústraní, zatímco ti, kteří jsou bohy nadaní méně rozumem, ale více krásným zjevem, mohou zastávat vysoká místa."

Erland tak docela nerozuměl tomu, co vlastně říká. Celou duší hltal omamnou vůni jejího těla, smíšenou s cizokrajnými pachy květin v zahradě. Řekl: "Eh... všiml jsem si ale, že lord Nirome se dokázal v horních patrech udržet."

Znovu se zasmála. "Je skvělý. Vždycky dokáže na člověku najít to nejlepší. Je to takový drahoušek. Ze všech mých strýčků -"

"Strýčků?"

"Ve skutečnosti to je matčin bratranec, ale já mu říkám strýčku. Byl to jediný člověk, který mě dokázal utišit, když jsem jako malé dítě plakala. Babička ho pořád peskovala, aby omezil svou lásku k dobrému jídlu a choval se víc jako lovec pravé krve, ale stejně ho má moc ráda. Často si říkám, žeje to jediný člověk, který drží celou Říši pohromadě - opravdu dělá, co může, aby zastavil všechny ty politické hádky. Pokouší se v dobrém ovlivnit strýčka Awariho..." Nedopověděla, že většina lidí pokládá toto jeho úsilí za předem prohrané.

Erland přikývl. "Proč panuje mezi tvým strýcem a babičkou napětí?"

"To bych opravdu ráda věděla," odpověděla dívka a vzala Erlanda za ruku; vypadalo to jako úplně přirozené a nevědomé gesto. Šli dál s propletenými prsty a dívka pokračovala. "Podle mě je to tím, že si Awari myslí, že by měl vládnout místo mé matky on, což je hloupost. Je strašně mladý - jen o tři roky starší než já. Myslím, že ho zplodil babiččin pátý nebo šestý manžel. Matka je starší a má nepopiratelné nástupnické právo, ale je spousta lidí, kteří se bojí toho, aby v Říši nepřevládl matriarchát."

Erland cítil, jak mu buší srdce, a snažil se raději soustředit na politiku; bylo to ale hodně obtížné, když se o sebe s princeznou neustále otírali těly. "Takže, ehm, si někteří vaši lidé přejí za vládce muže?"

"Hloupé, že?" Sharana se zastavila a řekla: "Jak se ti líbí moje zahrádka?"

"Je nádherná," přiznal Erland, aniž by jí chtěl nějak lichotit. "Takovou bys na Ostrovech nenašla."

"Většina těch květin byla vypěstována jen pro císařské zahrady a jinde na celé Midkemii neroste. Sama nevím,

jak něco takového mohli dokázat, ale tvrdí se to." Natáhla levou ruku a pohladila ho po předloktí. Bylo to známé gesto milenců a Erland cítil jak vzrušení, tak rozpaky.

Kráčeli dál zahradou a Sharana řekla: "Erlande, vyprávěj mi o svém domově, o tom báječném Království."

"Báječném?" zasmál se princ. "Pro mě je to obyčejné místo, a báječná je Kesh."

Sharana se zahihňala. "Ale vždyť tam přece máte tolik zázraků. Říkali mi, že jsi mluvil s elfy a že jsi bojoval s Temným bratrstvem. Je to pravda?"

Erland nikdy osobně s elfy nemluvil a nebojoval ani s Bratrstvem temné stezky, jak většina lidi nazývala peklomory - temné elfy - ale rozhodl se, že neuškodí, když si bude trochu vymýšlet. Bil se u Skalního Hradu s gobliny a to bylo skoro totéž.

Sharanu jeho historky okouzlovaly - nebo alespoň okouzleni skvěle předstírala. Po chvíli obešli celou zahradu a vrátili se zpátky k jejímu pavilonu. Sharana ukázala na velkou postel před její ložnicí. "Většinu noci v létě prospím pod hvězdami. V paláci se drží horko."

Erland přikývl. "Chvilku trvá, než si na to člověk zvykne. Bazén poblíž se docela hodí. Často si dávám dlouhé koupele, než jdu spát."

Sharana se znovu zahihňala, zatímco před nimi služebná odhrnula lehký závěs, který zabraňoval nočnímu hmyzu vlétnout dovnitř. "Miya mi o tom říkala." Erland se trochu začervenal a Sharana pokračovala: "Říkala, že jsi v jistých partiích docela... obdařený bohy. A že je s tebou legrace."

Pokynula Erlandovi, aby se posadil vedle ní, a přejela mu prstem po límci tuniky. "Vy muži ze severu nosíte tolik šatů. Jste skoro tak strašní jako naši zuřiví mořeplavci z Brijané. Ti si taky odmítají svléknout ty své kožešiny, i kdyby měli horkem omdlít. A myslí si, že jejich životy ovládají duchové jejich zemřelých matek, a mají jen jednu ženu. Jsou strašně divní. Co myslíš, nebylo by ti daleko příjemněji, kdyby sis něco svlékl?"

Erland zjistil, že se červená jako nikdy v životě. Podle načasováni jejich schůzky a předchozích zkušeností s dívkami pravé krve tušil, že když ho princezna žádala o návštěvu ve svých komnatách, měla na mysli poněkud osobnější setkání, ale najednou se cítil nezvykle neohrabaně.

Sharana jeho rozpaky vycítila a rozepjala si sponu na svých lehkých šatech. Látka jí sklouzla z ramenou. "Vidíš, jak je to jednoduché?"

Erland se naklonil dopředu, aby ji políbil, a byl připraven stáhnout se, kdyby se ukázalo, že si dívčiny úmysly vyložil špatně. Odpověděla mu vášnivým polibkem a náhle z něho začaly dva páry rukou strhávat oblečení. Jakmile se Erland zbavil posledního kusu oděvu, lehla si Sharana na bok. Erland se nad ni sklonil a najednou si uvědomil, že kolem pavilonu stále stoji čtyři služebné a lehké závěsy poskytují jen zdánlivé soukromí. Na okamžik zaváhal, protože jedna ze služebných stála jen několik centimetrů od něho, ale princezna ho k sobě přitáhla a pak už o tom neuvažoval. Musím si na tyhle lidi zvyknout, stačil si ještě pomyslet, než se ztratil v teplém a smyslném světě. Jejich milování bylo prudké a dychtivé, jako by ani jeden nechtěl déle čekat na uspokojení.

Když všechno skončilo, lehl si Erland vedle Sharany a dívka mu lehce přejela rukou po hrudi a břiše. "Miya říkala, že začínáš rychle."

Erland znovu cítil, jak se červená. "Když jste... když jste o mně s Miyou mluvily, zacházela do... podrobností?"

Sharana se zasmála a její plná ňadra se při tom pohybu zachvěla. Položila Erlandovi hlavu na hruď. "Samozřejmě. Přikázala jsem jí, aby mi vyprávěla všechno - všechno - o tom, jaká byla první noc, kterou jste spolu strávili."

Erland si nebyl docela jistý, jestli chce slyšet odpověď, když se ptal: "Aha... a co říkala?"

Sharana se zvedla na lokti a opřela si hlavu o dlaň. "Ach, říkala, že jsi dychtivý a trochu netrpělivý - alespoň poprvé. Ale podruhé už to za trochu námahy stojí."

Erland se zasmál, natáhl paži a přivinul Sharanu k sobě. "Tak to musíme zjistit, jestli je to pravda."

Heroldi zaduli na dlouhé trubky a ozvalo se dunění bubnů. Erland seděl se svými společníky jako host prince Awariho a lorda Niroma na jedné z tribun, která byla minulého dne obsazena keshanskými šlechtici. Na druhý den oslav císařovniných narozenin byly naplánovány soutěže a přehlídky. Císařovna mohla a nemusela sedět na své tribuně nad amfiteátrem, ale hry pokračovaly, jako by tam byla. Na ploše stáli malí, svalnatí muži, oblečení v oděvech svých předků válečníků. Měli na sobě bílé bederní roušky; někteří si nasadili dřevěnou malovanou masku, jiní si zase na tváře namalovali modré pruhy. Vlasy měli buď úplně oholené, nebo stažené po zvyku válečníků do ohonu. Když válečníci zahájili svou starodávnou soutěž, rozezněly se prastaré nástroje - kůži potažené bubny, chřestidla, vyrobená ze zvířecích lebek, a trubky z rohů.

Dvanáct mužů, prozpěvujících jakousi podivnou, stále se opakující melodii, přineslo dva metry vysoký kámen a vztyčilo jej uprostřed amfiteátru. Jiní je pobízeli výkřiky, vrčením a teatrálními gesty.

Erland se obrátil ke svému hostiteli a řekl: "Jsem opravdu rád, že mohu nějaký čas strávit s Vaší Výsostí."

Awari se vlídně usmál a řekl: "Potěšení je na mé straně, princi Erlande."

Lord Nirome, který seděl za Erlandem vedle Jamese a Gaminy, dodal: "Hlavně když to upevní pouto mezi našimi národy, pánové."

Awari se na Niromeho na okamžik podíval a pak poznamenal k Erlandovi: "Lord Nirome má pravdu, Erlande. Království od dob vašeho dědečka neustále sílí a teď, když byli ti quegští piráti spravedlivě potrestáni -"

"Quegští piráti?" zeptal se Erland.

Awari řekl: "Vidím, že k vám nové zprávy ještě nedospěly. Na Svobodná města zaútočila flotila quegských galér, která pak pokračovala na Hledien. Váš otec poručil admirálu Bruhallovi, aby na ně se svou flotilou zaútočil a potopil je. A admirál jeho rozkaz splnil."

Do rozhovoru se vložil Nirome. "Další eskadru útočníků pak bouře zahnala pryč od jejich ostrova na místo, kde ji dostihla eskadra císařského loďstva z Durbinu a zničila ji."

Na ta slova si Erland s Jamesem vyměnili pohled a Erland zaslechl v mysli Gaminin hlas. Jamese to zaujalo.

Proč? Nahlas princ řekl: "Pak bude plavba po Hořkém moři nějakou dobu bezpečná. Zbavili jste Durbin jednoho či dvou pirátů."

Awari se zálibně usmál. "Je těžké kontrolovat některá z našich vzdálených měst. Pokud kapitán se svou lodí vypluje mimo císařské výsostné vody..." Pokrčil rameny, jako by chtěl říct: Co můžeme dělat? "Je daleko jednodušší poslat do Durbinu Vnitřní legii nebo jednotku psích vojáků a oběsit guvernéra než dosadit na místo podplaceného soudce jiného, ne?" Z tónu jeho otázky bylo jasné, že byla jen řečnická.

Pak Erland zaslechl Jamesův hlas. Nějak to smrdí. Co dělala ta 'eskadra císařského loďstva' v Durbinu? Tihle piráti se většinou neshodnou vůbec na ničem, nemluvě o tom, že by sestavili útočný svaz deseti nebo ještě více lodí.

"Lorde," řekla Gamina Niromovi, "co ti muži vlastně dělají?"

"Tito muži pocházejí ze Šing Lai, Dong Tai a Tao Zi - a ze spousty dalších vesnic v oblasti, která byla v dávných dobách známa jako PuTao. Už nejsou válečníky, ale stále provozují své starodávné umění války. Tito muži skáčou na zeď."

Zatímco mluvil, rozběhl se první muž v řadě k vysokému kameni, a když od něj byl jen krok, vyskočil. Dotkl se nohou povrchu kamene, udělal ve vzduchu salto a dopadl zase na nohy. Dav zajásal.

"Skvělé," poznamenal James.

Awari řekl: "Jeho úkolem je ten kámen přeskočit. Teď se na to jen připravoval."

James se zeptal: "Jak žeje ten kámen vysoký? Dva metry?"

"Ano," odpověděl Awari. "Schopný válečník vyskočí nahoru, dotkne se vrcholku a doskočí na druhé straně. Skutečný válečník ale kámen přeskočí, aniž by se jej dotkl. Za dávných let to byla součást výcviku bojovníků, aby mohli přeskakovat obvodové zdi nepřátelských vesnic."

"Tohle je skvělé," řekl James.

Awari se usmál. "Na obou stranách cvičných zdí zabodávali do země ostrá kopí, aby měli soutěžící daleko větší motivaci k dobrému skoku. Nicméně, jak jsem říkal: doufám, že teď, když bylo to pirátské hnízdo v Quegu úspěšně vyčištěno, se situace na naší severní hranici trochu uklidní. Nehodlám vás obtěžovat podrobnostmi o našich vnitřních problémech, ale vzhledem k věku mé matky..." Na okamžik se zahleděl na silně stavěného muže v dřevěné masce s kopím v ruce, který za nadšeného řevu diváků přeskočil kámen. "Nu, situace v srdci Keshe je taková, že by nebylo v ničím zájmu, kdyby mezi našimi národy došlo k nějakému konfliktu. Vy jste v současné době naši nejsilnější sousedé a od této chvíle doufám, že i nejlepší přátelé."

Erland řekl: "Doufám, že to vydrží, dokud budu naživu."

Awari odpověděl: "Dobrá. V tom případě vám přeji mnoho dlouhých a spokojených let."

Fanfára trubek ohlásila příchod člena císařské rodiny a Erland se otočil s nadějí, že to bude Sharana. Místo toho se objevila princezna Sojiana se svým doprovodem a Erland jen stěží potlačil překvapený smích. Na místo na tribunu, sousedící s tribunou Awariho, nedoprovázel princeznu nikdo jiný než baron Locklear.

I v Jamesových myšlenkách zaznělo pobavení. No, zdá se, že pro našeho přítele neexistují nezadatelné překážky, co?

Už to tak vypadá, odpověděl Erland.

Princezna vešla na tribunu jako první a hned za ní kráčel Locklear, který nedokázal odolat tomu, aby se na Erlanda neusmál. Gamininou jedinou reakcí bylo tázavě pozvednuté obočí a hned nato ho probodla nesouhlasným pohledem. Pak se jí oči na okamžik rozšířily a promluvila jak k Erlandovi, tak k Jamesovi. Locky tady hraje divadlo.

Cože? zeptal se Erland.

Pokouší se tvářit jako by nic, ale něco ho strašně trápí.

A co to je? zeptal se James.

Říká, že si o tom s námi promluví později, protože se teď nedokáže pořádně soustředit. Ale jednu věc mi řekl už teď. Myslí si, že Sojiana stojí za pokusem o vraždu Borrice, k němuž došlo v Krondoru.

Erland přikývl na nějakou poznámku, kterou právě pronesl lord Nirome. Gamině a skrze ni i Jamesovi a Locklearovi řekl: To z ní ale dělá kandidátku číslo jedna, i pokud jde o ten útok v poušti.

A princezna, jako by je dokázala odposlouchávat, se otočila a přejela po Erlandovi zkoumavým pohledem, jako by se pokoušela doplnit si zprávy, které jí její špehové donesli z dceřiny zahrady - nebo jako by uvažovala, zda je vhodný pro její vlastní pobavení. Ale když se na prince usmála, připadal mu výraz na její tváři jen uštěpačný.

Oslavy pokračovaly dál a Erland zůstával, zatímco keshanští šlechtici přicházeli a odcházeli. Zjišťoval, že musí přemýšlet o věcech, s nimiž by si ještě před několika měsíci vůbec nelámal hlavu, a přál si, aby si o tom mohl popovídat s otcem.

Pokračovala další vystoupení na téma bojových umění a národy ze všech koutů Říše předváděly císařovně své nejschopnější válečníky. Poslední ukázka byla demonstrací bojových umění stejně jako rituálem. Dva tábory bojovníků se účastnily souboje, jehož kořeny ležely v dávno zapomenutých dobách. Guvernér Jandowae vybral muže ze dvou vesnic, aby na oslavách předvedli Bitvu draků. Stovky válečníků nesly na zádech kůžemi potažené kostry z lan a provazů velikosti skutečných draků. Soupeřící vesničané byli oblečeni v brněních z rákosu a kostí, užívaných před mnoha staletími, která by dnes v boji se železnými zbraněmi nebyla k ničemu. Jedna strana měla přilby modré a druhá červené a každý drak měl hlavu odpovídající barvy. Na zádech obou draků stáli jezdci v ozdobném barevném brnění, kteří řídili nosiče. Když souboj začal, zvedly obě skupiny nosičů své obrovské tvory, kteří měli v nejsilnější části těla

dobré tři metry v průměru, a rozběhly se. Běžely, dokud nedosáhly patřičné rychlostí, pak zaútočily a obří monstra se srazila. Draci se tímto způsobem začali zvedat do výšky a tlak mezi nimi stoupal, až se jezdci ocitli skoro patnáct metrů nad zemi. Pak obrovští draci padli znovu k zemi. Erlandovi bylo řečeno, že až se jednomu ze dvou jezdců podaří získat nad druhým dostatečnou výšku a strhne mu chochol z přilby, souboj skončí.

Erlandovi to připadalo dost zvláštní. Oba tábory se střetly už nejméně pětkrát a občas jedna nebo druhá strana předstírala útok a uhýbala před srážkou. Ve skutečnosti se dostali od začátku do kontaktu jen třikrát a žádný z jezdců nestačil svému protivníkovi strhnout chochol, protože museli seskočit dolů. Erland také obdivoval, jak jezdci dokázali seskakovat z výšky osmi metrů, aniž se zranili.

Nakonec souboj skončil vítězstvím červených a oslavy byly na zbytek odpoledne přerušeny. Po dlouhém odpočinku a občerstvení bude program pokračovat po večeři. Erland právě uvažoval o tom, jestli nemá vyslat k princezně služebnou a požádat ji o opakování včerejší schůzky, když zaslechl Gaminin hlas. James by byl rád, kdybys s námi dnes povečeřel.

Erland si už tak zvykl na to, že se domlouvají v myšlenkách, že skoro odpověděl nahlas. Své pochybení se snažil zamaskovat zakašláním a pak řekl: "Co kdybychom spolu dnes večer pojedli, hrabě?"

James pokrčil rameny, jako by nešlo o nic důležitého. "Nu, do konce oslav zbývá ještě osmapadesát dní, takže nás čeká ještě spousta zábavy. Možná to koneckonců není tak špatný nápad."

Kafi, který kráčel na svém obvyklém místě vedle Erlanda, řekl: "V tom případě. Vaše Výsosti, vám popřeji dobrý večer a odeberu se do svého domu v dolním městě. Vrátím se zase zítra ráno."

"Děkuji, lorde Abu Harezi," řekl Erland a uklonil se mu.

Při návratu do svých komnat už nikdo z Erlandových společníků nic neřekl ani nahlas, ani v mysli. Když dorazili ke křídlu, jež jim bylo po dobu jejich pobytu vyhrazeno, Erland řekl: "Císařovna má nejspíš za to, že bude lepší, když bude trávit čas někde jinde."

James pokrčil rameny a Gamina řekla: "Oslavy jsou dlouhé a ona stárne, Erlande. Nejspíš je pro ni nejlepší, když se bude účastnit pouze nezbytně důležitých věcí. Dnešek se moc nelišil od obyčejných dožínek."

"Pravda-"

Další rozhovor byl přerušen příchodem vojáka, oblečeného podle zvyklostí lidí pravé krve, jen bez exotické pokrývky hlavy. Tento muž měl na hlavě nasazenu velice spolehlivě působící přilbu a místo sandálů měl boty a náholenice. Tělo mu chránilo kožené brnění a u pasu se mu houpal výborně udržovaný meč. "Pánové," řekl, aniž by čekal na povolení promluvit, "Ta, jež jest Keshí, vám přikazuje, abyste se k ní okamžitě dostavili."

Erland cítil, jak mu do tváří podrážděním a překvapením stoupá ruměnec. "Přikazuje -"

James mu položil na rameno ruku, aby ho uklidnil a on neřekl náhodou před strážným něco zbrklého. "Půjdeme s tebou," řekl mu.

Gamina řekla Erlandovi: James si myslí, že muselo dojít k něčemu důležitému. Prosí tě, abys zůstal klidný, dokud se nedozvíme, co se děje.

Erland mlčel, zatímco vycházeli z hostinského křídla paláce a kráčeli kolem tunelu do amfiteátru směrem do středu paláce. Během několika minut se k nim připojilo mnoho ozbrojených šlechticů, kteří se většinou mračili a vypadali hrozivě.

Když vešli do císařovniny audienční síně, byli už v horní galerii největší místnosti v celém paláci nad císařským trůnem všichni šlechtici i mistři. Spodní prostor síně zaplňovali dvořané a k trůnu vedla jen úzká ulička. Erland se svými společníky se po ní vydal.

Když došli k pódiu, na němž stál trůn, Erland s Jamesem se uklonili a Gamina udělala pukrle. Císařovna bez zdvořilostních frází řekla: "Mohla by nám Vaše Výsost laskavě vysvětlit, jak je možné, že jsme právě dostali zprávu o tom, že váš otec začal v Dolině snů shromažďovat celé vojsko Západu?"

Erland nejdřív udiveně otevřel ústa a pak je zase zavřel. Podíval se na Jamese, který měl ve tváři vepsaný stejně překvapený výraz jako on sám. Nakonec Erland řekl: "Vaše Veličenstvo, nemám vůbec ponětí, o čem mluvíte."

Žena, která vládla největší říši na celém světě, odhodila svitek, který držela v ruce, a skoro zaječela rozčilením. Pak řekla: "Z nějakých důvodů, které jsou za hranici mého chápání, váš otec pokládá tento dvůr za osobně odpovědný za smrt vašeho bratra. Není schopen chovat se jako vládce a dohodnout se na nějakém způsobu odškodnění a místo toho přijímá roli truchlícího otce a shromažďuje své vazaly v poli. Na pobřeží jihovýchodně od Shamaty přistál váš strýc Martin se svými posádkami z Crydee, Carsu a Tulanu. Připojilo se k němu pět tisíc mužů královských krondorských kopiníků a podle našich zpráv dalších deset tisíc pěších vojáků z kasáren v Šarmu, Hledienu, Ylithu a Yabonu pochoduje na jih společně s třemi tisíci Tsurany z LaMutu. V pohybu jsou i jednotky z posádek v Temných Slatích a Malacově Kříži. Mohl byste mi tedy laskavě říci, jaký jiný důvod má třicet tisíc Ostrovanů ke shromažďování na našich severních hranicích, když nejde o přípravy k invazi?"

Erland nevěřil vlastním uším. Dopředu vystoupil James a řekl: "Pokud Vaše císařské Veličenstvo dovolí -"

"Nedovolím nic!" vykřikla stará žena. Teď už ji ovládal jen vztek. "Ten hlupák truchlí pro jednoho syna, ale zjevně zapomíná na to, že tu mám ještě druhého, abych ho přivedla ke zdravému rozumu!"

Pak se císařovna znovu ovládla. "Pánové a dámo, vraťte se do svých komnat. Dnes máte celou noc na to, abyste napsali dopisy. Pošlete je spěšně na hranice a modlete se, aby se váš otec a princ začal znovu ovládat. Nebo - při všech bozích - bude truchlit po dalším synovi, pokud jediný Ostrovan překročí hranice Keshe s nepřátelskými úmysly. Je to jasné?"

"Naprosto jasné. Vaše Veličenstvo," odpověděl James.

Pak napůl násilím odvedl Erlanda od dvora. Během celé cesty od pódia ke dveřím na sobě skoro hmatatelně cítili nepřátelské pohledy. Víc odloučení a osamělí snad ani nemohli být.

U vchodu do císařské audienční síně na ně čekala jednotka palácové stráže, aby je doprovodila do jejich komnat. Když procházeli obrovskými prostorami paláce, zeptal se Erland skrze Gaminu Jamese: Co jsme teď? Vězni, nebo hosté?

Obojí. Jsme rukojmí, odpověděl James.

Cestou se ke skupině vyslanci z Ostrovů připojili lord Nirome a Kafi Abu Harez. Kafi řekl: "Vaše Výsosti, pane a paní, dnes večer mi byly přiděleny pokoje u hranic horního města jen několik metrů od jedné z bran. Kdykoli byste mě potřebovali, budu připraven na vaše zavolání."

Erland nepřítomně pokýval hlavou, zatímco se snažil představit si, co asi otce přivedlo k takovému činu. I když Arutha neměl žádné osobní zkušenosti s Keshí jako Erland, četl zpravodajská hlášení osobně a nenechal si jen radit od Gardana a Jamese. Znal sílu Keshe, a věděl tedy dobře, co by se stalo, kdyby se císařovna rozhodla proti Království postavit. Nezávislost Ostrovů na Keshi se vždy pevně opírala o jeden bod: Kesh si nemohla dovolit ztráty, jež by utrpěla, kdyby napadla národ, který byl co do velikosti třikrát menší. A rány, které by Království dokázalo Keshi zasadit oplátkou za sebevětší vítězství, by mohly Říši vystavit dalším vzpourám ze strany Konfederace nebo útoku Východních království.

Ale Kesh se ani na okamžik nemusela obávat jakékoli vojenské akce ze strany Ostrovů. Občasné pohraniční srážky o území bohaté Doliny snů už byly součástí dějin obou národů. Ale císařská armáda se pokusila okupovat území Koruny jen jednou - tenkrát napadla úzký pás země severně od Štítů nekonečného klidu mezi Vichechtonem a místem, kde se hory svažovaly k mořskému pobřeží. Pak ale císařskou armádu rozdrtila u Vichechtonu vojska pod velením Guye du BasTyry a ukončila tím veškeré snahy Říše o získání přístavu v Královském moři.

Od té doby už nedošlo k žádnému většímu střetnutí. Ale o útoku Království na Říši se nikdy ani neuvažovalo, protože pokud by pro Kesh byly důsledky útoku na Ostrovy ničivé, důsledky útoku Ostrovů na Kesh by byly ještě daleko horší.

Erland se vytrhl z úvah a uvědomil si, že mu Nirome něco říká. "Omlouvám se, pane, ale trochu jsem se zamyslel. Co jste to říkal?"

"Předpokládám, Vaše Výsosti, že se budete chtít co nejrychleji spojit se svým otcem. Nechám pro vás připravit jízdní posly."

"Děkuji," odpověděl Erland.

James řekl: "Pane, byl bych vám velice vděčný, kdybyste byl tak laskav a půjčil mi opis vašeho posledního hlášeni o tom napadení" jehož se obáváte."

"Zkusím, co bude v mých silách, pane. Ale Aber Bukar to nejspíš nebude pokládat za nejlepší řešení. Jste teď přece koneckonců nepřátelé."

James odolal touze říct něco sprostého a jen se usmál. "Děkuji."

Erland zaslechl, jak Gamina říká: James si myslí, že tady není něco v pořádku.

Samozřejmě že není, odpověděl Erland.

Došli do křídla paláce, kde byly umístěny jejich komnaty, a všimli si, že chodby mezi pokoji prince a jeho společníků jsou prázdné a nestojí v nich žádni strážní. "Alespoň se můžeme navštěvovat," poznamenal Erland.

"Ano," odpověděl James. "Teď by mě ale zajímala jediná věc, kde je Locklear?"

Erland vešel s Jamesem a Gaminou do jejich pokojů a s hořkým pobavením řekl: "Vsadil bych celé jmění na to, že zase baví princeznu Sojianu."

James raději nepromluvil nahlas, ale v duchu: Dělám si o něho starosti. Nikdy nereagoval na žádnou ženu tak jako dneska. Něco mu dělá těžkou hlavu, a on si ji hned tak s něčím neláme. Myslím, že bychom na něho měli počkat, než se rozhodneme, co podnikneme dál.

Erland souhlasně přikývl, ale nahlas neřekl nic. Pak se zeptal Gaminy: Sledují nás?

Gamina se rozhlédla a odpověděla: Ano, už nás zase sledují pomocí magie.

Posadili se v přijímacím pokoji a James pokynul sluhům, aby donesli na malý stolek nějaké občerstvení a nechali je o samotě. Když odešli, nalil James všem třem víno.

Zkus zjistit, kdo to ovládá, řekl James a Erland věděl, že Gamina mezi nimi ustavila trojsměrné spojem. Něco podobného dokázala jen tehdy, když seděla a nemluvila, jinak to bylo příliš namáhavé. Většinu času, který strávili na veřejnosti, jen předávala Jamesovy zprávy Erlandovi a naopak.

Gamina zavřela oči, jako by ji bolela hlava, a prsty si mnula kořen nosu. Po chvíli řekla: Je to někdo, koho podle myšlení neznám. Těžko se to zjišťuje, pokud nechci, aby mě odhalili. Mohu jen na pár vteřin nakouknout, aby dotyčný nezjistil, že o něm vím.

Kde jsou?

Blízko, odpověděla. Myslím, že nejspíš v pokojích na druhé straně zahrady, která vede do tvých komnat, Erlande.

Erland přikývl. "Myslím, že bych si měl trochu odpočinout. Byl to namáhavý den."

"Ano," souhlasil James. Co si o té invazi myslíš?

Nahlas, aby je mohli slyšet špehové, řekl: "Je to jasný nesmysl."

James zvedl obočí, ale pokračoval: "Já si to taky myslím, ale proč ti to tak připadá?"

"Otec by nedovolil, aby ho cokoli - obzvlášť osobní hněv a zármutek - vedlo k tak ukvapenému a nebezpečnému rozhodnutí."

Přesně můj názor, poznamenal James. Nahlas řekl: "A jaké jiné možnosti tady jsou?"

"Jsou dvě. Za prvé: je to omyl císařovniny tajné služby, které někdo dodává zfalšované zprávy o obrovském

tažení vojska na hranice, aby něčeho dosáhl. Nebo za druhé: otec neshromažďuje vojsko Západu, aby invazi podnikl"ale proto, aby ji čelil."

James se na Erlanda podíval s pýchou na mladíkův bystrý odhad, a pak řekl: "Tyhle dvě možnosti mi připadají docela rozumné." V duchu dodal: A samozřejmě si uvědomuješ důsledky té druhé možnosti - pokud je správná.

Jaké? řekl Erland.

Znamenalo by to, že nejen náš systém kurýrů, ale celá naše zpravodajská síť tady v Keshi byla prozrazena.

Samozřejmě, řekl Erland a sevřel opěradlo křesla tak silně, že mu zbělely klouby prstů. Pokud byla síť prozrazena, je jakákoli zpráva z tohoto zdroje nespolehlivá. Nemůžeme věřit ničemu, co nám bylo od začátku cesty řečeno.

James si nahlas povzdechl. Pak, aby ošálil špehy, řekl: "Omlouvám se, Vaše Výsosti. To bylo nevychované. Jsem unavený."

Erland řekl: "To nevadí."

Ale taky to znamená, že se o sebe musíme postarat sami, řekl James. Ani nemůžeme zjistit, jestli jsou ta hlášeni o vojenské přítomnosti Západu pravdivá, nebo ne.

Gamina se příliš nápadně protáhla a řekla: "Možná budeme chytřejší, když se na to trochu vyspíme."

Je čas. abych začal pracovat na vlastní pěst, řekl James.

Erland se na něho tázavě podíval. Co tím chceš říct?

Už je to spousta let, co jsem lezl po střeše paláce a hledal vrahy, ale ještě jsem nezapomněl šplhat.

Erland se usmál a na tváři se mu po mnoha dnech objevil upřímně pobavený výraz.

Jimmy Ručka se vrací z hrobu. Něco v tom smyslu. Chci zjistit, kdo nás odposlouchává, a to dokážu nejlíp sám.

Erland vstal a řekl: "Myslím, že pošlu zprávu Sharaně. Možná by se za nás mohla u své babičky přimluvit. Musí přece vědět, že o jejím národu nesmýšlíme špatně."

James přikývl. "Dobrá. Taky namočím pero do inkoustu a pošlu zprávu do Shamaty, abych zjistil, co se tam vlastně děje."

Erland se uklonil Gamině. "Lady, doufám, že vás bolest hlavy brzy přejde."

"Určitě ano. Vaše Výsosti."

Erland rychle odešel do svých pokojů a zjistil, že Sharaně vůbec nemusí psát, protože princezna už ležela v jeho posteli. Její dvorní oděv, suknice a vesta, ležely vedle klenotů na stolku u postele. Usmála se na Erlanda, poplácala polštář vedle sebe a řekla: "Už jsem myslela, že strávíš se svými rádci celou noc."

Erland se pokusil o úsměv, ale moc mu to nešlo. "Opravdu jsem rád, že se mnou chceš trávit tolik času, Sharano, ale neměli bychom si nejdřív promluvit o těch problémech?"

"Hned, jakmile přijdeš sem ke mně," řekla s úsměvem.

Erland pokynul služebným, aby je nechaly o samotě, a svlékl se. Pak proklouzl mezi závěsy kolem postele a lehl si vedle princezny. "Doufala jsem, že budeme mít tuhle noc jen pro sebe," řekla.

"Samozřejmě, ale -"

Položila mu prst na rty a pak ho dlouze a vášnivě políbila. "Mluvit budeme později. Už bez tebe nechci být ani minutu."

Erland věděl, že si musí pohovořit o spoustě důležitých věcí, ale najednou s princeznou začal souhlasit... Bude lepší, když si promluví později - v klidu.

Kapitola šestnáctá

PRONÁSLEDOVÁNÍ

Borric se díval na ohňostroj.

Otevřeným vchodem do hospody na něj on, Ghuda a Nakor měli docela dobrý výhled, protože většina davu se shromáždila na druhé straně náměstí, odkud měli vyhlídku na rozlehlý císařský amfiteátr. Na noční obloze rozkvétaly barevné květy, které dav vítal obdivnými výkřiky. Ghuda se utápěl ve vlastních temných myšlenkách a Nakor přihlížel ohňostroji s dychtivou pozorností a bezprostředním nadšením dítěte. Borric musel uznat, že to byla daleko nejpůsobivější podívaná, jakou kdy viděl, vysoko překonávající i ty nejlepší, pořádané královými vrchními ceremoniáři v Rillanonu.

Objevil se Suli, posadil se na lavici vedle Borrice a zvedl pohár piva, který tam na něho čekal. Jedna věc, již chlapec uměl lépe než všichni ostatní, bylo získávání informací; možná že Suli byl mizerný zloděj, ale žebrák byl skvělý, což znamenalo, že se nacházel na půli cesty k tomu, aby se stal prodavačem informací.

"Děje se něco divného, pane," zašeptal.

Na to Ghuda zbystřil pozornost. Od nepovedeného pokusu získat pomoc od místních zlodějů se žoldnéř nevymanil z pochmurné nálady. Nabyl přesvědčeni, že po něm i ostatních nyní usilovně pátrají dvě skupiny, císařská stráž a zloději, a že jejich životy se nyní dají měřit na minuty, přinejlepším na hodiny. Smířil se s tím, že zemře, aniž uvidí jediný měďák z peněz, které mu slíbil Borric, nemluvě o tom, že by měl vůbec čas je utratit.

"Co se děje?" zeptal se.

"Dnes večer chodí do paláce a z paláce spousta důležitých lidí, víc, než je zvykem i u takových oslav. A z horního města a zpátky spěchají jezdci s označením poštovních kurýrů. Mnoho stráži pobíhá z místa na místo, a jiné nedělají nic. Vypadá to, jako by se přihodilo něco velkého, jako třeba že vypukla válka nebo vzpoura nebo nějaká

pohroma. Ale na těch místech, kde by se o tom dalo něco vyslechnout, mezi lodníky a vozky karavan, se nic neví, nemluví se ani o žádných problémech v hostincích nebo vykřičených domech. A příchody a odchody palácových sluhů jsou taky divné."

Borrice něco napadlo. "Co tím myslíš, 'divné příchody a odchody palácových sluhů' ?"

Suli pokrčil rameny. "Jak já tomu rozumím, pane, Sluhové, kteří nejsou pravé krve, odcházejí z paláce po večeři, obvykle před půlnoci. Ale z nějakého důvodu teď míří z dolního města zpátky do paláce. A v kuchyních jsou vidět ohně, jako by se chystala spousta jídla pro stovky lidí. Snídaně by se za normálních okolností začala připravovat asi až za sedm hodin."

Borric posoudil jeho zprávu ve světle toho, co věděl o keshanské politice. "Ve městě je několik set příslušníků Galerie šlechty a mistrů. Ti, kdo nejsou pravé krve, byli svoláni k mimořádné schůzi. Připočteme-li jejich doprovod, je teď na náhorní planině několik tisíc lidí, kteří by tam normálně nebyli." Zamyslel se nad tím, jaký by to pro něho mohlo mít význam. "Jak vcházejí do horního města? Po té dlouhé silnici?"

Suli pokrčil rameny. "Můžu to zjistit." Vyklouzl ze svého místa a zamířil na náměstí, po němž se nyní valily davy občanů, protože ohňostroj už skončil. Obvykle by v tuto pozdní dobu - asi dvě hodiny před půlnocí - byla většina obchodů zavřená, ale přítomnost takového množství oslavujících na ulicích přiměla obchodníky, aby s výjimkou prodeje alkoholických nápojů a nevěstinců nechali otevřeno. Borricovi to vše připadalo poněkud zvláštní. Takové davy neviděl v Krondoru na ulicích ani v pravé poledne a tady byly už čtyři hodiny po západu slunce.

Ghuda řekl: "O jakém nerozumu přemýšlíš teď. Šílenče?"

Borric odpověděl: "Záleží na tom, co zjistí Suli. Řeknu ti to, až se vrátí. Jen dávej pozor, aby nás náhodou nezahlédl některý z těch lumpů, kterým jsme včera utekli z té uličky."

"Jak znám císařskou stráž, tak všichni z toho bordelu, kteří přežili tu včerejší řež, teď sedí ve vězení a velitel městské hlídky přemýšlí, z čeho je má obvinit, aby je mohl prodat do otroctví. Císařská spravedlnost je nestranná: trestá všechny stejně, ať jsou vinní nebo nevinní."

Čas se pomalu vlekl celých dvacet minut, co byl Suli pryč. Když se konečně vrátil, vypadal zmateně. "Je to zvláštní, pane, ale všechny vchody do horního města jsou otevřené, takže ti, kdo se tam potřebují vrátit, se tam můžou dostat nejkratší možnou cestou."

Borric přimhouřil oči. "Tolik vchodů? A co stráže?"

Suli pokrčil rameny, "U čtyř nebo pěti vchodů, které jsem viděl, žádné nebyly, pane."

Borric vstal a navlékl si černé kožené rukavice, tvořící součást jeho současného převleku. V noci podstoupil díky Nakorovu batohu a zbytku peněz utržených za císařské koně už třetí přeměnu během posledního týdne. Krátké bílé vlasy už měl zase tmavé, tentokrát hnědé s narudlým nádechem, a na sobě měl černou zbroj a černý plášť. Při zběžném pohledu vypadal jako příslušník císařské stráže Vnitřní legie. Po důkladnější prohlídce mohl být pokládán za dalšího z bezejmenných žoldnéřů, kteří se ve městě účastnili oslav. Suli vězel stále ve starém převleku za muže z pouště a Nakor si oblékl modré roucho, které bylo poněkud méně vybledlé a obnošené než obě předchozí.

Ghuda odolával všem pokusům přimět ho ke změně oděvu a zbroje, neboť to tváří v tvář jisté zkáze pokládal za zbytečné. Koupil si jen novou rudou tuniku, a i to spíše proto, aby zastavil Borricovo neustálé popichováni, než z přesvědčení, že mu to pomůže vyhnout se pomstě zlodějů nebo zatčení císařskou stráží, pátrající po Borricovi.

Když všichni vstali, vydal se Borric přes náměstí a ostatní za ním. Propletli se davem a došli k hlavní třídě, přes niž byl natažen provaz, u kterého stály stráže, bránící občanům dolního města vstoupit do ulice, kde se měl následujícího dne ráno konat další průvod. Borric se zadíval na druhou stanu nyní prázdné třídy a viděl tucty budov, v nichž svítila světla. Mnoho z nich mělo dveře dokořán. Po ulici pospíchal muž a stráž ho zastavila. Po krátkém rozhovoru mohl muž jít dál. Došel k jedněm z dveří a vstoupil do nich.

Suli řekl: "Tyhle budovy přímo pod planinou jsou vlastně součástí paláce. Bydlí v nich nejníže postavení z těch, kdo jsou pravé krve. Z mnoha těch domů vedou tunely nahoru do vyšších úrovní."

Borric se rozhlédl a všiml si dalších stráží, zastavujících ty, kdo se pokoušeli přejít ulici. "Tahle ulice je moc málo rušná. Musíme jít jinudy."

Ghuda vykročil za princem. "Kudy jinudy?"

"Uvidíš," odpověděl Borric.

"Bál jsem se, že přesně tohle řekneš."

Borric obešel místo, kde třída hraničila s obrovskou náhorní planinou, která byla příčinou toho, že se tato část města ponořila do stínu už několik hodin po poledni. Na křižovatce třídy s další velkou ulicí Borric uviděl to, co hledal. "Tam!" řekl a ukázal hlavou.

"Co?" řekl Ghuda.

"Tam za tím rohem, válečníku," ozval se Nakor. "Copak jsi slepý?"

Na protějším rohu ulice se otvíral velký průchod na planinu. Nebyly tam žádné stráže, jen několik spěchajících sluhů. Borric se rozhlédl na obě strany a podlezl provaz. Čekal, že na něho někdo zavolá, zatímco bude přebíhat ulici, ale pokud ho vojáci, střežící ulici o kus dál, zahlédli, musela je jeho černá zbroj přesvědčit, že je jedním z nich. Jeho společníci ho následovali o krok pozadu, takže to vypadalo, jako by je eskortoval.

Vstoupili do velkého průchodu a uviděli rampu vedoucí vzhůru do tmy, osvětlenou pochodněmi umístěnými v asi třicetimetrových rozestupech podél zdí. Ghuda řekl: "Co to teď vlastně děláme?"

"Jdeme do paláce," odpověděl Borric.

"A jak to provedeme?"

"Připadám si jako idiot, že jsem na to nepřišel dřív. Prostě pojď za mnou a ať se bude dít cokoli, tvař se, jako že přesně víš, kam jdeme. Jednu věc o palácích a jejich sluzích vím. Sluhové nechtějí nic vědět. A to se týká i těch vojáků,

kteří tu stojí na stráži."

Nahlédl do boční chodby o jedno podlaží výše nad místem, kde vstoupili do průchodu, a nic neviděl. "Když se ocitneš tam, kam nepatříš, stojíš se svěšenými rameny, nejistě se rozhlížíš na všechny strany a všichni, kdo tam patří, poznají, že nejsi jedním z nich. Pokud kráčíš vzpřímeně, s očima upřenýma kupředu a s cílevědomým výrazem, sluhové a stráže nabudou přesvědčení, že víš, kam jdeš. Nebudou tě zastavovat a vyptávat se ze strachu, že jejich tušení o tobě je správné; nechtějí se vystavovat potrestání za to, že obtěžovali někoho, kdo je tam, kde být má.

Na koho je třeba si dávat pozor, to jsou důstojnici a nižší dvořané. Důstojníci rádi zastavují lidi, kteří jim nejsou povědomí - i když v záplavě několika tisíc cizích tváří mi to nepřipadá pravděpodobné. Nejnebezpečnější pro nás může být nějaký nadutý nižší dvořan, který si chce dokázat, že je někdo důležitý."

Ghuda řekl: "To zní rozumně. Šílenče. Jenže to zněl ten nápad se zloději taky."

Borric se zastavil. "Podívej se, já jsem tady, a jestli se ty tak bojíš o svůj život po tom všem, co jsme spolu zažili, proč se nevrátíš zpátky?"

Ghuda vypadal, že nad tím přemýšlí. "Mám v patách jak císařskou Vnitřní legii, tak zloděje města Keshe, a všichni mě chtějí strčit do té nejhlubší díry. Díky tobě, Šílenče. Když se to tak vezme, jsem už vlastně chodící mrtvola. Takže se můžu vrátit a počkat, až mě někdo pozná, nebo se nechat chytit tady. Ale je tady ještě nepatrná naděje, že se stane zázrak a ty uděláš něco správně, v kterémžto případě bych mohl přežít a získat svoje peníze. Proto jsem pořád tady."

Borric se zadíval do tunelu, jímž k nim dolehla ozvěna vzdálených kroků. "Suli? Chceš odejít?"

Chlapec vypadal vyděšeně, ale zavrtěl hlavou. "Jste můj pán a já jsem váš sluha. Půjdu s vámi."

Borric stiskl chlapcovo rameno a pak se ohlédl na Nakora. "A co ty, čaroději?"

Nakorův úsměv se rozšířil. "Legrace."

Ghuda obrátil oči k nebi a jeho rty neslyšně utvořily slovo 'legrace', ale nahlas neřekl nic a Borric pokynul, aby šli dál.

Borric nikdy neviděl nic, co by se dalo srovnat s císařovniným palácem. Rozkládal se na ploše většího města a provoz na jeho širokých chodbách nebyl menší než na ulicích rušného města o výročním trhu. Proud spěchajících lidí v každé chodbě, již procházeli, jim pomáhal vyhnout se odhalení. Borricův předpoklad, že když se budou tvářit jako lidé, kteří sem patří, nikdo si jich nebude všímat, se ukázal jako správný.

Problém byl, že žádný z nich neměl sebemenší tušení, kam jdou. Ptát se na směr by znamenalo riskovat odhaleni, protože každý, kdo tady byl právem, věděl, kde co je.

Už chodili palácem déle než hodinu. Blížila se půlnoc, a třebaže keshanský pracovní den skončil teprve před několika hodinami, byla touto dobou už většina počestných keshanských občanů dávno v posteli.

Borric vedl svou malou družinu směrem k té části paláce, která vypadala méně přelidněná, a pak bočním průchodem tam, kde se, jak usoudil, nacházely soukromé pokoje. Čekal, že je každou chvíli musí někdo oslovit, a tak se mu značně ulevilo, když se ocitli v malé, zrovna opuštěné zahradě. Ghuda si klekl k fontánce a napil se vody. Pak vzdychl, vzhlédl k Borricovi a zeptal se: "Co teď?"

Borric se posadil na kraj fontánky a řekl: "Myslím, že se tady budu muset porozhlédnout, ale ne dříve, než se to tu trochu uklidní." Svlékl si plášť a zbroj a dodal: "Ale jestli to mám udělat tím způsobem, jakým chci, tohle musí zůstat tady." Rozhlédl se po zahradě a uviděl u jedné ze zdí houštinu hustých křovin a kapradí. "Pokud se schováte tamhle, všimne si vás jen ten, kdo vás sem přijde hledat."

Ghuda se chystal odpovědět, když se v dálce ozval gong. "Co to bylo?"

Během několika vteřin zazněl druhý a pak další. Najednou zvonily gongy docela nablízku a pak bylo slyšet dunění běžících nohou. Borric popadl svou zbroj, rozběhl se k houštině a skočil do ní. Jeho společníci ho následovali, a když pak dřepěli vedle něj, řekl: "Zajímalo by mě, jestli hledají nás."

Ghuda vyhlédl mezi křovím a řekl: "Nevím, ale jestli začnou pročesávat tenhle záhonek, najdou nás. Je tu jen jeden vchod."

Borric přikývl. "Počkáme."

Když začaly zvonit zvony, Erland se Sharanou se okamžitě probudili. Ve skutečnosti nespali, ale vznášeli se v měkké, hřejivé dřímotě, do níž upadli po milování. Navzdory své křehkosti byla dívka mladá, zdravá a silná a dokázala Erlanda dovést až k naprostému vyčerpáni. Ale bylo to nádherné vyčerpáni a on si nedokázal představit, že by to mělo brzy skončit.

Ale její reakce na zvuk zvonů okamžitě podobné myšlenky přerušila. "Co se děje?" zeptal se.

Sharana vyskočila z postele a křikla na služebné, které před ní odhrnuly záclonu: "Dvorní šaty!"

Erland se zmateně rozhlížel po vlastním oblečení, zatímco ji služebné oblékly v okamžiku. Zapnula si sponu na suknici a řekla: "Je to poplach. Příkaz k uzavřeni horního města. Znamená to, že se stalo něco strašného."

Erland se rychle dooblékl, a když skončil, společně vešli do přijímacího pokoje. Na Sharanu tam čekala smíšená jednotka dvorních stráží pravé krve a černě oděných mužů Vnitrní legie. Uklonili se jí a velicí důstojník řekl: "Vaše Výsosti, když jsme přišli do vašich pokojů, služebné nám řekly, že se zdržujete zde. Císařovna nás vyslala, abychom vás k ni okamžitě odvedli."

Sharana přikývla, a když s Erlandem po boku vykročila ke dveřím, jeden z černě oděných legionářů řekl: "Nemáme ale žádné rozkazy, pokud jde o tohohle, Vaše Výsosti."

Sharana se otočila a vztekle vyštěkla: "Tohohle!" Ukázala na Erlanda a pokračovala: "Je to dědic trůnu Ostrovů! Je královské krve!" Její hlas byl jako ocel, zněl rozkazovačně a tvář jí zrudla hněvem. Skoro křikem dodala:

"Budeš se k němu chovat jako k mému strýci, protože se svým postavením Awarimu vyrovná! To je rozkaz!"

Erlanda náhlý výbuch dívčina hněvu překvapil stejně jako jeho síla. Skoro čekal, že muži přikáže, aby se poníženě omluvil, ale ona se místo toho prostě otočila a vykročila chodbou.

Erland si všiml, jak je důstojník pobledlý a zpocený, a vůbec mu nezáviděl. Ale jakmile zahnuli za roh, byl Sharanin hlas opět hebký jako hedvábí. "Předpokládám, že to bude mít něco společného s tou nešťastnou vojenskou záležitostí. Pochybuji, že by šlo o něco opravdu nebezpečného. Tady v horním městě ne."

Erland se pokoušel myslet na to, jak tahle sladká a milá dívka vedle něho před několika okamžiky ječela na důstojníka stráže a málem ho probodla očima, ale nešlo to. Prostě to nešlo.

Vstoupili do křídla paláce, v němž se nacházel Dvůr světla, formální místo vlády. Erland ještě uvnitř nebyl, ani když ho předvolala císařovna. Vždy se setkávali v audienční síni.

Ale nyní vstoupil do místa, kde sídlila vláda Keshe, do místa, jehož se nikdy nedotkla temnota. Dvůr byl vybaven tisíci svícny a v každém z nich plály desítky velkých svíček. Síň se koupala v záři. Bylo tu jasno jako ve dne a nikde neležely stíny, protože na rozdíl od slunce, jehož záře dopadala z jednoho směru, zde přicházelo světlo z tisíce zdrojů. I během toho, jak práce dvořanů pokračovala, přicházeli sluhové, spouštěli velké svícny a vyměňovali vypálené svíčky, jejichž plameny skomíraly, za nové - ke Dvoru světla neměla tma přístup.

Kráčeli dlouhou uličkou kolem shromážděných dvořanů a důstojníků císařské legie. Na okraji davu stáli nejvyšší důstojníci velitelského štábu psích vojáků Abera Bukara. Na trůně obloženém zlatem seděla na polštářích ušitých z látky protkané zlatými nitkami císařovna.

Kolem ní se v půlkruhu zvedaly řady a řady lavic, v nichž seděli shromáždění vládcové Keshe ve své Galerii šlechty a mistrů. A ještě tehdy, když se Erland blížil ke trůnu, přicházeli další, aby zaujali svá místa.

Místnost naplňoval šum tichého hovoru a člověk nepotřeboval služby jasnovidce, aby si uvědomil, že všichni, kdo tu jsou, mají strach a jsou vyděšení. Stalo se něco strašného a místnost vřela úzkostlivým očekáváním.

Když Erland se Sharanou dorazili k patě pódia s trůnem, udeřil mistr ceremoniář do podlahy svou obřadní holí, pobitou železem. Sokol, který seděl na vrcholku hole vypadal, jako by se chystal vzlétnout se slunečním kotoučem v drápech.

"Všichni poslouchejte! Přichází! Přichází! Ta, jež jest Keshí, přichází, aby vynášela své soudy!"

V síni se okamžitě rozhostilo ticho. Císařovna pokynula Sharaně, aby vystoupila po dvanácti schodech pódia až k ní, a dívka ji s nejistým výrazem ve tváři uposlechla. Bylo to něco nečekaného, protože podle tradic Říše nesměl vystoupit na císařské pódium nikdo kromě nejvyššího ceremoniáře - a ten zůstával stát krok pod trůnem, aby mohl podat císařovně dokument, do něhož by si snad přála nahlédnout. Dívka se před posledním schodem nejistě zastavila a její babička jí znovu pokynula, aby vyšla až k ní. Když se Sharana zastavila přímo před ní, poklekla. Lakeisha, císařovna Velké Keshe, svou vnučku objala a rozplakala se. Celá síň to sledovala v hrobovém tichu, protože nic podobného se tady ještě nikdy nestalo.

Nakonec stará žena svou zmatenou a vyděšenou vnučku pustila a dovolila jí vstát. Císařovna se několikrát zhluboka nadechla, aby se ovládla, a pak vykřikla: "Nechť vejde ve známost, že v mém domě došlo k vraždě!" Po svraskalé tváři jí skanula další slza, ale její hlas nezeslábl. "Má dcera je mrtva."

Shromážděním proběhl hlasitý povzdech. Členové Galerie šlechty a mistrů se na sebe zmateně dívali, jako by nevěřili vlastním uším. "Ano," vykřikla císařovna. "Sojiana mi byla ukradena. Ta, jež mě měla následovat, už nikdy nespatří světlo."

Pak se v Lakeishině hlase ozval hněv. "Byli jsme zrazeni! Uvítali jsme v tomto domě člověka, který nás zradil a který slouží těm, kdo nás chtějí ponížit!"

Erland to sledoval z místa pod pódiem, a když si uvědomil, že se císařovna dívá přímo na něho, rozhlédl se po svých společnících. James s Gaminou stáli v zadní části síně, očividně pod dohledem několika strážných. Zaslechl Gaminin hlas:

James říká, abys mlčel bez ohledu na to, co se bude dít. Myslí si, ze jsme byli -

Než ale mohla dokončit, větu, císařovna zaječela: "Erlande! Princi rodu conDoinů, přišel jsi sem snad jen proto, abys tomuto národu škodil?"

Erland se nadechl a jasným, silným hlasem řekl: "Vyjádři se jasně, Lakeisho."

Keshanským šlechticům neuniklo, že neobřadně použil císařovnino jméno. Erland nyní promluvil jako plnoprávný dědic trůnu Ostrovů. Věděl, že ať už se stane cokoli, jeho postavení a tradice diplomatické imunity mu zajišťuje jistou ochranu.

Císařovna se na něho z trůnu zamračila a řekla: "Pochopil jsi má slova jasně, synu zrady. Má dcera Sojiana, ta, která mě měla následovat na trůnu Keshe, leží - jak jistě sám dobře víš - mrtva ve své komnatě. Zemřela rukou tvého krajana."

Erland se znovu rozhlédl po místnosti, ale nikde nezahlédl tvář, po které tak pátral, zatímco císařovna pokračovala: "Mou dceru zavraždil muž, jehož jsi přivedl do mého domu, a pokud se prokáže, že to provedl na tvůj rozkaz, nebude tvé postavení ani urozenost znamenat nic."

Erland skoro šeptem řekl: "Locklear."

"Ano," vykřikla císařovna. "Baron Locklear poté, co provedl svou krvavou práci, uprchl do noci. Palác byl ale uzavřen a začalo pátrání. Až před nás bude předveden, dozvíme se konečně pravdu o tom, jak se všechno seběhlo. Teď mi zmiz z očí; muže z Ostrovů už nechci do smrti vidět."

Erland se strnule otočil a vyšel ze síně. Když procházel dveřmi, připojili se k němu James s Gaminou, obklopeni strážnými. Cestou k pokojům, v nichž bydleli James s Gaminou, mezi nimi nepadlo jediné slovo. Jakmile vešli dovnitř, Erland se otočil a řekl kapitánovi stráže: .Jděte pryč." Když muž zaváhal, Erland k němu vykročil a zařval:

"Okamžitě jdete pryč!"

Kapitán se uklonil, řekl: "Můj pane," a odvedl své muže ven.

Erland se obrátil ke Gamině a tiše se ji zeptal: Můžeš najít Lockyho?

Mohu to zkusit, odpověděla Gamina. Zavřela oči a nějakou chvíli se nepohnula. Pak najednou oči vytřeštila a vykřikla: "Borric!"

"Cože?" zeptal se Erland.

Pokračovala v duchu: Na okamžik... jen na okamžik jsem si myslela... Následovala chvíle ticha a pak pokračovala: Nevím, co to mohlo být. Na okamžik jsem zachytila známou mysl. ale v okamžiku, kdy jsem jí poznala... tedy když jsem si myslela, že jsem ji poznala,... tak zmizela.

Zmizela? opakoval Jaines.

Musel to být mág. Jen mágové dokáží zastínit své myšlenky tak rychle a úplně. Smutně dodala: Nemohl to být Borric, rozhodně ne tady v paláci. Jsem unavená a mám strach. Nejspíš jsem v té mysli zachytila jen něco povědomého a podlehla jsem ukvapenému závěru dřív, než jsem si to stačila uvědomit. Budu hledat Lockleara.

Oba muži se posadili na pohovku a sledovali, jak Gamina nehybně stojí se zavřenýma očima a hledá Locklearovu mysl, kterou znala. Erland se naklonil k Jamesovi, aby spolu mohli tiše hovořit a nerušit přitom Gaminu. "Zjistil jsi něco?" zeptal se s narážkou na Jamesův plán vykrást se ven a pátrat v paláci.

"Nic, Je tu na jednoho člověka příliš mnoho prostoru," zašeptal James. "Trvalo mi skoro měsíc, než jsem našel všechny tajné chodby v paláci tvého otce v Krondoru, a tady je to desetkrát větší."

Erland si povzdechl. "Myslel jsem, že bys snad mohl... něco najít."

James byl stejně zklamaný. "To já taky."

Pak už nemluvili a čekali, až Gamina dokončí své hledání. Otevřela oči až skoro po půlhodině. "Nic," řekla tiše.

"Není po něm stopy," řekl nahlas Erland.

Ne, odpověděla. Není v paláci. Vůbec nikde.

Erland se opřel do těžkých polštářů a řekl: "Myslím, že teď nemůžeme dělat nic než čekat." Vstal a bez dalšího slova odešel do svých komnat.

Borric málem vyskočil zpoza keřů. "Co -" vyhrkl, ale Ghuda ho znovu strhl k zemi dřív, než si strážní u vchodu stačili něčeho všimnout. Asi o pět minut později zazněl poplašný zvon a vchodem začali proudit vojáci. Všichni mířili jedním směrem. Byli to muži palácové stráže v bílých suknicích, stejně jako černě odění příslušníci Vnitřní legie. Borrice napadl jediný důvod: někdo si nakonec všiml podivné skupiny, která se bez doprovodu potulovala palácem.

"O co se to tady zase pokoušíš?" zeptal se Ghuda.

Borric zašeptal: "Připadalo mi, jako by na mě přímo tady někdo promluvil."

"Bylo to pěkné kouzlo," poznamenal Nakor.

"Cože?" zeptali se Borric s Ghudou jednohlasně.

"Pěkné kouzlo. Někdo tady tuhle oblast prohledával. Když se dotkli tvé mysli, na okamžik zareagovali."

Borric zmateně zamrkal. "Jak to víš?"

Nakor jeho otázce nevěnoval pozornost. "Ale já se o to postaral. Teď už tě nemůžou najít."

Borric se ho právě chtěl na celou věc vyptat trochu podrobněji, když do zahrady vešla skupina vojáků v černých stejnokrojích Vnitřní legie a začala pozorně prohledávat prostor mezi keři a stromy. Ghuda pomalu a opatrně vytasil meč z pochvy na zádech a připravil se vyskočit na prvního muže, který rozhrne keř přímo před místem, kde se schovávali. Ale když se stráže dostaly skoro až k nim, byl to Nakor, kdo vyskočil na cestičku a zaječel: "Jú-hů!"

Nejbližší voják se málem svalil na záda, jak se lekl onoho divného, otrhaného blázna, který se před nim náhle objevil. Pak začal Nakor poskakovat na místě a najednou se k němu blížilo dvanáct vojáků.

Borric jen nevěřícně třeštil oči, zatímco znovu sledoval stejnou scénu, jako když toho malého mužika viděl poprvé: bez ohledu na to, jak blízko se vojáci dokázali k Nakorovi dostat, jim mrštný Isalánec vždycky unikl. Nejdřív ho málem držel za ruku jeden voják, pak druhý, ale čiperný mužík před nimi pokaždé uskočil a po celou dobu se smál jako šílenec. Dvakrát se skrčil pod napřaženýma rukama vojáků, podrazil nohy třetímu a proklouzl kolem čtvrtého, aniž si některý z jeho pronásledovatelů uvědomil, co se vlastně děje. Když se kolem něho uzavřel kruh paží, převalil se po zemi, a když po něm strážní skočili, aby ho zadrželi, vyskočil do vzduchu. Kdykoli po něm chňapla dychtivá ruka, nahmátla jen prázdný vzduch. A jeho hulákání a pokřikováni vojáky jen víc dráždilo a dohánělo je k ukvapeným skokům.

Nakonec seržant stráže zařval rozkaz a legionáři se kolem Nakora roztáhli do kruhu. Malý mužík sáhl do svého batohu a vytáhl malý předmět, ne větší než ořech. Když se na něho strážní vrhli, hodil jej na zem.

Věc dopadla na zem a zableskl oslnivé světlo, po němž vzápětí následoval oblak bílého kouře a ostrý sirný zápach, jaký už Borric cítil ve vězení v Jeeloge. Zmatení vojáci chvíli postávali okolo a mrkali, načež zjistili, že Nakor už uprostřed kruhu nestojí. Když zaslechli hýkavý smích, otočili se jako jeden muž: Isalánec stál přede dveřmi do chodby. Seržant ostře hvízdl na píšťalku, rozkázal svým mužům, aby ho následovali, a vyrazil k paláci.

"Jak tohle dokázal?" řekl Ghuda.

Suli zašeptal: "To musí být opravdu dobrý mág."

Borric vstal. "Jakmile si seržant uvědomí, že tu bylo víc lidi a že ještě nedokončili prohledávám zahrady, vrátí se. Musíme si najit nějaké jiné místo a schovat se tam. Pojďme."

Ghuda si pohrdavě odfrkl. "Na to, aby člověk zemřel, je přece každé místo stejně dobré, Šílenče."

Borric se dlouhou chvíli na žoldnéře díval a pak chladně řekl: "Pokud chce člověk tuhle hru vyhrát, neměl by zemřít, Ghudo."

Ghuda pokrčil rameny. "O tomhle se, myslím, nemusíme vůbec dohadovat. Kam teď?"

Borric se podíval ke dveřím do chodby a řekl: "Asi směrem, odkud přišli ti vojáci. Pokud je dokážeme obejít do míst, která už prohledali, získáme trochu času."

Nečekal na odpověď, ale vykročil klidně k chodbě, jako by jasně věděl, co dělá. V duchu si jen přál, aby to byla pravda.

Erland seděl a přemýšlel. Nic z toho nedávalo smysl. Události uplynulých dvou dnů byly tak nepravděpodobné. Nedokázal ani na okamžik uvěřit tomu, že by si císařovna opravdu myslela, že přišel do jejího paláce způsobit rozvrat. Nebyl tu žádný motiv, žádný důvod a žádné vysvětlení, kromě jediného: ať už se o rozdmychání nepřátelství mezi Říší a Královstvím snažil kdokoli, rozhodl se věci urychlit. Vyvodil z toho všeho jedinou domněnku, totiž že tvůrce tohoto plánu je odhodlán vyprovokovat roztržku, dokud se všichni očividní podezřelí zdržují v hlavním městě na oslavách.

Erland by rád znal jméno člověka, který by si mohl přát nepřátelství mezi oběma národy, protože by ho - nebo ji, opravil se; ženy byly u tohoto dvora stejně nebezpečné jako muži - s radostí přivedl císařovně svázaného jako ulovený kus vysoké. Uvažoval o tom, že by poslal Sharaně dopis, aby ji ujistil o tom, že s tímto násilím proti její matce nemá naprosto nic společného.

Pak si to ale raději rozmyslel. Totéž by o sobě prohlašoval i tehdy, kdyby do její matky osobně vrazil nůž nebo jí nalil do poháru jed. A pak ho napadlo něco jiného: jak byla vlastně princezna Sojiana zavražděna? A pokud je podezřelý Locklear, kde se vlastně teď nachází? Není to přece žádný noční zloděj; je to šlechtic Království, baron u dvora prince z Krondoru. I kdyby snad došlo k nějakému sporu, k sebevášnivější hádce - Locklear by nikdy na ženu ruku nevztáhl.

Erland věděl, že se někdo rozhodl použit Lockleara jako obětního beránka, ale jak by to mohl dokázat?

Do jeho pokoje vstoupila lady Miya a uklonila se. "Erlande," řekla tiše, "císařovna ti nařizuje, aby ses zdržoval jen ve svých komnatách."

Erland se napřímil a vzedmul se v něm hněv. "Jak se opovažuje! Ani ona by se neodvážila porušit tradici diplomatické imunity."

Miya se posadila vedle prince. "Ztratila dceru. Její rádcové ji upozorňují, že pokud ublíží tobě nebo někomu z tvého doprovodu bez svolení tvého krále, riskuje tím odvetu a žádný vyslanec už nepřekročí hranice Keshe." Dívka si povzdechla a položila paži Erlandovi kolem ramen. "Jsem si jistá, že za den dva své rozhodnutí změní. Do té doby můžeš navštěvovat své přátele v tomto křídle paláce, ale nesmíš odsud bez doprovodu stráže odejit - pokud s tebou nebude chtít sama hovořit ve své audienční síni."

"Jak byla princezna zavražděna?" zeptal se Erland.

Miye se v očích zaleskly slzy, ale ovládla se a odpověděla: "Měla zlomený vaz."

Erland přimhouřil oči. "Zlomený? Jako by spadla?"

Dívka zavrtěla hlavou. "Ne. Na hrdle měla podlitiny. Někdo jí vaz zlomil rukama."

"Miyo, tohle je důležité," řekl Erland. "Locklear nemohl tvou sestřenici zabit."

Miya se na prince chvíli dívala mlčky a pak řekla: "Jak si můžeš být tak jistý?"

"Locklear není ten typ muže, který by ubližoval ženě, i kdyby snad měl důvod - třeba v sebeobraně. Ale poslyš, i kdyby něco..." Erland chvíli hledal správný výraz. "I kdyby ho něco přinutilo jednat... tak nezvykle,... určitě by Sojianu neškrtil. Je to šermíř a použil by buď dýku, nebo meč. Boj holýma rukama sice ovládá taky, ale chybí mu síla k tomu, aby prostě někomu zlomil vaz. Princezna přece nebyla žádná křehotinka. A pokud byla stejná jako její dcera, měla pod hedvábnou kůží svaly z oceli."

Miya přikývla. "Sojiana byla daleko silnější než vypadala. Takoví jsou všichni... všichni mí příbuzní z císařovniny strany. Vypadají měkce, ale jsou tvrdí." Na okamžik se odmlčela, a pak řekla: "Ale pokud ji nezabil Locklear, kdo to udělal? A proč tu Locklear není?"

Erland řekl: "Obávám se, že tyhle dvě otázky spolu souvisejí. A pokud se nemýlím v tom, co se stalo, pak je Locklear ve vážném nebezpečí,... pokud už není mrtvý."

Miya řekla: "Myslím, že vím, kdo by nám mohl pomoci."

"Kdo?"

"Lord Nirome. Vždycky je ochoten vyslechnout názory všech stran. A když je teď Sojiana mrtvá, napětí v Galerii šlechty a mistrů jen vzroste. Přestože byla většina ochotna přijmout jako příští císařovnu Sojianu, rozhodně nebudou chtít schválit někoho tak mladého, jako je Sharana. Nirome se bude ze všech sil snažit uklidnit napětí u dvora, a kdyby našel princeznina vraha, mohlo by se mu to podařit daleko rychleji a účinněji."

"Zajímalo by mě..." začal Erland, jako by ho právě něco napadlo. "Kdo stojí za Awarim?"

"Lord Ravi a ostatní, kteří se obávají matriarchátu. Ale spousta těch, kteří podporovali Sojianu proto, že je starší než bratr, se nyní přidá k Awarimu. Nenapadá mě jediný důvod, proč by se nemohl stát nástupcem."

"Pokus se co nejrychleji sehnat Niroma," řekl Erland. "Musíme tohle šílenství zastavit dřív, než se změní v další krveprolití."

Dívka odešla a Erland se opřel do polštářů. Zavřel oči, pokusil se vybavit si Gamininu tvář a vyslal k ní své myšlenky. Po chvilce se mu v mysli ozval její hlas. Ano, Erlande. co se děje?

Přišla bys prosím s Jamesem do mých komnat? Myslím, že ten nápad se spánkem nebyl zrovna nejlepší. Musíme spolu probrat pár věcí.

Následoval okamžik ticha a pak Gamina řekla: Už jdeme.

Kapitola sedmnáctá

PASTI

Borric vyhlédl zpoza rohu.

Když ve stínech nespatřil žádný pohyb, pokynul svým společníkům, aby ho následovali. Skoro celou uplynulou hodinu se skrývali před různými skupinami stráži, které se snažily dopadnout vetřelce. Nakora neviděli od chvíle, kdy od nich odvedl první skupinu legionářů. Od té doby se jim nejméně pětkrát podařilo jen taktak uniknout pozornosti vojáků.

Ghuda položil Borricovi ruku na rameno. "Takhle se nikam nedostaneme," zašeptal. "Myslím, že bychom měli chytit nějakého sluhu a zjistit, kde ty tvoje kamarády najdeme. Můžeme ho svázat - to ho nezabije, jen to bude nepohodlné - a až nás vytáhneš z téhle zatracené kaše, poslat někoho, ať ho rozváže. Co si o tom myslíš?"

Borric řekl: "Nic lepšího mě nenapadá, takže to tak asi budeme muset udělat." Rozhlédl se. "Docela rád bych si ale trochu odpočinul."

Ghuda řekl: "Klidná chvilka vsedě - to je přesně moje řeč. No, měli bychom si najít nějakou prázdnou místnost." Ukázal na nejbližší dveře a řekl: "Pojďme se podívat, co je tamhle."

Borric otevřel dveře, jak to šlo nejtišeji; byly vyrobeny ze třtiny a slonoviny a hlasitě zaskřípaly. Když je otevřel na několik centimetrů, řekl: "Neměli bychom raději zkusit nějaké zakryté závěsem?"

Najednou Ghuda rozrazil dveře doširoka tak, že se ozvalo jen krátké tlumené zaskřípění, postrčil oba před sebou do místnosti a rychle zase zavřel.

Borric málem upadl, a když se otočil, přitiskl si starý válečník ke rtům prst a naznačil mu, aby byl zticha. Borric vytáhl z pochvy rapír. Suli krátký meč a Ghuda ustoupil dozadu a vláčným pohybem vytasil svůj dvouruční meč. Ustoupil stranou od ostatních, aby měl dost prostoru pro rozmach. Borric se rozhlédl po opuštěné místnosti a zjistil, že pokud by došlo k boji, nebude se mu nic plést pod nohy. Ne že by na tom nějak zvlášť záleželo: nepochyboval, že budou-li muset bojovat, dostane se každému z nich neomezeného počtu protivníků. Jeho jediná naděje pak bude spočívat v tom, že se nenechá zabít tak dlouho, dokud někoho nepřesvědčí, že je opravdu starším synem prince Aruthy.

Unaveně se rozesadili na podlaze a mnuli si svaly, ztuhlé dlouhými hodinami napětí a pohybu. "Víš, Šílenče," řekl Ghuda, "z tohohle plížení po paláci dokáže člověku vytrávit. Docela bych si dal jeden z těch Nakorových pomerančů."

Borric se mu chystal odpovědět, ale právě v tom okamžiku se ozval tlumený zvuk hlasů. Když je zaslechl - byly sice tiché, ale přibližovaly se -, vyskočil a pootevřel dveře. Suli se přikrčil před ním, aby také něco viděl. Borric ho chtěl nejdřív odehnat, ale od toho upustil, aby nezpůsobil zbytečný hluk.

Škvírou ve dveřích spatřil dva muže, kteří kráčeli halou. Jeden byl značně otylý a v ruce svíral úřední hůl. Druhý byl oblečen v černém plášti, který ho úplně zahaloval, ale když procházeli kolem, podařilo se Borricovi zahlédnout jeho tvář. Oba byli zabráni do rozhovoru a Borric zaslechl, jak ten otylý říká: "... dnes večer. Déle už nemůžeme čekat. Jestli se císařovna trochu uklidní, mohla by přijít na nějaké pokojnější řešení. Přesvědčil jsem ji, aby poslala Awariho na sever, ať se tam připojí k vojsku, ale tahle lest nevydrží dlouho. A ještě ke všemu je tu ta záležitost s tím šílenčem - prohání se po paláci a stráže ho nemůžou chytit. Nevím, co to má znamenat, ale musíme předpokládat, že s tím budou spojeny problémy..." Hlas zanikl, jak zahnuli za další roh.

Suli se otočil a divoce zatahal Borrice za rukáv. "Pane!"

"Co je?" řekl Borric, který se pokoušel srovnat si to všechno v hlavě.

"Ten muž, ten hubený v černém plášti. To je ten, co jsem ho viděl v guvernérově domě v Durbinu - ten se zlatým náhrdelníkem. Ten, co pracuje pro lorda Ohně."

Borric se zády opřel o dveře a přikývl. "To dává smysl."

Ghuda pozvedl svůj meč a zašeptal: "Tak co, co se děje?"

"Vím, proč se nám už od Durbinu lepí smůla na paty," zamumlal Borric.

"Cože?"

"Řeknu ti to později. Doufám, že jste si odpočinuli. Klidná chvilka vsedě právě skončila. Musíme co nejrychleji najít toho sluhu."

Borric opatrně otevřel dveře, takže jejich zaskřípání skoro nebylo slyšet. Vyšel do haly ještě dřív, než se ho Ghuda stačil na cokoli zeptat. Borric na okamžik zaváhal, zatímco ostatní vyšli ven a zavřeli dveře. Pokynul Ghudovi a Sulimu, aby se drželi při zdi.

Z haly vedla jen jediná chodba, a tak se vydali právě tudy. V tomto křídle paláce nesvítila žádná světla, a protože Borric pochyboval, že by keshanské šlechtice nějak zvlášť bavilo klopýtat v neosvětlených chodbách, usoudil, že tudy nikdo nechodí.

Když dorazili na vzdálený konec haly, Borric se otočil a zašeptal: "Někdo jde." Pokynul Ghudovi a Sulimu, aby se přitiskli ke stěně, a sám rychle přeběhl na druhou stranu.

Zpoza rohu se vynořila osamělá žena a Ghuda se jí postavil do cesty. "Co -" řekla, ale to už k ní zezadu přistoupil Borric. Žena byla silná a svalnatá, ale Borric ji držel pevně a táhl ji k nejbližším dveřím.

Místnost trochu projasňovalo světlo z protějšího pokoje. Borric k sobě ženu pevně přitiskl a zašeptal jí do ucha: "Vykřikneš, a budeš toho litovat. Budeš zticha, a nic zlého se ti nestane. Rozumíš?"

Žena jednou přikývla a on ji pustil. Bleskově se otočila a vyhrkla: "Jak se opovažuješ -" Pak teprve zahlédla, kdo ji unesl. "Erlande? Jak ses sem -" Pak si všimla jeho potrhaných šatů a nakrátko ostříhaných tmavých vlasů a

rozšířily se jí oči. "Borrici! Jak ses sem dostal?"

Borric snad stokrát v životě slyšel Jamese vyprávět o tom, jak žil v Krondoru jako zloděj. Jeho divokými historkami se jako červená nit táhl jediný společný rys: totiž jeho 'nos na problémy'. A dnes vůbec poprvé v životě Borric pochopil, co tím James myslel. Něco v něm na něho křičelo, že přímo před ním stojí obrovský problém.

Vytasil znovu meč a namířil jeho hrot na dívku. Ghuda řekl: "Šílenče, tohle snad nebude třeba. Ta ženská -"

"Ticho, Ghudo. A ty, jak se jmenuješ?"

"Miya. Jsem přítelkyně tvého bratra. Bude mít takovou radost, až zjistí, že žiješ. Co ale děláš -" Zasmála se a Borric poznal, že to byl vypočítavý a nucený smích, ačkoli měl znít upřímně a radostně. "Plácám nesmysly. To musí být tím otřesem -"

"Že mě vidíš v paláci," dokončil za ni Borric.

"Chtěla jsem říct 'živého'," usmála se Miya.

"To si nemyslím," řekl Borric. "Když jsi mě zahlédla poprvé, spletla sis mě s bratrem. Pak jsi rychle pochopila, že je to nesmysl. Nikdo, kdo by si myslel, že jsem mrtvý, by to tak rychle pochopit nedokázal. A ty jsi ani neřekla 'Ty žiješ?', ale 'Jak ses sem dostal?' To dokazuje, že jsi věděla, že žiju a že mám být dole ve městě."

Žena zmlkla a Borric řekl Ghudovi a Sulimu: "Je jedna z těch, kdo mě chtěli zabít na každém metru, který jsem urazil z Krondoru do Keshe. Pracuje pro lorda Ohně."

Miyiny oči se rozšířily, když to jméno vyslovil, ale jinak na sobě nedala nic znát. Řekla: "Kdybych hodně nahlas zaječela, v okamžiku by se sem seběhl tucet vojáků."

Borric zavrtěl hlavou. "Tohle křídlo už prohledali. Proklouzli jsme sem za řadami těch, kteří to tady pročesávali místnost po místnosti. Kromě toho teď honí jednoho chlapa."

Ženě se zablesklo v očích. Ustoupila zpátky a pohledem měřila vzdálenost ke dveřím. "Ani na to nemysli," řekl Borric. "Bylo by to o vlásek, ale jsem rychlejší, než vypadám, a měl bych náskok metr a půl," řekl a významně potěžkal svůj meč.

"Nedostaneš se odsud živý, ale to ty víš, ne? Věci už se dostaly příliš daleko, než aby se daly vysvětlit rychle a jednoduše. Byla prolita krev a vojáci se dali na pochod. Tvůj otec shromažďuje v Dolině snů vojsko Západu a připravuje se na vpád."

"Tvůj otec?" zeptal se Ghuda. "Co jsi vlastně zač, když sedíš doma u krbu?"

Borric řekl: "Můj otec je princ Arutha z Krondoru."

Ghuda zamrkal jako sova do světla. "Princ z Krondoru?"

Suli řekl: "A já jsem jeho sluha a budu mu sloužit, až se stane králem Ostrovů."

Ghuda chvíli stál mlčky. Pak řekl: "Šílenče... Borrici... princi, zatraceně, je jedno, jak ti budu říkat, buď, prosím tě, té lásky, a až se dostaneme z téhle kaše, připomeň mi, že ti mám zase vrazit jednu do zubů."

"Pokud se z tohohle opravdu dostaneme, pak ti s radostí nastavím bradu." Obrátil se k Miye. "Můj otec může být ledacos, ale rozhodně není hlupák. Ten by vytáhl s vojskem do Keshe stejně, jako bych já vběhl do tekutého písku s kovadlinou v náručí."

"No, podle všeho jsi právě to udělal," podotkl Ghuda.

"Lže," řekl Borric. "A my se musíme okamžitě dostat k mému bratrovi." Miye řekl: "A ty nás k němu zavedeš."

"Ne."

Borric udělal krok dopředu a přiložil ji hrot meče na hrdlo. Když Miya ani nezbledla, řekl: "Takže ty nemáš strach ze smrti, co?"

"Nejsi přece žádný hrdlořez," procedila skrz zuby.

Ghuda nešetrně odstrčil Borrice stranou a řekl: "On možná ne, ty čubko." Popadl ženu za ramena a trhl jí k sobě. Podle bolestného výrazu v Miyině tváři bylo Borricovi i v šeru jasné, že se k ní nechoval zrovna ohleduplně. Přitáhl si ji k sobě na několik centimetrů a drsně zašeptal: "Ale já, já jsem z úplně jiného těsta. Já vás pravokrevné a ty vaše způsoby vůbec nemám rád. Už jenom to, že se tě musím dotýkat, se mi hnusí. Pro mě za mě bys klidně mohla zaživa hořet a já bych nepřešel ulici, ani abych se na tebe vychcal. Jestli nám nevyklopíš to, co chceme vědět, tak tě zabiju pomalu a bude to strašně bolet. A udělám to tak, že u toho ani nekníkneš."

Klidná hrozba žoldnéřova hlasu musela být přesvědčivá, protože Miya skoro nedokázala mluvit a jen se zajíkala: "Odvedu vás tam."

Ghuda ji pustil a Borric si všiml, že dívce po tvářích stékají slzy strachu. Strčil svůj rapír do pochvy a vytáhl od pasu dýku. Ukázal ji dívce, aby si ji pozorně prohlédla, a pak Miyu postrčil ke dveřím. "Pamatuj si, že nemůžeš utéct. Umím házet dýkou rychleji než ty utíkat."

Miya otevřela dveře a oni vyšli za ní. Když kráčeli vedle sebe, zeptal se Ghuda Borrice: "Jak to, že ti to tak najednou všechno došlo?"

"To je tím mým nosem na problémy."

"Zatím jsi mě nepřesvědčil, že nějaký vůbec máš," poznamenal žoldnéř. "Jsem rád, že se konečně projevil."

"Já taky."

"Ale už předtím jsi přece začal něco cítit," řekl Ghuda. "Proč jsi na ni tak vyletěl?"

"Mířila stejným směrem jako ti dva - a něco na jednom z nich mě varovalo."

"Co to bylo?"

"Šel po mně od chvíle, kdy jsem opustil Krondor. A je to jeden z mála lidí v Keshi, kteří by mě okamžitě poznali."

"Kdo to je?" zeptal se Ghuda, zatímco zabočil za roh do lépe osvětlené chodby.

Když před sebou zahlédl první dvojici stráží u dveří, přesunul se Borric trochu blíž k Miye pro případ, že by se

snažila uprchnout nebo volat o pomoc. Žoldnéřovi odpověděl: "Byl to lord Toren Sie, vyslanec Keshe u dvora mého otce."

Ghuda potřásl hlavou. "Královská krev. Spousta důležitých lidí chce, abys byl mrtvý. Šílenče."

"A někteří velmi důležití lidé chtějí znát pravdu," odpověděl Borric. "Právě ta nám může pomoct přežít o trochu déle."

"Bohové, jen doufám, že máš pravdu," řekl žoldnéř. Miya je prováděla palácem kolem skupin stráží, stojících před dveřmi. Pokud jim připadalo něco zvláštního na tom, že kolem nich prochází členka císařovniny domácnosti v doprovodu tří podivně oblečených mužů, dokázali to mistrně skrývat. Miya zahnula do široké chodby a prošla kolem půltuctů nestrážených dveří.

Na konci dalšího sálu se Miya zastavila před velkými dveřmi a řekla: "Tvůj bratr je uvnitř."

Borric ji postrčil dopředu. "Otevři a jdi dovnitř první."

Žena uchopila do ruky kliku, stiskla ji a otevřela dveře. Vkročila dovnitř, ustoupila stranou a podržela dveře Borricovi. Ten šel za ní, následoval ho Ghuda a jako poslední vstoupil do místnosti Suli.

Prošli krátkým přijímacím pokojem k dalším dveřím, kde se celá procedura opakovala znovu. Ale tentokrát - když dovnitř prošel Suli - za nimi dveře zabouchla a zaječela: "To je Borric z Krondoru! Zabijte ho!"

Na ta slova vyskočili ze svých míst ozbrojení muži v uniformách stráží pravé krve, kteří seděli po stranách dveří, a jejich meče se zasvištěním vyklouzly z pochev.

Služebná ohlásila lorda Niroma a Erland ho pozval dál. Obtloustlý šlechtic vešel dovnitř a uklonil se mu. "Vaše Výsosti, lady Miya mi poslala zprávu, že se mnou potřebujete něco nutně prohovořit." Teprve pak si Nirome všiml Jamese a Gaminy, kteří seděli proti Erlandovi a on je při příchodu neviděl. "Pane, paní. Nevšiml jsem si vás. Omlouvám se."

Velice touží po tom, aby s tebou mohl mluvit o samotě, řekla Gamina. Ve skutečnosti se mu vůbec nelibí, že tady jsme.

"Už máte nějaké zprávy o baronu Locklearovi?"

Nirome pokrčil rameny. "Pokud bychom měli, byl byste první, kdo by je vyslechl. Musím podotknout, že většina z nás, císařovniných rádců, se na celou věc nedívá tak osobně. Ztratili jsme nanejvýš sestřenici, zatímco Ta, jež jest Keshí, přišla o dceru. I když mezi matkou a dcerou často docházelo ke sporům, pokud šlo o záležitosti dvora, jejich vzájemné pouto bylo velmi silné. A jak jste si bezpochyby sám už nejméně tisíckrát řekl, nedává to vůbec smysl."

"Doufal jsem, že řeknete něco podobného," podotkl Erland.

"Jsem pragmatický člověk. Vaše Výsosti. Moje práce v Galerii šlechticů a mistrů dost často spočívá v umění prostředníka a vyjednavače, protože - jak jste si bezpochyby sám všiml - máme tady v Říši spoustu rozmanitých národů. Kesh je mnohonárodní země s dějinami, které se velmi liší od dějin vašeho vlastního Království. Vy jste byli za dávných dnů jedinou rasou. V hranicích vašeho panství žijí jen dva velké národy - jednak v Yabonu a také naši bývalí krajané ve vaší Crydee, ale Kesh je zemí s tisíci jazyky a zvyky."

Snaží se získat čas, ozvala se Gamina.

Proč?

Gamina odpověděla: Chce s tebou mluvit o samotě... ne, chce, abys byl sám... jeho myšlenky přebíhají od jednoho tématu ke druhému. Neuvažuje způsobem, jakým třeba uvažuješ ty, když se mnou mluvíš... myslí na... Najednou Gamina zbledla a o vteřinu později James vyskočil ze svého místa a vytasil meč. Tlustý šlechtic buď něco vypozoroval z Erlandova výrazu, nebo zaslechl zvuk za svými zády, ale bleskově se otočil a pozvedl svou obřadní hůl na obranu.

"Co se děje?" zeptal se Erland.

Gamina řekla: "Borric žije. Je někde tady ve městě. Nirome chce, abys s ním odešel někam do paláce, kde by tě jeho přátelé zavraždili."

Erland to nedokázal okamžitě pochopit. "Cože?"

Nirome zpopelavěl. "Co... co to ta dáma povídá?"

"Má manželka má jisté schopnosti, lorde," řekl James. "A mezi jiným také dokáže vycítit lež. Takže jakou roli jste hrál v té vraždě, k níž dnes v noci došlo?"

Nirome ucouvl o kousek ke dveřím a Erland ho obešel a odřízl mu cestu. Pak vytasil meč a řekl: "Kde je můj bratr?"

Nirome se rozhlížel po únikové cestě, ale když žádnou nezahlédl, zdálo se, že přímo viditelně ochabl. "Milost, lorde princi, milost. Přiznám se, ale musíte mi slíbit, že se za mě u císařovny přimluvíte. Měl jsem v tom plánu, jenž měl znásobit slávu prince Awariho, jen malý podíl. Byl to on, kdo naplánoval smrt své sestry. Chce zabít vás a oženit se se Sharanou."

"S vlastní neteří?" zeptal se Erland.

James mávl mečem. "Už se to kdysi za starších dynastií stávalo. Pokud bylo nástupnictví pokládáno za slabé, ženili se uchazeči o trůn se sestřenicemi nebo i se sestrami či bratry, aby svůj nárok posílili. A když je tolik lidí spřízněno s císařovnou, jsou tu vlastně skoro všichni bratranci a sestřenice."

Nirome řekl: "Přesně tak to je. Ale pokud máme zachránit vašeho přítele, musíme si pospíšit. Je vězněn v nižším poschodí paláce a je zraněný."

James se podíval na Gaminu a ta řekla: Nevím.

Co? zeptal se Erland.

Je velice chytrý a má mysl pružnou jako síť. Možná netuší, že dokážu číst jeho nejživější myšlenky, ale má

podezření, že je ve hře magie, a v duchu jen pořád dokola opakuje to, co už nám řekl. Jsou tam náznaky jiných myšlenek a pocitů... určitě nám lhal o rozsahu své role v celé té záležitosti, ale nevím jak moc. Musíme si na něho dávat pozor.

Erland řekl: "Žije ještě Borric?"

"Má se za to, že ano," odpověděl Nirome. "Několik dní po tom, co ho pouštní válečníci přivezli do Durbinu, jeden otrok uprchl. Říká se, že zavraždil guvernérovu ženu, aby svůj útěk zamaskoval. Hodí se na něho popis vašeho bratra."

Hodně zamlčuje. Ale to, co říká. je víceméně pravda.

Erland řekl: "Musíme najít někoho, komu bychom mohli věřit."

Ve dveřích se objevila služebná a to na okamžik zaujalo Erlandovu pozornost. Nirome využil příležitosti, udeřil ho svou obřadní holí a daleko rychleji, než by člověk od někoho tak otylého čekal, se vyhnul Jamesově ráně. Zařval na dívku:

"Zavolej stráže!" a široce se rozmáchl holi.

Dívka váhala jen okamžik; pak vyběhla ze dveří, ječíc o pomoc. James popadl Niroma za paži a dostal ránu holí do ramene. Erland skočil dopředu, chytil hůl do ruky a strhl dvořana zpátky. Stráže vtrhly do místnosti právě ve chvíli, kdy se Erland napřáhl na tlustého dvořana mečem.

Okamžitě na něho zamířily kopí a meče a kapitán stráže v bílé suknici vojáků pravé krve zařval: "Odložte zbraně, nebo zemřete!"

Erland o odporu uvažoval jen okamžik, pak podal svůj meč jednomu z vojáků. "Potřebuji okamžitě odeslat císařovně zprávu. Došlo zde k velezradě."

Stráže popadly Erlanda a Jamese za paže a kapitán řekl:

"Máme je zabít?"

"Ještě ne," řekl Nirome. "Odveďte je do prázdného křídla paláce a, u všech bohů, se to snažte udělat tak, aby vás přitom nikdo neviděl! Najdu Miyu a Torena Sie a připojíme se k vám."

Erland si najednou uvědomil, že tento tlustý servilní muž poslal do tohoto křídla muže věrné princi Awarimu - a tak také dokázal zavraždit princeznu Sojianu a svést vinu na Lockleara.

"Zavraždil jste Sojianu," řekl Erland. "A Lockleara."

Niromeho chování se náhle jako mávnutím proutku změnilo a místo rozměklého pochlebníka stál před princem zamračený a vychytralý muž, plný rozhodnosti. Vzal si z misky na stole ořech a přímo před Erlandovýma očima rozdrtil jeho skořápku v prstech. "Ty hlupáku. Zapletl ses do věci, o jejichž velikosti nikdy nebudeš mít ani nejmenší ponětí..." Podíval se princi do oči. "Kdyby měl tvůj bratr dostatek slušnosti a zemřel už v Krondoru, tvůj otec by císařovně poslal ostrou notu a k ničemu z tohohle by nemuselo dojít. Pokud bys spolupracoval a nedělal potíže, mohl ses dostat zpátky ke svému tatíčkovi v jednom - a navíc živém - kuse. Nechci se špinit s nepřátelským Královstvím, a jakmile císařovna jediným slovem přijme náš plán, už tě nebudeme potřebovat."

Kapitánovi stráže řekl: "Odveďte je a na tu čarodějnici dávejte pozor. Je z Hvězdna a nějak dokáže uhádnout, co si myslíte, pokud si nedáváte pozor." Podíval se na Gaminu a řekl:

"Možná bychom si ji mohli nechat. Mohla by nám hodně pomocí. Ale pokud bude někdo z nich dělat jakékoli problémy, zabij je."

Vojáci bez zaváhání uposlechli, odvedli všechny tři z místnosti a postarali se o to, aby nikdo z nich neměl naději uniknout.

Ozbrojenci, zburcovaní Miyiným neočekávaným křikem, na okamžik zaváhali. Borric neztrácel čas hodnocením situace, ale rovnou jednal. Mrštil svou dýku po prvním muži, který se pohnul, a zasáhl ho do hrudi. Další klesl k zemi po dlouhém výpadu, při němž Borric skokem překonal půldruhého metru, a tři muži kvapně ustupovali a rychle sahali po svých zbraních.

Zdušený výkřik a nepříjemné zapraskání napovědělo Borricovi, že Ghuda umlčel ženu, která je sem vlákala, tím, že jí zlomil vaz. Pak žoldnéř řekl: "Nezacláněj, Šílenče."

Borric věděl, že Ghuda se chystá vytasit svůj velký meč a potřebuje k tomu více prostoru než princ se svým rapírem nebo Suli s krátkým mečem. Borric si dělal starosti o chlapce, ale neměl čas věnovat mu pozornost. Řítili se na něho tři rozzuření vojáci.

Dýkou odrazil ránu prvního, druhému probodl rapírem hrdlo a uhnul před výpadem třetího. Dutý úder po krátkém výkřiku mu oznámil, že Ghuda vyřídil dalšího. Čtyři šli k zemi a zbývající se stále nepokusili přeskupit síly a zaútočit organizovaně. Borric podnikl další útok. Záludným úderem zasáhl muže do hlavy a usekl mu ucho. Voják s bolestným řevem upadl a Borric ho zabil dýkou, zatímco rapírem už útočil na zbývajícího muže.

Borric uslyšel drsný zvuk oceli pronikající masem a kostmi a usoudil, že Ghuda zabil nebo zneškodnil šestého. Princ odrazil ránu, kterou na jeho vlastní hlavu vedl poslední z těch, jimž čelil, a probodl ho.

Borric se rychle otočil a viděl, že Ghuda kopl jednoho z mužů do rozkroku, přičemž se snažil vytrhnout svůj dvouruční meč z těla protivníka, jehož právě skolil. Suli byl zatlačen do kouta, kde zuřivě mával svou zbraní, a zatím se mu dařilo držet dva muže v šachu. Ale zleva se k němu blížil třetí a Borric vyskočil na stůl a seskočil na druhé straně právě včas, aby onoho muže zezadu zabil. Pak bodl a zranil jednoho ze zbývajících dvou, kteří útočili na Suliho. Ale v tom okamžiku ten druhý provedl výpad svým dlouhým mečem a chlapec vykřikl.

Borric se rozpřáhl a zaťal ostří své zbraně nejméně deset centimetrů hluboko do zad muže, který zranil Suliho. Voják ze sebe vydal žalostný zvuk, podobný zapištění myši, a zhroutil se k zemi. Pak se rozhostilo ticho.

Borric odvalil jednu z mrtvol, které zůstaly ležet na Sulim, a poklekl k chlapci, pokrytému krvi a mamě se snažícímu sevřít zející ránu na břiše. Borric už viděl taková zranění dříve a věděl, že Sulimu zbývá jen několik minut

života.

S pocitem mrazivé bolesti, jakou nikdy předtím nezakusil, uchopil Borric chlapcovu ruku. Suli už jen plytce lapal po dechu a jeho zrak se začínal zastírat. Tvář měl jakoby pokrytou voskem. Po chvilce námahy se mu podařilo promluvit. "Pane?"

Borric sevřel chlapcovu dlaň. "Tady, Suli."

"Byl jsem váš sluha?" zeptal se chlapec tiše.

Borric stiskl Suliho ruku ještě pevněji a řekl: "Byl jsi ten nejlepší sluha."

"Takže bude zapsáno v Knize života, že Suli Abul byl sluhou velkého pána, sluhou prince."

Bezvládné prsty vyklouzly z Borricovy dlaně. "Ano, žebráčku. Zemřel jsi jako princův služebník." Borric už viděl smrt, ale nikdy ne u někoho tak mladého. Přemohl ho pocit bezmoci nad tím, že nedokázal chlapce ochránit. Celou minutu klečel a myslel na to, že kdyby něco udělal nebo řekl, chlapec by mohl zůstat naživu.

Za ním se ozval Ghudův hlas. "Nemůžeme tu zůstat trčet. Leží tu dvanáct mrtvol, a když sem někdo vleze, asi ho to praští do očí. Pojďme!"

Borric vstal a šel. Věděl, že na to, aby se dostal ke svému bratru nebo císařovně, má jen několik minut. Palác se hemžil nepřáteli a nikomu se nedalo důvěřovat.

Běželi zpátky cestou, jíž přišli, dokud se nedostali do haly se strážemi. Borric pokynul hlavou a klidně prošel kolem jedné z dvojic do další ztemnělé haly. Pak, v polovině zšeřelé chodby, jíž se vydali dále, zaslechli blížící se hlasy. Borric a Ghuda jako jeden muž skočili do výklenku u dveří a vzápětí je minula dvojice mužů.

Hlas tělnatého muže, kterého Borric viděl o několik minut dříve, řekl: "Zatraceně. Začíná se nám to rozpadat. Awari se neměl doslechout o smrti své sestry tak brzy. Zjisti, kdo je za to zodpovědný, a dej ho zabít. Měl už být na půli cesty k Aruthovu vybájenému vojsku, když se to měl dozvědět."

Borric vytřeštil oči. Princezna Sojiana byla mrtvá! Možná že právě proto vypuklo v paláci to šílenství; ne kvůli pronásledování čtyř bezejmenných pobudů, kteří se vetřeli do paláce, ale kvůli dopadení princeznina vraha. Borric dal Ghudovi znamení, aby ho následoval, chvíli počkal a pak tiše přeběhl křižovatku chodeb a znovu se přiblížil mužům na doslech. Tlusťoch pokračoval ve svých stížnostech. "Awari je paličatý idiot. Určitě se během jednoho dne vrátí do města, a jestli napochoduje k císařovně a bude požadovat uznání svých nároků, zatímco císařovna zuří nad Sojianinou smrtí, máme na krku otevřenou vzpouru; musíme ho nějak přinutit, aby vedl vojsko na sever a nepletl se tu. Musí to vypadat, že vším jsou vinni Ostrované. Kde ho máš?"

V odpověď se ozval hlas, který Borric znal. "V obilnici vedle ubytoven služebnictva o poschodí níž," řekl Toren Sie.

"Přemísti ho do jednoho z prázdných pokojů pro služebnictvo a pak ho nech najít strážemi. Ať kapitán ohlásí, že byl nalezen a zabit během zatýkání, protože kladl odpor, a pak nech rozhlásit po Galerii, že byl zabit, aby byl umlčen. Potom nech kapitána, který ho najde, za záhadných okolností zemřít. Já odhalím spiknutí v Galerii. Tím, že budeme první, kdo vznese podezření, ho zároveň odvrátíme od sebe. A v okamžiku, kdy někdo začne mít pochybnosti a začne klást otázky, už bude pozdě."

"Ale neočistí to Ostrovy?"

"Ne," odpověděl tlusťoch, "ale každý začne znovu přemýšlet, kdo co věděl, kdo co udělal a jak vysoko spiknutí vlastně sahalo. Každý člen Galerie bude přesvědčen, že jeho sok je ve spojenectví s Ostrovy. Všechno, co potřebuju pro příští dva dny, je zmatek a nejistota. Musím mít čas postarat se o to, aby ti, kdo podporují Awariho a Sharanu, byli v Galerii v rovnováze."

Oba muži došli ke dveřím místnosti, kterou Borric a Ghuda opustili, a pokračovali ke dveřím na druhém konci chodby. "A kde je Miya?" zeptal se otylý muž. Obrátil se, aby otevřel dveře, a musel na chodbě zahlédnout dvě postavy, protože vykřikl: "Kdo je to?"

Borric šel blíž, až se vyloupl z šera před oběma muži u dveří. Štíhlejší z nich řekl: "Ty?"

Borric se křivě usmál a zvedl meč. "Ghudo, mám tu čest představit ti lorda Torena Sie, velvyslance Jejího Veličenstva císařovny Keshe u dvora prince z Krondoru."

Druhý muž se otočil, jako by chtěl vběhnout do místnosti, a Ghuda k němu přistoupil, aby mu v tom zabránil. "Tohohle chlapa sice neznám," řekl Borric, "ale podle toho, jak je oblečený, nejspíš patří mezi příslušníky císařské rodiny Keshe."

Toren Sie řekl: "Když vykřiknu, bude tady během několika vteřin tucet stráží."

Borric řekl: "Vykřikni, a než se sem dostanou, budeš mrtvý."

Toren Sie na něho upřel nenávistný pohled. "Co si myslíš, že získáš?"

Borric namířil hrot své zbraně na vyslancovo hrdlo a odpověděl: "Slyšení u císařovny."

"Nesmysl."

Borric pohnul svým rapírem tak, že jeho hrot hrozivě zasvištěl pod vyslancovou bradou. "Nevím, co všechno se tady děje," řekl, "ale vím dost na to, aby se z tebe stala mrtvola, pokud se dostanu živý k císařovně. Jestli chceš mít naději, že se tomuto osudu vyhneš, měl bys mi začít vyprávět všecho, co potřebuju vědět."

Otylý muž řekl: "Řekneme vám všechno, co si budete přát. Ale bude lepší, když přitom nebudeme stát tady na chodbě. Můžeme si sednout do pokoje jako civilizovaní lidé."

Aniž počkal na odpověď, prudce otevřel dveře a jen Ghudova bleskurychlá reakce mu zabránila, aby jim je nepřirazil před obličejem. Mohutný žoldnéř se do nich plnou vahou opřel a začal je pomalu otvírat, ale pak odpor z druhé strany náhle ustal a Ghuda téměř po hlavě vpadl do místnosti. Borric popadl Torena Sie za náhrdelník, zkroutil mu zlatý řetěz pod krkem tak, až se velvyslanec začal dusit, a vlekl ho do místnosti za Ghudou.

Vstoupil do ní právě včas, aby zahlédl tlusťocha, jak s nezvyklou mrštností utíká ke dveřím na druhé straně

pokoje. Ghuda už byl u dveří, když jimi muž s řevem: "Zabijte je!" vyběhl ven.

Borric neváhal a udeřil vyslance jilcem svého meče se strany do hlavy. Muž v bezvědomí klesl k zemi a Borric se rozběhl k protějším dveřím.

Když k nim dospěl, našel na prahu stát Ghudu, jak užasle zírá na tlusťocha, klátícího se ve vzduchu asi půl metru nad zemí. V místnosti leželo na zemi v bezvědomí půl tuctu vojáků v uniformách Vnitřní legie, několik dalších mužů, kteří byli pravé krve, a také hrabě James, Gamina a Erland.

Na velkém kulatém stole seděl Nakor se zvláštním výrazem ve tváři, něco si mumlal a ukazoval dvěma prsty na vznášejícího se muže.

Když uviděl Ghudu a Borrice, přestal mumlat a vykřikl:

"Borrici! Ghudo!" Vzápětí tělnatý Keshan s mohutným zaduněním dopadl na podlahu a Ghuda k němu přiskočil a chytil ho za krk.

Borric přistoupil k místu, kde leželi jeho přátelé, a řekl: "Nakore, co jsi to udělal?"

"Bavil jsem se s vojáky; hráli jsme hrozně veselou hru na honěnou a oni mě ztratili. Tak jsem je šel hledat. Pak jsem tě najednou uviděl - aspoň jsem si myslel, že jsi to ty - jak tě stráže někam vedou, a napadlo mě, že se tě zeptám, kde jsi přišel k tomu krásnému oblečení a kde jsi nechal moje přátele Ghudu a Suliho. Kde je Suli?"

Ghuda se podíval na Borrice, který řekl: "Suli je mrtvý."

"To je smutné," řekl mužík. "Byl to hodný kluk a byl by z něho dobrý muž. A určitě bude, až se narodí v novém vtělení. To je tvůj bratr?" Nakor ukázal na Erlanda.

"Ano," řekl Borric. "Co jsi s nimi udělal?"

"No, vlezl jsem dovnitř a všechny to rozrušilo. Někteří vypadali, že nejsou rádi, že mě vidí, a mě ta hra už přestala bavit, a tak jsem je omráčil. Počítal jsem, že se tu dříve nebo později objevíte. A vidíte? Měl jsem pravdu."

Ghudovo a Borricovo napětí se náhle uvolnilo ve výbuchu smíchu. "Ano, měl jsi pravdu." Zjistili, že se nemohou přestat smát, a usmívající se mužík vypadal, že má z jejich veselí radost. Nakonec ze sebe Borric, jemuž už po tváři tekly slzy, vypravil: "Všechny jsi omráčil? Jak jsi to dokázal?"

Nakor pokrčil rameny. "Je na to takový trik."

Borric se znovu rozesmál. "A co teď?"

Nakor sáhl do svého batohu a řekl: "Chceš pomeranč?"

"Nikdy by mě nenapadlo, že ti tohle povím," řekl Erland, "ale chyběl jsi mi."

Borric přikývl. "Ty mně taky. Takže, co uděláme s touhle bryndou?"

James už ze sebe setřásl následky působení Nakorova kouzla, zatímco Gamina byla ještě skoro úplně omámená. Ghuda stál u probouzejících se vojáků a vypadal, že je připraven přeseknout na dva kusy každého, kdo se pohne, takže muži seděli klidně a nedělali potíže.

Erland se probral jako první, což podle Nakora mělo něco společného s tím, že byl nejmladší. Bratři si navzájem povyprávěli, co věděli, a dospěli k závěru, že se spousta věcí dělala dvojmo.

James řekl: "Možná, kdybychom předali zprávu přímo císařovně...?"

"Jak?" zeptal se Borric.

"Gamina," odpověděl Erland.

Borric se zatvářil nechápavě a Erland řekl: "Umí mluvit v mysli, nepamatuješ si?"

Borric přikývl a pak zrudl. "Mohl jsem 'zavolat' o pomoc, když jsem se dostal do paláce, a ona by mě uslyšela."

"Proč jsi to neudělal?" zeptal se James a obrátil se ke Gamině, která se už také začala probírat.

Borric se rozpačitě usmál. "Nenapadlo mě to."

"A," zajímal se James," jak ses vyhnul jejímu myšlenkovému doteku, když na tebe dneska narazila?"

Borric ukázal palcem na Nakora. "Vycítil to a nějak ji zablokoval."

James řekl: "Ty jsi mág?"

Nakor se zatvářil dotčeně. "Ne. Isalánec. Mágové jsou suchaři, kteří sedí v jeskyních a dělají vážné a strašlivé věci. Velkou magii. Lidi nemají mágy rádi. Já umím jen pár malých triků, kterými bavím lidi. To je všechno."

Gamina už se úplně probrala a James řekl: "Podle toho, jak vypadají ty stráže a náš tučný přítel tamhle, to nejsou žádné triky, a zábava taky vždycky ne."

Nakor se široce usmál. "Děkuju. Jsem opravdu dobrý v tom, co dělám, a já si myslím, že to zábava byla."

Gamina zahlédla Borrice a řekla: "Ty žiješ!"

"Už to tak vypadá," odpověděl Borric se smíchem.

Gamina ho objala a zeptala se: "Ale jak to, že jsem tě nedokázala najít na poušti?"

Borric chvíli vypadal, zejí nerozumí, ale pak pochopil. "Jasně. To zatracené čarodějnické roucho, které jsem předtím vyhrál. Otrokáři mě pokládali za mága a dali mi pouta, která nějak brání mágům v užití jejich moci."

"Pche!" řekl Nakor. "To by se nemohlo stát, kdyby ti mágové věděli, co dělají."

James řekl: "Možná. Každopádně další otázka zní: jak se odsud dostaneme k císařovně?"

"To by mělo být snadné," řekl Nakor. "Prostě pojďte za mnou. A ty pacholky vezměte s sebou."

Ghuda odzbrojil dvanáct vojáků a přitáhl do místnosti Torena Sic, který se ještě neprohrál z bezvědomí. Se čtyřmi strážci, Borricem, Erlandem, Jamesem a Ghudou, se nezdálo, že by čtrnáct zajatců mělo v úmyslu dělat nějaké potíže. Jen Nirome vyhrožoval: "Jakmile potkáme první stráže, stanete se zajatci vy. Tuto část paláce ovládají muži oddaní Awarimu."

Nakor se usmál. "Možná."

Když došli do chodby, kde narazili na dvanáct vojáků, sáhl Nakor do svého batohu a něco odtamtud vytáhl.

Borric a Ghuda už měli s batohem své zkušenosti, a proto přihlíželi téměř znuděně, ale všichni ostatní užasli. Protože když Isalánec zvedl ruku, seděl mu na ní rudě a zlatě kropenatý sokol, královský pták Keshe, nejuctívanější posvátný symbol císařovniny moci. Byl považován za téměř vyhynulého - v císařských voliérách už zbývaly jen tři samičky. Sokol zahvízdal a rozprostřel křídla, ale zůstal sedět na zápěstí malého Isalánce, který kráčel chodbou.

Stráže, které míjel, s otevřenými ústy zíraly na nádherného ptáka. Všechny vojáky, kolem nichž prošel, Nakor vybídl: "Pojďte s námi, prosím. Jdeme navštívit císařovnu."

Nezáleželo na tom, co říkali Nirome a Toren Sic; všichni vojáci vypadali, jako by je pohled na sokola přivedl do transu. Řadili se za Ostrovany a jejich zajatce, a když vstupovali do císařovniny trůnní síně, následovalo Nakora a jeho společníky více než dvě stě mužů.

Vrchní ceremoniář řekl: "Co se děje?"

Borric a Erland postoupili kupředu a Erland řekl: "Princové Borric a Erland z Ostrovů si přejí neodkladně předstoupit před Její Veličenstvo. Rádi bychom s ní projednali drobnou záležitost týkající se velezrady."

V síni právě probíhalo mimořádné jednáni Galerie šlechty a mistrů, když do ní vešel průvod vedený Nakorem, jemuž se na zápěstí hrdě vypínal sokol. Jakmile dorazili před císařovnu, uklonili se a Lakeisha se napůl zvedla ze svého trůnu. "Co je tohle za šílenství?" Přelétla očima společnost pod sebou a náhle si uvědomila, že Borric stoji vedle svého bratra. "Ty - pokud se nemýlím - jsi měl být mrtev."

Nirome se pokusil promluvit. "Veličenstvo, tito zločinci -"

Ghuda položil otylému muži čepel svého meče na rameno a řekl: "Není zrovna nejzdvořilejší mluvit bez dovolení." Pak se obrátil k císařovně. "Pardon, matičko. Nenechte se přerušovat."

Zdálo se, že Lakeisha pochopila, že je třeba vyjasnit jisté záhady, a rozhodla se, že se neurazí. "Děkuji," odvětila suše a řekla Nakorovi: "Začneme s tebou, malý muži. Víš, že vlastnictví císařského sokola se trestá smrtí?"

Nakor se usmál. "Jistě, císařovno. Ale já toho ptáka nevlastním. Jen jsem si ho dovolil přinést před váš ctěný zrak. Je to prostě dárek k narozeninám." Aniž by čekal na dovolení, vystoupil Isalánec drze po schodech na pódium a přešel k trůnu. Dva černě odění muži izmaliské stráže mu hodlali odříznout cestu, ale on se kolem nich prosmýkl. Za trůnem stál prázdný symbol slunce. Nakor na něj dravce posadil a sokol zamával křídly.

"Na císařském slunci může sedět jen samec, Isalánče," řekla císařovna.

"Nakor rozumí, císařovno. Tenhle je kluk. Zplodí vám spoustu malých sokolíků. Chytil jsem ho loni na jaře v horách západně od Tao Zi. Ještě jich tam pár zbylo. Pokud tam pošlete svého císařského sokolníka, mohl by je sem dovézt. A linie by pokračovala."

Císařovna se od smrti své dcery neusmála, ale teď to udělala. Něco ve slovech malého muže na ni zapůsobilo: věděla, že nemluví jen o vzácných ptácích, ale i o císařské rodině. "Tohle je dar neskutečné krásy," řekla.

Nakor se cestou dolů zastavil vedle trůnu, naklonil se k ni a řekl: "Bylo by od vás opravdu moudré, kdybyste raději uvěřila tomu, co vám budou říkat dvojčata, protože tamti dva -" ukázal na Niroma a Torena Sie "- jsou strašně zlí lidi."

Císařovna se zahleděla na skupinku pod trůnem a nakonec řekla: "Princi Erlande, co kdybyste začal vy, abychom mohli oddělit zrno od plev?"

Erland s Borricem se za neustálé pozornosti všech přítomných snažili každý ze svého pohledu osvětlit události, k nimž došlo od útoku v poušti. Bez přerušení mluvili nejméně čtvrthodinu. Erland dokončil líčení situace, která předcházela jejich příchodu do síně, a dodal: "Poslední věc, která mě přesvědčila o tom, že je Nirome odpovědný za Sojianinu smrt, bylo to, jak mi před očima rozdrtil skořápku ořechu. Princezna měla přece zlomený vaz - a to mohl udělat jen někdo se silným stiskem. Locklear je vynikající šermíř, ale síla mu chybí." Ukázal na Niroma a dodal: "Zde stojí vrah. Zde stojí ten záhadný lord Oheň!"

Císařovna vstala a řekla: "Můj lorde Nirome -"

Ale ode dveří se ozval výkřik: "Matko!"

Vešel princ Awari s tuctem důstojníků včetně lorda Raviho a lorda Jaky. Přešel před trůn, uklonil se a řekl: "Co to je za strašné zprávy o Sojianě?"

Císařovna chvíli mlčky hleděla synovi do tváře a řekla:

"Právě to chceme zjistit. Zůstaň tady a mlč. Týká se to i tvé budoucnosti." Znovu se obrátila k Niromovi. "Právě jsem se chtěla zeptat lorda Niroma, co mi o těchto obviněních může říci."

Tlustý dvořan řekl: "Matko nás všech -"

"Prosím," přerušila ho císařovna, "tenhle titul nesnáším ze všech nejvíc. Zvlášť teď."

"Největší ze všech vládců, měj slitování. Dělal jsem jen to, co jsem pokládal za nejlepší pro Říši - chtěl jsem pomoci tvému synovi ke trůnu. Ale rozhodně jsem nikdy neměl v úmyslu někomu ublížit. Útok na prince Borrice byla jen lest, která měla Ostrovany zdržet mimo město. Přáli jsme si jen, aby se pozornost následovníků princezny Sojiany upírala na sever - proto jsme zfalšovali hlášení o invazi královských vojsk. Ale za vraždu tvé dcery nejsem odpovědný! Byl to Awari, kdo se snažil odstranit z cesty svého rivala."

Princ Awari sebou na ta slova trhl a jeho meč vylétl napůl z pochvy, než mu lord Jaka zadržel ruku. Císařovna vykřikla:

"Dost!" Rozhlédla se po místnosti a řekla: "Jak můžeme zjistit pravdu?" Otočila se ke dvojčatům: "Vaše tvrzení jsou přesvědčivá, ale kde jsou důkazy?"

Podívala se na Gaminu. "Vy tedy tvrdíte, že dokážete číst myšlenky?"

Gamina přikývla, ale Nirome zaječel: "Je to žena cizince, Veličenstvo! Bude lhát, aby posloužila manželovi a

jeho věci!"

Gamina chtěla odpovědět, ale císařovna řekla: "Pochybuji, že byste byla schopna lži, drahá." Pak pokynula rukou kolem sebe a tím gestem obsáhla celou Galerii šlechty a mistrů. "Ale pochybuji, že by ostatní dokázali být natolik nestranní, aby to uznali. Pokud jste si toho ještě nevšimla, panuje tady poněkud napjatá nálada."

Do místnosti vběhl kapitán v brnění Vnitřní legie a zašeptal něco do ucha vrchnímu ceremoniáři. Ten se tázavě podíval na císařovnu a požádal ji o povolení přistoupit blíž. Pokynula mu a on vyšel po schodech.

Když jí předal kapitánovo hlášení, císařovna se opřela do polštářů. "No, to je tedy moc hezké. Právě jsem dostala hlášení o tom, že se dva oddíly palácové stráže zabarikádovaly v jednom křídle paláce, odmítají složit zbraně a městem procházejí ozbrojené jednotky.

Takže," řekla a vstala z trůnu, "nyní stojíme před ozbrojeným povstáním v našem vlastním městě! Tímto uvaluji na Kesh Císařskou pečeť míru a muž, který tasí meč jako první, nebo ten, jehož podřízený tasí meč jako první, ať už je prostý nebo urozený, propadne hrdlem! Vyjádřila jsem se jasně?" Poslední větou se obracela na lorda Raviho, který se ani nepohnul.

Císařovna se znovu posadila a řekla: "Znovu stojím tváří v tvář zradě a věrolomnosti, ale nemohu nijak odhalit pravdu."

Nakor si významně odkašlal.

"Ano?" zeptala se císařovna. "Co se děje?"

"Veličenstvo, znám starobylý isalánský způsob odhalování pravdy."

"Ráda bych věděla, co to je."

Nakor se usmál a řekl Ghudovi. "Přiveď sem před pódium toho tlusťocha." Když to žoldnéř učinil, položil Nakor svůj batoh na podlahu a začal se v něm přehrabovat. Po chvíli hledáni vykřikl: "Á, tady je to!" a vytáhl něco ven.

Všichni, kdo stáli poblíž, instinktivně ustoupili zpátky, protože v rukou držel nádhernou a neuvěřitelně velkou kobru. Had byl skoro dva metry dlouhý a silný jako mužské předloktí. Šupiny na zádech měl zlaté jako vytepaný kov a jeho krk byl zelený jako nejtemnější a nejzářivější smaragd. Plaz si modročernýma očima, v nichž tančily rudé plamínky a které připomínaly ohnivé opály, prohlížel zděšený dav. Z tlamy mu šlehal krvavě rudý jazyk. Pak tlamu otevřel a s hlasitým a hrozivým zasyčením odhalil dva slonovinově zbarvené jedové zuby. Zasvíjel se a znovu zasyčel, když jej Nakor položil na podlahu před Niroma. Dvořan se přikrčil pod schody pódia a Nakor řekl: "Toto je Had pravdy ze Šašú. Lhát před ním znamená vzývat smrt." S veselým mrknutím stranou na Niroma dodal: "Strašně bolestivou."

Had se přesunul k Niromovým nohám a vztyčil se, takže se zdálo, že se dívá tlustému muži pravé krve přímo do oči. Jeho široká kápě se roztáhla do stran a na šupinách zatančily zlaté jiskřičky světla.

Nakor řekl: "Pokud budete říkat pravdu, had nezaútočí. Jediná lež, a zemřete. Bez varování. Je to spolehlivé."

Nirome se Stěží dokázal pohnout, tak ho had, houpající se před jeho očima, hypnotizoval. Pak, když od něho byl už jen čtvrt metru, zaječel: "Dost! Řeknu všechno! Všechno jsem to tak plánoval už od začátku!"

Několik členů Galerie si mezi sebou začalo tlumeně šeptat. Císařovna se zeptala: "Jakou v tom hrál Awari roli?"

Niromeho strach se změnil ve vztek a obrátil se k císařovně. "Awari? Ten nafoukaný kohout a hlupák? Myslel si, že mu chci pomoci prosadit jeho nárok. Chtěl jsem po Sojianině smrti svést vinu na Awariho - nebo ho očernit alespoň natolik, že by ho jako nástupce na trůn nikdo nepřijal."

"Takže," řekla císařovna a znovu se opřela do polštářů, "jsi chtěl, aby se mou nástupkyní stala Sharana. Ale proč?"

Nirome odpověděl: "Protože Ravi a jeho spojenci by další císařovnu nepřijali. Jižní národy jsou už znovu připraveny k povstání, a kdyby Bratrstvo jezdců muselo držet volný průsmyk Keshanským pásem, byla by Nižší Kesh navždy ztracena. A lord Jaka a jeho spojenci by za manžela císařovny nikdy nepřijali nikoho, kdo by nebyl pravé krve. Takže by zbývala jediná možnost."

Lakeisha přikývla. "Očividně. Provdat Sharanu za někoho, kdo by se mohl stát nástupcem. Po mé smrti prohlásit jejího manžela za císaře." Povzdechla si. "A kdo by se pro tuto úlohu hodil lépe než velký vyjednavač lord Nirome? Jediný člen Galerie, který nemá nepřátele? Jediný člověk, který je schopen přesvědčit lidi pravé krve i ty, kteří k nim nepatří?"

Císařovna si zakryla tvář rukama a na okamžik se zdálo, jako by znovu plakala. Když se ale znovu napřímila, měla zarudlé oči, ale na její svraskalé tváři nebyly stopy po slzách. "Jak se mohlo stát, že nejvyšší šlechta spřádá plány na své vlastní vyvýšení, a nikoli pro dobro Říše?" Nahlas vzdychla a řekla: "Lorde Ravi. Jak by ten plán dopadl?"

Mistr Bratrstva jezdců se uklonil. "Veličenstvo, obávám se, že zrádce má pravdu. Až do dnešního večera jsme věřili tomu, že za smrt vaší dcery je odpovědný váš syn, princ Awari. Nepřijali bychom vaši dceru Sharanu za vládkyni, ale zároveň bychom nedovolili, aby nám vládl někdo, jehož jména se dotkla krev. Nirome by byl logickým kompromisem."

Zdálo se, že císařovna omdlela, tak hluboko do trůnu se opřela. "Áááh!" vykřikla. "Všechno je v troskách! Celý národ se řítil do bezedné jámy, ale sama ruka osudu nám poslala ke dvoru tyto dva chlapce!"

Erland řekl: "Veličenstvo, mohu vás požádat o laskavost?"

"Zdá se, že vám bylo ukřivděno stejně jako nám všem, princi Erlande," řekla císařovna. "Jaké máte přání?"

"Otázku Nironemu." Pak se rozechvělého šlechtice zeptal:

"Z vraždy Sojiany byl obviněn Locklear. Říkal jsem, že by ji mohl zavraždit jen člověk se silnýma rukama, nikdo jiný by jí vaz zlomit nedokázal. Zabil jste ji a uvrhl podezření na mého přítele?"

Nirome se zahleděl na kobru a zašeptal: "Ano."

"Kde je Locklear?" zeptal se James.

Nirome se pokusil ještě víc ucouvnout ke schodišti. "Je mrtvý. Tělo jsme schovali do sýpky v nižších poschodích," hlesl.

Gamině se v očích zaleskly slzy a James s dvojčaty vypadali, že jsou touto zprávou zdrceni. Věděli, že musí počítat s tím, že byl Locklear zavražděn, ale dokud to nezaslechli na vlastní uši, pořád měli naději. První promluvil Borric. "Vaše Veličenstvo, vím, že Kesh nenese vinu na smrti jednoho z našich vyslanců. Ostrovní království nebude požadovat žádné odškodnění." Mluvil klidně, ale všichni, kdo stáli poblíž, si všimli, že se mu v očích sbírají slzy.

Císařovna vstala a rozhlédla se po shromážděné Galerii. "Slyšte můj rozsudek!" Ukázala na Niroma a řekla: "Tento muž se odsoudil vlastními slovy." Obrátila se ke zrádci a pokračovala: "Nirome, ty, který již nejsi šlechticem, vlastní řečí ses přiznal ke zlým skutkům a propadl jsi hrdlem."

Tlustý muž ztuhl a vykřikl: "Dovolávám se práva zemřít vlastní rukou!"

"Pozbyl jsi práva čehokoli se domáhat!" vyštěkla císařovna. "Od této chvíle nepocházíš z naši krve. Nebude ti dopřána příjemná smrt, která by tě odnesla do nevědomí působením milosrdného jedu; nebude ti dopřáno lehké prořízntutí zápěstí v horké vodě, které by ti darovalo věčný spánek.

Za dávných časů byl těm, kdo zradili svého císaře nebo císařovnu, určen jasný trest. Nebyl vynesen po celá staletí, ale stane se tak nyní. Toto je tvůj rozsudek, Nirome: dnes v noci budeš uzavřen do cely, abys mohl rozjímat o svých nepravostech a přicházející smrti, a každou čtvrthodinu ti bude stráž předčítat můj rozsudek znovu, abys nepoznal odpočinku.

Za úsvitu budeš odveden do chrámu, kde bude rozsudek přečten znovu před velekněžem Guiswy, aby sám Lovec s rudými tesáky věděl, že pro tebe není vyhrazeno místo na Pláních věčného lovu. Pak budeš odveden k bránám horního města a zbaven oděvu. Tucet vojáků pravé krve tě zbičuje a požene tě takto celým městem. Pokud upadneš, budou ti na kůži přikládány žhavé uhlíky, dokud nevstaneš a nepoběžíš dál.

U bran města budeš zavřen do klece a strážní budou každou hodinu číst tento rozsudek, aby každý, kdo půjde kolem, znal míru tvých zločinů. I ti nejnižší dostanou do ruky bambusové hole, aby tě jimi mohli trýznit, takže na vlastni kůži pocítíš hněv těch, jež jsi zradil.

Přesto přežiješ a nikdo ti nedaruje rychlou smrt. Až se přiblížíš smrti vyčerpáním, budeš vyveden z klece a dostaneš vodu s hořkým octem a chléb posypaný solí. Pak budeš znovu veden bičem a žhavými uhlíky na okraj Hlubokého jezera, k bažinám, kde lovili první králové pravé krve. Tam budeš pít hořké vino zrady a jíst shnilé maso proradnosti. Pak ti bude odříznuto od těla mužství a budeš hozen do bažiny, kde tvé maso sežerou krokodýli jezera.

Tvé jméno bude vymazáno z každé císařské listiny a výnosu, aby si je už nikdo nikdy nemohl připomínat. Na jeho místo bude vepsáno 'Ten, který zradil svůj národ' a jméno Nirome bude od tohoto dne až do věčnosti zapomenuto všemi dětmi pravé krve. Zanedlouho ani sami bohové nebudou vědět, kým jsi byl. A v černé prázdnotě bezejmenných a zapomenutých bude tvá duše trpět věčným odloučením.

Tak zní můj rozsudek!"

Vrchní ceremoniář zvolal: "Ta, jež jest Keshí, promluvila! Nyní vyplňte její přání!"

Přiběhly stráže, ale když došly ke kobře, zaváhaly. Nakor jim naznačil, že jim had neublíží, a vojáci odtáhli vyděšeného Niroma pryč. "Ne!" ječel, když ho vlekli od dvora, a jeho výkřiky se odrážely od zdí síně,

Císařovna se obrátila k Torenu Sie. "Nyní, můj bývalý příteli, vyjmenuješ své společníky, kteří se na tomto spiknuti podíleli, a já tě možná ušetřím. Dostane se ti buď rychlé smrti, nebo pouhého vyhnanství. Jinak budeš následovat svého přítele v ponížení a bolesti."

Lord Toren Sie se uklonil a řekl: "Vaše Veličenstvo je milosrdné. Odhalím vše."

Když ho odváděli, pokynula císařovna Nakorovi. "Udělej s tím něco."

Isalánec přešel dopředu, usmál se a řekl: "S tímhle. Vaše Veličenstvo?"

Sehnul se, uchopil kobru, a když se narovnal, svíral v rukou dlouhý provaz. "Vždyť je to jen kus šňůry."

Svinul provaz kolem lokte a strčil jej zpátky do batohu. Erland vytřeštil oči, ale Borric řekl: "Je to jenom trik."

Kapitola osmnáctá

TRIUMF

Sluha se uklonil.

Borric a Erland vešli se svými společníky do malé zahrady a sluha je rozesadil na měkké polštáře kolem stolu, který se skoro prohýbal pod širokým výběrem pochoutek a vybraných vín. Ghuda a Nakor si každý posloužili po svém - první si nalil ze džbánku studený ležák, druhý ohřáté pivo z konvice. Hosté se pustili do jídla bez hostitelky.

Když do zahrady dorazila císařovna, kterou přinesli sluhové v nosítkách, všichni začali vstávat. Mávnutím ruky jim naznačila, aby zůstali na místech. "Takových neformálních chvil si užiju jen málo, takže si je chci vychutnat. Seďte, seďte." Sluhové postavili nosítka do čela stolu a vytáhli dlouhé tyče, na nichž je nesli.

O chvíli později vešla Sharana a posadila se mezi babičku a Erlanda. Usmála se na Borrice, který na ni zíral s otevřeným a jasně čitelným obdivem. Borric už byl oblečen ve vlastních šatech z těch zavazadel, která se podařilo po útoku v poušti zachránit. Jeho vlasy měly znovu svůj přirozený odstín - barvu z nich smyli nějakou páchnoucí tekutinou od Nakora. Ghuda a malý čaroděj dostali pro tuto příležitost od dvora slavnostní oblečeni.

"Chtěla jsem si s vámi jen trochu neformálně popovídat, než se znovu vrátíme k té únavné oslavě. Nechce se mi ani věřit, že to všechno budeme muset snášet ještě další čtyři a půl týdne."

"Trochu mě překvapilo, že jste nařídila, aby oslavy pokračovaly, Vaše Veličenstvo," řekl Erland.

Stará žena se usmála. "Niromeho zrada by nebyla ničím ve srovnání s problémy, jakým bych musela čelit,

kdybych slavnosti ukončila, Erlande. Šlechticům a mistrům stačí k životu země nebo moc, ale prostí lidé Říše si chtějí užít trochu zábavy. Pokud bychom se jim ji pokusili vzít, ulicemi by tekla krev. Ty vypadáš docela jako obyčejný člověk, Ghudo Bule. Nemám snad pravdu?"

Ghuda, který se ošíval v rozpacích z toho, že se nacházel ve společnosti tolika mocných lidi, řekl: "Je to pravda, Vaše Veličenstvo. Většina chlapů přestane dělat problémy, když má co jíst, pít, má střechu nad hlavou, může se občas poveselit s holkama a užít si trochu legrace. Pak už mají pocit, že by mohli něco ztratit."

Císařovna se zasmála. "Ach, filozof. A vážný." Ostatním řekla: "Ani si nevšiml, že jsem si z něho dělala legraci." Povzdechla si. "Nejspíš už jsem se odnaučila dělat si z někoho legraci."

Podívala se znovu na Ghudu a řekla: "Takže jakou si žádáš odměnu za to, že jsi pomáhal zachránit Říši?"

Ghuda se zatvářil velice rozpačitě a Borric řekl: "Slíbil jsem mu deset tisíc zlatých ecu. Veličenstvo."

"Budiž," řekla. "A ještě jednou tolik z naší pokladnice. Nechtěl bys tady zůstat a pomoci s velením Vnitřní legie, Ghudo? Máme teď spoustu volných míst, a až Toren Sie dokončí své přiznání, bude jich ještě víc."

Ghuda se usmál, protože příliš často podobné nabídky nedostával, ale řekl: "Je mi líto, Vaše Veličenstvo, ale myslím, že si raději vezmu jen peníze a koupím někde v Jandowae hospodu. Počasí je tam příjemné a moc se tam toho neděje. Najmu si tam pár číšnic a možná se s jednou z nich ožením a pořídím si pár dětí. Už jsem na všechno to cestováni a dobrodružství moc starý."

Císařovna se na něho mile usmála a řekla: "Závidím ti tvé skromné plány, válečníku. Všem v hospodě se určitě budou tvá vyprávění u krbu líbit. Ale pamatuj si, že jsem tvým dlužníkem, a kdybys snad něco potřeboval, pošli zprávu a já tě vyslechnu."

Ghuda sklonil hlavu a řekl: "Vaše Veličenstvo."

"A co ty, čaroději?" řekla císařovna Nakorovi. "Jak ti můžeme poděkovat za to, co jsi pro nás vykonal?"

Isalánec si hřbetem ruky otřel pěnu od úst a zeptal se: "Mohl bych dostat koně? Velkého černého koně? A krásné modré roucho, ve kterém bych na něm jezdil?"

Císařovna se zasmála. "Třeba tisíc koní, když budeš chtít."

Nakor se usmál. "Ne, díky, jeden mi bude docela stačit. Člověk těžko může sedět na více koních najednou. Ale kdybych měl krásného černého koně a modré roucho, byl bych zase Nakorem, Modrým jezdcem. To by bylo krásné."

"Ještě něco? Zlato? Místo u dvora?"

Nakor sáhl do batohu a vytáhl balíček karet. Promíchal jej a řekl: "Dokud budu mít své karty, nebudu potřebovat zlato. A kdybych musel vysedávat u dvora, nezbyl by mi čas na ježdění na koni. Díky, Vaše Veličenstvo, ale ne."

Císařovna se na oba podívala a řekla: "Dva nejpodivnější lidé, kteří za mého života přišli do paláce - a já je nedokážu přesvědčit, aby tady zůstali. Dobrá," řekla pobaveně. "Ale jsem si jista, že kdybych byla v Sharanině věku, už bych si našla nějaký způsob, jak vás přemluvit."

Všichni se zasmáli. Císařovna pak řekla: "Lorde Jamesi, je mi líto, že musím přerušit lehký tón tohoto rozhovoru, ale našli jsme tělo vašeho společníka. Baron Locklear bude připraven k návratu do Krondoru a na usedlost jeho otce na Konci světa ho doprovodí jednotka čestné stráže. Říše je připravena vyrovnat jakékoli odškodnění, o něž váš král požádá. Byl to šlechtic Království a náš host; jeho bezpečnost byla v našich rukou a my jsme dovolili, aby byl zavražděn."

James řekl: "Myslím, že princ Arutha i král to pochopí." Na okamžik se zamyslel. "Už když jsme sem přicházeli, věděli jsme, že nás čeká nebezpečí. Je to cena, kterou platíme za svá privilegia."

Císařovna si ho prohlížela pronikavým pohledem. "Vy Ostrované jste zvláštní. Berete tak vážně své představy o odpovědnosti šlechty a Velké svobodě."

James pokrčil rameny. "Velká svoboda dává i těm nejprostším lidem práva, která nemůže porušit ani ten nejurozenější. Ani král nestojí mimo zákon."

"BIT," řekla císařovna s předstíranou hrůzou. "Jen když si představím, že bych nemohla rozkazovat, jak si přeji... je to... divné."

Borric se usmál. "My jsme jiní. Jak já, tak Erland jsme se během svého pobytu mezi vámi, 'cizími' lidmi, naučili spoustu nových věcí." Podíval se na krásnou princeznu, jejíž tenké šaty skrývaly jen málo z její krásy, a suše dodal: "Ačkoli musím přiznat, že Erlandovo vzdělávání bylo podle všeho daleko příjemnější."

Erland se zeptal: "A co se stane teď? Myslím mezi vámi a vaším synem."

Císařovna řekla: "Awari byl vždycky tvrdohlavý chlapec. To je také důvod, proč to nebude on, kdo bude vládnout Keshi, až zemřu."

James se podíval na Sharanu. "Takže nástupkyní bude jmenována Sharana?"

"Ne," řekla císařovna. "I když ji velmi miluji, nemá povahu na to, aby dokázala vládnout. Kdybych možná žila ještě dvacet let, mohla bych ji toho hodně naučit, ale pochybuji, že mi bude dopřána jen polovina toho času." Sharana začala protestovat a císařovna její slova odmítla mávnutím ruky."Dost. Je mi už pětasedmdesát let a jsem unavená. Nemáš představu, jak člověka dokáže vyčerpat, když den co den po celých čtyřicet sedm let nese na ramenou váhu problémů pěti milionů lidí. Usedla jsem na trůn, když jsem byla mladší než tvoje matka, nechť jí bohové dopřeji mír. Bylo mi dvacet osm let, když dotlouklo slabé srdce mé matky." Všichni z jejích slov cítili hořkost a císařovna se odmlčela. "Ne, svému nástupci tím rozhodně nedám nějaký nádherný dar." Podívala se na Borrice, Erlanda a Jamese a řekla: "Kdybych tady měla někoho z vás tří, měla bych z poloviny takový strach z budoucnosti než teď." Ukázala na Erlanda a dodala: "Kdybys tady zůstal ty, chlapče, a já tě jmenovala svým nástupcem a dala ti Sharaninu ruku - no řekni, nebyla by to legrace?" Zasmála se, ale Erlandovi bylo ve tváři vidět, že se mu tenhle nápad zrovna komický nezdá.

Lakeisha si všimla Erlandových rozpaků a řekla: "Děvče, odveď ho pryč a promluvte si spolu. Strávíte spolu ještě pár dalších týdnů a ty budeš potřebovat určité vědomosti. Jděte."

Sharana s Erlandem vstali a odešli a císařovna pokračovala: "Sharana se nikdy nemůže provdat za někoho, kdo není pravé krve, protože jinak bychom tady nahoře měli povstání a příštím císařem by se stal Awari. Už takhle máme jen slabou podporu."

James uvážil všechno, co o dvoře věděl, a řekl: "Takže ji provdáte za Diigaiho?"

Císařovně potěšené zablesklo v očích. "Ach, konečně někdo chytrý. Moc bych si přála, abych si vás tady mohla nechat, ale je mi jasné, že by s tím král nesouhlasil." S pohledem upřeným na Gaminu dodala: "A kdybyste měl po svém boku manželku, která by dokázala číst myšlenky lidi, s nimiž jednáte,... jaký poklad byste byl, lorde Jamesi. Musím si zapamatovat, že vám musím udělit doživotní zákaz vstupu do Keshe. Jste příliš nebezpečný na to, abyste se mi tady potuloval."

James nevěděl jistě, zda to myslela jako žert. "Ano," pokračovala, "provdám ji za nejstaršího syna lorda Jaka. Žádný příslušník národa pravé krve - snad kromě Awariho a hrstky jeho následovníků - nebude mít námitky proti tomu, aby jako další vládce na Trůn světla usedl právě Diigai. A s moudrými radami svého otce se naučí vládnout moudře."

Císařovna se ohlédla ke dveřím, jimiž odešla Sharana s Erlandem, a řekla: "Takže všechno nejspíš dopadne dobře." Pak se obrátila k Borricovi: "Vím, že až se staneš vládcem Ostrovů, bude ti po pravici sedět bratr, který bude na Kesh vždycky vzpomínat s láskou. A v Diigaim bude mít Kesh vladaře, který bude cítit ke tvému rodu dluh." Borric souhlasně přikývl. James mu už vyprávěl o příhodě, k níž došlo během Diigaího lovu, a o úloze, kterou přitom Erland sehrál.

Pak řekl: "Doufám, že dokud budu sedět na trůnu Ostrovů, zůstane Kesh naším přátelským jižním sousedem."

Lakeisha zabubnovala prsty na opěradlo svého křesla a poznamenala: "Také v to doufám. Obávám se ale, že budeme mít problémy s daleko zranitelnějšími oblastmi kolem Pásu. Nižší Kesh nesnáší příliš dobře své jařmo."

"Pokud bych se k tomu mohl vyjádřit," ozval se James, "pak bych doporučil to jařmo ze šíje Nižší Keshe sejmout, Veličenstvo. Je tam spousta lidí, kteří by vám rádi sloužili do poslední kapky krve, pokud by bylo třeba, ale protože nejsou pravé krve, jsou jim vyšší místa u dvora odepřena. Nikdy dřív jsem nepoznal věrnějšího služebníka a moudřejšího muže, než byl váš bývalý zesnulý vyslanec HazaraChán, a ten muž, který tu byl naším průvodcem, lord Kafi Abu Harez, mi ho silně připomínal. Bránit takovému člověku v postupu nahoru jen kvůli jeho předkům,... připadá mi to jako plýtvání."

"Možná máte pravdu," řekla císařovna. "Ale všechno má své meze, milý hrabě. Zvyk je železná košile a mezi mými příbuznými je spousta lidí, kteří by raději zemřeli, než aby byli svědky takových změn. A naše postavení bych v současné době rozhodně nenazvala ideálním. Nemám představu o tom, do jaké míry byl můj syn ovlivněn Niromem, ale pokud nevěnoval žádnou pozornost tomu, co jeho jménem Nirome dělá, bylo to proto, že se rozhodl být slepý, hluchý a němý.

Ne, o žádných převratných změnách nemohu v tomto okamžiku ani uvažovat."

James řekl: "V tom případě vás musím varovat. Jedinou možností je pak jedině převrat."

Císařovna dlouho mlčela a nakonec řekla: "Budu o tomhle nápadu přemýšlet. Ještě přece neumírám. Možná mám ještě dost času."

Všichni kolem stolu zmlkli a každý doufal, že tomu tak opravdu bude.

Erland sevřel v dlani dívčinu ruku a řekl: "Co myslela tvá babička, když říkala, že 'budeš potřebovat určité vědomosti'?"

"Ví, jak moc se mi líbí, když můžeme být spolu v posteli," odpověděla Sharana. "Ale nejspíš bych s tebou měla na veřejnosti trávit méně času."

"Proč?"

"Protože se provdám za syna lorda Jaka, Diigaiho. Babička o tom rozhodla. Nespokojení šlechtici dostanou svého mužského vládce a lidé pravé krve dostanou svého císaře pravé krve. Je to můj bratranec, víš, takže nakonec všechno zůstane v rodině."

Erland na okamžik odvrátil pohled. "Bylo mi jasné, že je nesmysl, abychom spolu zůstali dlouho,... ale stejně..."

"Co?"

"Já tě miluju, Sharano. A vždycky tě budu milovat."

Dívka si k sobě Erlanda přitáhla a vášnivě ho políbila. "Já tě mám taky moc ráda, Erlande. Jsem ráda, že budeš tak blízko k trůnu Ostrovů, až usednu po císařově boku."

Erlanda zklamalo, že jeho prohlášení nevyprovokovalo poněkud nadšenější odpověď. "Ale já jsem říkal, že tě miluju."

"Ano," odpověděla Sharana a dívala se mu do tváře rozšířenýma očima. "Já tě slyšela."

"Copak to pro tebe vůbec nic neznamená?"

"Samozřejmě že ano. Je to moc hezké. Právě jsem ti to řekla. Co bys chtěl ještě slyšet?"

"Hezké?" Erland se od ní na okamžik odvrátil a kolem žaludku se mu sevřela ledová ruka. "Asi nic."

Přitáhla si ho k sobě zpátky a řekla: "Přestaň. Jsi strašně zvláštní. Řekl jsi, že mě miluješ. Já ti řekla, že tě mám moc ráda. To je přece všechno moc hezké. A ty se teď chováš, jako by mezi námi nebylo něco v pořádku."

Erland se zasmál a řekl: "Všechno je v pořádku. To jenom ta, kterou miluju, se vdává za někoho jiného."

Sharana řekla: "Říkáš 'ta, kterou miluju', jako bys snad už nikdy v životě neměl milovat nikoho jiného."

"Ale já se tak cítím."

"To se tedy tak cítíš úplně zbytečně, Erlande." Dívka ho vzala za ruku a položila si ji na hruď. "Cítíš mé srdce? Cítíš, jak buši?"

Přikývl a cítil, jak mu poté, co se dotkl jejího měkkého ňadra, začíná tělem probíhat mravenčení. "Mám v srdci spoustu místa pro hodně lidí. Miluju svou babičku, a když ještě žili, milovala jsem otce a matku. Miluju dokonce i svého strýčka, i když bývá občas dost divný. Před tebou jsem milovala jiné chlapce a budu milovat i ty, kteří přijdou po tobě. Tím, že někoho miluju, přece neupírám svou lásku jiným. Chápeš?"

Erland potřásl hlavou. "Myslím, že naše zvyky jsou prostě jiné. Budeš se vdávat za někoho jiného a vykládáš mi tady o dalších láskách."

"Proč ne? Budu císařovna a budu moci milovat každého, kdo mi za to bude stát. A Diigaí se na to bude dívat stejně. Bude s ním chtít spát mnoho žen pravé krve. Když má někdo dítě samotného císaře, má něco velmi vzácného."

Erland se zasmál. "Myslím, že tohle nikdy nepochopím. V každém případě ti nebudu s Diigaíem dělat nějaké problémy."

Zatvářila se zmateně. "Problémy? Nevím, o čem mluvíš. Budu s ním muset pár noci strávit, aby si zvykl na to, že má za ženu císařovninu vnučku. A pokud bude jmenován následníkem, budu s ním muset trávit většinu času na veřejnosti. Ale dokud tady budeš, budeme trávit většinu nocí spolu. Pokud si to budeš stále ještě přát."

Erland cítil, jak se v něm sváří něco, o čem nikdy dřív nevěděl. Pak se zasmál a řekl: "Nevím. Ale nejspíš se téhle výsady nevzdám."

Smyslně se k němu přitiskla a vášnivě ho objala. "Myslela jsem, že to tak dopadne." Políbila ho a zeptala se: "Řekni mi, jste si s bratrem hodně podobní?"

Ustoupil od ni o krok zpátky a zasmál se. "Většinou ano. Ale jsou tu jisté věci, o které se spolu nikdy nedělíme!"

Sharana našpulila rty. "Škoda. Nabízelo by to spoustu zajímavých možností."

U vnějších bran Keshe už byl připraven doprovod. Borric, Erland a jejich společníci právě přijížděli ulici k hranicím města. Poblíž brány se houpala klec, v níž trpěl za své činy Nirome, pochmurná připomínka údělu, který čeká všechny zrádce. Bývalý šlechtic pravé krve tu visel skoro dva dny a musel snášet spílání a trýznění od každého, kdo procházel kolem a rozhodl se zastavit a přidat k jeho mučení svůj díl. A bylo tu hodně lidí, kterým se ponižování muže pravé krve líbilo.

Podél ulic se shromáždily tisíce lidi, když byl vypuštěn z klece, donucen jíst slaný chléb a pít vodu s octem a posléze byl hnán bičem jako zvíře do bažin na okraji Hlubokého jezera. Tam byl zmrzačen a za jásotu tisíců občanů města předhozen krokodýlům. Erland s Borricem pozvání ke sledování takové podívané odmítli. Princ Awari se toho zúčastnil - nikdo si nebyl jist, zda proto, aby dosvědčil spravedlnost rozsudku, nebo aby zjistil, zda Nirome nebude jmenovat další z Awariho přívrženců. Mezi lidmi panovalo silné přesvědčení o tom, že otylý šlechtic si většinu tajemství vzal s sebou do hrobu.

U brány čekal ve dvoukolém voze nově jmenovaný princ Diigai se Sharanou po boku. Měla na sobě nyní bílou suknici a zlatý náhrdelník svého úřadu a čekala formálně vedle svého budoucího manžela. Za nimi stály řady keshanských šlechticů, aby popřály odjíždějícím hostům šťastnou cestu.

Lord Jaka zastavil svůj vůz vedle synova. Erland zadržel koně a řekl: "Dobrý den, lordi, princi a princezno."

Sharana se na Erlanda mile usmála a odpověděla: "Dobrý den, Vaše Výsosti."

Borric řekl: "Jsme rádi, že jste se obtěžovali a přišli jste nás vyprovodit."

Ozval se Diigaí. "Výsosti, máme vůči vám velký dluh. Pokud bych jej mohl nějak splatit, stačí říct."

Borric se uklonil. "Jste velkorysý. Vaše Výsosti. Doufáme, že přátelství, které jsme zde navázali, vydrží."

Sharana řekla: "Bude se mi stýskat, Erlande."

Trochu se začervenal a odpověděl: "Mně se bude také stýskat, princezno."

Pak Sharana řekla: "A přestože jsme se poznali jen velmi krátce, bude se mi stýskat i po tobě, Borrici."

Erland podezřívavě přimhouřil oči a obrátil se ke svému bratrovi. "Co -"

Borric řekl: "Sbohem, přátelé," a popohnal svého koně kupředu. Okamžitě se za ním rozjel tucet příslušníků krondorské palácové stráže a Erland zůstal pozadu.

"Počkej!" zavolal za ním a kopl svého koně do slabin. "Musíme si o něčem promluvit!"

James se ještě jednou ohlédl a spatřil vedle sebe Nakora, Vyjeli z bran a zamířili po silnici do Khattary. James řekl:

"Nakore, ty jedeš s námi?"

Mužík se usmál. "Jen kousek. Obávám se, že když odjede Borric s Erlandem z Keshe, bude tady pěkná nuda. Ghuda už míří k Jandowae a k té své vysněné hospodě. Já tady nikoho neznám a jen bych se tu otravoval."

James přikývl. "Co Hvězdno? Neuvažoval jsi, že bys tam zajel?"

"Pche! Ostrov mágů? Jaká tam může být legrace?" "Možná potřebuji někoho, kdo by jim vysvětlil, co vlastně legrace je."

"Možná. Ale myslím, že to bude někdo úplně jiný než Nakor. Modrý jezdec."

James se zasmál. "Co kdybys s námi jel až ke Hvězdnu, zastavil se tam, možná chvilku pobyl a rozhodl se později?"

"Možná. Ale stejně si myslím, že se mi tam nebude líbit."

James chvilku uvažoval, a pak usoudil, že přišla pravá chvíle. "Znáš mága Puga?"

"Pug je slavný. Je to opravdu mocný mág. Tak mocný člověk se neobjevil od dob samotného Macrose Černého. Já jsem ubožák, který umí pár triků s kartama. Ne, určitě se mi tam nebude líbit."

James se usmál. "Kdysi mi něco řekl. Říkal, že kdyby náhodou někdy přišla chvíle, kdy bych někomu chtěl vysvětlit podstatu jeho práce, mám tomu člověku říct jedinou větu."

"Jedinou větu, která mě přesvědčí, abych na Hvězdno zajel?" řekl malý Isalánec s úsměvem. "To tedy muselo být něco mimořádného."

"Určitě nějak věděl, že cestou potkám tebe nebo někoho podobného, někoho, kdo se na magii dívá úplně jinak než mágové na Hvězdně, a měl za to, že je to důležité. Myslím, že právě proto mi řekl, abych si zapamatoval tahle slova: 'Pravda je taková, že žádná magie neexistuje'."

Nakor se zasmál. Vypadal, jako by ho to opravdu pobavilo. "Tohle že říkal Pug?"

"Ano."

"V tom případě," řekl Nakor, "mu to na mága docela pálí."

"Pojedeš na Hvězdno?"

Nakor přikývl. "Ano. Myslím, že máš pravdu. Pug chtěl, abych tam šel, a věděl, že jedině tohle mě dokáže přesvědčit."

Gamina dosud jela mlčky vedle svého manžela a až nyní promluvila. "Otec často ví o spoustě věcí dřív než ostatní. Podle mě mu bylo jasné, že když zůstane Akademie mágů odkázána sama na sebe, stane se z ní brzy místo zahleděné do sebe, které se bude spoléhat na svou výlučnost."

"Mágové mají rádi jeskyně," souhlasil Nakor.

"Udělej mi prosím laskavost," řekl James.

"Ano?"

Vysvětli mi, co znamená, že 'žádná magie neexistuje'."

Nakor svraštil soustředěně tvář. "Zastavte," řekl. Poodjeli kousek od silnice. Nakor sáhl do batohu a vytáhl tři pomeranče. "Umíš žonglovat?"

"Trochu," řekl James.

Nakor mu pomeranče hodil. "Tak žongluj."

James, jehož mrštnost často hraničila s nadpřirozenem, tři pomeranče chytil, nadhodil si je v rukou a zakrátko už žongloval, zatímco udržoval koně v klidu stehny - a to nebylo nic jednoduchého. Pak Nakor řekl: "Dokážeš to se zavřenýma očima?"

James se pokusil žonglovat pomeranči pokud možno stejným rytmem a zavřel oči. Musel se soustředit na to, aby oči neotevíral, a přitom měl pocit, že při dalším nadhození předchozí kus ovoce nechytí, ale spadne mu na zem.

"Teď to zkus jednou rukou."

James vytřeštil oči a pomeranče popadaly na zem. "Cože?"

"Říkal jsem, abys to zkusil jednou rukou."

"Proč?"

"Je to trik. Chápeš?"

"Nevím," řekl James.

"Žonglování je trik. Není to magie. Ale pokud nevíš, jak na to, budeš to spolu s ostatními za magii pokládat. Proto také lidi žonglérům na pouti házou do klobouku drobné. Když to umíš dělat jednou rukou, tak už opravdu něco umíš." Pak popohnal svého koně kupředu a dodal: "A kdybys to dokázal dělat bez pomoci rukou, pak bys pochopil, co měl Pug na mysli."

Arutha s Anitou stáli před svými trůny a sledovali, jak jejich synové vcházejí do audienční síně v Krondoru. Během čtyř měsíců, co byli chlapci pryč od dvora, prožil princ s princeznou obrovský zármutek a posléze radost, když se jim donesly zprávy o Borricově zmizení a opětovném návratu.

Dvojčata se zastavila před svými rodiči a obřadně se uklonila. Aruthovi oba jeho synové připadali jiní, ale nedokázal přesně říct, čím to bylo. Poslal na jih do Keshe chlapce, a vrátili se mu mladí muži. Působili teď sebejistě tam, kde by dřív byli zbrklí, jejich bývalou unáhlenost vystřídala rozhodnost, a v jejich očích viděl ozvěny ztrát, které utrpěli při bojích se zradou a nenávistí. Arutha už četl hlášení, která mu před příjezdem celé skupiny přiváželi vyčerpaní poslové, ale až teď je plně pochopil.

Tak, aby ho slyšeli všichni přítomni, řekl: "Máme radost, že se naši synové vrátili. Vítáme je s princeznou u našeho dvora."

Pak sestoupil z trůnu a objal nejdřív Borrice a pak Erlanda. Za ním přišla Anita, která k sobě oba své syny láskyplně přivinula, ačkoli u Borrice se zdržela o něco déle. Pak je uvítali i Elena s Nicholasem. Borric svou sestru objal a zašeptal jí: "Po všech těch keshanských šlechtičnách se mi ta tvoje prostota skoro líbí."

"Prostota!" řekla a odstrčila ho od sebe. "No tohle!" Pak se usmála na Erlanda a dodala: "Musíte mi říct o dámách u keshanského dvora všechno. Úplně všechno. Co se tam nosí?"

Borric si s Erlandem vyměnil pobavený pohled a vybuchli smíchy. Pak Borric řekl: "Myslím, že zavádět podobnou módu právě tady by asi nebyl nejlepší nápad, sestřičko. Keshanské dámy na sobě nenosí skoro nic. A i když nám s Erlandem se to moc líbilo, myslím, že otci by stačil jediný pohled na tebe v keshanském dvorním úboru a nechal by tě zamknout do konce života ve tvém pokoji."

Elena se začervenala. "No, stejně mi o tom musíte vyprávět. Připravuje se svatební hostina hraběte Jamese a já chci mít něco, co nikdo jiný nemá."

Nicholas tiše čekal vedle otce a Borric s Erlandem si ho všimli oba najednou. "Jak se máš, bratříčku?" řekl Borric. Sklonil se k němu s rukama na kolenou, aby se mu mohl podívat do očí. "Jak ses tady celou dobu měl?"

Nicholas objal Borrica kolem krku a rozplakal se. "Všichni říkali, že jsi umřel. Já věděl, že to není pravda, ale

všichni to říkali. Bál jsem se."

Erland ucítil vlhko v očích. Natáhl se a znovu, nezvykle silně objal Elenu, které už po tváři stékaly slzy. Anita se také rozplakala radostí a i Arutha měl co dělat, aby na něm nebylo pohnutí vidět.

Po chvíli Borric zvedl svého malého bratra a řekl: "To už stačí, Nicky. Vždyť jsme se vrátili v pořádku."

Erland dodal: "Ano, přesně tak. A moc se nám po tobě stýskalo."

Nicholas si otřel slzy a zeptal se: "Opravdu?"

"Opravdu," přikývl Borric. "Potkal jsem v Keshi jednoho chlapce, který byl jen o pár let starší než ty. A právě díky němu jsem pochopil, jak moc se mi po mém malém bráškovi stýská."

"Jak se jmenoval?" zeptal se Nicholas.

"Suli Abul," odpověděl Borric a po tváři mu stekla slza.

"To je zvláštní jméno," řekl Nicholas. "Co se s ním stalo?"

"Budu ti o něm vyprávět."

"Kdy?" řekl Nicholas s netrpělivostí vlastní všem sedmiletým chlapcům.

Borric ho postavil zpátky na zem. "Zítra nebo pozítří bychom si mohli půjčit v přístavu člun a vyjet si na ryby. Co ty na to?"

Nicholas nadšeně pokýval hlavou a Erland ho pohladil po vlasech.

Arutha pokynul Jamesovi, aby šel na okamžik stranou, kde se k nim přidal vévoda Gardan.

Arutha řekl: "Ze všeho nejdřív si s tebou chci zítra pořádně promluvit. Ale podle tvých hlášení si myslím, že ti musím poděkovat."

"Bylo to něco, co bylo třeba udělat," pokrčil rameny James. "Ve skutečnosti si většinu zásluh připsali chlapci. Kdyby se Borric rozhodl vrátit do Krondoru a neriskoval život tím, jak se nás pokoušel dohonit, nebo kdyby Erland nedokázal tak rychle prohlédnout spoustu léček,... kdo ví, k jaké škodě mohlo dojít?"

Arutha položil Jamesovi paži kolem ramen. "Je tu takový náš žert o tom, jak se jednoho dne staneš vévodou z Krondoru, pamatuješ?"

James se usmál. "Ano, ale já to beru vážně."

Na Gardanově ošlehané tváři se objevil nevěřícný výraz a řekl: "Po tom všem, čím jsi prošel, chceš ještě pořád sedět po pravici vládce?"

James se rozhlédl po šťastných tvářích dvořanů a odpověděl:

"Nikde jinde nechci být."

Arutha řekl: "Dobrá. Musím ti totiž něco říct. Gardan konečně odchází na odpočinek."

James vytřeštil oči. "Takže..."

"Ne," uťal jeho nadšení Arutha. "Nabízím místo vévody z Krondoru hraběti Geofferymu z Havraního lesa, který slouží v Rillanonu jako Lyamův první rádce."

James přimhouřil oči. "Co mi tím chceš říct, Arutho?"

Princi se na tváři objevil jeden z jeho nepříliš častých úsměvů a James cítil, jak se mu svírá žaludek. "Až skončí oslavy tvé svatby, milý Jimmy," řekl princ, "odjedeš se svou manželkou do Rillanonu. Nastoupíš na Geofferyho místo jako zástupce hraběte Guye z Rillanonu." Pak se znovu usmál - James ho takhle veselého nepamatoval celá léta. "A kdo ví? Až se nakonec stane Borric králem, možná z tebe udělá vévodu z Rillanonu."

James k sobě zavolal svou manželku, objal ji kolem pasu a suše poznamenal: "Víš, Amos Trask měl pravdu. Ty opravdu dokážeš zkazit každou zábavu."